

Stephen Baxter **PROUD**

Představte si rasu submikroskopických lidí, geneticky upravených k životu v tak nehostinném prostředí, jakým je obal neutronové hvězdy. Představte si, že vzpomínají na superbytosti, které je stvořily a přivedly k životu. Tyto legendy jsou předávány z generace na generaci... Držíte v rukách další příběh z pera Stephena Baxtera. Opět, stejně jako u knihy Vor, jde o brilantní spojení vědeckých poznatků s kvalitním spisovatelským umem, jehož výsledkem je román, který přečtete jedním dechem. „Baxter zná nejnovější vědecké poznatky, ví, jak psát... a výsledkem je zvláštní druh SF.“

Bob Shaw

Prodejní cena 189 Kč

ISBN 80-7193-109-8

9 788071 931096

Stephen
Baxter
PROUD

laser

Název originálu: **FLUX**

Obálka: **Oliviero Berni**

Grafická úprava obálky: **Petr Bauer**

Překlad: **Zdeněk Milata**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright © 1995 by Stephen Baxter
All Rights Reserved

Copyright © 2001 for the Czech translation Z. Milata

Copyright © 2001 for Cover by O. Berni

Copyright © 2001 for the Czech edition by *laser* – books s. r. o.

ISBN 80-7193-109-8

Mému synovci Jamesi Baxterovi

1

Dura se s trhnutím probudila.

Něco nebylo v pořádku. Fotony podivně zapáchaly.

Před obličejem se jí vznášela sotva viditelná ruka. Dura zahýbala prsty. Vyrušený elektronový plyn zavířil podél siločar Magnetopole a od špiček prstů jí odlétly nachové a bílé jiskry. V očních pohárcích ji zahříval zvětralý Vzduch, takže kolem sebe dokázala rozeznat jen nejasné obrysy.

Na okamžik zůstala viset v pružném sevření Magnetopole. Vznášela se, stočená do pevného klubíčka.

Zaslechla slabé, vyděšené hlasy. Přicházely od Sítě.

Dura pevně zavřela oči, objala rukama kolena a přála si znovu upadnout do klidného zapomnění spánku. *Už ne. Při krvi Xeelee, modlila se tiše, ať to není další Porucha; ať to není další spinová bouře.* Nebyla si jista, zda malý kmen Lidských bytostí dokáže odolat další kalamitě... ani zda má ona sama dostatek síly čelit této nové pohromě.

Nyní se otřáslo samotné Magnetopole. Chvění ji celou obklopilo a přeběhlo jí po kůži jako zčeřené vlnky. Byl to docela příjemný pocit a ona dovolila, aby ji Magnetopole pohoupalo ve svém náručí jako miminko. Vzápětí ji do útlých zad dloublo daleko hruběji...

Ne, tohle nebylo Magnetopole. Rozvinula se a natáhla k hranicím pole. Protřela si oči – masité okraje pohárků měla pokryté drsnou krustou, která ji zaškrábala na špičkách prstů – a zavrtěla hlavou, aby si pohárky pročistila od kalného Vzduchu.

To ji jen její bratr Farr dloubal pěstí. Všimla si, že má službu na latríně; držel pletený odpadkový pytel. Sbíral do něj ze Sítě výkaly bohaté na neutrony, které pak vysypával do Vzduchu. Nyní měl pytel prázdný. Vyzábělé tělo, ještě stále ve vývoji, se mu díky nestabilitám

Magnetopole chvělo. Otočil k ní oválný obličej, který měl až komicky stažený ustaranými vráskami. Jednou rukou svíral ploutev svého mazlíčka, vzdušného prasete – tlustého selátka o velikosti Duřiny pěsti, které bylo tak mladé, že ani jednu ze šesti ploutví ještě nemělo ostrou. Zvírátko, zjevně poplašené Poruchou, se chabě pokoušelo chlapci vymanit a uprchnout. V tenkých modrých praménkách vypouštělo pšouky supratekuté kapaliny.

Díky něžnosti, kterou projevoval prasátku, se zdál mladší než na svých dvanáct let, a lpěl na seleti, jako by to bylo jeho dětství. Obal je veliký a prázdný, pomyslela si Dura, ale pro takovou vzácnost, jako je dětství, tady příliš místa nenajdeš. Farr bude muset rychle vyrůst.

Podobal se Loguovi, jejich otci.

Ne zcela probranou Duru zalil nával citů a obav o chlapce. Natáhla se, pohládila mladíka po tváři a něžně mu přejela prsty po hnědých okrajích očí.

„Nazdar, Farre,“ usmála se na bratra.

„Promiň, že jsem tě probudil.“

„Neprobudil jsi mě. Hvězda byla tak laskavá, že to udělala za tebe. Blíží se další Porucha?“

„Adda říká, že bude ještě horší než ta předcházející.“

„Nezáleží na tom, co říká Adda,“ zavrčela Dura a uhladila si vlasy, které se jí vznášely kolem hlavy; duté trubičky měla jako obvykle zacuchané a špinavé. „My Poruchu zvládneme. Vždycky jsme ji zvládli, že? Vrať se k otci. Řekni mu, že přijdu.“

„Dobrá.“ Farr se na ni znovu usmál, neohrabaně se otočil a nemotorně se začal vlnit přes neviditelné stezky toku Magnetopole směrem k Síti. Nepřestal pevně svírat ploutev vzdušného prasete. Dura pozorovala, jak se vzdaluje a štíhlá postava se ztrácí na mihotavém pozadí hustých vírových linií.

Dura se rozvinula do plné délky a opřela se proti Magnetopoli. Když se snažila rozcvičit ztuhlé údy a záda, nechala ústa doširoka rozevřená. Cítila, jak jí lehounké vlnění Vzduchu protéká hrdlem do plic a srdce, uhání tenounkými kapilárami a plní svaly; zdálo se, že jí tělo až brní jeho svěžestí.

Pozorně se rozhlédla a začichala po fotonech.

Duřin svět byl Obalem Hvězdy, nesmírnou jeskyní žlutobílého Vzduchu zdola ohraničenou Kvantovým mořem a shora Kůrou.

Kůra byla hustým, zcuchaným stropem, rudě pruhovaným trávou a vlasovitými liniemi kmenů stromů. Když Dura zašilhala – zakřivila parabolické sítnice očí – dokázala rozeznat temné skvrny, rozptýlené mezi kořeny stromů, přichycených ke spodní straně Kůry. Nejspíš to byli rejnoci nebo stádo divokých vzdušných prasat anebo nějací jiní tvorové na pastvě. Na tak velkou vzdálenost je nedokázala jasně rozeznat, ale zdálo se, že obojživelná zvířata zmateně víří jedno kolem druhého a narážejí do sebe; Dura měla pocit, že téměř slyší jejich tichý, úzkostný křik.

Temně purpurové Kvantové moře tvořilo daleko pod ní podlahu tohoto světa. Nezřetelnou, smrtonosnou hladinu zahalovala mlha. Dura si s úlevou povšimla, že samotné Moře Porucha nezasáhla. Jen jednou během jejího života nastala tak strašná Porucha, že došlo k Mořetřesení. Když si vzpomněla na tu příšernou událost, zachvěla se jako samo Magnetopole; uvědomila si, že v té době nebyla starší než Farr. Tehdy se přihnaly proudy neutrin a smetly polovinu lidské populace – včetně Phiry, Duřiny matky a Loguovy první manželky – do tajemných hlubin za Kůrou.

Prostor mezi Kůrou a Mořem vyplňoval Vzduch a vírové linie utvářely elektricky modrou klec. Vzdáleny od sebe asi deset výšek člověka protínaly Vzduch v hexagonálním uspořádání. Klouzaly kolem Hvězdy od vzdáleného horního toku – od severu – opisovaly oblouk jako trajektorie nesmírných, graciézních zvířat a sbíhaly se do rudého šera Jižního pólu, miliony výšek člověka daleko.

Přidržela si před obličejem dlaň s roztaženými prsty a pokoušela se posoudit rozestupy a uspořádání linií.

Skrze prsty spatřila tábořiště: malý uzlíček horečné činnosti a zmatku – poplášená vzdušná prasata promísená s vyděšenými lidmi a rozhoupanou Sít' – to vše zasazené v hutném Vzduchu, který se právě otřásal. Farr se svým vzpouzejícím se prasátkem se změnil v dojemnou skvrnu, která se vlnila neviditelnými trubicemi toku.

Dura se pokusila nevšímat si zmatené skupinky lidí a soustředit se na vírové linie.

Obvykle byl pohyb linií majestátní a snadno předvídatelný – tak pravidelný, že podle něj mohly Lidské bytosti doslova měřit délku svých životů. Na nekonečném toku linií se směrem ke Kůře utvářely shluky pulsů; pevné, ostré zhuštění, které označovaly dny a pomalejší, daleko složitější druhotné oscilace, které lidé využívali k počítání měsíců. Za klidných časů se Lidské bytosti snadno vyhýbaly pomalému plížení linií; vždy byl dostatek času strhnout Sít' a přestěhovat malý tábor do jiného kouta prázdného nebe.

Dura, které se dostalo velmi dobrého vzdělání, dokonce věděla, co tu majestátní pulsaci vírových linií způsobuje: Hvězda měla daleko za Kůrou souputníka – *planetu*, podobnou Hvězdě, ale menší a lehčí – která, neviděna, jím obíhala nad hlavami a neviditelnými prsty tahala za vírové linie. A za planetou – nechtěně se jí jako útržky doznívajícího spánku vybavily dětské představy – se nacházely nepředstavitelně vzdálené a, samozřejmě, navždy neviditelné hvězdy Nebešťanů.

Za klidných časů byly vírové linie toku stabilní a bezpečné jako prsty nějakého přátelského boha; lidé, vzdušná prasata a ostatní tvorové se mezi nimi volně pohybovali beze strachu a v poklidu...

Ale ne během Poruchy.

Nyní, když se supratekutý Vzduch pokoušel synchronizovat s nastavenou rotací Hvězdy, vírové linie se přes rámeček jejích roztažených prstů viditelně přesunovaly. Podél vírových linií již vznešeně pochodovaly nestability – veliké rovnoběžné soustavy vlnek – a od Pólu po magnetický pól přinášely zprávu o novém procitnutí Hvězdy.

Fotony, emitované vírovými liniemi, slabě nepříjemně páchly. Nadcházela spinová bouře.

Dura si ke spánku vybrala místo asi padesát výšek člověka od současného tábořiště Lidských bytostí. Zde bylo Magnetopole zvláště husté a uspokojivě bezpečné. Nyní se začala vlnit k Síti. Mávala a vlnila údy a cítila, jak jí pokožkou proudí elektrina; odrážela se rukama i nohama od pružného, neviditelného odporu Magnetopole jako od žebříku. Při plném vědomí se jí začala zmocňovat úzkost, která pramenila z pocitu nedochvilnosti, a tak

když klouzala napříč Magnetopolem, roztáhla prsty rukou, opatřených blánami, začala jimi bušit do Vzduchu a pokoušela se ještě zrychlit. Neutronová supratekutá kapalina nahradila většinu hutného Vzduchu, takže necítila téměř žádný odpor; ale přesto se jí stále hrabala. Netrpělivost v ní rostla a tak se snažila najít uklidnění v pohybu.

Do zorného pole jí nyní vklouzly vírové linie. Vlnky uháněly ve velkých rovnoběžných řetězcích, jako by linie byly provazy, kterými třesou obři ukrytí v mlhách Pólu. Když vlny bušily kolem ní, vysílaly hluboké, tiché vzdechy. Amplituda vlny již dosahovala poloviny výšky člověka. Pro *Boldera živého*, pomyslela si, *možná má ten starý blázen Adda pro jednu pravdu; možná opravdu bude hůř.*

Tábořiště se pomalu, bolestně pomalu měnilo ze vzdálené vidiny směsice pohybů a zvuků ve známou komunitu. Ústředním bodem tábora byla hrubá, válcovitá Sít', zhotovená z pletené stromové kůry, rozhozená po vírových liniích Magnetopole. Většina lidí spala a jedla, připoutána k Síti. Po celé délce válce měli příslušníci kmene přivázaný osobní majetek, příkrývky, čisticí kartáče, prosté oděvy – ponča, haleny a pásy – a pár ubohých ranečků s jídlem. Na provazech se volně houpaly nedokončené výrobky ze dřeva a kusy nezpracované kůže vzdušných prasat.

Sít' se rozprostírala pět výšek člověka na šířku a dvanáct na délku. Podle tvrzení starších lidí, jako byl Adda, pamatovala nejméně pět generací. A pro těch padesát lidí představovala jediný domov – a také jediný majetek.

Když se Dura prodírala přilnavým Magnetopolem, náhle spatřila ten křehký výtvar objektivním pohledem – jako by se nenarodila v pokrývce přivázané k jeho ušpiněným uzlům, jako by neměla zemřít přitisknutá k jeho vláknům. Jak je ta Sít' křehká: jak ubozí a bezbranní ve skutečnosti jsou. I když se blížila, aby se přidala ke svým lidem, protože ji potřebovali, cítila se Dura sklíčeně, ochable a bezmocně.

Dospělí a starší děti se vlnili kolem Sítě a rozbolavělými prsty rozvazovali uzly. Spatřila Eska, jak trpělivě kontroluje část Sítě. Dura měla dojem, že si jí všiml, ale nebyla si tím jista. V každém případě byla s Eskem jeho žena Philas a tak Dura odvrátila tvář. Tu a

tam zahlédla malé děti a nemluvnata – i děti byly připoutané na delších kusech provazu k Sítí. Přivázali je rodiče a sourozenci, kteří měli práci. Malé uplakané uzlíčky strachu a osamění se marně vlnily, vzpírajíce se poutům, a Duru z toho až bodlo u srdce. Zahlédla Diů, dívku ve vysokém stupni těhotenství, která čekala své první miminko. Spolu s manželem Murem stahovala nástroje a kousky oděvů ze Sítě a cpala je do pytle; na vzdušném, nahém břiše se jí leskl vzdušný pot. Dia měla útlé údy a připomínala spíše dítě než ženu. Těhotenství jen podtrhlo její zranitelnost a mladistvý vzhled; když ji Dura, která sama děti neměla, pozorovala při práci – každý Diin pohyb byl naplněn strachem – cosi se v ní pohnulo a nutilo ji Diů ochraňovat.

Zvířata – kmenové stádečko asi dvanácti dospělých vzdušných prasat a stejného počtu selat – se zdržovala uvnitř Sítě. Propadala hysterii a jejich vyděšené kničení jen zvýrazňovalo křik a nářek lidí. Prasata se tísnila v ose Sítě a tvořila rozklepané klubko ploutví, tryskových otvorů a vztyčených stopek s očima velikýma jako mísy. Pár lidí vlezlo do Sítě a pokoušelo se zvířata uklidnit a přivázat jim k propíchnutým ploutvím vodítka. Ale jak se Dura blížila, začala si uvědomovat, že demontáž Sítě probíhá pomalu a chaoticky a vyděšené stádo nikdo neusměňuje.

Uslyšela, že se začínají zvedat netrpělivé hlasy plné strachu. Pomyslela si, že to, co zpovzdálí vypadalo jako celkem přijatelně řízená operace, není ve skutečnosti nic jiného než zmatek.

Periferním viděním zahlédla v dálce jakýsi pohyb... Ze vzdáleného severu přicházely další vlnky vlnících trubíc; nesmírné, zubaté nepravidelnosti zcela překonaly malé nestability, které pozorovala před chvílí.

Mnoho času nezbývalo.

Logue, její otec, visel v Magnetopoli kousek od Sítě. Adda, příliš starý a pomalý na tak náročnou práci, jakou byla demontáž tábora, se vznášel vedle něj. Hubenou tvář stáhl v mrzutém úšklebku. Logue hutným barytonem vykřikoval rozkazy. Ty však měly, jak si Dura všimla, na koordinaci práce Lidských bytostí jen velmi malý vliv. Duru stále pronásledoval ten podivný pocit, že se čas zastavil a ona se na celou situaci dívá odněkud zvenčí. Sledovala otce, jako by ho

viděla poprvé po dlouhé době. Zažloutlé, zcuchané vlasy se mu lepily k hlavě a tvář připomínala masku, ve které Dura rozeznávala Farrovy kulaté, chlapecké rysy, poznamenané houštinou jizev a vrásek.

Když se přiblížila, Logue se k ní otočil, oční pohárky se mu rozšířily a lícni svaly napjaly. „Že ti to trvalo,“ zavrčel na ni. „Kde ses flákala? Potřebujeme tě tady. Copak nevidíš, co se děje?“

Otcova slova prorazila tím pocitem odcizení a Dura proti své vůli a navzdory naléhavosti situace ucítila, jak se v ní vzmáhá vztek.

„Kde? Poletovala jsem kolem Jádra v noční stíhačce Xeelee. Kdes asi myslel, že jsem?“

Logue se od ní se zjevnou nechutí odvrátil. „Neměla by ses rouhat,“ zamumlal.

Měla chuť se rozesmát. Cítila vztek na něj, na sebe i na neustálé třenice mezi nimi. Potřásla hlavou. „Do Prstence s tím, co chceš, abych udělala?“

Nyní se k ní naklonil starý Adda, v otevřených pórech mezi zbytky vlasů se mu leskl vzdušný pot. „Copak nevidíš tu spoustu práce?“ zeptal se kysele. „Jen se na ně koukni. To je ale zmatek.“

„Nezvládneme to včas, že?“ pohlédla na něj Dura. Ukázala k Severu. „Podívejte se na to vlnění. Nestihneme mu uhnout z cesty.“

„Možná jo a možná ne.“ Stařec pozvedl prázdný pohled k Jižnímu pólu; měkký svit mu ozařoval pozadí očí, pohárkovité sítnice; kolem okrajů mu vířily kousky odumřelé tkáně. Malincí symbionti – čističi mu neustále plavali dovnitř a ven v očních pohárcích.

Logue náhle zakřičel: „Mure, ty zatracený blázne. Jestli je ten uzel zašmodrchaný, tak ho přeřízni. Rozervi. Přehryzej, když bude třeba! Jen ho tam, sakra, nenechávej. Až nás zasáhne bouře, plácne sebou polovina Sítě do Kvantového moře...“

„Bude to nejhorší bouře, jakou jsem kdy zažil,“ zamumlal Adda a zavětil. „Fotony nikdy nepáchly takhle kysele. Smrdí jako vydešené sele... Samozřejmě, že si vzpomínám na jednu bouři,“ pokračoval po chvíli, „to jsem byl ještě kluk...“

Dura se nedokázala ubránit úsměvu. Adda z nich byl pravděpodobně nejvzdělanější, alespoň co se týkalo Hvězdy. Ale

nejvíce si liboval v roli věštce nadcházejících katastrof... nikdy se neopomněl zmínit o tajemstvích své minulosti, o té divoké, strašlivé době, kterou si pamatoval jenom on...

Logue k ní zuřivě otočil tvář, zrůzněnou hněvem jako rozkmitané Magnetopole. „Zatímco se směješ, můžeme tady chcípnout,“ zasyčel.

„Já vím.“ Natáhla ruku a dotkla se jeho paže. Ucítila horký přívál Vzduchu, který mu supraproudil z napnutých svalů. „Já vím. Promiň.“

Zamračil se a upřeně se na ni zahleděl. Pak se naklonil, jako by se jí chtěl dotknout. Ale stáhl ruku zpět. „Asi nejsi tak silná, jak jsem si namlouval.“

„Ne,“ souhlasila tiše. „Asi ne.“

„Pojď,“ vyzval ji. „Navzájem si pomůžeme. A pomůžeme i našim lidem. Koneckonců, ještě nikdo o život nepřišel.“

Dura se probojovala přes linie toku Magnetopole k Síti. Muži, ženy a starší děti se shromáždili v těsně semknutých skupinkách. Jak se vznášeli v turbulentním Magnetopoli a pracovali na Síti, jejich hubená těla do sebe narážela. Vrhali na přicházející vírové nestability vyděšené, zmatené pohledy. Kolem celé Sítě se ozývalo mumlání modliteb ke Xeelee a proseb o slitování.

Dura pozorovala Lidské bytosti a uvědomila si, že pracují ve skupinkách z *pohodlnosti* a ne kvůli efektivitě. Než by procházeli stejnoměrně a systematicky celou Síť, raději si při práci na demontáži spíše překáželi. Celé sekce svázané Sítí zůstaly netknuté.

Duřin pocit sklíčené bezmoci se ještě prohloubil. Asi bych jim měla pomoci lépe si práci zorganizovat, pomyslela si. Pro jednu se chovej jako Loguova dcera, napomenula se unaveně, chovej se jako *vůdce*. Ale když pohlédla do vyděšených tváří Lidských bytostí a na okrouhlé, zírající oční pohárky dětí, spatřila jen vyčerpanou hrůzu. Zdálo se, že i jí děs otupuje a zpomaluje reakce.

Možná, že nutkání shluknout se do těsných skupinek a modlit se je stejně racionální odpověď na nadcházející katastrofu jako cokoliv jiného.

Zkroutila se ve Vzduchu a odvinila se k prázdné sekci Sítě. Dávala si pozor, aby se zdaleka vyhnula Eskovi s Philas. To Logue byl vůdcem a Dura jen vykonávala příkazy.

K tábořišti se blížily první mohutné vlny. Ve vzduchu rostlo napětí. Dura pevně sevřela silný provaz Sítě a opřela se proti její rozechvělé hmotě. Na okamžik se tváří přitiskla k velkému oku Sítě a uvědomila si, že zírá na vzdušné prase, vzdálené jen na délku paže. Úvazné otvory, proštípnuté v ploutvích a věkem rozšířené, lemovaly pavučiny jizev. Zdálo se, že se jí vzdušné prase, kterému z hlavy trčelo šest očních stopek s pohárky stočenými k ní, dívá přímo do očí. Zvíře patřilo mezi nejstarší vzdušná prasata – smutně si připomněla, že jako dítě všechna zvířata jejich nuzného stáda znala jménem – a muselo zažít spoustu spinových bouří. *Hm, tak jakou stanovíš diagnózu? zamyslela se. Myslíš, že máme šanci tuhle bouři zvládnout lépe než ty předcházející? Budeš žít, až skončí? Co myslíš?*

Žalostný pohled hnědých hlubin očních pohárků zvířete jí neposkytl žádnou odpověď. Ale zatuchlý zápach, který prase vydávalo, byl cítit strachem.

Roztřepený provaz jí před obličejem náhle modrobíle zasvětélkoval a pak po něm přešel stín její hlavy.

Prudce se otočila a spatřila, jak se jedna vírová linie zvedá ze své původní polohy do několika výšek člověka a mihá se Vzduchem. Lano se chvělo a emitovalo oslepivou elektricky modrou záři.

Lidské bytosti si uvědomily, že se už dál nemohou pokoušet o demontáž Sítě; dokonce i Logue a Adda se převlnili do zdánlivého bezpečí domova. Lidé se prostě uchytili tam, kde se právě nalézali. Pažemi se vzájemně objali a děti přitiskli k sobě. Kolem nich bezúčelně plácala otevřená vrchní část Sítě. Znovu se rozlehl dětský pláč.

A teď, s krutou brutalitou, udeřila spinová bouře. Podél nejbližší vírové linie se vzdouvaly zubaté diskontinuity o výšce člověka rychleji, než se kterýkoliv z lidí dokázal vlnit, dokonce rychleji, než by dokázalo uhánět vzdušné prase se svým tryskovým pohonem. Dura se pokoušela soustředit na pevnost vláknitého provazu, který svírala v ruku, a na uklidňující Magnetopole, které jako vždy tisklo její tělo v něžném sevření... Ale nebylo možné nevnímat Vzduch,

který jí v plicích náhle zhoustl, a řvoucí žár, který rozechvěl celé Magnetopole a hnal se Vzduchem tak divoce, že dostala strach o sluch.

Pevně zavřela oči a cítila, jak se Vzduch tlačí ven z pohárků. *Soustřed' se, přikázala si. Víš, co se děje. To ubohé vzdušné prase uvězněné uvnitř Sítě je stejně hloupé jako sele při první bouři. Ale ty ne; ne Lidská bytost.*

A protože věcem rozumíme, zvítězíme... Ale přestože si tato slova recitovala jako modlitbu, nedokázala v tom zbožném přání najít žádnou úlevu.

Vzduch byl neutronová kapalina, supratekutá kapalina. Supratekuté kapaliny nedokázaly přenést spin přes velké vzdálenosti. Takže v odpověď na rotaci Hvězdy se Vzduch naplnil vírovými liniemi, vlasečnicemi, v nichž rotoval. Vírové linie se seřadily v pravidelném šiku a vyrovnaly se s osou rotace Hvězdy – přesně rovnoběžně s magnetickou osou Magnetopole. Zaplnily celý svět. Nebyly nebezpečné, pokud jste se jim drželi z cesty: to vědělo každé malé dítě. Ale při Poruše, pomyslela si Dura smutně, vás siločáry občas začnou samy vyhledávat... a supratekutost Vzduchu se kolem padajících vírových linií zhroutí a přemění Vzduch z řídké, stabilní a životodárné kapaliny na turbulentní chaos.

Zdálo se, že první nejhorší náraz již přešel. Dura se nepřestávala tisknout k Síti, ale otevřela oči a rychle zrakem přeběhla po nebi.

Vírové linie, rovnoběžné paprsky, které se ztrácely v nekonečnu, stále vznešeně maširovaly po nebi a pokoušely se znovu vyrovnat. Byla to skutečně velkolepá podívaná; Dura na okamžik pocítila podivné vzrušení, když si představila, jak se šiky linií, které se rozprostíraly kolem Hvězdy, vyrovnávají, zhušťují a roztahují, jako by Hvězda byla obalena sítí myšlenek jakési gigantické mysli.

Cítila, jak se jí Sít' pod rukama chvěje a hrubé lýko jí odírá dlaně; ostrá bolest ji nešetrně vrátila do přítomnosti. Když ji znovu přepadla únava, povzdechla si a sebrala síly.

„Duro! Duro!“

Ze vzdálenosti několika výšek člověka k ní doletí slabý, vyděšený hlásek. Jednou rukou nepřestávala svírat Sít', ale otočila se

a spatřila Farra, svého mladšího bratra, jak se vznáší ve Vzduchu jako odhozený cár látky. Vlnil se směrem k ní.

Když k ní dorazil, Dura ho volnou rukou objala a pomohla mu zachytit se rukama i nohama bezpečných provazů Sítě. Třásl se a těžce oddechoval. Dura si všimla, jak mu krátké vlasy pulzují, když jimi proudí supratekutá kapalina.

„Odhodilo mě to,“ vyhrkl mezi prudkými nádechy. „Ztratil jsem své prasátko.“

„To vidím. Jsi v pořádku?“

„Myslím, že jo.“ Zíral na ni a doširoka otevřené oči mu zely prázdnotou. Sklouzl pohledem po nebi, jako by hledal zdroj důvodu, proč jej bezpečný úkryt zradil. „Duro, to je děsné, že? Zemřeme?“

Bezmyšlenkovitě mu přejela prsty po ztuhlých vlasech. „Ne,“ odvětila přesvědčivě, i když tomu sama příliš nevěřila. „Ne, nezemřeme. Ale jsme v nebezpečí. A teď bychom se měli dát do práce. Musíme rozebrat a svinout Sít', než do nás narazí další nestabilita a zničí ji.“ Ukázala na malý, téměř rozvázaný uzel. „Támhle. Rozvaž ho. A co nejrychleji.“

Zaťal do uzlu rozechvělé prsty a začal vytahovat smyčku. „Kdy přijde další vlna?“

„Máš dost času tohle dodělat,“ ujistila ho pevně a sama šhubala nepoddajnými uzly. Aby se přesvědčila, pohlédla proti toku k možnému zdroji další vlny.

Náhle si uvědomila, jak velmi se mylila. Zpoza Sítě uslyšela stoupat udivené, poplašené hlasy; vzápětí zaslechla první výkřiky.

Blížila se k nim další vlna: už slyšela hluk jejího kolísavého žáru. Tato nová nestabilita byla obrovská, hluboká přinejmenším pět nebo šest výšek člověka. Dura ztuhla a jako hypnotizovaná ji pozorovala. Nikdy nespátřila vlnu, která by se pohybovala tak rychle. Jak se vlna přibližovala, zdálo se, že její amplituda roste, jako by se živila energií Poruchy. S prohlubující se amplitudou se pochopitelně zvyšovala i rychlost. Nestabilita byla složitou superpozicí zvlněných tvarů řazených podél migrující vírové linie. Superpozice se spirálovitě ovíjela kolem této linie jako nějaké zlovolné zvíře a nezadržitelně se plazila k Duře...

Farr vykřikl: „Tomuhle neunikneme. Že, Duro?“

Na okamžik zavládlo ticho, téměř klid. Farrův hlas, ačkoliv v něm stále zaznívala puberta, náhle naplnila předčasná rozvážnost. Duře se trochu ulevilo, že mu nebude muset lhát.

„Ne,“ prohodila tiše. „Jsme příliš pomalí. Myslím, že narazí do Sítě.“ Náhle ji přepadl pocit, že se jí nebezpečí, které ji obklopuje, netýká, a že jen vzpomíná na nějaké dávné události.

Zatímco se na ně vlna řítila, začala se odklánět od směru vírových linií ve stále komplikovanějších a fantastičtějších tvarech. Zdálo se, že byly překročeny meze pružnosti a vírové linie začínají pod tímto nesnesitelným napětím klouzat.

Byl to nádherný, téměř okouzlující pohled. A vlna byla vzdálena už jen pár výšek člověka.

Odněkud z druhé strany Sítě uslyšela Dura slabý hlas starého Addy. „Pryč od Sítě. Okamžitě pryč od Sítě!“

„Dělej, co říká. Rychle.“

Chlapec pomalu zvedl hlavu, ale provaz nepustil. Pohlédl na ni prázdným pohledem, ve kterém se nezračil údiv ani strach. Udeřila ho pěstí do ruky. „Dělej!“

Chlapec vykřikl a vytáhl ruce i nohy ze Sítě. Vrhł na ni ublížený pohled... ale jeho okrouhlá tvář nyní znovu připomínala spíše vyděšené dítě než zmateného, zkoprnělého dospělého. Dura ho popadla za ruku. „Farre, musíš se začít vlnit tak rychle, jako ještě nikdy. Drž se mě za ruku; zůstaneme spolu...“

Prudce se odstrčila nohama. Zpočátku se jí zdálo, že Farra za sebou vleče, ale brzy se bratrovo tělo rozvlnilo synchronizovaně s jejím. Probojovávali se hustým Magnetopolem a ze všech sil pospíchali od Sítě, odsouzené k zániku.

Dura se vlnila co nejrychleji a lapala po dechu, ale našla chvílku a ohlédla se. Spinová nestabilita se odrazila a uháněla Vzduchem jako smrtící, modrobílá kosa směrem k Síti, dosud obsypané svíjejícími se lidmi. Vypadá jako nádherná hračka, napadlo Duru. Nestabilita zářila intenzivním světlem a její žár vydával neskutečný řev. Ze Sítě se ozývalo slabé kničení uvězněných vzdušných prasat a Dura si krátce vzpomněla na staré zvíře, se kterým strávila podivnou chvílku, kdy spolu téměř komunikovali. Zajímalo by ji, jak moc ten ubohý tvor chápe, co se děje.

Snad polovina Lidských bytostí uposlechla Addovu radu a vzdálila se od Sítě. Ostatní, zjevně paralyzováni děsem a hrůzou, zůstali stále přimknuti k Síti. Těhotná Dia se s Murem pomalu, těžce sunula dál od Sítě; navzdory Tiskovým prosbám se Philas zuřivě, ale marně potýkala se Sítí. Duru napadlo, že si Philas snad představuje, že ta činnost je nějakým druhem magie, která zažehná nestabilitu. Dura poznala, že rotace nestability rychle ztrácí energii. Brzy, velmi brzy tenhle zuřivý démon ochabne a Vzduch bude zase klidný a prázdný. A když nestabilita, která žhnula, řvala a páchla trpkými fotony, dorazila k Síti, skutečně viditelně zeslábla.

Ale také bylo zcela zřejmé, že je pořád příliš silná...

S řevem tisíců hlasů vtrhla rozžhavená nestabilita do Sítě.

Zdálo se, že do provazů narazila obří pěst.

Vzduch uvnitř Sítě se změnil ze supratekuté kapaliny v tuhou, turbulentní hmotu, která se zmítala a ovíjela kolem vírové nestability jako nějaké splašené zvíře. Dura spatřila, jak uzly explodovaly. Sít' se téměř graciálně rozpadla na zcuchané kusy provazů, kterých se křečovitě drželi dospělí i děti.

Houf vzdušných prasat byl vymrštěn do Vzduchu, jakoby rozmetán gigantickou rukou. Dura si všimla, že některá zvířata, zjevně mrtvá nebo umírající, zůstala viset tam, kam byla odmrštěna a ochable se vznášela ve Vzduchu; ostatní zběsile prchala a z hučících útrob vyfukovala pšouky modrého plynu.

Osamělého muže, který se držel jakéhosi provazového voru, to odsálo směrem k nestabilitě.

Dura byla příliš daleko, než aby si tím byla jista, ale měla pocit, že v muži poznala Esku. Vzdálená desítky výšek člověka od trosek Sítě neměla šanci na něj ani zavolat, natožpak mu pomoci. Přesto se jí zdálo, že následující události vidí tak jasně, jako by svému milenci Eskovi jela na ramenou vstříc smrtonosnému oblouku.

Esk prolétl na provazové rohoži rovinou chvění, díky nestabilitě oble zakřivenou, a byl vržen po křivce oblouku jako hadrová panenka. Jeho let rychle ztrácel energii, přešel do spirály a Esk bez odporu začal obíhat kolem nestability jako nějaké zmatené vzdušné sele.

Eskovo tělo se rozprasklo. Hrudník a dutina břišní se rozevřely jako oči, údy se oddělily téměř stejně snadno jako u dětské hračky.

Farr se nesrozumitelně rozkřičel. Byl to první zvuk, který vydal od okamžiku, kdy se odstrčili od Sítě.

Dura jej popadla za ruku a silně ji stiskla. „Poslouchej,“ překřičela žhavý řev úkazu. „Vypadalo to hůř, než jaké to bylo. Esk zemřel dávno předtím, než do toho oblouku narazil.“ A mluvila pravdu; jakmile Esk dorazil do oblasti, ve které se měnila supratekutá kapalina, funkce jeho těla – dýchání, oběhový systém, svaly, vše, co záviselo na využití supratekutosti Vzduchu – zkolabovaly. V okamžiku, kdy ho opouštěly síly a v suprapropustných kapilárách mozku se mu srážel Vzduch, musel mít Esk pocit, že upadá do něžné náruče spánku.

To si Dura alespoň myslela. V to doufala.

Nestabilita prošla Sítí a odplouvala k nebi na své zbytečné cestě na Jih. Ale jak ji Dura pozorovala, polokruhový tvar se zmenšoval, smršťoval a jeho energie ubývalo.

Porucha zanechala tábořiště stejně roztrhané jako tělo ubohého Eska.

Dura snadno překonala mírný odpor Magnetopole, přitáhla si Farra blíž a pohládila ho po vlasech. „No tak,“ chlácholila ho. „Už je konec. Pojďme zpátky a podívejme se, co se dá dělat.“

„Ne,“ zamumlal a přitiskl se k sestře ještě těsněji. „Tohle nikdy neskončí. Že, Duro?“

Skupinky lidí se prodíraly mezi třpytivými, nově stabilizovanými vírovými liniemi a pokřikovaly na sebe. Dura, která stále pevně svírala Farrovu ruku, se vlnila od jedné skupiny ke druhé a hledala Logua nebo alespoň někoho, kdo by měl o jejím otci nějaké zprávy.

„Duro, pomoz nám! Při krvi Xeelee, pomoz nám!“

Ze vzdálenosti deseti výšek člověka k ní dorazil zoufalý mužský hlas. Otočila se a zapátrala, kdo ji volá.

Farr jí poklepal na rameno a ukázal prstem. „Támhle za tím kusem Sítě. Vidíš? Je to Mur. Zdá se, že je s ním i Dia.“

Dia ve vysokém stupni těhotenství... Dura zatahala bratra za ruku a rychle se rozvlnila Vzduchem.

Mur a Dia, oba nazí a s prázdnýma rukama, viseli ve Vzduchu osamoceni. Mur držel hlavu a ramena své ženy v náručí a kolébal ji. Dia vypadala vyděšeně. Nohy měla mírně roztažené a rukama si objímala zvětšené břicho.

Murova mladá tvář ztvrdla odhodláním. Upřeně shlížel na Duru a Farra a jeho oči připomínaly temné jámy. „Nadešel její čas. Trochu brzy, ale to kvůli té Poruše... Budete mi muset pomoci.“

„Dobrá.“ Dura zvedla jemně, ale nekompromisně Die ruce z břicha a rychle jí přejela prsty po nerovné vyboulenině. Cítila, jak údy dítěte chabě tlačí do břišních stěn, které ho zatím obklopovaly. Hlavička se nacházela dole, hluboko v pánvi. „Myslím, že hlavička je usazena pevně,“ řekla. Dia na ni upřeně zírala a hubený mladý obličej se jí křivil bolestí. Dura se na ni pokusila usmát. „Zdá se, že všechno jde dobře. Ještě chvilku...“

„Sakra, tak dělej,“ sykla Dia ústy zkroucenými trýzní.

„Jasně.“

Dura se zoufale rozhlédla. Vzduch kolem nich byl stále prázdný, nejbližší Lidské bytosti se nacházely desítky výšek člověka daleko. Museli si poradit sami.

Na okamžik zavřela oči a snažila se zahnat pokušení vyhledat Logua. Hluboce se ponořila do vlastního nitra a snažila se sebrat síly.

„Budeš v pořádku,“ prohlásila. „Mure, podrž jí krk a ramena. Budeš ji muset podepřít. Musíš se trochu vlnit, aby ses udržel na místě a...“

„Vím, co mám dělat,“ vyštěkl Mur. Diinu malou hlavu si stále opíral o hrud'. Nyní pevně sevřel manželce ramena a pomalu se rozvlnil. Silnýma nohama bušil do Vzduchu.

Dura si připadala neohrabaná a neschopná. *Sakra*, pomyslela si. Uvědomovala si, že je příliš nervózní. *Sakra, nikdy jsem to sama neprodělala. Co ode mě čekají?*

Tak co teď? „Farre, budeš mi muset pomoci.“

Chlapec se s ústy dokořán vznášel ve Vzduchu asi ve vzdálenosti výšky člověka. „Duro, já...“

„No tak, Farre, nikdo jiný tu není,“ vyštěkla Dura. Když se k ní trochu přiblížil, zašeptala: „Já vím, že se bojíš. Taky se bojím. Ale ne

tolik jako Dia. Kromě toho to vůbec není tak těžké. Zvládneme to v klidu...”

Pokud se něco nezvrtne, pomyslela si.

„Dobrá,“ přikývl Farr. „Co mám dělat?“

Dura uchočila Diů za pravou nohu a prsty jí pevně obemkla lýtko. Diiny svaly se chvěly a noha byla kluzká vzdušným potem. Loguova dcera cítila, jak se nohy roztahují. Diina vagína byla nyní rozevřená a mírně našpulená jako dětská ústa. „Chyť ji za druhou nohu,“ křikla na Farra. „Chyť ji stejně jako já. Drž pevně, budeš muset silně zatáhnout.“

Vydešený Farr zaváhal, ale pak udělal, co mu sestra přikázala.

Dítě, nyní již viditelné, se posunulo dále do pánevní oblasti. Farr měl pocit, že pozoruje sousto jídla, které mizí v nějakém obrovském hrdle. Dia se prohnula a zasténala; na krku jí vystoupily napjaté svaly.

„Je čas,“ vyhrkla Dura. Rychle se rozhlédla. Ona i Farr byli na místech a svírali Die kotníky; Mur se již vlnil docela silně a tlačil na ramena své ženy, takže se celá skupinka pomalu posouvala Vzduchem. Mur i Farr upírali pohled na Diinu tvář.

Dia znovu nezřetelně vykřikla.

Dura se zaklonila, pevně sevřela Diino lýtko a nohama se zapřela o Magnetopole. „Farre! Dělej to co já. Musíme jí rozevřít nohy. Tak do toho. Nic se neboj.“

Farr Duru okamžik pozoroval, pak se zaklonil, rozvlnil a napodobil sestřiny pohyby. Mur vykřikl a tvrdě zatlačil na manželčina ramena proti tahu obou sourozenců.

Diiny nohy se poměrně snadno roztáhly. Zaječela.

Farrovi sklouzly ruce; už neudržel kotník, který se mu zmítal v dlaních. Leknutím vytřeštil oči a zdálo se, jako by ve Vzduchu zakopl. Diina roztrěsená stehna sebou šklubla k sobě.

„Ne!“ vykřikl Mur. „Farre, pokračuj, teď nesmíš přestat!“

V chlapcově tváři se zračil strach. „Ale vždyť jí ubližujeme.“

„Ne.“

Sakra, pomyslela si Dura. Farr by už měl vědět, co se tady děje.

Dia teď měla vykloubenou pánev. S nadcházejícím porodem se jí do krve rozpustí chrupavka, která uzavírá obě části pánve, a ponechá

pánev otevřenou. Svalstvo rodidel a vagíny už měla napjaté a široce rozevřené. To vše mělo hlavičce dítěte umožnit snadný průchod z dělohy na Vzduch. *Je to snadné*, pomyslela si Dura. *A je to snadné proto, že to tak Nebešťané zařídili. Možná je to dokonce snazší než pro ně samotné...*

„Tohle ji zraňuje,“ vykřikla na Farra. „Věř mi. Ublížíš jí, pokud nám okamžitě nepomůžeš. A ublížíš i dítěti.“

Dia otevřela oči. Pohárky měla zaplněné slzami. „Farre, prosím,“ zasténala a malátně se k němu natáhla. „Říká ti pravdu. Prosím.“

Přikývl, zamumlal omluvu a znovu zatáhl za Diinu nohu.

„Pomalů,“ zvolala Dura a pokoušela se vyrovnat bratrův pohyb. „Ne tak rychle a trhavě; zlehka a plynule...“

Rodidla se rozevírala jako temně zelený tunel. Diiny nohy se roztáhly do větší šířky, než se zdálo být možné. Pod tenkou kůží na dívčinyh bocích Dura spatřila, jak je pánev doširoka vykloubená.

Dia vykřikla a břicho se jí křečovitě stáhlo.

Náhle se objevilo dítě, které se prodíralo rodidly jako vzdušné sele. S tichým, mlaskavým zvukem vyrazilo do Vzduchu. Do všech stran se rozlétla sprška kapiček hustého, zlatě zeleného Vzduchu. V okamžiku, kdy dítě opustilo rodidla, začalo se instinktivně, sotva znatelně vlnit Magnetopolem, které ho bude od nynějška obklopotvat po celý život.

Dura bratra upřeně pozorovala. Udivený Farr s otevřenými ústy sledoval nejistý pohyb dítěte Vzduchem, ale nepřestával při tom pevně svírat Diinu nohu. „Farre,“ nařídila Dura. „Teď pojď zpátky ke mně. Pomalu, rovnoměrně – to je ono...“

Die nyní hrozilo už jen nebezpečí, že vykloubené kosti nedosednou hladce zpět na místo. Dokonce, i když půjde všechno dobře, pár dní bude sotva schopna pohybu, dokud se obě poloviny pánve opět nespojí. S Duřinou a Farrovou pomocí přitáhla Dia nohy k sobě a Dura si s úlevou všimla, že kosti hladce vklouzly na svá místa.

Murovi se podařilo zachytit ve znečištěném Vzduchu cár látky, zbytek nějakého kusu oděvu. Nyní něžně otíral Diinu uvolněnou, vyčerpanou tvář. Dura uchopila další kus hadru a otřela Die břicho a stehna.

Farr se pomalu vlnil k nim. Dura si všimla, že vyrazil za dítětem a chytil ho. Nyní si přidržoval dítě na prsou stejně pyšně, jako by bylo jeho vlastní, a vůbec se nestaral o plodovou vodu, která mu zaplavila hrudník. Dítě mělo ústa stále ještě našpulená do charakteristického trubkovitého tvaru, aby se mohlo přísát k bradavkám na děložní stěně, které je před narozením vyživovaly. Z ochranného úkrytu mezi nohama vyskočil dítěti maličký penis.

Farr podal s širokým úsměvem dítě matce. „Je to chlapec.“

„Jai,“ zašeptala Dia. „Jmenuje se Jai.“

Z padesáti Lidských bytostí přežilo čtyřicet. Zbylo šest vzdušných prasat, z nichž čtyři byli samci. Všechna ostatní zmizela. Potrhaná a rozházená Sít' se už nedala opravit.

Logue byl nezvěstný.

Kmen, obklopen jednotvárným Vzduchem, se choulil v Magnetopoli. Mur a Dia se tiskli k sobě a společně houpali kňourající dítě. Dura s nepříjemným pocitem odsloužila krátkou bohoslužbu, sestavenou z několika modliteb, které se dovolávaly požehnání Xeelee. Neustále přitom držela Farra za ruku. Adda, navzdory svému věku tichý a silný, se zdržoval nedaleko.

Pak vypustili těla, která se podařilo zachránit, do Vzduchu. Klouzavým pohybem klesala ke Kvantovému moři.

Po bohoslužbě se Philas, žena mrtvého Eska, prkenně přivlnila k Duře. Obě ženy se beze slova měřily očima. Adda a ostatní se s odvrácenými tvářemi vzdálili.

Philas byla hubená, unaveně vyhlížející žena. Hrubé vlasy měla stažené dozadu kouskem provazu, takže její tvář připomínala kostlivce. Upřeně na Duru zírala, jako by čekala, zda se odváží začít truchlit.

Lidské bytosti byly monogamní... ale bylo mezi nimi více dospělých žen než mužů. *Takže monogamie nedává smysl*, pomyslela si Dura unaveně, *a přesto ji praktikujeme. Nebo spíše pokrytecky podporujeme.*

Esk je miloval obě... rozhodně k nim byl k oběma něžný. A jeho poměr s Durou nebyl pro Philas – a ani pro nikoho jiného – žádným tajemstvím. Philas se nedělo žádné bezpráví.

Duru napadlo, že by si nyní možná mohly pomoci. Třeba se navzájem podržet. Ale ani si o tom nepromluvily.

A ona, Dura, nesměla ani otevřeně truchlit.

Konečně Philas promluvila. „Co budeme dělat, Duro? Měli bychom znovu postavit Sít? Co bychom měli udělat?“

S pohledem upřeným do vdoviných kalných očních pohárků měla Dura chuť uzavřít se do sebe, zaštitit se proti Philasiným dotazům vlastním žalem za otce i za Eska. *Já nevím. Nevím. Jak bych to mohla vědět?*

Ale nebylo kam se skrýt.

2

Deset lidských bytostí – Dura s Farem ve vleku, Adda, čerstvě ovdovělá Philas a šest dalších dospělých – šplhalo od zničeného tábořiště vzhůru. V honbě za potravou se vytrvale vlnili Magnetopolem směrem ke Kůře.

Adda, jak už bývalo jeho zvykem, když se vlnili přes vírové linie pole, zůstával v určité vzdálenosti od ostatních. Jedno z očí měl zbrázděné vráskami – když o tom nyní přemýšlel, špičkou prstu si ten pohárek protřel, aby vyhnal pár nevíтанých malých tvorečků, kteří se v něm neustále pokoušeli usadit – ale druhé oko bylo stejně pronikavé jako za starých časů, a zatímco se vlnil, přelétal pohledem Vzduchem na všechny strany. Rád zůstával trochu stranou, aby mohl pozorovat věci kolem sebe... a to mu umožňovalo zakrýt skutečnost, že má občas potíže udržet s ostatními krok. Pyšnil se tím, že se stále dokáže vlnit stejně dobře jako kterékoli z těch zatracených děcek. Samozřejmě, že to nebyla pravda, ale *byla* to jeho chloubka. Teskně vzpomínal, jak kdysi svištíval Magnetopolem jako vzdušné sele s neutrinovým zdrojem v prdeli, ale to bývalo před mnoha lety. Nyní musel vypadat jako babička Xeelee. Jak čas ubíhal, Addovi se zdálo, že se mu ty zatracené obratle jeden po druhém svařují, takže sebou spíše trhal, než aby se vlnil. Musel vynakládat značné úsilí, aby švihl pánví, nohy nechal splynout v souladu s pohybem boků a hlavu udržel vzpřímenou před rozvlněnou páteří. Také kůže mu věkem zdrsněla a teď byla houževnatá jako stromová kůra. Mělo to své klady, ale i zápory. Míval potíže vycítit místa, kde byly elektrické proudy, které se při pohybu Magnetopolem indukovaly v jeho pokožce, nejsilnější. K čertu s tím, vždyť nyní Magnetopole sotva cítil. Na *porádné vlnění můžu už jen vzpomínat*, pomyslel si mrzutě.

Stejně jako na sex.

Tak jako jindy si nesl otlučené, ale spolehlivé kopí, zaostřenou dřevěnou tyč, kterou před stovkami měsíců jeho vlastní otec vyrobil z kmene stromu. Prsty mu pohodlně zapadaly do úchytů, zručně v kopí vyřezaných, a v dlani mu brněl elektrický proud, indukovaný ve dřevě Magnetopolem. Kopí držel tak, jak ho to otec učil, ve směru Magnetopole, přes které šplhali... samozřejmě proto, že dřevo – vlastně jakýkoli materiál – bylo ve směru pole silnější než napříč. A jak každé dítě vědělo, nebezpečí většinou přicházelo podél linií Magnetopole, neboť v tomto směru byl pohyb neskutečně snadný.

Dravců, kteří by zaútočili na lidi, nebylo mnoho, ale Adda jich pár viděl a otec mu o dalších, ještě horších, vyprávěl. Například rejnoci... Nebo i dospělý vzdušný divočák – ostřejší bratranec vzdušného prasete – dokázal dát muži nebo ženě pořádně zabrat, a pokud by byl dostatečně hladový, mohl by unést dítě stejně snadno jako oždíbovat kryptonovou trávu z Kůry.

I kdyby byl jen zpoloviny tak hladový, jako byly už po dlouhou dobu Lidské bytosti.

Když protínal nebe poblíž svých druhů, přejel pohledem zářivou klec vírových linií, které mizely v mlžně rudém nekonečnu na Jižním pólu. Jako vždy, když putoval třeba jen na krátkou vzdálenost od iluzorní celistvosti malého lidského kmene, zasáhla ho nesmírnost tohoto světa Obalu; a když zdravým okem sledoval sbíhající se rovnoběžky vírových linií, měl pocit, jako by jeho malinká mysl, bezmocná bázní, byla jaksi tažena podél těch linií. Ostrov rozptýlených trosek, který označoval polohu jejich zničeného tábora, se stal špinavě zbarveným zrnkem, opuštěným v čisté, žlutobílé nezměrnosti Hvězdy.

A jeho druhové – pořád je jich devět, jak bezmyšlenkovitě spočítal – se vlnili přes linie pole v neuvědomělé synchronizaci. Kolem pasu měli volně omotány provazy a sítě, tváře obrácené ke Kůře. Jeden z mužů se od ostatních oddělil. Objevil opuštěnou síť spinového pavouka, utkanou přes vírové linie, a pohotově začal hledat vejce.

Lidské bytosti vypadaly v pohybu nádherně. Když houf dětí kroužil podél Magnetopole – máchaly nohama tak prudce, že jste mohli spatřit, jak jim v údech září indukovaná pole, a kolem linií

toku rotovaly tak rychle, že z nich byly jen rozmazané šmouhy – nu, bylo těžké představit si krásnější pohled v tomhle nebo kterémkoli vybájeném, ztraceném světě Nebešťanů.

Ale lidé zároveň vypadali tak křehce. Vedle nesmírné klece vírových linií a hlubokých a smrtících tajemství Kvantového moře daleko dole připomínali trpaslíky. Napadlo ho, že i vzdušné prase vypadá jako součást tohoto prostředí. Kulaté, tlusté a pevné... Tedy, dokonce ani proud neutrin nemusel znamenat pro vzdušné prase konec; jediné, co muselo udělat, bylo zavřít oči, ploutve přitisknout k tělu a projet bouří. Pokud by nebylo úplně vystřeleno z Hvězdy, co by se mu mohlo stát? Když bouře skončila, prase jen roztáhlo ploutve a mohlo začít spásat listí – protože stromy byly stromy, ať vyrůstaly v kterékoli části Kůry – a spářit se s prvním vzdušným prasetem, na které narazí. Nebo se s ním oženit, pomyslel si s úšklebkem Adda.

Lidé takoví nebyli. Lidé byli *křehcí*. Snadno se rozbili, rozlámali na kousky. Vzpomněl si na Esku; zatracený blázen, ale nikdo si nezasloužil takhle zemřít. A lidé byli také *divnější* než cokoli jiného. Adda věděl, že kdyby si ze svého nemocného oka vyškubl jednoho z těch obtížných, kousavých tvorečků a podíval se na něj zblízka, objevil by tutéž základní stavbu těla jako u průměrného vzdušného prasete: šest ploutví, symetricky umístěných po obvodu těla, vpředu nasávací otvor úst, vzadu výpustné otvory, šest drobných oček. Všechna zvířata v Obalu byla stejná, lišila se pouze velikostí a různými proporcemi; základní tvary byly rozpoznatelné dokonce i u tak vnějškově odlišných tvorů, jakými byli rejnoci.

...Kromě lidí. V celém tomhle světě nebylo vůbec nic, ani jediné zvíře, podobné člověku.

Na tom, samozřejmě, nebylo nic divného. Každé dítě už u matčina prsu vědělo, jak odkudsi zdaleka – z místa, které bylo, pochopitelně, mnohem lepší než tohle – přišli Nebešťané. Adda předpokládal, že každý člověk na kterémkoli světě vyrůstal v téhle víře. Nebešťané tady zanechali děti, aby vyrostly, zesílily a jednoho dne se připojily k lidské společnosti a to vše pod blahodárným a všeobsažným dohledem mnohočetného Boha, Xeelee.

Tak sem byly *umístěny* Lidské bytosti. Adda vůbec nepochyboval o základní pravdě tohoto starého příběhu – sakra, vždyť stačilo lidi pozorovat v letu a muselo to být nad slunce jasné – ale na druhé straně, pomyslel si, když pozoroval, jak shluk Lidských bytostí letí po nebi, opravdu by *nechtěl* být stvořen jako vzdušné prase: tlustý, kulatý tvor, který létá pomocí prdů.

Notabene nadýmání bylo jedinou schopností, ve které se, když zestárl, *zlepšil*. Koneckonců – být vzdušným prasetem možná nebyla zas tak špatná myšlenka.

Adda byl nejstarší žijící Lidská bytost. Věděl, co si o něm ostatní myslí; že je zapšklý starý blázen, tak trudnomyslný, až je mu to na škodu. Ale na to on kašlal. Ne náhodou přežil své vrstevníky. Ale byl a vždy bude hlavně prostým člověkem, neobdařeným mocí nad lidmi a výmluvností jako, řekněme, Logue. Dokonce ne ani jako Dura, ačkoli ta si to ještě neuvědomovala. Takže dráždil lidi anekdotami ze svého mládí... někdy se mu posmívali, ale kdyby si zapamatovali kteroukoli z malých lekcí, které ho udržely naživu... bylo by to v pořádku.

Samozřejmě, že o některé své poznatky se nepodělil s nikým. Například nepochyboval, že se Poruchy mění.

Tady vždycky docházelo k Poruchám, ke spinovým bouřím. Dokonce věděl, jakýmsi abstraktním způsobem, co je způsobuje: zpomalování rotace Hvězdy a následné výbušné vyrovnávám rotační energie. Ale během posledních pár let se Poruchy stále zhoršovaly... zhoršovaly se a stávaly se čtenějšími.

Poruchy nyní způsobovalo něco jiného. Jakási nepředstavitelná síla trhala Hvězdu...

Jeho podivínský vzhled měl jednu velkou výhodu – tu nepřiznal nikomu a sám si ji připouštěl jen tak zpoloviny. Díky nevrlému chování nemusel dát nikdy najevo nesnesitelnou lásku, kterou cítil ke svým druhům, ke všem ostatním lidem, když pozoroval jejich podivně nadpozemský, zranitelný a neuvěřitelně nádherný let přes Magnetopole, nebo hluboký žal, který *zažíval* při ztrátě i toho nejmizernějšího a nejzkaženějšího života.

Adda si v unavených prstech nadhodil ztěžklé kopí a rázně zamířil ke korunám stromů na Kůře.

Farr se vznášel ve Vzduchu s koleny přitaženými ke hrudi. Čtyřmi nebo pěti prudkými pohyby si vyprázdnil střeva. Pozoroval bledé, nepáchnoucí kuličky výkalů, jak odplouvají Vzduchem dolů k Podobalu. Třpytivý odpad, bohatý na neutrony, splyne s nedýchatelným Podobalem a nakonec možná klesne do Kvantového moře.

Farr takhle vysoko nikdy nebyl.

Nyní se koruny stromů nacházely pouhých pár minut vrnění nad ním: jen asi dvacet výšek člověka. Okrouhlé, bronzově zbarvené listy stromů, natočené ke Kvantovému moři, tvořily pableskující strop tohoto světa. Pomalu se vlnil a toužebně zíral na tento strop, jako by listy představovaly jakési bezpečí – nicméně při tom pociťoval mírnou nervozitu. Protože nad listím se v temnotě skrývaly kmeny stromů a nad kmeny ležela samotná Kůra, kde číhali všemožní tvorové... Přinejmenším podle Addy a některých děcek.

Přesto si Farr uvědomoval, že bude raději nahoře mezi stromy, než aby se vznášel tady venku ve volném prostoru.

Odrazil se od Magnetopole a rozvlnil se ke stromům.

Farr i přes své mládí přivykl strachu, dokonce i smrtelné hrůze. Ale nyní zažíval úplně nový druh strachu a pokoušel se mu porozumět.

Devět dospělých kolem něj se rovnoměrně vlnilo ke stěně z listoví. Tváře, natočené vzhůru, samy připomínaly obrácené listy. Farr pozoroval ladný, efektivní pohyb lidských těl a cítil pižmový pach fotonů, které při pocení vylučovali. Vnímal pravidelný rytmus jejich dechu, jak beze slov namáhavě stoupali. Sám dýchal rychle; tady nahoře byl Vzduch řídký. A začínala mu být, navzdory usilovnému vlnění, zima.

Bezděčně se dostal doprostřed skupiny, takže ostatní kolem něj tvořili ochrannou hráz. Uvědomil si, že se ve skutečnosti vlní poblíž sestry, jako by byl nějakým malým děckem, které potřebuje držet za ručičku.

Jak trapné.

Opatrně, aby nevypadal příliš nápadně, se naklonil, takže sklouzl k okraji skupiny, dál od Dury. A na kraji ho ten podivný nový strach

– pocit nechráněnosti – přepadl znovu. Potřásl hlavou, jako by se chtěl zbavit zatuchlého Vzduchu, a přinutil se odvrátit od skupiny. Přetočil se a pohlédl napříč Obalem.

Farr věděl, že Obal je hluboký desítky milionů výšek člověka. Ale lidé dokázali přežít pouze v pásu o rozpětí asi dvou milionů výšek. Farr věděl i proč... nebo se to alespoň domníval. Složité sloučeniny těžkých jader cínu, které tvořily jeho tělo (takhle mu to vážně vysvětloval otec) mohly zůstat stabilní – propojeny výměnami neutronových párů – pouze v této vrstvě. Mělo to něco společného s hustotou neutronů. Příliš vysoko nebyl dostatek neutronů, aby umožnil složité vazby mezi jádry; příliš nízko, v přesyceném Podobalu, se nacházelo příliš mnoho neutronů – v Podobalu by se všechna jádra, tvořící jeho tělo, začala rozpouštět, kapalnět, až by se změnila v hladkou neutronovou kapalinu.

A tady – na samém okraji korun stromů, poblíž horní hranice obyvatelného pásu – se nacházel desítky tisíc výšek člověka nad zničenou Sítí.

Farr pohlédl dolů – tam, odkud přišel. Nesmírné nebe křížily vírové linie. Ve strnulém poli se nalevo i napravo rozplývaly v mlžné dálce stovky rovnoběžných modrobílých pruhů. Vzdálenosti mezi nimi se díky perspektivě zkracovaly, dokud se linie nerozplynuly v dekorativním modrém oparu nad Kvantovým mořem. Pod vírovými liniemi se v mlze vzdouvala purpurová vyboulenina smrtonosné hladiny samotného Moře.

...A hladina Moře se zakřivovala směrem dolů.

Farr namáhavě polkl, aby potlačil výkřik. Znovu pohlédl na Moře a spatřil, jak hladina ve všech směrech lehce klesá. Očividně shlížel na obrovskou kouli. Dokonce i vírové linie se při svém zakřivení k horizontu Moře lehce namáčely. Zdálo se, že tvoří klec, která Moře obklopuje.

Farr vyrůstal s vědomím, že tento svět – tato Hvězda – je mnohovrstevnatou koulí, *neutronovou hvězdou*. Vnější stěnou této koule byla Kůra a Kvantové moře tvořilo neproniknutelný střed. Obal, včetně úrovní obývaných lidmi, byl vnitřní vrstvou koule, naplněnou Vzduchem. Ale jednou věcí bylo tato fakta znát a úplně jinou *vidět* je na vlastní oči.

Nacházel se *vysoko*. A *pociťoval* to. Nyní zíral dolů, hluboko za své nohy, do prázdnoty, která ho oddělovala od Moře. Síť, ztracená ve Vzduchu, se již dávno změnila ve vzdálenou tečku. Ale přesto ji ještě dokázal zahlédnout. Byla příjemným zpestřením těchto jednotvárných, mlžných dálav...

Zpestřením?

V příštím okamžiku měl pocit, že se mu žaludek mění ve Vzduch. Magnetopole, po kterém šplhal, mu nyní připadalo nejen neviditelné, ale i nehmotné, téměř zanedbatelné. Zdálo se mu, že ho nic nepodepírá...

Pevně zavřel oči a pokusil se uniknout do jiného světa, do fantazií svého dětství. Možná, že by se znovu mohl stát bojovníkem Bitvy o Jádru, impozantního boje s Kolonisty na úsvitu věků. Kdysi lidé bývali mocní. Vlastnili »přechodová rozhraní děr«. Tyto kouzelné čtyřstěny jim umožňovaly náraz překonávat tisíce výšek člověka. Lidé ovládali skvělé stroje, pomocí kterých mohli létat skrze Hvězdu i mimo ni.

Ale Kolonisté, tajemní obyvatelé nitra Hvězdy, vystoupili ze svého klišovitého království, aby proti lidstvu vedli válku. Přechodová rozhraní a ostatní skvělá zařízení zničili nebo odnesli – a vymazali by z Obalu i samo lidstvo, kdyby nebylo Farrovy lstivé úskočnosti: Nebešťan Farr, obří boží bojovník...

Náhle ucítil, jak se kdosi dotkl jeho ramene. Prudce otevřel oči a spatřil – ne, před ním se nevznášel Kolonista, ale Dura. Prohlížela si jej a ve tváři měla neutrální výraz, kterým se snažila zamaskovat, jakou má o něj starost. Ukázala nad sebe. „A jsme tady.“

Farr vzhlédl.

Přímo nad hlavou mu viselo šest listů, uspořádaných v úpravném symetrickém vzoru. Farra zalila vlna trapné vděčnosti. Sklopil zrak a hbitě se vtáhl do temnoty listoví.

Od listů do mlžné, modře žhnoucí temnoty nad ním vedla větev o tloušťce jeho pasu... ne, pomyslel si, je to naopak. Někde tam nahoře visí z Kůry kmen a z něj vyrůstá větev a z ní pak listy, které míří k Moři. Přejel rukou po hladkém tmavém dřevě. Bylo tvrdé, ale na dotek překvapivě teplé. Z hlavní větve volně viselo několik větviček

a malé lístečky se pokoušely šterbinami mezi většími bratry zachytit záblesky světla.

UVědomil si, že se tiskne k větvi. Objímal ji pažemi, jako by to byla matčina ruka. Teplo dřeva mu pronikalo zkřehlým tělem. Myslí mu krátce probleskl pocit studu, ale nevšímal si jej; konečně se cítil v bezpečí.

Dura proklouzla listovím a nedaleko něj se usadila k odpočinku. Tlumené světlo jí zvýrazňovalo rysy obličeje. Usmála se na něj. Zdálo se, že je na rozpacích. „Netrap se tím,“ prohodila tiše, aby ji ostatní neslyšeli. „Vím, jak se cítíš. Když jsem sem nahoru přišla poprvé, zažívala jsem totéž.“

Farr se zamračil. Zdráhavě pustil větev a odstrčil se. „Skutečně? Já mám pocit, jako by – jako by mě něco od toho stromu odtrhávalo...“

„Říká se tomu strach z pádu.“

„Ale to je směšné, že?“ Pro Farra „pád“ znamenalo ztratit při vlnění kontakt s Magnetopolem. Vždycky to skončilo nejpozději po několika výškách člověka – nepatrný odpor Vzduchu a proudy indukované v kůži vás brzy zastavily. A pak jste se mohli vlnit Magnetopolem dál. Nebylo čeho se bát.

Dura se ušklíbla. „Máš pocit, že...“ zaváhala „...že kdyby ses toho stromu teď pustil, začal bys nekontrolovatelně klouzat dolů, přes Magnetopole a vírové linie, rychleji a rychleji až do Moře. A z téhle vyhlídky se ti svírá žaludek.“

„To je přesně ono,“ vyhrkl. Překvapilo ho, jak přesně vystihla jeho pocity. „Co to znamená? Proč se tak cítíme?“

Pokrčila rameny a šklubla listem. Těžký masitý plát se s mlasknutím odtrhl od větve. „Nevím. Logue říkával, že to máme zakořeněno kdesi hluboko v sobě. Tenhle instinkt si lidé přinesli s sebou, když byli přeneseni do Hvězdy.“

Farr se nad tím zamyslel. „Má to něco společného s Xeelee.“

„Asi. Nebo s něčím ještě starším. V každém případě se tím nemusíš trápit. Tu máš.“ Podala mu list.

Opatrně si jej vzal. Dužnatý, bronzovozlatý plát o šířce mužské dlaně paprskovitě protkávaly modré a purpurové žilky. Pružný list hrál stejně jako dřevo, i když se zdálo, že po odtržení od mateřské

větve začíná rychle chladnout. Farr otočil list v dlani a píchl do něj špičkou prstu. Spodní strana byla suchá a téměř černá. Vzhlédl k Duře. „Díky. Co s ním mám dělat?“

Usmála se. „Zkus ho sníst.“

Pozorně jí pohlédl do tváře, aby se ujistil, zda si z něj nedělá legraci. Dura si z něj obvykle neutahovala, na to byla trochu příliš vážná, ale člověk nikdy neví. Farr zvedl list k ústům a zakousl se do něj. Dužina byla překvapivě nadýchaná a zdálo se, že se přímo rozplývá na jazyku. Chutnala podivuhodně sladce, jako maso právě narozeného vzdušného selátka. Farr si nacpal plnou pusou.

Za okamžik spolkl zbytek listu a zkoumal na jazyku lahodnou chuť. Chutný list však nebyl příliš výživný a pouze zvýšil chlapcův hlad. Farr se dychtivě rozhlédl. Tady na horní straně korun stromů spatřil vrstvu listů natočených ke Kvantovému moři jako řadu širokých, dětských tváří. Chlapec se natáhl a utrl další list.

Dura se zasmála a začala jej krotit: „Pomalu. Neotrhej ten zatracený strom celý.“

Farr s plnými ústy odpověděl: „Skvělé.“

Přikývla. „Já vím. Ale žaludek ti nenaplní. Pokud bys skutečně neotrhal celý strom... Proto musíme lovit vzdušná prasata, která jedí listy – a trávu – za nás.“ Našpulila rty. Pak tónem strašlivě podobným tónu jejich ztraceného otce prohlásila: „Dáme si malou lekci. Proč myslíš, že jsou ty listy tak chutné?“

Farr se nad tím zamyslel. „Protože jsou plné protonů.“

Dura vážně přikývla. „Skoro ses trefil. Ve skutečnosti jsou lemovány na protony bohatými izotopy – kryptonu, stroncia, zirkonu, molybdenu... dokonce i trochou těžkých kovů. Například každé jádro kryptonu má sto osmnáct protonů, zatímco jádra cínu, ze kterých se skládají naše těla, jich mají jen padesát. A naše těla potřebují protony jako potravu.“ Těžká jádra se v lidském žaludku štěpila. Protony se slučovaly s neutrony ze Vzduchu a vytvářely další jádra – cín byl nejstabilnějším prvkem ve Vzduchu – a přitom vydával energii.

„Dobrá. Odkud pocházejí látky bohaté na protony?“

„Z Kůry.“ Usmál se. „To ví každý.“

Kůra, o nic hmotnější než Vzduch, vypadala jako pavučina. Vnější vrstvu tvořila jádra kovů. Rostoucí tlaky vlačovaly neutrony do jader atomů a vytvářely tak stále více těžkých izotopů... dokud se jádra nestala tak nestabilními, že se polohy protonů začaly překrývat a neutrony odkapávat a tvořit Vzduch, neutronovou supratekutou kapalinu.

„Dobrá,“ přikývla Dura. „A jak se ty izotopy dostanou z Kůry do listů?“

„To je prosté,“ odvětil Farr a natáhl se, aby si utrl další šťavnatý list. „Stromy si je stahují vnitřkem svých kmenů.“

„Pomocí žilek vyplněných Vzduchem.“

Farr se zamračil a cítil, jak se mu nadouvají tváře, protože měl plnou pusku listí. „Ale proč? Co z toho ten strom má?“

Dura otevřela a zavřela ústa, pak se usmála a přimhouřila oči. „Dobrá otázka,“ poznamenala. „Taková by mě v tvém věku nenapadla... Izotopy způsobují, že listy nepropouštějí neutrinové záření Kvantového moře.“

Farr žvýkáje přikývl.

Z Moře – nebo možná z tajemného Jádra hluboko pod samotným Mořem – nepřetržitě vyzařovala nepostřehnutelná a neviditelná záplava neutrin a jako déšť pronikala vírovými liniemi, Farrovým tělem i těly ostatních lidí a pak dál Kůrou do vesmíru. Stromy natáčely k tomuto záření listy, které neutrina částečně zachytávaly, absorbovaly jejich energii a přeměňovaly ji na další listy, větve a kmen. Farr si představoval, jak se stromy po celé vnitřní straně Kůry svými listy z kryptonu, stroncia a molybdenu natahují po mořském záření.

Dura chvilku Farra při jídle pozorovala. Pak se váhavě naklonila a pocuchala mu vlasové trubičky. „Povím ti tajemství,“ zašeptala.

„Jaké?“

„Jsem ráda, že jsi tady.“

Nejprve chtěl ruku odstrčit a říct něco legračního nebo krutého, aby přerušil trapné ticho. Ale zarazil se. Pozorně jí pohlédl do tváře. Pozoroval hranatý, symetrický obličej s malýma, pronikavýma očima a zářivě žlutým chřípím. Sestra nebyla krásná, ale měla v sobě cosi

ze síly jejich otce; nyní, s příchodem prvních vrásek, to bylo stále zřetelnější.

Ale v Duřině tváří se zračila také nejistota. Osamění. Nerozhodnost, potřeba povzbuzení.

Farr se zamyslel. S Důrou se cítil v bezpečí. Sice ne tak, jako když byl ještě naživu Logue... Ale tak, pomyslel si s lítostí, jak to je za těchto okolností možné. Dura skutečně nebyla tak silná jako otec, ale dělala, co bylo v jejích silách. A v tomto okamžiku, když spolu daleko od ostatních tiše rozprávěli a ochutnávali listy, se zdálo, že je pro ni jeho odpověď důležitá. Takže odfrkl: „Ano. Já taky.“

Usmála se na něj a pak se natáhla pro další list.

Adda proklouzl korunami stromů a sledoval obvod nepravidelného kruhu o průměru asi dvaceti výšek člověka. Pak se rovnoběžně s liniemi kmenů přesunul dál, nahoru do visícího lesa. Stromy rostly podél linií toku Magnetopole, a když se pohyboval mezi kmeny, pokrytými hladkou kůrou, mířil kopím ve směru Magnetopole.

Kromě tichého, cinkavého ševelení listoví, které jej chránilo před tlumeným hovorem jeho druhů, obklopovalo Addu ticho.

Přitáhl se ke kmeni a vklouzl do převráceného baldachýnu listoví. Žádná Lidská bytost – snad kromě Loguova Farra, který vypadal trochu ztraceně – si jeho nepřítomnosti nepovšimla. Adda se trochu uvolnil a začal žvýkat nadýchanou, ošidně lahodnou dužinu listu. Ale i při jídle měl zdravé oko doširoka rozevřené.

Lidské bytosti se shromáždily kolem kmene stromu, jednou rukou se přidržovaly větví a namátkově otrhávaly listí. Kvůli teplu se tiskli k sobě. Tady nahoře byl vzduch řidký, chladný a obtížně dýchatelný. Dýchání bylo tak náročné, že Adda cítil, jak se mu zpomalují reflexy a leniví i myšlení. Uvědomil si, že mu nedocházejí síly díky jeho vysokému věku, ale že se Vzduch, který probíhá kostmi, tady změnil v řidkou, zakyslou polévku.

Loguův synek se krčil, přitisknutý ke kůře stromu, asi výšku člověka od ostatních. Zdálo se, že se necítí nejlépe. Viditelně se chvěl a hrudník se mu v řídkém Vzduchu rychle zvedal a klesal.

Kluk si rukama do zkřivených úst dychtivě cpal listy spíše pro jejich chuť, než z hladu.

Adda se jediným švihem nohou hbitě přivlnil k chlapci. Naklonil se k Farrovi a mrkl na něj zdravým okem.

„Jak se vede?“

Rozechvělý chlapec na něj apaticky pohlédl a odpověděl hlasem zhrublý chladem: „Nemůžu se zahřát.“

Adda si odfrkl. „Takhle to tady nahoře chodí. Víš, Vzduch je tu pro nás příliš řídký. A kdyby ses přivlnil ještě výš ke Kůře, byl by ještě řidší. Ale nemusíš mrznout.“

Farr se zamračil. „Jak to myslíš?“

Adda se místo odpovědi zašklebil. Pozvedl kopí ze ztvrdlého dřeva a vyrovnal je rovnoběžně s kmenem stromu, ve směru linií toku Magnetopole. Chvilku je v ruce potěžkával a vychutnával pružné napětí zbraně. Pak řekl: „Dívej se a uč.“

Chlapec se mu odsunul z cesty a vykulenýma očima pozoroval chvějící se kopí.

Adda se zapřel o Magnetopole. Jediným pohybem – blahopřál si, že je stále mrštný – zarázil hrot oštěpu hluboko do stromu. Hrot hned napoprvé pronikl kůrou a zabodl se do dřeva asi na délku dlaně. Adda začal oštěpem kroutit a zarážet jej do větve stále hlouběji, dokud nebyl zabodnut asi na polovinu délky paže.

Když byl hotov a v řídkém Vzduchu sotva lapa po dechu, otočil se k Farrovi, aby se ujistil, že jej chlapec stále sleduje. „A teď,“ zasípal, „teď přijde magie.“

Přetočil se ve Vzduchu a stoupl si na větev hned vedle trčícího kopí. Pak se ohnul, oběma rukama sevřel vyčnívající část oštěpu a dřepl si. Narovnal záda a použil kopí jako páku k rozlomení větve.

...Vzápětí si uvědomil, že už uteklo hodně dní od doby, kdy tohle dělal naposledy. Dlaně měl kluzké supratekutým potem, podél páteře se mu začala rovnoměrně šířit bolest a z nějakého nepochopitelného důvodu se mu náhle rozostřil pohled zdravého oka. A ačkoliv tahem trochu kopí ohnul, větev jen lehce zasténala.

Pustil kopí, otřel si dlaně o stehna a cítil, jak mu v plicích chřestí dech. Pečlivě se vyhnul chlapcovu pohledu.

Pak se znovu sehnul k oštěpu.

Tentokrát větev nakonec praskla; plát o velikosti jeho hrudníku povolil a zvedl se jako víko. Adda ucítil, jak se mu rozbolavělé nohy prudce narovnaly a už letěl z větve. Bez ohledu na bolest v zádech a nohou se ve Vzduchu rychle přetočil, aby znovu nabral ztracenou důstojnost, a přivlnil se zpět k Farrovi a puklé větvi. Spočinul na svém díle hodnotícím pohledem a spokojeně přikývl. „Není to tak těžké, jak to vypadá,“ zavrčel na chlapce, „dělával jsem to jednou rukou... Ale od té doby, co jsem byl v tvém věku, stromy ztvrdly. Možná, že to má něco společného s tím zatraceným spinovým počasím.“

Ale Farr neposlouchal; připlížil se k puklině ve větvi a fascinovaně zíral dovnitř. Na okraji rozlomené kůry bylo dřevo bledě žluté. Hmota vypadala podobně jako Addovo kopí. Ale v hloubce asi jedné paže dřevo zeleně žhnulo a vydávalo teplo, které – dokonce i na vzdálenost poloviny výšky člověka – příjemně hrálo na hrudi. Zář dřeva jiskřila na Farrově tváři a v kulatých očích mu vytvářela zelené stíny.

Dura, Loguova nepohledná dcera, se k nim přidala. Když si dřepa vedle bratra a zvedla ruce k teplu, střelila po Addovi krátkým děkovným úsměvem. Zelený oheň jí rozptýlil světlo po pažích a tváři a Adda si blahosklonně pomyslel, že pro jednu vypadá Dura aspoň trochu přitažlivě. Když se příliš nehýbá, říkal si stařík, nepůsobí tak toporně.

„Další lekce,“ prohodila Dura k Farrovi. „Co způsobuje, že dřevo hoří?“

Usmál se na ni a oční pohárky mu zazářily zeleným ohněm. „Těžké prvky z Kůry?“

„Ano.“ Naklonila se k bratrovi, takže měli nad žhnoucím dřevem hlavy vedle sebe a tváře jim zářily jako dva listy. Dura pokračovala: „Jádra bohatá na protony na své cestě k listům. Víš, ta větev je jako obal, jako uzavřená trubice, kde je tlak nižší než ve Vzduchu. Ale když se obal poruší, těžké kovy uvnitř se začnou štěpit a rychle rozkládat. To, co vidíš, jsou jádra, která na Vzduchu hoří...“

Adda si všiml, jak se Farrova hladká, mladá tvář zkrabatila soustředěním, když se pokoušel vstřebat tyto nové, vcelku zbytečné znalosti.

Zbytečné?

Nu, možná, pomyslel si; ale tato vzácná abstraktní fakta, opakovaným vyprávěním vytříbená a předávaná jako dědictví od nejranějších dnů Lidských bytostí – od časů jejich vyhnání z Parz City před deseti generacemi – byla skutečným pokladem. Tyto vědomosti byly součástí toho, co z nich dělalo lidi.

Takže Adda Duřiným snahám o bratrovo vzdělávání souhlasně přikyvoval. Lidské bytosti byly do této protiproudne divočiny uvrženy proti své vůli. Ale oni se nestali barbary ani zvířaty; zůstali civilizovanými lidmi. Tedy, někteří z nich uměli dokonce číst. Mezi nejvzácnější poklady Lidských bytostí patřilo pár knih, naškrábaných dřevěnými rydly na svitky vepřové kůže...

Adda se naklonil k Duře a tiše poznamenal: „Víš, budete muset jít dál. Hlouběji do lesa, směrem ke Kůře.“

Dura nadskočila. Odtáhla se od rány ve dřevě a svit hořících jader se jí zaleskl na dlouhých svalech šíje. Ostatní Lidské bytosti, pár výšek člověka vzdálené, se stále tísnily v korunách stromů; většina už měla plné břicho a nyní hromadila náruče dužnatých listů. Dura odvětila: „Já vím. Oni by se už rádi vrátili s listím do tábora.“

Adda začichal. „Pak to jsou zatracení blázni a je škoda, že si spinové počasí nevzalo je místo těch, kteří měli více rozumu. Listy dobře chutnají, ale žaludek nenaplní.“

„Já vím.“ Povzdechla si, promnula můstek nosu a nepřítomně přejela prstem po okraji očního pohárku. „Musíme najít náhradu za vzdušná prasata, která jsme ztratili při spinové bouři.“

„Což znamená jít dál,“ prohlásil Adda.

„To mi, Addo, říkat nemusíš,“ odsekla mírně podrážděně.

„Budeš je muset vést. Sami nepůjdou; takhle se lidé nechovají. Chovají se jako vzdušná prasata; všichni chtějí následovat vůdce, ale nikdo nechce vést.“

„Za mnou nepůjdou. Nejsem můj otec.“

Adda pokrčil rameny. „Za nikým jiným nepůjdou.“ Pozorně jí pohlédl do hranaté tváře a v útlých liniích spatřil pochybnosti, ale i skrytou sílu. „Myslím, že nemáš na vybranou.“

„Ne,“ povzdechla si a napřímila se. „Já vím,“ zabručela a vyrazila promluvit si s lidmi svého kmene.

Když se vrátila k jadernému ohni, doprovázela ji pouze Philas, vdova po Eskovi. Obě ženy se přivlnily bok po boku. Dura odvracela tvář, aby zakryla rozpaky; Philas se ve tváři nezračil žádný výraz.

Addu ve skutečnosti reakce zbytku skupiny nepřekvapila. Dokonce i když to bylo proti jejich vlastním zájmům, Loguovu dceru ignorovali.

Bylo zajímavé vidět Philas s Dúrou. Všichni věděli o Duřině vztahu s Eskem; takovou věc bylo těžké utajit v komunitě čítající padesát lidí včetně dětí.

Bylo to proti pravidlům. Více méně. Ale tolerovali to, protože nešlo o nic zas tak mimořádného – pokud Dura dodržovala pár nepsaných pravidel. Nesměla například veřejně pro Eska truchlit a musela jít ovdovělé Philas z cesty.

Jen další ukázka pitomosti, pomyslel si Adda. Kdysi bývalo Lidských bytostí několik stovek – dokonce ještě za Addova dědečka zde žilo více než sto dospělých – a možná, že pravidlo o cizoložství tenkrát mělo svůj význam. Ale ne dnes.

Adda potřásl hlavou. Z chování Lidských bytostí byl zoufalý už dlouho před Farrovým narozením.

„Chtějí se vrátit,“ pronesla Dura bezbarvým hlasem. „Ale já půjdu dál. Philas jde se mnou.“

Philas s lhostejnou prázdnou tváří a vlasy přilepenými k trojúhelníkové lebce vzhlédla k Addovi, jako by už neměla co ztratit. Nu, pomyslel si, pokud to těm dvěma ženám pomůže vyřešit jejich vzájemné vztahy, bude to prima.

Tak přece půjdeme na loveckou výpravu.

Pozvedl kopí.

Dura se zamračila. „Ne,“ zaprotestovala. „Nemohu žádat, abys...“

Adda zavrčel mírné varování, aby ztichla.

Farr vstal od hořící jamy. Pohlédl Duře do tváře a řekl vesele: „Jdu taky.“

Dura mu položila ruce na ramena. „Hele, to je směšné,“ spustila rodičovským tónem. „Dobře víš, že jsi ještě příliš mladý...“

Farr spustil vlnu mečivých protestů, ale Adda ho netrpělivě přerušil. „Nech chlapce jít,“ zavrčel na Duru. „Myslíš, že bude s těmi listožrouty v bezpečí? Nebo tam, kde bývala Sít?“

Duřin úzkostlivý pohled sklouzl z Addy na bratra a zase zpět. Nakonec si povzdechla a přihladila si vlasy. „No dobrá. Tak jdeme.“

Posbírali svých pár věcí. Dura si uvázala kolem pasu provaz a za něj si na záda zastrčila krátký nůž ve tvaru bodce a čistící kartáč; k provazu přivázala malý vak s jídlem.

Bez dalších řečí začali ti čtyři – Adda, Dura, Farr a vdova Philas – pomalu a opatrně šplhat k temnotě Kůry.

3

Stoupali v tichu.

Zpočátku byl pohyb snadný. Kmen stromu, který pod Kůrou klouzal, jí připadal jednotvárný, ale jak stoupala, začal se pomalu rozšiřovat. Strom rostl rovnoběžně s Magnetopolem, což znamenalo nejsnazší pohyb, kdy supratekutý Vzduch nekladl téměř žádný odpor. Dura se téměř nemusela ani vlnit; zjistila, že stačí odrážet se rukama od hladké, teplé kůry.

Ohlédla se. Nyní měla pocit, že se listnaté koruny stromů změnily v podlahu tohoto světa a odřízly ji od volného Vzduchu. Její společníci se za ní snadno posouvali podél kmene. Philas byla k okolí zjevně lhostejná. Farr, kterému se v řídkém Vzduchu dmul hrudník, třesl oči a brada mu poklesávala. A úplně vzadu starý dobrý Adda s napřaženým kopím neustále prozkoumával zdravým okem spleitou temnotu, která je obklopovala. Jak tak všichni tři – nazí a hladcí, s provazy, sítěmi a váčky s jídlem – putovali stíny lesa, vypadali jako malá, plachá zvířátka.

Odpočinuli si. Dura si od pasu odepjala čistící škrabku a jala se zbavovat paže a nohy kousků listů a kůry.

Adda proklouzl stíny k ní a pohlédl jí do ostražitě tváře. „Tak jak to jde?“

Při pohledu na něj si Dura vzpomněla na otce.

Už dříve se, samozřejmě, zúčastnila lovu – stejně jako většina dospělých Lidských bytostí – ale vždy se mohla spoléhat na Loguovy taktické schopnosti a na hlubokou, vrozenou znalost Hvězdy všech ostatních.

Nikdy předtím ale nikoho *nevedla*.

Byla na ní patrná nejistota. „Ty to zvládneš,“ přikývl Adda s neutrálním výrazem ve vrásčité tváři.

Odfrkla si. Tichým hlasem, aby ji slyšel jen Adda, odvětila: „Možná. Ale k čemu to bude dobré? Jen se na nás podívej...“ Mávnutím ruky obsáhla celou skupinku. „Chlapec. Dvě ženy, rozrušené zármutkem...“

„A já,“ dodal Adda tiše.

„Ano.“ přikývla. „Díky, Addo, že jsi zůstal se mnou. Ale i kdyby tahle parta nováčků nějakým zázrakem uspěla, vrátíme se se dvěma, možná třemi vzdušnými prasaty. Víc jich uhlídat nedokážeme.“ Vzpomněla si, jak se v lepších časech jejího dětství triumfálně vracely do Sítě lovecké výpravy deseti či dvanácti silných a hbitých mužů a žen s celými stády divokých prasat. „A co dobrého z toho vzejde, Addo? Lidské bytosti budou dál umírat hladem.“

„Možná. Ale možná, že to nebude až tak zlé. Mohli bychom najít pár prasnic, možná i se selaty... což by obnovilo naše zásoby. Kdo ví? A podívej, Duro, můžeš vést jen ty, kteří chtějí být vedeni. Nesud' se příliš tvrdě. I Loguovo vůdcovství bylo založeno na dobrovolnosti. A nezapomeň, že Logue nikdy nemusel čelit takovým časům, jaké nyní nadcházejí.“

Poslouchej. Až budou lidé dostatečně hladoví, obrátí se na tebe. Budou vzteklí, zklamaní a budou tě obviňovat, protože tu nikdo jiný nebude. Ale půjdou za tebou.“

Cítila, jak se chvěje. „Nemám na vybranou, že? Celý můj život, od toho okamžiku, kdy jsem se narodila, se odvíjel tak, aby dospěl k tomuto bodu. A já jsem nikdy neměla možnost výběru.“

Adda se nevesele usmál a tvář se mu zkřivila do pochmurné masky. „Ne,“ přitakal drsně. „Naproti tomu, jakou možnost výběru má kdokoli z nás?“

Zdálo se, že v lese žádná vzdušná prasata nejsou.

Unavená skupinka začínala být rozmrzelá, po dalším půldni bezvýsledného pátrání jim Dura dovolila odpočinout si a vyspat se.

Když se probudili, věděla, že je bude muset vést ve směru toku. Po proudu a výš – hlouběji do lesa, ke Kůře.

Směrem na Jih – po proudu – byl Vzduch hustší a Magnetopole silnější. Prasata musela utéct touto cestou před Poruchou. Ale každý věděl, že cestovat po proudu je nebezpečné.

Lidské bytosti ji nepříliš nadšeně následovaly.

Les byl hustý. Když se Dura blížila, šestinozí kůroví krabi prchali do bezpečí a opouštěli pavučiny, zavěšené mezi kmeny stromů. Zámotky pijavic a dalších neidentifikovatelných tvorů tvořily na kmenech husté chomáče, které připomínaly bledé, zduřelé listoví.

Náhle spatřila rejnoka, který po ní vrhl nevidomý pohled.

Adda varovně zasykl. Dura se těsně přimkla ke kmeni stromu před sebou, objala jej pažemi a snažila se uklidnit přerývaný dech. Dřevo, ke kterému se tiskla stehny a břichem, bylo tvrdé a horké.

Pocítila na zádech závan Vzduchu a koutkem oka zahlédla nezřetelný stín.

Zvedla hlavu a ucítila, jak jí drsná kůra odírá tvář. Oční pohárky se jí stočily a sledovaly rejnoka, jak naprosto tiše klouže kolem. Rejnok byl průsvitný, plochý tvor, nejméně výšku člověka široký. V jedné chvíli byl od ní vzdálen ne více než na délku paže. Dokázala rozeznat stavbu těla všech zvířat Obalu; rejnokovo tělo tvořila válcovitá páteř a šest malinkých, kulatých oček obklopovalo dětskou tlamku uprostřed ploché hlavy. Rejnokovy ploutve se rozpínaly do šesti širokých, tenkých plátů. Byly rovnoměrně rozmístěné kolem těla a když se rejnok pohyboval, vlnily se; kolem předních okrajů jiskřil elektronový plyn. Tělo rejnoka bylo téměř průsvitné, takže ploutve nebylo snadné spatřit a Dura viděla jen stíny zbytku jídla, které procházely rejnokovými válcovitými útroby.

Rejnok byl jediným tvorem – kromě lidí – který se pohyboval vlněním a ne výtrysky prdů jako prasata nebo divoáci. Protože se přesouval tak nehlučně a nedoprovázel ho nasládlý zápach pšouků, byl rejnok dokonalým dravcem. A tlamu, i když malou, mu lemovaly vroubkované, ostré zuby.

Několik okamžiků rejnok klouzal kolem čtyř lidí a zjevně si jejich přítomnost vůbec neuvědomoval. Pak tiše zmizel ve stínech lesa.

Dura napočítala do sta a teprve pak se odstrčila od kmene.

Vírové linie tady byly tak husté, že se mezi stromy téměř proplétaly. Hvězda, jejíž rotace se neustále zpomalovala, postupně vypuzovala vírové linie z Obalu... když udeřila nová Porucha, linie

se roztříštily na kousky a než se znovu zformovaly, představovaly smrtelné nebezpečí.

Vzduch byl zřetelně řidší. Dura cítila, jak se jí v něm hrudník zvedá námahou a srdce buší ve snaze dodat svalům sílu. Z různých částí těla slyšela slabé lupání vyrovnávajícího se tlaku. Samozřejmě věděla, o co se jedná.

Vzduch se skládal ze dvou hlavních složek, z neutronové supratekuté kapaliny a elektronového plynu. Neutrony byly zředěné. Plyn volných elektronů způsoboval, že zde byl vyšší tlak. Když zvedla ruku před obličej, spatřila kolem prstů jen přízračné jiskření elektronů, které zářilo v šerém, kalném světle, pronikajícím hustým listovím.

Duře se náhle rozostřil zrak. Vzduch stále hůře nesl vysokofrekvenční zvukové vlny o vysokých rychlostech, které lidem umožňovaly vidění. Ještě horší bylo, že tak řídký Vzduch ztrácel svou supratekutost a začínal být lepkavý, vazký. A také ucítila, jak jí do tváře naráží chabý vánek, pošubává za vlasové trubičky a brání jí v ohybu. Cítila, jak se chvěje při pomyslení, že tato lepkavá látka ztuhne v síti jemných kapilár, které poháněly její svaly – v síti, která ji udržovala naživu.

Lidské bytosti nebyly stvořeny k tomu, aby žily zde nahoře. Dokonce i prasata trávila v blízkosti Kůry daleko méně času než dříve. Dura se prodírala Vzduchem jako bahnem a cítila, jak jí tuhne v kapilárách. Toužila po otevřeném prostoru Obalu dole pod střechou lesa, po čistém, hutném Vzduchu.

Veškerý prostor kolem ní vyplňovaly stromy. Jak rovnoběžné kmeny sledovaly Magnetopole, začínaly se lehce zakřivovat a viditelnost se výrazně zhoršila. Duře se zdálo, že je v jejich pravidelnosti skryta jakási nepřírozená hrozba. Měla pocit, že ji obklopují vlákna jakési obrovské Sítě. Uvědomila si, že pozvolna začíná propadat panice. V řídkém vzduchu se jí dýchalo čím dál hůř a v hrdle jí rachotilo. Udržovat se v pohybu se změnilo v těžkou, nepřetržitou dřinu. Od kmenů se rukama odrážela už jen silou vůle.

Dělala si starost o Farra. I v šeru si dokázala všimnout, jak je vyčerpaný. Oči měl přivřené a zdálo se, že se mu sinalá tvář

nadouvá. Když se prkenně pohyboval podél kmene, očividně si stěžl uvědomoval, kde se nachází.

Dura se s přemáháním odvrátila a pokračovala v cestě. Nemohla mu nijak pomoci, alespoň ne v téhle chvíli. Nejlepší věc, jakou mohla udělat, bylo pokračovat dál a přinést domů výsledky úspěšného lovu. A jak Adda řekl, Farr je tu s ní pravděpodobně bezpečnější než kdekoli jinde...

Aspoň, že Adda se držel poblíž chlapce. Dura si uvědomila, že za starcovu přítomnost a podporu vysílá k pozorným Xeelee jednoduché, dětské poděkování.

Výstup skončil tak náhle, až ji to zaskočilo.

Kmen, který sledovala, pozvolna sílil až dosáhl takové tloušťky, že jej pažemi nedokázala obejmout. Nyní se souměrné linie kmene náhle rozletěly do složité zapletených kořenů, které jí nad hlavou utvářely půlkruhovou plošinu. Zírala na ni a viděla, jak kořeny mizí v matném průsvitném nitru Kůry. Vypadaly skoro jako lidské paže, které se boří hluboko do jemné pavučiny a pátrají po jádrech molybdenu, stroncia nebo kryptonu, bohatých na neutrony.

Rozhlédla se a všimla si, jak kořenový systém stromu splývá se sousedními, takže koberec dřeva tvoří nad lesem neproniknutelný strop. Mezi kořeny pučelo pár stonků purpurové trávy. Kmeny, které stále sledovaly Magnetopole, se s kořenovým stropem stýkaly pod šikmým úhlem.

Zakrátko k Duře dorazili i ostatní. Skupinka Lidských bytostí se kvůli stabilitě tiskla k volným kořenům. Bylo zde takové šero, že Dura sotva rozeznávala tváře svých druhů a obrysy hubených těl. Philas měla oči zkalené vyčerpáním a apatií. Roztřesený Farr se objímal pažemi. S ústy otevřenými dokořán lapal v řídkém Vzduchu po dechu. Adda si jako vždy nestěžoval, ale tvář měl bledou a strhanou. Všimla si, jak namáhavě dýchá a jak hrbí stará ramena. Vzápětí vytáhl z vaku u pasu listy. Dura se do nich vděčně zakousla. I když jídlo nebylo nikterak vydatné, zdálo se, že trochu povzbudilo síly, které jí ještě zbývaly. Farr se nepřestával třást. Dura mu položila ruku kolem ramen a přitáhla ho k sobě. Doufala, že mu předá dostatek tělesného tepla, aby se přestal chvět.

Farr se zeptal: „Jsme u Kůry?“

„Ne,“ zavrčel Adda. „Opravdová Kůra je pořád vzdálená miliony výšek člověka nad námi. Ale my jsme dorazili ke kořenům; je to nejdál, kam můžeme dojít.“

V řídkém Vzduchu zazněl tichý, drsný hlas vdovy: „Tady dlouho zůstat nemůžeme.“

„To ani nebude zapotřebí,“ odvětila Dura. „Ale než tu zmrzneme, možná bychom měli rozlomit nějaký kmen a získat zase trochu jaderného ohně. Addo, mohl bys...“

Stařec odmítavě zvedl ruku. „Na to není čas,“ vydechl. „Teď jen naslouchejte... všichni.“

Dura se zamračila, ale neřekla nic. Čtveřice upadla do ticha, přerušovaného pouze chraplavým, nepravidelným dechem. Ve srovnání s nezměrností kořenových systémů nad jejich hlavami se Loguova dcera cítila zranitelná, osamělá a zcela nepatrná. Všechny instinkty jí nařizovaly okamžitě utéct, sklouznout po kmeni dolů a proletět listnatou stěnou do otevřeného Vzduchu, kam patřila. Tutéz touhu spatřovala i ve tvářích svých druhů.

Támhle. Šelest, vzdálené zachrochtání... Přicházelo z kořenových systémů odkudsi zleva.

Addova tvář se zkřivila zklamáním. „Sakra,“ zasyčel. „Neslyším, v uších mi jen šumí.“

„Já je slyším, Addo.“ vyhrkl Farr.

Dura ukázala: „Tudy.“

Adda přikývl a spokojeně přimhouřil zdravé oko. „Já věděl, že to nebude trvat dlouho. Kolik jich je?“

Dura a Philas na sebe pohlédly a vzájemně si ve tváři hledaly odpověď. Dura odvětila: „To nedokážu odhadnout, Addo... myslím, že víc než jedno.“

Adda několik sekund nepřetržitě nadával a proklínal svůj věk a chabé schopnosti. „Do Prstence s tím,“ zavrčel nakonec. „Budeme muset risknout, že jich ve stádě není příliš mnoho.“ Naléhavým, drsným šepotem jim vydal důkladné instrukce, co dělat v případě, že by na ně zaútočil divočák. Měli dělat rámus... a prchat *přes* tok Magnetopole; v žádném případě nezkoušet letět podél něj. „Protože v tom směru divočák zaútočí. A věřte mi, divočák bude zatraceně

rychlejší než vy.“ V přítomní starcova tvář vypadala jako vražedná, mrazivá maska.

Dura přikázala: „Philas, odviň se s Addou kolem stáda na vzdálenější stranu. Vezměte sítě a provaz a dostaňte se po proudu za ně. Farre, ty zůstaneš se mnou. Počkáme, až ostatní zaujmou pozice a pak zaženeme prasata do sítí. Jasně?“

Spěšně si překontrolovali výbavu, kterou budou potřebovat.

Z rance, který nesla Philas, Dura vytáhla dva krátké bodce. Pak Adda s Philas vklouzli do temnoty, usilovně se vlnili přes Magnetopole a šplhali přes rovnoběžné kmeny.

Farr zůstal s Dúrou. Nepřestával se k sestře tisknout, aby mu nebyla zima. Čekal, co se bude dít. Dura bratra chvilku pozorovala – zdálo se jí, že má prázdný pohled, jako by nebyl zcela při smyslech – a pokoušela si představit, jak by se cítila, kdyby se tomu chlapci, díky její neschopnosti nebo neopatrnosti, něco stalo.

Nu, pomyslela si smutně, aspoň jsem pro něj udělala, co bylo v mých silách tím, jak jsem lov naplánovala. Když hon začne, proti proudu od stáda to bude nepochybně bezpečnější. A byla bych daleko ustaranější, kdyby nebyl se mnou.

Naposledy bratra rychle objala a pak zašeptala: „Jdeme, Farre. Máme práci. Uvidíme, jak blízko se dokážeme k prasatům přiblížit, než nás spatří.“

Chabě přikývl, odtáhl se od ní, ale nepřestával se třást.

Dura potěžkala krátké bodce a začala se přitahovat přes linie silných kmenů ke zdroji hluku. V tomto směru se ke zhuštěné viskozitě Vzduchu přidával ještě odpor Magnetopole a proto byl pohyb velmi namáhavý. Měla pocit, že se topí a při představě, že by v tuhnoucím Vzduchu zůstala bezmocně uvězněna, musela potlačit nával paniky.

Neohlédla se, ale věděla, že ji Farr asi ve vzdálenosti výšky člověka následuje. Pohyboval se tiše, šetřil dechem a Dura slyšela, jak se pokouší kontrolovat hluk dýchání. *Je to odvážný malý lovec*, pomyslela si. *Logue by na něj byl pyšný.*

Za několik okamžiků dorazili k prasatům. Dura spatřila zavalitá těla několika zvířat, která klouzala mezi kmeny stromů a zjevně si přítomnost lidí dosud neuvědomovala.

Kývla na Farra, aby se k ní přiblížil. Sama se usadila mezi kmeny asi deset výšek člověka od kořenového stropu.

Viděli tři vzdušná prasata. Zvířata, každé asi o velikosti lidského trupu, poklidně vyrývala purpurovov zelenou kryptonovou travu a jiné malé rostliny. Ploutve se jim při jídle líně vlnily. Dura si všimla, že oční stopky upírají na travu před sebou a našpulené tlamy mají téměř zavřené. Když se prasata pásla na drobcích, které se vznášely ve volném Vzduchu, dokázala otevřít tlamu tak, že vypadala jako trubice. Zvířata se prostě změnila v primitivní požírací stroj, vedený očními stopkami a ploutvemi. Ale tady, v tomto řídkém Vzduchu, měla prasata při šubání a žvýkání kryptonové trávy tlamy sotva otevřené. Zvířata se snažila mít těla co možná nejvíc uzavřená a udržovat si vnitřní zásobu životodárného Vzduchu. Dura věděla, že na rozdíl od křehkých, slabých a špatně přizpůsobivých Lidských bytostí dokáží prasata zde nahoře pobývat celé dny.

Otočila se k Farrovi, který se krčil vedle ní a opatrně vykukoval za kmenem. Naznačila: Jsou *jen tři. Máme štěstí.*

Přikývl a ukázal na jedno prase. Dura si zvíře prohlédla pozorněji a všimla si, že je větší, tlustší a nemotornější než ostatní. Březí bachyně.

Cítila, jak se jí po tváři rozprostírá úsměv. Skvělé.

Napočítala sto tepů srdce, pak zvedla bodce. Philas a Adda by nyní už měli být na svých místech.

Pokynula Farrovi.

Oba sourozenci vyrazili zpoza kmene. Dura zaječela nejhlasitěji, jak to jen v řídkém Vzduchu šlo. Vrhla se podél toku Magnetopole na prasata a bodci třískala o dřevo kmene. Farr vedle ní dělal totéž a vlasy se mu téměř komicky cuchaly.

Když se blížili, prasata rychle zavřela tlamy. Oční stopky se jim napřímily a zvířata upřela na nenadálé útočníky strnulý, napjatý pohled. Pak, jako na povel, se otočila a vyrazila na útěk.

Zvířata se snažila najít nejsnadnější a nejrychlejší únikovou cestu a tak prchala podél linií Magnetopole. Narážela do kmenů a odrážela se od kořenů. Zeleně zbarvené clony oblaků tryskajících pšouků naplnily Vzduch nasládlým pachem. Dura s Farrem je pronásledovali

a nepřestávali divoce křičet. Náhle si Dura uvědomila, že ji pohltilo vzrušení z lovu a že jí tělo zaplavila nová energie.

Prasata, samozřejmě, Duře a Farrovi snadno unikla. Během několika okamžiků zmizela ve vzdálené temnotě a zůstala po nich jen převalující se mračna pšouků...

Ale kousek dál ve směru toku Magnetopole číhali s rozprostřenou sítí a připravenými bodci Adda a Philas.

První dvě prasata prchala tak rychle, že se nedokázala zastavit. Otočila se ve Vzduchu a narazila do sebe. Veliké tlamy se jim prudce otevřely, ozvalo se vysoké zakvičení a zvířata setrvačností letěla pozpátku k síti. Adda a Philas spolupracovali trochu neohrabaně, ale účinně. Během chvilky hodili na obě prasata síť, začali do nich bodat a pokoušeli se je zkrotit. Z prasat tryskala zelená oblaka pšouků a síť se nadouvala, jak se vyděšená zvířata marně snažila uprchnout. Mezitím k nim dorazila Dura a všichni se pokoušeli zvířata spoutat.

Pak se za ní ozval výkřik. Farrův výkřik.

Okamžitě zapoměla na Addu i Philas a prudce se ve Vzduchu otočila. Třetí prase – všimla si, že je to ta březí bachyně – se vyhnulo Addově síti. Vyděšené a rozružené slétlo níž, dál od kořenového stropu, a nyní uhánělo mezi stromy zpět podél toku Magnetopole... přímo na Farra.

Chlapec ochromeně civěl na plácající ploutve a strnule zírající oční stopky zvířete. *On jí neuhne*, uvědomila si Dura. *A hybnost zvířete ho v okamžení rozdrťí.*

Pokusila se vykřiknout, vyrazit k chlapci – ale pohybovala se pomalu jako v horečnatém snu. Vzduch v lepkavém Magnetopoli připomínal hustou kaši. Usilovně se snažila osvobodit, zakřičet na bratra, ale vzhledem ke zběsilé rychlosti prasete byly její snahy marné.

Vzdálenost mezi chlapcem a prasetem se zmenšila na výšku člověka. Dura, uvězněná ve viskózním Vzduchu, slyšela svůj vlastní křik.

Náhle prasnice široce rozevřela tlamu a zařičela bolestí. Směr tryskajících pšouků se náhle změnil. Jedna břišní ploutev Farra tvrdě zasáhla z boku a poslala jej v kotrmelcích proti kmeni stromu... ale Dura si s úlevou všimla, že kromě šoku je chlapec v pořádku.

Když se bachyně ve Vzduchu převrátila, objevil se důvod jejího chování: z břicha prasnice trčelo Addovo dlouhé kopí. Oštěp se chvěl, jak sebou zvíře mlátilo a snažilo se zbavit náhlé bolesti.

Adda uháněl nemotorně, ale rozhodně podél Magnetopole. Za ním se dvě odchycená prasata pokoušela osvobodit z opuštěné sítě. Adda zařval: „Splasila se... Duro, chyt' kluka a odtáhni ho!“

Nyní se prase ve Vzduchu ustálilo a všech šest očních stopek zaměřilo na blížícího se starce. Adda zpomalil a začal se vznášet. Ruce i nohy měl roztažené a upřeným pohledem pozorně sledoval bachyni.

Dura nejistě vyhrkla: „Addo, uхни jí z cesty... myslím...“

„Postarej se o toho zatracenýho kluka.“

Dura poslušně vyrazila kolem klidně se vznášejícího prasete.

Klihovitý Vzduch rozervalo děsivé zaskučení a prase zaútočilo na Addu.

Adda se ve Vzduchu otočil a začal se vlnit z dosahu zvířete, nohy mu bušily do Magnetopole...

Ale Dura okamžitě poznala, že stařík nebude dost rychlý.

Když k tomu příšernému okamžiku konečně došlo, nemohla starci nikterak pomoci a jen se tiskla k naříkajícímu Farrovi. V Addově tváři se nezračil strach – ale ani odevzdanost. Dura spatřila jen grimasu podrážděnosti; asi z vědomí, jak jej znovu zradilo opotřebované tělo.

Bachyně se blížila k Addovi, provázena oblaky zelených pšouků, a široce rozevírala mordy.

Obrovská kruhová tlama se sevřela Addovi kolem nohou. Hybnost útočící svině nesla zvíře i Addu pryč. Když Dura spatřila, jak Addovo křehké tělo narazilo do kmene stromu, hlasitě vykřikla. Ale stařík byl stále při vědomí, nepřestával bojovat a pěstmi bušil do širokého, chvějícího se hřbetu bachyně.

Dura se odrazila od stromu a ze všech sil se vlnila k praseti.

Ze vzdálenější strany se ke zvířeti blížila Philas a před sebou držela napřažené bodce. Vytřeštěné oči jí zkaly šok a hrůza.

Bachyně se po nárazu do stromu odrazila zpět do volného Vzduchu a začala s bočními výtrysky plynu rotovat kolem své podélné osy. Zdálo se, že si Adda dobře uvědomuje, co se děje. S

nohama stále uvězněnými divoce zaklel a tvrdě udeřil zvíře do boku. Ale prase stále rotovalo a rychlost otáčení se zvyšovala, až se pohyb ploutví a očních stopek změnil v pouhé šmouhy. Plyny z výtrysků pšouků obklopovaly tělo v kruhových stuhách a na ploutvích jiskřila záře elektronů. Nakonec se Adda zlomil a rotace jej přimáčkla k dlouhému boku prasete. Kolena měla ohnutá v nepřírozeném úhlu.

Dura věděla, že takto divočí zabíjejí kořist: začnou rotovat tak rychle, že se zhroutí supratekutost Vzduchu, která udržuje při životě všechna zvířata Obalu, včetně lidí. Byla to metoda jednoduchá, ale smrtelně účinná. Dura věděla, že kromě bolesti v uvězněných nohou cítí Adda agónii indukovanou otáčením světa. Starce pohltila tupá, ochablá otupělost. Svaly mu vypověděly poslušnost, smysly se začínaly kalit a brzy mu přestane fungovat i mozek.

Dura z plných plic zaječela a vrhla se na rotující zvíře. Vydrápala se na hladkou, kluzkou kůži a ucítila, jak se jí břicho a nohy otírají o horké tělo prasete. Stačila dvakrát bodnout do tuhé pokožky, než ji bachyně odmrštila. Letěla a ve Vzduchu se otáčela. Pak tvrdě narazila do kmene jednoho stromu a vyrazila si dech.

Jeden bodec praskl a neškodně odletěl. Ale tím druhým se jí podařilo prorazit praseti kůži. Poraněné zvíře, kterému stále z břicha trčelo Addovo kopí, se pokoušelo zachovat rotaci; bolest je však příliš rozptýlila a tak se pohybovalo daleko nemotorněji a osa rotace se začala naklánět. Ubohý Adda zjevně upadl do bezvědomí a nevnímal, jak jeho bezvládné tělo naráží do boku zvířete.

Nyní dopadla na prase Philas, zarazila mu do kůže další bodec a rozšířila tak ránu, kterou způsobila Dura. Zvíře rozevřelo obrovskou tlamu a stáhlo pysky. Ze zeleně zbarveného chřtánu vyrazil bolestný řev. Bezvládný Adda vypadl z prasečí tlamy. Farr k němu okamžitě hbitě zamířil.

Další bodec vrazila Philas do rozšklebené tlamy prasete a zasáhla odhalené orgány. Dura se odrazila od kmene a znovu se vrhla na prasnici. Neměla žádnou zbraň, ale popadla bodce zaražené v boku prasete a začala rány trhat. Philas zatím neustále bodala bachyni do tlamy.

Trvalo to spoustu minut. Prase sebou ve Vzduchu mlátilo a škubalo. Snažilo se využít své zbývající rotace, aby útočníky

setřáslo. Ale nebylo úniku. Řev se změnil v šepot a bojovnost se vytratila. Nakonec bachyně už jen bezcílně vypouštěla pšouky.

Obě ženy zůstaly vyčerpaně viset ve Vzduchu. Zvíře se proměnilo v obrovskou bezvládnou hmotu s potrhanou kůží a široce rozšklebenou tlamou. Dura, která vyčerpáním sotva viděla na oči, hekala a stále nemohla uvěřit, že prase neprocitne k životu a nezačne je opět masakrovat. Pomalu se Vzduchem odvlhčila k Philas. Ženy, ještě šokované vlastním činem, se nemotorně objaly.

Farr opatrně položil Addu na kmen stromu a doufal, že ho mírný tlak Magnetopole udrží na místě. Pohládl staříkovy zažloutlé vlasy. Pak se chlapec odvlhl pro Addovo otlučené kopí a položil je vedle starce.

Dura a Philas se k nim přidaly. Loguova dcera si o stehna otírala rozechvělé ruce a pozorně si prohlížela Addova zranění. Neodvažovala se starce ani dotknout.

Adda měl nohy pod kolena rozdrčené: dlouhé kosti na několika místech zlomené, chodidla rozbitá na kaši. Kůži na prsou porušenou neměl, ale hrudník byl trochu promáčklý; Dura předpokládala, že stařec má zlomená žebra. Pravá ruka se ochable komíhala v podivném úhlu, asi měl zlomené rameno. Oční pohárky v odřeném, potlučeném obličejí zaplavila lepkavá krev a nosní dírky pohasly... A, samozřejmě, jen sami Xeelee věděli, jaká vnitřní zranění mohl utrpět. Addův penis a varlata vypadly z úkrytu mezi nohama, což způsobilo, že stařec vypadal ještě zranitelněji a žalostněji. Dura jemně uchopila vrásčité genitálie do dlaně a zastrčila je zpět.

„Umírá,“ pronesla Philas chraplavě. Zdálo se, že se od potlučeného těla odtahuje, jako by pro ni bylo příliš těžké vyrovnat se s další smrtí.

Dura potřásla hlavou a přinutila se přemýšlet. „Samozřejmě, že tady nahoře, v tomhle mizerném Vzduchu, zemře. Musíme ho dostat odtud, zpátky do Obalu...“

Philas se dotkla její paže. Pohlédla Duře do tváře a Dura spatřila, jak se žena snaží překonat vlastní šok. „Duro, musíme se podívat pravdě do očí,“ prohlásila vdova. „Adda zemře. Nemá smysl něco

plánovat nebo se ho snažit někam přemístit... jediné, co můžeme udělat je, že mu zajistíme pohodlí.“

Dura setřásla vdovinu ruku. Ještě nebyla připravena takový návrh přijmout.

Addova ústa se začala pohybovat, v hrdle mu chabě hvízdal dech. „...Duro...“

Stále neměla odvahu dotknout se ho a tak se mu naklonila k ústům. „Addo? Jsi při vědomí?“

Z úst mu vyrazil náznak smíchu a on k ní stočil slepé oční pohárky. „...Raději... bych nebyl.“ Zavřel ústa a pokusil se polknout. Pak zachroptěl: „Jste v pořádku?... Co kluk?“

„Ano, Addo. Nic se mu nestalo. Díky tobě.“

„...A prasata?“

„To, které na tebe zaútočilo, jsme zabili. Tu bachyni. Ostatní...“ Rychle pohlédla na zapletenou prázdnou síť, která se vznášela ve Vzduchu. „Jsou pryč. Byla to katastrofa.“

„Ne.“ Pohnul se, jako by se k ní chtěl natáhnout, pak bezmocně klesl zpět. „Dělali jsme, co jsme mohli. Teď to musíš... zkusit znovu. Jdi zpátky...“

„Ano. Ale nejdřív musíme najít způsob, jak tě dostaneme dolů.“ Zírala na starcovo dolámané tělo a pokoušela si představit, jak má ošetřit nejhorší zranění.

Opět se ozval krátký, mrazivý smích. „Nebud' tak... zatraceně pitomá,“ zavrčel. „Se mnou je konec. Nemař... čas.“

Otevřela ústa, aby mu začala odporovat, ale náhle na ni padla strašlivá únava a ona se vzdala. Adda měl samozřejmě pravdu. Philas taky. Bylo téměř jisté, že stařec brzy zemře. Ale Dura cítila, že by ho měla zkusit zachránit. „Nikdy jsem neviděla, že by se prasata takhle chovala. Divočák možná. Ale...“

„Měli jsme... to čekat,“ zašeptal. „Byla to moje blbost... březí svině... bylo jasné, že... takhle zareaguje.“ Starci se začal zpomalovat dech; je to zvláštní, pomyslela si, ale zdá se, jako by se uklidnil. Uvolnil.

„Sakra, ještě neumíráš,“ řekla tiše.

Neodpověděl.

Otočila se k Philas. „Hele, budeme mu muset ovázat rány. Nařež z kůže té bachyně nějaké pásy. Tuhle zlomenou ruku asi můžeme přivázat k tělu. A nohy bychom mu mohli svázat k sobě. Jeho kopí použijeme jako dlahu.“

Philas na ni dlouhou chvíli zírala a pak šla vykonat Duřin rozkaz. „A co mám dělat já?“ zeptal se Farr.

Dura se zamyšleně rozhlédla. „Jdi opravit tu síť. Musíme udělat nosítka, abychom ho dopravili domů...“

„Dobrá.“

Když se Philas vrátila, pokusily se ženy Addovi narovnat nohy, aby je mohly přivázat k improvizované dlaze. Když se Dura starce dotkla, spatřila, jak se mu tvář zkřivila bolestí a ústa se otevřela v bezhlesém výkřiku. Nedokázala pokračovat. Odtáhla ruce od rozdrcených nohou a bezmocně pohlédla na Philas.

Zezadu uslyšela výkřik. Farr.

Dura hmátla po Addově kopí a prudce se otočila.

Farr, který opravoval zamotanou síť, couval a oční pohárky měl rozšířené děsem. Dura si okamžitě všimla, že chlapec neutrpěl žádné zranění. Když k němu pospíchala, pohlédla za něj, aby zjistila, co jej vyděsilo...

Prudce se ve Vzduchu zastavila, ústa se jí pootevřela a v údivu zapomněla i na bratra.

Vzduchem letěla krabice a blížila se k nim. Byla to krychle o straně jedné výšky člověka, vyrobená z pečlivě vyřezaných plátů dřeva. Provazy vedly ke spřežení mladých vzdušných prasat, která pokorně táhla krabici lesem. A skrze průhlednou čelní desku na ni zírala mužská tvář.

Muž se mračil.

Krabice začala zpomalovat. Dura pozvedla Addovo kopí.

4

Toba Mixxax přitáhl otěže. Kožené řemeny v těsnicích membránách umístěných v přední části auta zavzdychaly a on oknem z průhledného dřeva spatřil – a díky prudkému prověšení napjatých otěží vycítil – jak dychtivě spřežení vzdušných prasat uvítalo zastávku.

Zíral na čtyři cizince.

...A vypadali vskutku cize. Dvě ženy, kluk a potlučený starý chlap – všichni nazí. Jedna z žen na něj mávala hrubým dřevěným oštěpem.

Nejdříve je Mixxax přirozeně považoval za další skupinu kuliů, která si v lese, na okraji jeho stropní farmy, udělala pauzu. Ale to, samozřejmě, nemohla být pravda; ani ten nejhloupější kuli by nezavandroval tak daleko bez vzdušného tanku. Vlastně se divil, jak tahle malá banda s mizerným vybavením dokázala tak vysoko přežít. Měli jen bodce, provazy a síť, zřejmě z nevydělané kůže...

Kromě toho své vlastní kulie znal. Pravděpodobně.

Když na tuhle skupinu narazil, zrovna hlídkoval v zalesněné krajině hned za hranicí stropní farmy – nebo přinejmenším měl v úmyslu hlídkovat; spíše byl zamyšlený a zabloudil trochu dál do protiproudného lesa, než měl v úmyslu. Nu, není divu, řekl si. Koneckonců toho měl spoustu na přemýšlení. Kvótu pšenice zatím splnil na padesát procent a třičtvrtě kalendářního roku bylo pryč. Uvědomil si, že mu ruce zabloudily k jadřákovému kolu, které mu spočívalo na hrudi. Ještě jedna taková spinová slota jako byla ta poslední a je vyřízený; on, manželka Ito a syn Cris se přidají ke stále větším masám v ulicích Parzu a jejich přežití bude záviset na dobročinnosti cizích lidí. A v Parzu Horka FV. je zatraceně málo dobročinnosti, připomněl si a otrásl se.

Přinutil se přenést zpět do přítomnosti. Zíral oknem auta na ty pobudy. Statná, vysoká žena s hranatou tváří a vlasy prokvetlými žlutí věku si ho s oštěpem v ruce vyzývavě měřila. Kromě provazu uvázaného kolem pasu byla nahá. K provazu měla připevněný jakýsi přepravní vak, který vypadal, jako by byl vyroben z nevydělané vepřovice. Přestože měla štíhlou postavu s malými, pevnými ňadry, vypadala houževnatě a na ramenou a stehnech se jí rýsovaly vrstvy svalů.

Vypadala skutečně hrozivě.

Kdo jsou ti lidé?

Ted', když se nad tím zamyslel, si uvědomil, že takhle daleko od Parzu proti toku nemohou být zbloudilí kuliové, dokonce ani uprchlíci z jiné stropní farmy. Tobova farma se nacházela na okraji širokého venkovského regionu kolem Parzu... přímo na kraji pěstitelské oblasti, připomněl si Toba se zábleskem hořkosti. A ani kvůli tomu mu nedovolili platit nižší daně. Dokonce i farma Qose Frenka, jeho nejbližšího souseda, byla bez auta vzdálena několik dní cesty po proudu.

Ne, tohle nebyli kuliové. To museli být protiproudáci... *divoši*.

První, se kterými se Toba setkal.

Tobova levá ruka vykroužila na hrudi rychlé, bezmyšlenkovité znamení kola. Možná by měl trhnout opratěmi a zmizet odsud dřív, než ti *divoši* stačí zaútočit...

Pokáral se za zbabělost. Koneckonců – co by mohli udělat? Ten jediný muž vypadal, že by mohl být Tobovým otcem a zdálo se, že ten chudák je rád, že dýchá. A dvě ženy a chlapec by ani společně nedokázali proniknout vytvrzenými dřevěnými stěnami uzavřeného vzdušného auta... Nebo ano?

Zamračil se. Samozřejmě, že by na něj mohli zaútočit zvenčí. Například zabít vzdušná prasata. Nebo jen odříznout opratě.

Pozvedl oštěž. Možná by bylo lepší vrátit se sem s posilou – sestavit oddíl kuliů a pak...

Padesát procent.

Náhle, rozzloben sám na sebe, pustil oštěž. Sakra, ne. I když ubohý, byl to jeho kus Kůry a zasloužil by si být lámán kolem, kdyby se nechal zahnat tlupou bezbranných *divochů*.

Naplněn spravedlivým hněvem přitáhl si Toba mluvítka reproduktoru a promluvil do něj: „Kdo jste? Co tady děláte?“

S uspokojením spatřil, jak sebou protiproudáci trhli jako vyděšená vzdušná prasata. Odvlnili se od auta trochu dál a výhružně šermovali krátkými bodci. Dokonce i ten starý chlápek vzhlédl – nebo se o to pokusil. Toba si všiml, že oční pohárky zraněného muže jsou slepé, zamlžené stružkami zhnisaného, zaschlého Vzduchu.

Tobu náhle naplnilo přesvědčení, že je pánem situace. Neměl se čeho bát. Tihle nevzdělaní divoši z něj měli strach. O Parz City nejspíš nikdy ani *neslyšeli*. Jak se obavy vytrácely, rostl v Tobovi vztek. Jak si mohli dovolit vniknout na jeho majetek?

Nyní se k autu přiblížila ta silná žena – všiml si, že je opatrná a míří na něj napřaženým oštěpem – ale zjevně nebyla ochromena strachem... musel připustit, že by se situace mohla obrátit.

Žena na něj přes průhledné dřevo cosi vykřikla a svá slova zdůraznila výmluvným bodáním hrotu oštěpu proti jeho obličejí. Hlas byl zachycen vnějším uchem reproduktorového systému.

„Kdo si myslíš, že jsi, prababička Xeelee?“

Toba pozorně naslouchal.

Hlas protiproudáka byl, samozřejmě, deformován reproduktorovým systémem, ale s tím Toba počítal. Věděl zatraceně dobře, jak systém funguje. Když člověk pracuje na stropní farmě tak vzdálené od Pólu, jako je tahle – tak vzdálené od protiproudu, v tak nehostinném prostředí – mohou ho systémy auta udržet při životě. Nejsilnější kuliové dokázali tady venku přežít velmi dlouho a někteří z nich by dokonce mohli zvládnout cestu zpět k Pólu do Parz City. Ale ne Toba Mixxax, který se narodil a byl vychován ve městě. Pochyboval, že by přežil tisíc tepů srdce.

Proto se pečlivě naučil, jak udržovat v provozu systémy auta, na kterém závisel jeho život... Například reproduktorový systém. Vzduch, který Toba dýchal, dodávaly zásobníky vyřezané v silných, těžkých stěnách dřevěného auta. Reprodukční systém byl vystavěn z tenkých trubic, zaražených do zásobníků; trubice obsahovaly soustavu membrán ve vnějších i vnitřních stěnách. Trubice byly naplněny Vzduchem, který okolní zásobníky zahřívaly

na dokonalou supratekutost, a tak byl schopen beze ztrát přenášet malá teplotní proudění, která lidské ucho zaznamenává jako zvuk.

Ale malý průřez trubic míval tendenci odfiltrovávat některé nižší frekvence. Protiprouděákův divošský hlas zněl tence, bez hloubek, a rezonance mu dodávaly podivně zbarvené echo. Navzdory tomu vyslovovala žena precizně – a zjevně jeho vlastním jazykem – se sotva znatelným přízvukem.

Překvapeně se nad svým údivem zamračil. Proč je tak překvapený, že ta žena umí mluvit? Vždyť tihle protiprouděáci jsou lidé a ne zvířata. Těch pár slov, která žena pronesla, způsobilo, že ji náhle začal vnímat jako inteligentní, nezávislou bytost, kterou nebylo možné jen tak zastrašit technologickou převahou.

Možná, že to vůbec nebude jednoduché.

„Co se děje?“ zaskřehotala žena a zamávala oštěpem. „Ztratil jsi strachem řeč?“

„Jmenuji se Toba Mixxax a jsem svobodný občan Parzu. Nacházíte se na mém majetku a já vás žádám, abyste jej okamžitě opustili.“

Zraněný stařík stočil na Tobu slepé oční pohárky. Chabě vykřikl, ale Toba ho přesto zaslechl: „Parzský parchante! Ty si myslíš, že ti patří celý Obal, že?“ Pak toho starého blázna přerušil záchvat kašle a Toba pozoroval, jak se k němu sklonila silnější žena a zjevně se ho ptala, o čem mluví. Muž její otázku ignoroval a když kašel polevil, znovu vykřikl: „Odpal, Pólaři!“

Toba našpulil rty. Znají Parz. Pak nemohou být tak nevědomí, jak se domníval. Možná, že ve skutečnosti je tím nevědomým *on*. Naklonil se k membráně reproduktoru a pokusil se do hlasu vložit výhružný tón: „Naposledy vás varuji. Opusťte můj majetek. Pokud tak neučiníte...“

„Sklapni.“ Před oknem se objevil obličej té silné ženy; Toba se nedokázal ubránit vystrašenému ucuknutí. „Co myslíš, že pro nás znamená to tvé ‚můj majetek‘? A kromě toho...“ Ukázala na zraněného staříka, „nemůžeme nikam jít, když je Adda v tomhle stavu.“ Stařec, zvaný Adda, na ni cosi zavolal – nejspíš příkaz, aby ho ponechali jeho osudu – ale ona ho ignorovala. „Nikam nejdeme.

Dělej si, co chceš. A my..." – znovu pozvedla oštěp – „uděláme cokoli, abychom tě zastavili.“

Toba zíral do ženiných čistých očních pohárků.

U ruky měl soustavu malých, umně vyřezávaných dřevěných páček. Možná právě nastal čas zatáhnout za tyto páčky a vystřelit trubicemi z auta oštěpy a střely z kuší...

Možná.

Naklonil se k oknu a aniž by přesně chápal své pohnutky, zeptal se: „Co se mu stalo?“

Žena zaváhala, ale chlapec horlivě vypísl: „Addu nabral kanec.“ Hochův hlas zněl v trubicích reproduktorů tence a čistě.

Stařec vybuchl v drsný smích. „Kecy. Potrhala mě březí bachyně. Jsem pitomej starej blázen.“ Zdálo se, že se snaží odstrčit od kmene stromu a dosáhnout na zbraň. „Ale nejsem tak pitomej ani tak starej, abych ti nemohl poslední minuty života změnit v peklo, Pólaři.“

Toba se upřeně zahleděl do očí silné ženy. Pozvedla oštěp, ušklíbala se... a pak zcela neočekávaně propukla v odzbrojující smích.

Překvapený Toba si uvědomil, že se také usmívá.

Žena bodla kopím do vzduchu směrem k Tobovi, ale v tom gestu nebyla žádná hrozba. „Ty. Toba Paxxax.“

„Mixxax. Toba Mixxax.“

„Já jsem Dura, dcera Loguova.“

Pokývl jí na pozdrav.

„Hele, vidíš, že máme problémy,“ prohlásila. „Tak proč nevylezeš z té své prasečí boudy a trochu nám nepomůžeš?“

Toba se zamračil: „A s čím vám mám pomoci?“

Žena se otočila ke starci a podrážděně zavrčela: „No přece s ním.“ Pohlížela nyní na vůz jinýma očima, jako by hodnotila jeho důvtipnou konstrukci. „Možná bys nám mohl pomoci ošetřit mu zranění.“

„Těžko. Nejsem lékař.“

Dura se zamračila, jako by to slovo slyšela poprvé. „Tak nám aspoň pomoz dostat ho z lesa. Dokud se nevrátíš, bude tu ta tvoje bedna v bezpečí.“

„Říká se tomu auto,“ poznamenal roztržitě. „Kam ho chcete odnést? K vám domů?“

Přikývla a ukázala zbraní podél linie stromů, k nitru Hvězdy. „Pár tisíc výšek člověka tímhle směrem.“

Výšek člověka? pomyslel si pobaveně. Předpokládal, že je to praktický způsob měření... ale co je špatného na mikronech? Výška člověka by představovala asi deset mikronů – stotisícinu metru – pokud byl jeho předpoklad správný.

„Jaké tam máte vybavení?“

„...Vybavení?“

Její zaváhání Tobovi stačilo. I kdyby měl v úmyslu riskovat vlastní zdravím a pronést toho staříka lesem, »doma« ho kromě dalších nahých divochů, žijících v nepředstavitelné bídě, nic nečeká. „Hele,“ řekl a snažil se tvářit vlídně, „o co jde? I kdybychom ho tam dostali včas...“

„...nic bychom pro něj nemohli udělat.“ Dura na něj přimhouřenýma očima vrhla ustaraný pohled. „Já vím. Ale nemohu se na něj jen tak vykašlat.“ S chabou jiskérkou naděje pohlédla přes okno Tobovi do očí. „Mluvil o svém majetku. Je odsud daleko? Má nějaké – éé, vybavení?“

„To těžko.“ Samozřejmě, že měl nějaké základní lékařské vybavení pro kulie, ale hodilo se jen na ošetření drobných poranění, po němž kuliové odcházeli zpět do práce. Po pravdě řečeno, kdyby byl některý z jeho kuliů zraněn tak ošklivě jako starý Adda, Toba by očekával, že umře.

Ve skutečnosti by ho odepsal.

Pouze v samotném Parzu se mohlo Addovi dostat ošetření takové kvality, aby mu zachránilo život.

Popadl otěže a pokusil se znovu soustředit na vlastní záležitosti. Má spoustu problémů a musí dokončit hromadu práce, než znovu spatří Ito a Crise. Možná by se mohl zachovat šlechetně a dát těm protiproudákům šanci dostat se odsud. Koneckonců neměli v úmyslu ničit mu farmu...

„Je mi líto,“ omlouval se ve snaze vyvléci se z téhle překvapivě nepříjemné situace s alespoň jakousi důstojností. „Ale nemyslím, že...“

Ta žena, Dura, ho ostře a naléhavě pozorovala hlubokými očními pohárky; Toba ucítil, jak se pod intenzitou jejího pohledu zachvěl. „Ty víš, jak mu pomoci,“ řekla pomalu. „Nebo si to aspoň myslíš, že? Vidím ti to ve tváři.“

Tobova ústa se otevřela a zavřela jako otvor prdícího vzdušného selete. „Ne. Sakra... Možná. Dobrá, možná.“

Pokud by se nám podařilo dopravit ho do Parzu. Ale i kdyby se nám to povedlo, neexistuje záruka...“ Zasmál se. „A kromě toho, jak máš v úmyslu za ošetření zaplatit? Co jsi zač, Horkova dávno ztracená neteř? Pokud si myslíš, že mám prostředky na pokrytí...“

„Pomoz nám,“ požádala ho s pohledem upřeným do jeho očních pohárků.

Uvědomil si, že tentokrát ta slova neznějí jako žádost nebo prosba; byl to *rozkaz*.

Zavřel oči. *Sakra. Proč se takové věci musí přihodit vždycky mně? Copak nemám dost vlastních problémů?* Téměř litoval, že tuhle chásku prostě nezaspal střelami z kuší dříve, než stačili otevřít ústa a těmi svými řečmi ho zmást.

Aniž by nad tím dále rozmýšlel, vytáhl zpod sedadla zásobník vzduchu a natáhl se, aby otevřel dveře auta.

Na jedné předtím neporušené stěně dřevěné bedny – auta – Toby Mixxaxe se objevila okrouhlá prasklina. Při tomto posledním překvapení se Dura nedokázala ubránit, aby necouvla a nenamířila oštěp na dřevěné víko, které se začalo otáčet dovnitř auta.

Ozval se táhlý povzdech, který doprovázel vyrovnání tlaku, a dveře se otevřely. Zevnitř se vyvalil závan hutného Vzduchu, až se Dura málem rozkašlala. Zhluboka se nadechla a na chvíli se cítila svěží a plná energie. Ale vzápětí se Vzduch v lepkavé řidině lesa rozptýlil a vytratil jako nehmotný sen. Uvnitř auta bylo zjevně více Vzduchu než venku... ale to, samozřejmě, dávalo smysl. Proč by jinak někdo jezdil v dřevěném žaláři, odkázaný na spolupráci mladých prasat, kdyby si pro své pohodlí nevezl dostatek Vzduchu?

Toba Mixxax vystoupil z auta. Dura ho vykulenýma očima obezřetně pozorovala. Mixxax zíral na ni. Dlouhé sekundy tam viseli a vzájemně se měřili zkoumavými pohledy.

Mixxax měl na sobě šaty. Žádný opasek nebo vak na osobní věci, ale oblek z jakési kůže, který mu pokrýval tělo od hlavy k patě. Nikdy nespátřila nic tak nepraktického. A zbytečného. Ani se nezdálo, že by měl ten oděv spoustu kapes. Kromě toho nosil Mixxax na hlavě klobouk a před obličej mu splývala rouška z jakéhosi lehkého, průhledného materiálu. Od roušky vedly trubice do batohu na mužových zádech. Kolem krku mu na řetízku visel medailon ve tvaru kola.

Mixxax byl o dobrých pět let starší než Dura a jen asi o patnáct let mladší než její otec v době, kdy zemřel. Vlasy – aspoň ty, které mohla spatřit – mu už většinou zežloutly a kolem mělkých očních pohárků se mu nahromadila síť vrásek. Přestože měl roušku a klobouk, zdálo se, že v řídkém Vzduchu lesa lapá po dechu. Byl malý – hlavu měl menší než Dura – a zdál se být dobře živený: měl ducaté tváře a pod šaty se mu klenulo břicho. Ale navzdory tloušťce neměl Mixxax žádné pořádné svaly. Krk, paže i stehna byly hubené a svaly se ztrácely pod vrstvou kůže; hlava s kloboukem se mu lehce kolébala na skutečně tenounkém krku.

Dura si pomalu začala uvědomovat, že v čestném souboji by pro ni nepředstavoval vážného soupeře. Vlastně by měl značné problémy ubránit se Farrovi. Copak všichni lidé z té jeho podivné domoviny – Parz City – atrofovali, protože jezdili ve vozech tažených prasaty?

Dura začala opět nabývat sebevědomí. Toba Mixxax byl sice podivný, ale dozajista nepředstavoval žádnou hrozbu.

Zrak jí padl na medailon, který měl Toba zavěšený na krku. Byl velký asi jako její dlaň a představoval kroužek, ke kterému byla připevněna hrubá soška člověka s pažemi i nohama roztaženými podél pěti paprsků kola. Byla to pěkná práce a výraz na tváři vyřezané sošky vyjadřoval protichůdné pocity: bolest, ale i odevzdanou důstojnost.

Nebyl to však tvar přívěsku, co přilákalo její pozornost, ale materiál, ze kterého byl zhotoven. Medailon byl vyřezán z hmoty, jakou nikdy v životě nespátřila. Zcela jistě nešlo o dřevo; materiál se zdál příliš hladký a těžký. Co to tedy bylo? Vyřezávaná kost? Nebo...

Zdalo se, že si Mixxax všiml Duřina upřeného pohledu. Trhl sebou, s podivně provinilým výrazem zakryl přívěsek dlaní a zasunul si jej pod kazajku, aby nebyl na očích.

Rozhodla se, že o medailonu popřemýšlí později. Představoval další z mnoha tajemství...

„Duro,“ ozval se Toba. Hlas mu zněl daleko příjemněji než zkreslené skřehotání, které slyšela přes stěny auta.

„Díky za pomoc.“

Zamračil se a tučné líce mu poklesly. „Neděkuj mi, dokud nezjistíme, zda se dá vůbec něco udělat. I kdyby přežil cestu do Parzu, nemáme jistotu, že se mi podaří najít lékaře, který by ošetřil protiproud'áka.“

Protiproud'áka?

„A i kdybych ho našel, nevím, jak mu chcete zaplatit...“

Dura odmítavě mávla rukou. „Tobo Mixxaxi, s těmihle záhadnými problémy se raději vypořádám, až přijde čas. Právě teď bychom se měli soustředit na to, jak dostaneme Addu do tvé krabice... do tvého awíá.“

Přikývl a ušklíbl se. „Ano. A nebude to zrovna snadné.“

Dura se několika ráznými pohyby dovlnila ke skupince Lidských bytostí. Mixxax ji nemotorně následoval. Farr těkal pohledem mezi Duřinou tváří a Mixxaxovým kloboukem; brada mu poklesla a otevřená ústa připomínala třetí oční pohárek. Dura potlačila smích. „No tak, Farre, nečum.“

Philas houpala v náručí Addovu potlučenou hlavu. Adda k nim stočil nevidomý pohled. „Zmiz, Parzáku,“ zaskřehotal sípavě.

Mixxax se nad starcem naklonil a jeho slova ignoroval. Dura měla pocit, jako by pohlížela na Addova zranění cizincovými očima – pravá paže zlomená, rozdrčené nohy, promáčklý hrudník – a cítila, jak se jí v srdci otáčí nůž.

Mixxax se napřímil. Rouška zakrývala výraz obličeje. „Měl jsem pravdu. Nebude lehké dostat ho byť jen k autu,“ oznámil tiše.

„Tak neotravuj,“ zasyčel Adda. „Duro, ty zatracená, pitomá...“

„Sklapni,“ vyštěkla. Pokoušela se najít východisko ze svízelné situace. „Možná,“ začala pomalu, „by to nebylo tak zlé, kdybychom ho obvázali – z oštěpů můžeme udělat dlahy.“

„Ano,“ rozhlédl se Mixxax. „Ale provazy a sítě, které máte, se mu budou zařezávat do těla.“

„Já vím.“ Zkoumavě se zadívala na Mixxaxovy šaty. „Možná kdybys...“

Po chvílce pochopil, co po něm žádá. S odevzdaným výrazem si začal stahovat kalhoty a kazajku. „Proč právě já?“ zamumlal tak tiše, že ho sotva slyšela.

Nosil šaty dokonce i pod šaty. Hrud', paže a nohy měl nahé, ale rozkrok a podbřišek mu zakrývaly krátké kožené šortky. Klobouk si ponechal na hlavě.

Bez šatů se jeho údy zdály ještě hubenější a tělo ochablější. Vlastně vypadal legračně. Ale Dura se zdržela nevhodných poznámek.

Když vál obzvlášť studený Vzduch, nosily i Lidské bytosti prosté kusy oděvu – ponča a peleríny. Ale šaty pod šaty?

Když Addu přivazovali svázanými nohavicemi a rukávy k provizorním nosítkům z oštěpů, divoce klel. Ale byl příliš zesláblý, než aby mohl klást účinný odpor. Za několik minut ho obalili kokonem měkké kůže a stařec jen škubal hlavou ze strany na stranu, jako by se pokoušel osvobodit.

Dura, Mixxax a vyděšená Philas, která stále houpala starcovu křehkou hlavu, opatrně zasunuli Addův kokon do prasečího auta. Mixxax za ním vlezl dovnitř a v zadní části kabiny začal pomocí provazů nosítka upevňovat. Dokonce i venku Dura slyšela, jak Adda nepřestává svého zachránce proklínat.

Unaveně se na Philas usmála. „Ten starej d'ábel.“

Philas neodpověděla. Vykulenýma očima pozorovala auto. Dura si matně uvědomila, že strach je vlastně nejsilnějším projevem emocí, jaké od Eskovy smrti u Philas zpozorovala.

Natáhla se a uchopila Philas za ruku. Chvěla se jí v dlani jako malinké zvířátko. „Philas,“ řekla naléhavě, „potřebuji tvou pomoc.“

Philas k ní otočila protáhlou, smutkem zvrásněnou tvář.

Dura pokračovala: „Musím se vrátit k Lidským bytostem, abych zorganizovala další lov... Chápeš, že? Ale někdo musí jet tím vozem s Addou do toho – Parz City.“

„Ne.“ Philas to slovo téměř vyplivla.

„Philas, ty musíš. Já...“

„Pošli Farra.“

Dura pohlédla do ženiny tvrdé, bezvýrazně tváře. Vztek a strach, který z ní vyzařoval, ji ohromil. „Philas, to nemůžeš myslet vážně. Vždyť Farr je ještě dítě.“

„Já nejdu.“ Vdova prkenně zavrtěla hlavou. Svaly na šíji jí ztuhly vztekem. „Nevlezu do té věci a nenechám se odvléct někam pryč. To raději zemřu.“

A Dura si zoufale uvědomila, že to Philas myslí smrtelně vážně. Ještě chvíli se pokoušela vdovu přesvědčit, ale v odhodlání mladší ženy nenašla ani skulinku.

„Dobrá, Philas.“ Hlavou jí kroužily problémy: kmen, Farr... Bratr bude muset jet, samozřejmě, autem s ní. Adda měl pravdu, když předpovídal, že se Dura nedokáže uvolnit, pokud nebude mít Farra na dohled. Obrátila se k Philas: „Řeknu ti, co uděláš.“ Tvrdě stiskla ženě ruku. „Vrať se k Lidským bytostem. Řekni jim, co se stalo. Řekni jim, že jsme v bezpečí a snažíme se pomoci Addovi. A že pokud budeme moci, vrátíme se.“

Philas potlačila hrůzu, která ji ochromovala, a váhavě přikývla.

„Řekni jim, že musí znovu vyrazit na lov. Philas, zkus je přinutit, aby to pochopili. Navzdory tomu, co se přihodilo nám. Jinak umřou hladu. Chápeš? Musíš jim to všechno vysvětlit, Philas, a donutit je, aby tě poslouchali.“

„Spolehni se. A... promiň...“

Dura pocítila náhlou potřebu ženu obejmout, ale Philas se odtáhla.

Obě bývalé sokyně se několik okamžiků vznášely ve Vzduchu a nepříjemné ticho se prodlužovalo.

Pak se Dura odvrátila a zamířila ke dveřím auta. Temný otvor jí připomínal zívající ústa.

Náhle ji přepadla nečekaná hrůza. Silou vůle potlačila třas a přinutila se k pohybu.

I ona se bála auta, Parz City a všeho neznámého. Samozřejmě, že se bála. Napadlo ji, zda tento strach, který se skrýval v temné hloubi

mysli, byl hlavním důvodem, proč nařizovala Philas, aby šla s Tobou. A taky by ji zajímalo, zda si to Philas uvědomila.

Tady máme další překážku, pomyslela si unaveně, v našich už tak dost složitých vztazích. Nu, možná to tak v životě chodí.

Dura pomalu vlezla do auta; Farr ji beze slova odevzdaně následoval.

Muž z Pólu, který bez svrchního oděvu nevypadal ani zdaleka tak působivě, pozoroval, jak nastupují. Natěsnali se do auta, které nebylo navrženo pro čtyři lidi; kromě toho část prostoru zabíral Addův improvizovaný kokon a mohutné Mixxaxovo sedadlo před ovládacím panelem. Mixxax se značnou úlevou odložil klobouk s rouškou. Zatáhl za páku a těžké dveře sklouzly k výstupnímu otvoru.

Těsně předtím, než dveře odřízly Duru od vnějšího světa, vykřikla: „Philas! Pozdravuj...“

Dveře se s dutým klapnutím usadily v rámu. Mixxax zatáhl za další páku: ze zdí se ozvalo podivně hlasité syčení.

Kabinu zaplavil čerstvý, osvěžující Vzduch. Dura ho náhle měla plnou hlavu – zároveň si však uvědomila, že je nějaký *divný*. Schoulila se do kouta a kolena si přitáhla k hrudi.

Mixxax se ohlédl. „Jste v pořádku?“ zeptal se rozpačitě. „Vypadáte – nemocně.“

Dura potlačila touhu vrhnout se na něj, udeřit do průhledných panelů dřeva zasazených do stěn. „Tobo Mixxaxi, my jsme Lidské bytosti,“ zasyčela. „Nikdy v životě jsme nebyli uzavřeni v nějaké krabici. Zkus pochopit, jak nám je.“

Toba se zatvářil zmateně. Pak se odvrátil a rozpačitě zatáhl za otež, které procházely dřevěnými stěnami.

Když se auto s trhnutím dalo do pohybu, Duře se zhoupł žaludek. „Tobo, kde je to vaše město?“

„Na Jižním Pólu,“ odvětil. „Ve směru toku. Nejdále po proudu, kam se dá dojet.“

Po proudu...

Zavřela oči.

5

Dura se jen velmi neochotně začala probírat ze spánku.

Cítla ve svalech ochablost a vnímala pomalý rytmus tepu srdce; v plicích a kapilárách jí pulzoval teplý Vzduch. Pomalu otevřela oční pohárky a rozhlédla se po stísněném, hranatém nitru auta.

Světlo do vozila pronikalo jen čtyřmi malými plochami ve stěnách – Mixxax je nazýval okna – a tak byl vnitřek dřevěné kabiny ponořen v šeru. Ocitla se v bizarní situaci: aby se mohla vykadit, musela otevřít jednu desku a dřepnout si nad trubici; když pak zatáhla za páčku, odpad byl vysát ven do Vzduchu. Samotná kabina byla sestavena z dřevěných panelů, připevněných ke konstrukci nosníků a vzpěr. Napadla ji fantastická myšlenka, že ji rám obklopuje jako hrudní koš nějakého ohromného ochranného tvora. V polospánku si nejasně vzpomněla na hrozivý pocit, který v ní vnitřek auta vibroval, když do něj nastupovala. Ještě neuběhl ani celý den a už se zde cítili v bezpečí jako v lůně matky. Udivilo ji, jak rychle se lidé dokáží přizpůsobit.

Addova nosítka zůstávala stále bezpečně připoutaná ke vzpěrám. Zdálo se, že Adda spí – nebo spíše je v bezvědomí. Hlasitě oddechoval a z otevřených úst mu vytékal pramének slin. Oči měl pootevřené, ale i zdravé oko vypadalo jako malinké jezírko hnisu, který mu pomalu stékal na tvář a čelo. Tváře mu pokrývali malí, neškodní symbionti a hnis odsávali. V jednom rohu hranaté kabiny spal Farr stočený do klubíčka: tvář měl přitíštěnou ke kolenům a jak dýchal, vlasy mu mírně povlávaly.

Mixxax se rozvaloval v pohodlném křesle před panelem plným pák a přístrojů. Byl k Duře otočen zády a pozorně sledoval cestu. Když tam seděl jen v šortkách, Dura si znovu uvědomila, jak hubený a kostnatý ten muž z města skutečně je a jak bledou má pleť. Ale

současně z něj při řízení auta vyzařoval klid a vědomí, že svou práci koná dobře. Pocit, že se nachází v bezpečném, někým ovládaném zařízení, Duru velmi uklidňoval. Z nezdařeného lovu, ze stresu z Addových zranění i z řídkého Vzduchu v lese byli Dura i Farr tak unaveni, že jen co se vůz vydal na cestu, oba téměř okamžitě upadli do hlubokého spánku.

Dura byla skutečně vděčná za toto krátké údobí klidu a míru. V nejbližší době se stresy vnějšího světa opět vrátí – odpovědnost za Addova zranění, vědomí Farrovy zranitelnosti a potřeby ochrany, nepředstavitelné neznámo místa, na které jsou odváženi. Nepotrvá dlouho a bude na tuto krátkou, uklidňující mezihru omezenou stěnami auta vzpomínat s nostalgií.

Pomalů se narovnala a protáhla, aby rozhýbala ztuhlé svaly. Pak opustila bezpečí svého koutu a proklouzla malou kabinou za Mixxaxovo sedadlo. Přidržela se opěradla a vykoukla oknem.

Toba Mixxax sebou trhl a pokusil se od ní odtáhnout. Při pohledu na výraz jeho široké tváře, který se blížil panice, Dura potlačila smích.

„Promiň,“ prohodil tiše, „myslel jsem, že spíš.“

„Myslím, že ostatní stále spí. Jak dlouho jsem byla v limbu?“

Pokrčil rameny. „Chvilku.“

Dura vykoukla ven a před zlatým jasem Vzduchu musela trochu přimhouřit oči. Z přední části auta vedly kožené řemínky k lehké dřevěné konstrukci, která obklopovala silná mladá prasata, která Mixxax nazýval »spřežení«. Tažná prasata vypouštěla zelená oblaka tryskajících pšouků, která byla tak hustá, že téměř zvířata zahalovala; ale Dura si všimla, že pohánějí vůz podél vírových linií. Tenké kožené řemínky – opratě – byly připevněny k propíchnutým ploutvím prasat a vedly tuhou membránou v přední části kabiny k Mixxaxovým rukám. Mixxax otěže držel téměř nedbale, jako by řídil prasata i auto bezmyšlenkovitě, automaticky. Dura si krátce zafantazírovala o životě na takovém místě, jako je to magické Parz City, kde schopnost řídit takový vůz je stejně přirozená jako vlnění.

Zrakem sledovala tunel vírových linií daleko před autem až ke zřetelnému bodu, kde linie splývaly a mizely v dáli. Přímo za tím

červenobílým bodem v nekonečnu spatřila matnou záři Jižního pólu... a Dura napadlo, že možná i záři samotného Parz City.

Zneklidňující rychlostí nad nimi jako nesmírný strop proplouvala Kůra. Stále zde rostl les, ve kterém lovili. Z průsvitné hmoty Kůry visely ve směru linií Magnetopole jako vlasové trubičky stromy. Dura klouzala zrakem po neutrinových listech a viděla, jak jejich pohárkovité tvary jiskřily. Ale zdálo se, že stromové řídne; v pravidelném porostu rozeznávala malá izolovaná místa, kde žádné stromy nerostly.

Odhalená Kůra nebyla holá. Pokrývaly ji pruhy obdélníků, z nichž každý měřil na délku možná sto výšek člověka. Obdélníky se lišily malými odchylkami v barvě i ve struktuře. Některá místa obsahovala pruhy, které se táhly ve směru Magnetopole jako uvězněné vírové linie, ale vzory na jiných mířily šikmo od směru Magnetopole a dokonce i kolmo na Magnetopole. A na některých nebyly žádné pruhy, jen nepravidelné tmavé skvrny.

Zahleděla se na Jih. Spatřila, že obdélníkové zábory pokrývají Kůru stále hustěji a vytvářejí záplatovanou síť, která mizí do mlžného nekonečna za koncem vírových linií. Po nezalesněných plochách se pohybovaly droboučné postavičky pracujících lidí, zmenšených vzdáleností a velikostí záborů. Všimla si, že se mezi skupinkami dělníků tu a tam pohybuje hranatý tvar tažený vzdušnými prasaty a dohlíží a kontroluje práci.

Dura se cítila malá a nicotná. Čepička Kůry kolem Pólu byla obdělávaná.

Před touhle cestou neviděla lidský výtvar větší než Síť Lidských bytostí. Měla dojem, že nekonečně složité auto Toby Mixxaxe je dostatečně působivé – ale tyto pruhy na Kůře byly ze zcela jiného soudku; dílo v tak obrovském měřítku se mohlo rovnat zakřivení samotné Hvězdy.

A vytvořené lidmi, jako je ona. Potlačila uctívou bázeň.

Zapátrala v paměti po slovech, která použil Mixxax. „*Stropní farma*,“ vzpomněla si nakonec. „Tobo Mixxaxi, to je ta tvoje... stropní farma?“

Toba se zasmál, ale v hlase mu zazněla horkost. „To sotva. Taková luxusní pole si lidé jako já nemohou dovolit. Hranice mé

stropní farmy jsme překročili už dávno. Vy jste spali... ale farma je tak ubohá, že byste ji stejně nejspíš od lesa ani nerozeznali. Když jsem vás naložil, nacházeli jsme se asi třicet metrů od Pólu. Teď jsme vzdáleni jen asi pět metrů od Parzu; Vzduch je tu hustší, teplejší – u Pólu je struktura Hvězdy jiná – a lidé tu mohou žít a pracovat mnohem výše, až u samotné Kůry.“ Mávl rukou, ve které nedbale svíral otěže. „Přijíždíme do nejúrodnější obdělávané oblasti. Farmy na Kůře odsud až k Pólu patří lidem mnohem bohatším, než jsem já. Nebo lidem s lepšími styky. Nevěřili byste, že je možné, aby jeden člověk měl tolik švagrů jako jich má Hork IV. Je ještě horší, než byl jeho otec. A...“

„Co dělají?“

„Kdo?“

Dura ukázala na pole. „Ti lidé tam nahoře.“

Toba Mixxax, kterého její otázka zjevně překvapila, sraštil čelo.

„To jsou kuliové,“ oznámil. „S nimi jsem si spletl tvé lidi. Obdělávají pole.“

Ze zadní části kabiny se ozvalo zavrčení. „Pěstují pro město čvachtu.“

Dura se prudce otočila. Adda byl vzhůru. I když starcovy zhnisané oční pohárky zíraly stejně slepě jako předtím, trochu se v kokonu ze šatů a provazů natáhl a pohyboval ústy. Z koutku mu vyřázely bublinky slin.

Dura k němu rychle připlula. „Promiň, že jsme tě probudili,“ zašeptala. „Jak se cítíš?“

Zkřivil ústa a v hrdle mu zabublala příšerná parodie smíchu. „Děsně. Jak myslíš? Kdybys vypadala trochu k světu, pozval bych tě k sobě, abys mě trochu zahřála.“

Dura si odfrkla. „Nemarni Vzduch na pitomé fóry, ty starý blázne.“ Pokusila se upravit mu polohu a u krku uhladit záhyby na svinuté látce.

Pokaždé, když se ho dotkla, ucukl bolestí.

Toba Mixxax se otočil. „V tamté skřínce je jídlo,“ ukázal prstem. „Ještě nám zbývá kus cesty.“

V místě, na které Mixxax ukazoval, byla ve stěně vyříznuta malá dvířka, připevněná krátkým koženým řemínkem. Když je Dura

otevřela, našla za nimi řady malých misek, potažených napjatou kůží. Z jedné misky sloupila obal a objevila bochánky jakési růžové, kypré hmoty, každý o velikosti dlaně. Vzala jeden bochánek a kousek si uždibla.

Dura si uvědomila, že hmota má podobnou hustotu jako maso, ale mnohem měkčí strukturu. A měla lahodnou chuť – jako listy stromů, napadlo ji. Ale pokud mohla z tohoto malého vzorku soudit, bylo toto jídlo mnohem hutnější a výživnější než sebelepší list.

Kdy naposledy jedla? Měla co dělat, aby si tím podivným jídlem nenacpala plnou pusu.

Vyňala z misky tři bochánky, pak misku zakryla a uložila zpět do skříňky. Modlila se, aby silná vůně fotonů, která z jídla vycházela, neprobudila Farra.

Přidržela bochánek Addovi u úst. „Jez,“ nařídila.

„Měšťákova čvachta,“ zavrčel, ale chabě se do bochánku zakousl a začal žvýkat.

Když ho krmila, šeptala: „Není to nic špatného. Je to jen jídlo.“

„A prospěje vám,“ zvolal hlasitým šepotem Toba Mixxax, který se v sedačce otočil a pozoroval je. „Vlastně je zdravější než maso. A...“

„Ale co to je?“ zeptala se Dura.

„No, tohle je samozřejmě chléb,“ odpověděl. „Vyrobený z pšenice z mé stropní farmy. Cos myslela, že to je?“

„Nevšímej si ho,“ zachrčel Adda. „A nedopřávej mu zadostiučinění tím, že se zeptáš, co je to pšenice. Vidím, že se na to chystáš.“

„Ty nevidíš vůbec nic,“ odvětila nepřítomně. Odmlčela se. „No tak, co je pšenice?“

„Vyšlechtěná tráva,“ odvětil Toba. „Tráva, která divoce roste v lese, je dobrá pro vzdušná prasata, ale tebe ani mě by naživu dlouho neudržela. Ale pšenice je zvláštní tráva, druh, který se musí ošetřovat a chránit – ale který získává z Kůry dostatek složek bohatých na protony, takže nakrmí lidi.“

„Čvachta,“ zavrčel Adda.

„Ne čvachta. Chléb,“ opravil ho Mixxax trpělivě.

Dura se zamračila. „Myslím, že nechápu. Vzdušná prasata žerou trávu a my jíme prasata. Takhle to chodí. Co je na tom špatného?“

Mixxax pokrčil rameny. „Nic, pokud nemáš na vybranou. A pokud chceš celý život strávit pobíháním po lese a hledáním prasat. Faktem však zůstává, že na krychlový mikron kořenového stropu Kůry dostaneš více hodnotného jídla z pěstování pšenice, než z pasení prasat. A z ekonomického hlediska je pšeničná stropní farma mnohem efektivnější než farma prasečí.“ Zasmál se dobrosrdečným smíchem, který Addu přiváděl k zuřivosti. „Nebo než lov divokých prasat, jimiž se živí vaši lidé. Konec konců – pšenice zůstává na jednom místě. Neprdí po lese ani neútočí na ubohé staříky.“ Zatvářil se vychytrale. „Kromě toho je pár věcí, které z ničeho jiného než z pšenice nezískáte. Například pivní koláč...“

„Efektivní,“ zasyčel Adda. „To bylo jedno ze slov, které říkali, když nás vykopli z Pólu.“

Dura se zamračila. „Kdo nás vyhnal?“

„Úřady v Parzu,“ odvětil a slepé oči mu neklidně těkaly. „Mluvím o časech před deseti generacemi, Duro... Nikdy jsme o těchto věcech nehovořili. Princátka, kněžouři a koláři. Vykopli nás z hutného, teplého Vzduchu Pólu do nehostinných pustin protiproudu. Vyhnali nás kvůli naší víře, protože jsme vyznávali vyšší autority, než byli oni. Protože jsme nepracovali na jejich stropních farmách, neuznávali jsme otroctví. Nebyli jsme *efektivní*.“

„Kuliové nejsou otroci,“ ohradil se Toba Mixxax prudce. „Před zraky zákona Parz City jsou všichni muži a ženy svobodní a...“

„A já jsem prababička Xeelee,“ chabě odsekl Adda. „V Parzu jste tak svobodní, jak si to můžete dovolit. Když jseš chudej – *kuli* nebo kuliho syn – nejseš vůbec svobodnej.“

Dura se k Addovi otočila: „O čem to mluvíš? Vypadá to, jako bys věděl, odkud Toba Mixxax pochází – protože jsme kdysi také žili v Parz City.“ Zamračila se. „Nikdy jsi mi o tom nic neřekl. Můj otec...“

Adda se rozkašlal a v hrdle mu zachrastilo. „Pochybuju, že o tom Logue věděl. A pokud věděl, bylo mu to fuk. Došlo k tomu před *deseti generacemi*. Jakej to má dneska význam? Stejně bychom se nemohli vrátit, tak proč lpět na minulosti?“

Toba Mixxax nepřítomně poznamenal: „Pořád jsem nepřišel na to, co uděláme s náklady za lékařské ošetření toho starce.“

„To není tak těžké uhádnout,“ zasyčel Adda. „Říkal jsem ti, Duro, abys toho měšťáka nakopala do prdele.“

„Pšs,“ uklidňovala ho. „On nám pomáhá, Addo.“

„Ať si svou pomoc strčí do řiti,“ zachrčel Adda. „Nechcu jet do města.“ Chabě se v kokonu zavrtěl. „To radši chcípnu. Ale ani to teď nezmáknou.“

Dura, vyděšena jeho slovy, ho popadla za ramena a přinutila ho uklidnit se.

„Zmínili jste se o *Xeelee* –“ spustil Toba Mixxax obezřetně.

Dura se k němu zamračeně otočila.

Zaváhal. „To je ta vaše víra? Jste vyznavači *Xeelee*?“

„Ne,“ odvětila Dura unaveně, „pokud ti dobře rozumím. Neuctíváme *Xeelee* jako bohy; nejsme divoši. Ale věříme, že cíle *Xeelee* představují nejlepší naději pro...“

„Poslouchej,“ zavrčel Toba ostře, „myslím, že vám nedlužím žádné další laskavosti. Už jsem toho pro vás udělal až moc.“ Kousl se do rtu a upřeně zíral oknem na vzorovanou Kůru. „Ale stejně vám to řeknu. Až dorazíme do Parzu, neširte se o té své víře – o tom, že věříte v *Xeelee*. Ať už je to cokoli. Souhlasíte? Nemá smysl vyhledávat potíže.“

Dura se zamyslela. „Ještě větší potíže než následování kola?“

Adda k ní stočil slepé oči. Mixxax se s trhnutím obrátil. „Co víš o kole?“

„Jen to, že jedno nosíš na krku,“ prohodila tiše. „A zdá se, že si myslíš, že bys ho měl skrývat.“

Měšťan vztekle trhl otěžemi.

Adda zavřel oči a začal hlasitě, ale pravidelně oddechovat. Zřejmě opět upadl do bezvědomí. Farr stále spal. Dura si s pocitem provinění nacpala poslední kousky jídla – chleba – do úst a proklouzla znovu dopředu k Mixxaxovi.

Vyhledla oknem. Kůra se jí vlnila nad hlavou v ohromujícím detailu. Dokonce se zdálo, že kolem ní uhánějí šíleným tempem i vírové linie a Dura náhle zasáhl pocit závatné rychlosti; bezmocně se řítila k záhadám, které skrývá Pól a budoucnost.

Toba ji obezřetně, ale i trochu ustaraně pozoroval. „Není ti nic?“
Snažila se, aby se jí nechvěl hlas.

„Myslím, že to bude dobré. Jen mě trochu zarazila rychlost téhle věci.“

Zamračil se a zašilhal ven. „Nejedeme zas tak rychle. Asi metr za hodinu. Koneckonců nemusíme křižovat Magnetopole; prostě sledujeme linie toku k domovu... Tedy, k mému domovu. Díky tomu, že jsme tak daleko ve směru toku, získávají prasata zpět ztracené síly a u Pólu opět dosáhnou plného výkonu. Pokud by byla cesta volná, mohla by tam jet dvojnásobnou rychlostí. Ne že by v těchto dnech bývaly v Parz City ulice prázdné; i přes nařízení, která se týkají provozu vozidel ve městě. A vládní vozidla...“

„Ještě nikdy jsem autem nejela,“ zasyčela Dura zaťatými zuby.

Otevřel ústa a přikývl. „Ne. Pravda. Promiň; nejsem příliš ohleduplný. Myslím, že bych byl také trochu vyvedený z míry poprvé v autě,“ přemítal, „kdybych nejezdil od dětství. Není divu, že se necítíš dobře. Promiň; možná jsem tě měl varovat. Já...“

„Prosím, přestaň se omlouvat.“

„Nicméně máme dobrý čas, vezmeme-li v úvahu, jaký zatracený kus cesty je to na mou stropní farmu.“ Kulatá tvář se mu stáhla vztekem. „Lidé nemohou přežít o moc dál než čtyřicet, padesát metrů od Pólu. A moje stropní farma je na kraji, přímo na okraji provincie Parzu. Tak daleko proti toku chutná Vzduch jako kliš a kuliové jsou slabší než vzdušná selata... Jak si mám v takových podmínkách vydělávat na živobytí?“ Obrátil se na Duru, jako by očekával odpověď.

„Co je metr?“

„...Sto tisíc výšek člověka. Milion mikronů.“ Zdálo se, že ho vztek začíná přecházet. „Nepředpokládám, že víš, o čem mluvím. Promiň; já...“

„Jak hluboko je Obal?“ zeptala se z náhlého popudu. „Chci říct, jak je daleko od Kůry ke Kvantovému moři.“

Usmál se, vztek se viditelně vypařil. „V metrech nebo ve výškách člověka?“

„Postačí metry.“

„Asi sto šedesát.“

Přikývla. „To mě také učili.“

Zvědavě na ni pohlédl. „Vy takové věci znáte?“

„Ano, my takové věci známe,“ odsekla ostře. „Nejsme zvířata; učíme své děti... i když většinu naší energie pohltí snaha udržet se naživu – bez šatů, aut, krabic se Vzduchem a spřežení s uvězněnými vzdušnými prasaty.“

Trhl sebou. „Nebudu se znovu omlouvat,“ zabručel kajícně. „Hele... řeknu ti, co vím.“ Aniž by pustil otěže, spojil jemné ruce s dlouhými prsty do koule. „Hvězda je koule asi o průměru dvaceti tisíc metrů.“

Dura přikývla. *Dva tisíce milionů výšek člověka.*

„Je obklopena Kůrou,“ pokračoval Mixxax. „Ta je silná tři sta metrů. A Kvantové moře je další koule o průměru asi osmnáct tisíc metrů, která se vznáší uvnitř té skořápky.“

Dura se zamračila. „Vznáší se?“

Toba Mixxax zaváhal. „No, aspoň si to myslím. Jak to mám vědět? A mezi Kůrou a Kvantovým mořem je Obal – Vzduch, který dýcháme – asi šest set metrů široký.“ Pohlédl jí do očí, ve tváři se mu zračila směsice podezření a soucitu. „Takhle vypadá Hvězda. Svět. Tohle všechno by ti v Parz City řeklo každé dítě.“

Pokrčila rameny.

„Nebo kterákoli Lidská bytost. Možná, že kdysi mezi tím nebyl žádný rozdíl.“

Dura si přála, aby byl Adda vzhůru a mohla tak zjistit více o tajemné historii svého lidu. Otočila se k oknu.

V posledních hodinách cesty se Kůra nad nimi opět změnila.

Dura fascinovaně pozorovala pomalé přeměny uhánějící krajiny. Farr byl také vzhůru a vznášel se jí po boku. Tady již z původního lesa zbylo jen velmi málo, ačkoli v mlázi bylo tu a tam roztroušeno pár stromů.

Mýtina, pokrytá úpravnými pravidelnými poli, která podjížděli směrem na sever – dále proti toku, jak se to naučila nazývat – se roztránila ve zmeť tvarů a struktur.

Farr s vytřeštěnými očima vzrušeně gestikuloval a kamsi ukazoval. Dura sledovala jeho pohled.

Všimla si, že na nebi nejsou sami: v mlžné dálce se cosi pohybovalo – nebylo to auto; byla to dlouhá, temná linka, podobná zčernalé vírové linii. Sledovala Magnetopole a stejně jako Mixxaxův vůz směřovala k Pólu.

„Musí být tisíce výšek člověka dlouhá,“ prohlásila Dura.

Toba bez zájmu pohlédl naznačeným směrem. „Dřevařský konvoj,“ konstatoval. „Přijíždí z protiproudu. Nic zvláštního. Vlastně vás zatraceně zpomalí, když za nějakým zůstanete trčet.“

Brzy bylo ve Vzduchu daleko více aut. Když se připojili k proudům dopravního ruchu, které hladce klouzaly podél linií toku Magnetopole, musel Mixxax často s podrážděným vrčením zpomalit. Kolem se posunovala auta všech možných velikostí a tvarů, od malých jednomístných vozíků až po velké vozy tažené spřeženími dvanácti i více prasat. Tato obrovitá auta, pokrytá zdobnými řezbami, zcela zastínila ubohé Mixxaxovo vozítko; Tobovo auto, pomyslela si Dura, které se v protiproudu lesa jevílo tak veliké a strašné, se nyní zdálo malé, ošuntělé a bezvýznamné.

Podobně jako jeho majitel, začala si uvědomovat Dura.

Barvy polí na Kůře se změnily: náhle byly sytější a živější. Farr se Mixxaxe zeptal:

„To jsou jiné druhy pšenice?“

Mixxax projevoval o tyto bohaté oblasti, na které neměl nárok, jen malý zájem. „Možná. A taky květiny.“

„Květiny?“

„Rostliny, které se pěstují pro krásu – pro tvar nebo barvu; nebo pro vůni fotonů, kterou vylučují.“ Usmál se. „Vlastně Ito také pěstuje nějaké květinky, které...“

„Kdo je Ito?“

„Moje žena. Samozřejmě nic tak velkého jako jsou tahle pole; koneckonců nyní letíme kolem polností Horkova dvora.“

Farr přitiskl tvář k oknu auta. „Chceš říct, že lidé pěstují rostliny jen proto, jak vypadají?“

„Ano.“

„Ale jak se živí? Copak nemusí kvůli jídlu lovit, tak jako my?“

Dura zavrtěla hlavou. „Farre, tady lid neloví. To jsem už zjistila. Pěstuje zvláštní druhy trav a ty jí.“

Mixxax se nevesele zasmál. „Tady »lid«, jak to nazýváš, nedělá dokonce ani tohle. To dělám *já*, na své ubohé farmě na okraji pustiny protiproudu. Pěstuji potravu pro bohatý lid v Parzu... a platím jim daně, aby si ji mohli dovolit kupovat. A tak,“ dokončil hořce, „mají Horkovi dvořané dostatek volného času k pěstování květin.“

Tato logika Duru zmátla. Nechápala příliš, o čem Mixxax mluví, a tak celou záležitost hodila za hlavu.

Rada aut před nimi náhle odbočila a odhalila jim výhled dopředu.

Dura zalapala po dechu.

Farr vykřikl jako malé děčko. „Co to je?“

Mixxax se k nim s širokým úsměvem otočil a očividně si vychutnával moment překvapení. „Tak a jsme tu,“ oznámil. „Tohle je Parz City.“

6

Muub dorazil na Uvítací galerii krátce před začátkem Velkého holdu. Přemístil se do přední části Galerie, takže mohl pozorovat celou hlubinu Pall Mall; vybral si tělní kokon v blízkosti obvyklého místa podpředsedy Horka. Za okamžik se vedle něj vznášel sluha, upravoval kokon, aby byl co nejpohodlnější, a nabízel nápoje a další občerstvení. Muuba, který nebyl schopen setřást únavu, čilost toho neškodného mužíka podráždila a tak ho odehnal.

Shlédl na světly ozářenou Pall Mall. Tuto hlavní městskou třídu představoval široký obdélníkový koridor, vertikálně vyříznutý ve složitém srdci Parzu – od spletitého superkomplexu palácových budov v nejvyšším bodě Horní Čtvrti přes stovky obytných úrovní až po Tržiště, obrovské otevřené fórum uprostřed města. Uvítací galerie se vznášela na vrcholku Pall Mall, hned pod budovami palácového komplexu; Muub, který se pokoušel v kokonu uvolnit, se koupal v jemném šrafovaném světle, které filtrovaly bujné zahrady Paláce. Zdálo se mu, že z tohoto místa je schopen přehlédnout celé město, které se před ním rozkládalo. Samotná Pall Mall zářila světly ze vzdušných šachet a dřevěných svítlen, které lemovaly perforované stěny. Nitky šachet, které zářily zeleně a žlutě, se sbíhaly k Tržišti, bouřlivému srdci města. Široká třída – obvykle kolotající dopravním ruchem – dnes zela prázdnotou, ale Muub spatřil diváky, kteří vykukovali ze dveří a vyhlídkových balkonů: všední tvářičky, které k němu vzhlížely jako květiny ze záhonu. A na Tržišti – celých pět tisíc výšek člověka pod Palácem – se už téměř shromáždilo celé procesí, které mělo při Holdu defilovat. Sešly se tisíce občanů, aby Výboru předvedly nejlepší výsledky této pracovní čtvrtky. Tam dole nebyly, samozřejmě, žádné kokony. Místo nich bylo Tržiště křížem krážem protkáno provazy a zábradlími, kterých se lidé drželi rukama

nebo nohama nebo se podél nich přitahovali, když hledali výhodná místa. Při pohledu na rojení pod sebou si Muub připadal, jako by nahlížel do obrovské sítě plné selat.

Galerii protkávaly řemínky z hlazené kůže, určené těm členům Výboru a dvořanům, kteří nebyli tak bohatí, aby se do svých kokonů mohli nechat donést. Chladný Vzduch, který do Galerie přivádělo potrubí, příjemně voněl kůrovými květinami. Podpředseda Hork již zaujal své místo poblíž Muuba a vedle prázdného kokonu, který byl rezervován pro jeho otce Horka IV. Hork tiše zíral před sebe, na mohutné vousaté tváři se mu usadil zasmušilý výraz. Dorazila už asi polovina dvořanů, ale shromáždili se v zadní části Galerie. Jakýmsi šestým smyslem zjevně vycítili, že dnes není dobré přitahovat na sebe pozornost temperamentního podpředsedy.

Takže komplikované společenské tanečky už začaly. Bude to dlouhý den, pomyslel si Muub trpce.

Vlastně – díky nedávné Poruše – to už pro Muuba dlouhý den byl. Další v řadě dlouhých dní. Nedávno se stal hlavním lékařem Vedoucí rodiny, ale také měl vést kliniku – koneckonců pozastavení jeho činnosti v Nemocnici obecného blaha bylo vlastně podmínkou, aby mohl přijmout jmenování k Horkovu dvoru – a ještě nevyřešil problémy, které uvalila na jeho zaměstnance Porucha. Pozoroval pohledné, nudné tváře stárnoucích dvořanů, kteří se naparovali v nádherných hávech, a přemítal, kolik dalších poničených těl bude muset ošetřit, než ho přemůže spánek.

Zdálo se, že si ho podpředseda Hork konečně všiml. Pokývl lékaři na pozdrav. Velikost tohoto mohutného muže vyvolávala dojem, že mu to myslí pomalu – klamný dojem, jak nejeden dvořan zjistil na vlastní kůži. Pod výstředním vousem – vlastně výstředně upraveným, pomyslel si jistou dávkou ironie Muub – odrážel Horkův obličej cosi z aristokratické otcovy hranatosti. Ale v mohutné, masité tváři Horka mladšího se pronikavé, hluboké oční pohárky a ostrý nos téměř ztrácely, takže zatímco předseda Ústředního výboru měl mírný, spíše zraněný aristokratický výraz, jeho syn a dědic vyhlížel tvrdě a hrubě, a když občas nasadil mírný výraz, jen svůj násilnický vzhled podtrhl. Nicméně dnes se zdál klidný. „Vidím, Muube,“

zvolal, „že ses rozhodl ke mně přidat. Už jsem se bál, že zůstanu sám.“

Muub se zavrtal hlouběji do kokonu a povzdechl si. „Příliš se mračíš, pane,“ poznamenal. „Všechny jsi tím odradil.“

Hork si odfrkl. „Tak do Prstence s nimi,“ vyklouzla mu z úst starodávna kletba. „Jak se ti daří, doktore? Vypadáš trochu přepadle.“

Muub se usmál. „Obávám se, že už trochu stárnu a nezvládám tíhu své práce jako dřív. Posledních pár dní jsem většinu času strávil v nemocnici. Měli jsme – spoustu práce, pane.“

„Následky Poruchy?“

„Ano, pane.“ Muub se poškrábal na oholené lebce. „Nejhorší máme nejspíš za sebou... ty nejtěžší případy jsme, bohužel, museli nechat neošetřené, protože by to bylo zbytečné plýtvání silami. Ale nepřetržitý přívál lehčích zranění stejně pokračuje...“

„Menších?“

„Lehčích,“ opravil ho pevně Muub. „To je velký rozdíl. Život není ohrožen, ale mohou zůstat následky. Většina pacientů pochází, samozřejmě, ze středních okrsků. Když povolil Poledník I...“

„Já vím,“ zabručel Hork a kousl se do rtu. „Mně o tom nemusíš vyprávět.“

Poledník I představoval kotevní pás, jeden ze čtyř supravodivých prstenců, jimiž bylo město opásáno a které stabilizovaly jeho polohu u Jižního pólu. Poledníky I a II byly umístěny vertikálně, zatímco jejich dvojčata Rovnoběžky I a II byly uspořádány horizontálně, takže se prstence kolem města křížily.

Polární oblasti, tedy i město, poruchy většinou ušetřily. Ale tato Porucha postoupila tak vysoko, že se vírové linie kolem města zamotaly a Poledník I povolil. Město se tráslο v supravodivé kleci jako uvězněné vzdušné prase. Proud v kotevním pásu byl rychle obnoven a vliv Poruchy na vnější části struktury – jako například na Trn nebo Palác výboru – byl minimální. Ale ve skrytém nitru města zemřely nebo utrpěly vážná zranění tisíce úředníků a řemeslníků.

„Známe už počet obětí?“

Muub pohlédl na podpredsedu. „Udivuje mě, že se ptáš zrovna mě. Jsem sice lékařem tvého otce, ale spravuji jen jedinou z dvanácti městských nemocnic.“

Hork mávl tučnými prsty. „To vím. Dobrá, zapomeň, že jsem se ptal. Chtěl jsem jen znát tvůj názor. Problém je, že právě ty agentury, které pro nás tato důležitá statistická data obvykle shromažďují, zničila Porucha.“ Potřásl hlavou a čelist se mu zachvěla vztekem. „Lidé si myslí, že sběr informací je legrace – zbytečnost. Luxus. Mám dojem, že i můj vysoce inteligentní otec zastává tento názor.“ Poslední slova vztekle vyprskl. „Ale faktem zůstává, že bez těchto dat by vláda mohla jen stěží fungovat. Dost často jsem se pokoušel otcí tuto skutečnost ozřejmit. Víš, doktore, bez ústředních vládních orgánů je stát jako tělo bez hlavy. Nedokážeme ani úspěšně vybrat desátky a to nemluvím o rozpočtových nákladech.“

Hork se ušklíbl. „Z tohoto důvodu se zdá dnešní Velký hold trochu zbytečný, že, doktore?“

Muub přikývl. „Chápu, pane.“

„Něco ti povím, Muube,“ prohodil Hork a stále se nervózně kousal do spodního rtu. „Ještě jedna podobná Porucha a mohli bychom být vyřízení.“

Muub se zamračil. „Kdo »my«? Vláda? Výbor?“

Hork pokrčil rameny. „Na stropních farmách, v dynamových hangárech i v Přístavu je spousta horkých hlav... Zdá se, že neexistuje způsob, jak tu havěť vykořenit. Dokonce i lámání na kole jen napomáhá zrodu mučedníků.“

Muub se usmál. „Chytrý postřeh.“

Hork se rozchechtal, až se mu zableskly dobře udržované zuby. „A ty jsi blahosklonný starý blázen, který pokouší štěstí... Mučedníci. Jen další jemná nuance lidského chování, která, jak se zdá, uniká pozornosti mého ubohého, roztržitého otce.“ Hork ostře pohlédl na Muuba. Lékař si uvědomil, že se začíná odtahovat. „A ty,“ zavrčel Hork, „cítíš ve Vzduchu povstání?“

Muub se hluboce zamyslel. Věděl, že není z ničeho podezírán, ale také si byl vědom, že podpredseda – na rozdíl od svého otce – si pečlivě ukládá do paměti vše, co mu kdo řekne. A Hork měl v Parzu a provinciích rozmístěny desítky, ne-li stovky informátorů. „Ne,

pane. Ale hodně lidí reptá a z naší prekérní situace jsou všichni připraveni obvinít Výbor.“

„Jako bychom Poruchy schválně přivolávali?“ Hork se v kokonu zavrtěl, podél mohutného těla se mu zavlnily záhyby hlazené kůže. „Víš,“ přemítal, „kdyby to jen byla pravda. Kdyby Poruchy způsobovali lidé a mohly být na příkaz lidí odvolány. Naproti tomu nám vědci tvrdí – opakují to nepatrné množství vědomostí, které přežilo Reformu – že člověka do tohoto Obalu přenesli Nebešťané a modifikovali ho, aby zde dokázal přežít. Kdybychom kdysi měli takovou kontrolu nad vlastním osudem, proč bychom ji nemohli získat znovu, tentokrát definitivně?“ Usmál se. „Co ty na to, doktore?“

Muub mu úsměv vrátil. „Máš bystrou mysl, pane, a mě baví debatovat s tebou o takových věcech. Ale raději obrátím pozornost k praktickým stránkám života. K dosažitelným cílům.“

Hork se zamračil a zapletené vlasové trubičky se mu ladně zavlnily, což Muubovi náhle připomnělo vlastní holou hlavu. „Možná. Ale nezapomínejme, že tohle byl před deseti generacemi argument Reformátorů. A jejich čistky a vyhnanství nás dovedly do takové nevědomosti, že ani nedokážeme změřit škody, které napáchali...“

Nicméně, doktore, já se neobávám povstání. Spíše se bojím o kompetentnost samotné vlády – tím myslím životaschopnost našeho státu bez ohledu na to, kdo sedí na otcově místě.“ Podpředseda otočil k Muubovi širokou, masitou tvář, ve které se zračily nezvyklé pochybnosti. „Chápeš mě, Muube? Můžu ti říct, že mě chápe zatraceně málo lidí, ať už na tomhle mizerném dvoře nebo mimo něj.“

Muub se zarazil. Nebylo to poprvé, kdy na něj postřehy Horka mladšího udělaly dojem. „Možná máš strach, že Poruchy znemožní existenci organizované společnosti, jakou je právě Parz City. Povstání bude zbytečné, naše civilizace se zhroutí sama.“

„Přesně tak,“ přikývl Hork a málem mu v hlase zazněla vděčnost. „Už žádné město – žádní výběřčí daní ani parky s kůrovými květinami, ba ani umělci a vědci. Ani lékaři. Všichni se budeme muset odvlhnout do protiproudu a lovit divočáky.“

Muub se rozesmál. „Znám pár lidí, kteří by uvítali konec desátků.“

„Jen blázen nechápe výhody. Kdyby se všichni lidé nestarali jen o svá mizerná stáda prasat, ale museli by vlastnoručně vyrobit každý nástroj jako ti nejubožejší protiproudáci... pak by možná s láskou vzpomínali na daně.“

Muub se zamračil a promnul si oční pohárek. „Myslíš, že se blíží kolaps?“

„Ještě ne,“ odpověděl Hork. „Ledaže by nás Poruchy rozmetaly na všechny strany. Ale je to možné a čím dál pravděpodobnější. A jen blázen zavírá oči před takovou možností.“

Muub, vědom si pastí, které se mohly pod povrchem této poznámky skrývat, se zahleděl do prašného, osvětleného Vzduchu Pall Mall.

Hork zavrčel: „Teď jsem tě přivedl do rozpaků. Ale no tak, Muube, nezačínej se chovat jako ta selátka u dvora. Cením si rozhovorů s tebou. Neměl jsem v úmyslu naznačit, že by takovým bláznem byl můj otec.“

„...Ale on tvůj názor nesdílí.“

„Ne. Sakra.“ Hork potřásl hlavou. „A nedá mi žádné pravomoci, abych s tím mohl něco udělat. Je to frustrující.“ Hork pohlédl na Muuba. „Slyšel jsem, že ses s ním nedávno setkal. Kde je?“

Copak to nevíš? „Je ve své zahradě na Kůře. Řídký Vzduch mu samozřejmě nesvědčí, proto většinu času zůstává v autě a pozoruje kulie při práci.“

„Takže je zdravý?“

Muub si povzdechl. „Tvůj otec je starý muž. Je už slabý. Ale – ano; daří se mu dobře.“

Hork přikývl: „To jsem rád.“ Koutkem oka pohlédl na lékaře a sledoval jeho reakci. „Myslím to vážně, Muube. Jsem z něj frustrovaný, protože si nejsem jist, že se vždy věnuje těm nejdůležitějším věcem. Ale Hork je stále mým otcem. A kromě toho,“ pokračoval věcně, „to poslední, co teď potřebujeme, je následnická krize.“

Galerií se zvedl šum.

Hork se v kokonu předklonil. „Co se děje?“

Muub ukázal prstem. „Trubači se přesunují na pozice.“ Stovka trubačů v jasných, nápadných šatech se nyní vyvlnila ze dveří po celé délce Pall Mall a zaujala určená postavení, takže hudebníci lemovali trasu přehlídky. Nejbližší čtyři trubači, každý na jedné stěně ulice, byli vážní mladíci, kteří pilně zatápěli v malých píčkách na opasku. Útlé kuželovité trubice vedly v komplikovaných závitěch z pícek do širokých trubek, které připomínaly květiny; trubky z leštěného dřeva se nad hlavami trubačů rozevíraly jako tlamy zářivých dravců.

„Támhle!“ vykřikl Hork a ukázal do ulice; tvář mu zářila vzrušením a chamtivostí.

Muub potlačil povzdech, vyklonil se ještě víc, zašilhal ulicí a pokusil se ve Vzduchu rozeznat blížící se průvod vážených, otlých občanů, kteří nesli ohromné snopy pšeničných klasů nebo táhli směšně vypasená vzdušná prasata.

Trubači zmáčkli klapky na píčkách. Uvnitř každé trubky složitě zavířil Vzduch a vyslal horké pulzy do ústí trubek – z nich pak pulzy vyšly pretvořené ve vířivý hlahol, což naprosto nemuzikálnímu Muubovi vždy připadalo jako nějaká magie.

Na Tržišti, daleko pod nimi, zařval dav.

Toba Mixxax trhl otěžemi a zíral z okna. „Zavezu ho přímo do Nemocnice obecného blaha. Je to příjemné místo. Nemocnici vede Horkův osobní lékař...“

Nepřetržitě kolem nich uháněl proud aut. Prasečí spřežení vypouštěla oblaka zelených plynů. Reprodukory řvaly. Toba ječel do trubice vlastního komunikačního systému, ale zesílené hlasy byly tak zkreslené, že Dura nerozuměla jedinému slovu.

Bylo to skutečně strašné. Dura, která postávala s Farrem za Tobovým sedadlem a zírala na chaotickou změť uhánějících dřevěných krabic, se kousala do hřbetu ruky, aby nekřičela nahlas.

Ale Tobovi Mixxaxovi se jakýmsi způsobem dařilo nejen se vyhýbat srážkám, ale také se blížit – sice pomalu – k tomuto obrovskému městu.

„Samozřejmě nepatří mezi nejlevnější. Mám na mysli Obecné blaho.“ Toba se trochu neupřímně rozesmál. „Vy si ve skutečnosti

nemůžete dovolit ani tu nejlevnější nemocnici. Takže proč nejít do té nejlepší.“

„Moc ti nerozumím, Tobo Mixxaxi,“ odvětila Dura. „Asi by ses měl soustředit na řízení.“

Toba potřásl hlavou. „To jsem celý já. Přijet do města se třemi protiproudáky zrovna v den Velkého holdu. Ze všech dnů si vyberu zrovna dnešek. A...“

Dura ho přestala poslouchat. Pokusila se nevnímat hrozny uhánějících aut před sebou a soustředit se na Parz.

Samotný Jižní magnetický pól představoval dostatečně velkolepou podívanou – připomínal ohromný artefakt, gigantický výtvor Magnetopole a spinových linií. Vírové linie téměř kopírovaly tvar Magnetopole, takže bylo snadné sledovat efektní zakřivení magnetického toku. Vůbec se nepodobalo mírnému, lehkému zakřivení Hvězdy v jejich domovské oblasti daleko proti toku. Zde, na samém konci toku, se sbíhaly vírové linie z celého Obalu, nořily se do masy Hvězdy kolem Pólu a vytvářely trychtýř Magnetopole, vykreslený blikavým jiskřením vírových linií. A přímo u ústí tohoto nesmírného trychtýře svítilo, zavěšeno ve Vzduchu, Parz City, jako by zpochybňovalo právo Pólu na existenci.

Město mělo tvar štíhlé, zvednuté paže zakončené zaťatou pěstí. Ta »paže« představovala dřevěnou páteř, směřující vzhůru, ven z klesajícího víru trychtýře Pólu. »Pěst« byla složitá změť dřevěných staveb, které se rozprostíraly na ploše mnoha tisíců výšek člověka, čtyři velké obruče z jakési třpytivé hmoty – »kotevní pásy«, jak je nazýval Toba, dva vodorovné a dva svislé – tuto »pěst« obklopovaly; Dura spatřila výztuže a vzpěry, které obruče přidržovaly.

»Pěst«, samotné město, byla děrovaná dřevěná krabice, která se vznášela mezi obručemi. V povrchu krabice byly vyraženy brány – kruhové, eliptické, obdélníkové – kterými proudila auta dovnitř a ven jako malincí tvorečci, kteří se pasou na nějakém obrovském zvířeti. U základny města se nacházely široké brány, které zjevně sloužily k vykládce velkých dodávek. Odpudivě zely jako rozevřené, temné tlamy. Dura si všimla, že do jedné z nich směřují kmeny, které přivezl velký dřevařský konvoj.

Ze základny města tiše vyplouvaly do Vzduchu stovky nekonečných, nádherně jiskřících proudů. Toba jí sdělil, že jsou to stoky, řeky odpadu tisíců obyvatel Parzu.

Když se auto začalo stáčet kolem města – Toba, který nesouvisle vřeštěl do trubice komunikačního systému, zjevně hledal bránu, kterou by mohl vjet do města – všimla si Dura vábných záblesků mnoha širokých šachet a vrstev budov na samotném městě. Komplexy staveb hřadovaly i na temeni města a zmatené Duře připadaly nádherné. Mezi těmito objekty na vrcholku Parzu dokonce vyrůstaly malé stromy, které pocházely z Kůry. Když na ně ukázala, Toba se usmál a pokrčil rameny. „To je Palác výboru,“ konstatoval. „Když žijete tak vysoko v Horní Čtvrti, výdaje vás netrápí...“

Z nitra města tryskaly branami sloupy světla, které ozařovaly prašný Vzduch obklopující Parz, takže celé město bylo obaleno hustou, složitou sítí zelenožluté záře. Město bylo obrovské – tak gigantické, že to Dura téměř nedokázala pochopit – ale připadalo jí zářivé, plné Vzduchu, světla a pohybu. Kolem budov se rojily davy lidí a proudy vzdušných aut se spirálovitě vinuly kolem věží Paláce. Dokonce i po »paži« pod »pěstí« města, po Trnu (jak ji nazýval Toba), který směřoval k Pólu, se po speciálních lanech nepřetržitě sunuly drobounké vozy.

Jak se blížili, město se zvětšovalo – až nakonec vyplňovalo celé okénko Mixxaxova auta. Duru ohromovaly podrobnosti a složitost obrovských komplexů. Připomněla si – s podivným bodnutím nostalgie – jakou paniku pocítila, když poprvé spatřila Tobovo auto. Brzy se naučila paniku zvládat a téměř začala cítit převahu nad tím slabým Tobou Mixxaxem. Ale nyní byla konfrontována s tak ohromným množstvím neobvyklých věcí, že to přesahovalo její chápání. Dokáže někdy tomu všemu porozumět – převezme opět vládu nad svým osudem, vymaní se z vlivu tohoto okolí?

Tento zmatek se jí zřetelně zrcadlil ve výrazu tváře. Toba se na ni chápavě zašklebil. „Musí toho být na tebe moc,“ prohodil. „Víš vůbec, jak je tohle město velké? Od kraje ke kraji měří deset tisíc výšek člověka. A to nepočítám Trn.“ Malé auto opatrně šplhalo kolem města jako plaché vzdušné sele, které hledá místo, kde by se mohlo napít. Toba potřásl hlavou. „Vsadím se, že deset tisíc výšek

člověka by udělalo dojem i na Nebešťany. Vždyť je to skoro centimetr...”

Auto nakonec dorazilo k úzké obdélníkové bráně, která byla vyplněna čilým dopravním ruchem. Vozidlo se prodíralo úzkým tunelem – »ulicí«, jak jej nazýval Toba Mixxax – ve kterém se tlačili lidé i auta, hlouběji do nitra města. Všichni tito obyvatelé Parzu byli oděni do tlustých, těsných, barevných šatů a Duře se zdálo, že nikdo z nich nemá strach z aut, která kolem nich proudila. Nyní se dojem vzdušnosti a zářivosti města vytratil. Stěny ulice se uzavíraly, jako by se auto sunulo do chladné, hluboké temnoty.

Konečně dorazili k mezeře ve stěně ulice. Brána vedla na ozářené prostranství a Toba jí oznámil, že se jedná o vjezd do nemocnice. Dura tiše pozorovala, jak Toba obratně klouže autem posledními vrstvami dopravy a popohání prasata, aby opatrně zatáhla auto do prostoru nemocnice. Když se vůz zastavil u okraje podlahy z leštěného dřeva, Toba svázal otěže, vysoukal se ze sedadla a ve Vzduchu se protáhl.

Farr na něj udiveně pohlédl. „Jsi unavený? Vždyť všechnu práci odvedla prasata.“

Toba se usmál a změřil si chlapce znaveným pohledem. „Nauč se řídit, chlapče, a zjistíš, co je to únava.“ Pohlédl na Duru. „Nicméně teď nadchází nejtěžší část.“

Tak jdeme. Potřebuji, abyste mi pomohli s vysvětlováním.“

Toba se natáhl ke dveřím. Když uvolnil západku, Dura ucouvla, neboť očekávala prudkou změnu tlaku. Ale dveře sotva slyšitelně sklouzly stranou. Do nitra auta pronikl závan horkého Vzduchu. Dura pocítila svědění, jak se jí po celém těle rozevřely ochlazovací kapiláry.

Toba se jako první ztuhle vysoukal z auta. Dura se rukama zachytila okraje dveřního otvoru, zatáhla – a zjistila, že se kamsi řítí. Narazila obličejem Tobovi do zad tak tvrdě, až ji zabolel nos.

Toba ve Vzduchu zakolísal. „Hej, pomalu. Nač ten spěch?“

Dura se mu omluvila. Nejistě si shlédla na ruce. Co se to děje? Takhle špatně neodhadla vlastní síly už od dětství. Zdálo se, jako by náhle získala ohromnou sílu... nebo jako by byla lehká jako dítě.

Připadala si neohrabaná, vyvedená z rovnováhy. Měla pocit, že je zde strašlivé vedro.

Opět ztrácela sebejistotu. Podrážděně a trochu vyděšeně potřásla hlavou a pokusila se tento drobný incident vypudit z mysli.

Nacházeli se v polokouli o průměru asi padesáti výšek člověka. Vznášely se zde desítky vozů. Většinou byly prázdné a bez spřežení; postroje a otěže se volně houpaly ve Vzduchu a opodál se nacházela ohrada pro vzdušná prasata. Z jednoho auta, mnohem většího, než bylo Tobovo, vynášeli pacienty. Zranění lidé, z nichž někteří vypadali jako mrtví, byli zabalení do kokonu podobných Addovu. Na všechno dohlížel vysoký muž. Byl úplně holohlavý a na sobě měl dlouhou, jemnou róbu. Mezi auty se spěšně pohybovali lidé – všichni v šatech – a na tvářích se jim zračily výrazy maximálního soustředění. Několik si jich našlo čas vrhnout na Duru a Farra zvědavé pohledy.

Stěny z leštěného dřeva byly tak čisté, až se leskly a odrážely zakřivené obrazy okolního shonu. Široké šachty, proražené ve stěnách, propouštěly do nákladového prostoru zářivý Vzduch. V šachtách se otáčela obrovitá kola bez obručí – *ventilátory*, sdělil jí Toba – a do prostoru vháněla Vzduch. Dura se pomalu nadechla a zkoumala kvalitu Vzduchu. Byl čerstvý, i když vlhce horký a prostoupený páchnoucími fotony prasat. Ale ve Vzduchu bylo cítit ještě cosi jiného; aroma na jednu stranu známé, na druhou cizí, které sem zdánlivě nepatřilo...

Lidé.

To je ono. Vzduch byl naplněn všepronikajícím, zvětralým pachem lidí. Opět si připadala jako malá holčička, stočená v nitru Sítě a obklopená zpocenými těly dospělých i dětí. Bylo jí horko a padala na ni klaustrofobie. Náhle si uvědomila, že zde ve městě je obklopena větším počtem lidí, než kolik kdy žilo v jejím malém kmeni Lidských bytosť po mnoho generací. Cítila se nahá a ztracená.

Toba se opatrně dotkl jejího ramene. „No tak,“ vyhrkl nervózně, „vytáhněme ta nosítka z auta. Pak najdeme někoho...“

„Ale. Copak to tu máme?“ ozval se drsný, pobavený hlas s Tobovým nabubřelým přízvukem.

Dura se otočila. Dva muži se prkenně vlnili Vzduchem a blížili se k nim. Byli malí, zavalití a na sobě měli identické šaty ze silné kůže. V rukou drželi svinuté biče a na obličejích měli masky z tuhé kůže, které tlumily hlas a znemožňovaly spatřit výrazy tváří.

Obě tyto anonymní bytosti si Duru a Farra měřily zkoumavými pohledy.

Dura spustila paže k bokům. Provaz, který si vzala na lov, měla stále omotaný kolem pasu. Na zádech cítila mírný tlak nože a čistící škrabky. Přítomnost těchto známých věcí ji uklidnila, ale – pomineme-li malý nožík – *všechny jejich zbraně zůstaly v autě*. Pitomost, taková pitomost; co by asi řekl Logue? Dura ucouvla Vzduchem a pokusila se najít volnou cestu zpět k autu.

Toba spustil: „Pánové, jsem občan Mixxax. Přivezl jsem do nemocnice pacienta. A...“

Strážný, který na ně prve pokřikoval, zavrčel: „Kde je ten pacient?“

Toba ukázal k autu. Muž nedůvěřivě nakoukl dovnitř. Pak se vyklonil z auta a pod maskou zjevně nakrčil nos. „Žádného pacienta nevidím. Vidím protiproudáka. A tady...“ – mávl rukojetí biče k Duře a Farrovi – „vidím další dva plus prasečí prdel v podvlíkačkách. Ale nevidím žádné pacienty.“

„Máte pravdu,“ vysvětloval Toba trpělivě, „že tihle lidé pocházejí z protiprodu. Ale ten stařec je ošklivě zraněn. A...“

„Tohle je nemocnice,“ odvětil strážný chladně. „Žádná zatracená zoologická zahrada. Tak si ta zvířata odsud odveď.“

Toba si povzdechl a pozvedl ruce, zjevně se snažil nalézt vhodná slova.

Strážný začal ztrácet trpělivost. Naklonil se k Duře a rukou v rukavici ji dloubl do ramene. „Řekl jsem odveď si je odsud. Nebudu to říkat...“

Farr vyrazil. „Nech toho,“ vyhrkl a lehce do strážného strčil.

Muž proletěl Vzduchem a narazil do dřevěného panelu stěny. Zbytečný bič se vlnil za ním.

Reakce Farra odstrčila. Udiveně si shlédł na ruce.

Druhý strážný začal rozmotávat bič. „Nu, chlapečku,“ prohodil tiše, „možná by ti pár otoček kola pomohlo zjistit, kam patříš.“

„Hele, tohle se nemělo stát,“ vyhrkl Toba. „Nechtěl jsem, aby se něco takového přihodilo. Prosím; já...“

„Sklapni.“

Dura zaťala pěsti, připravena vyrazit. Nepochybovala, že s Farrem na toho muže budou stačit, ať už má koženou zbroj nebo ne – zvláště díky té ohromné nové síle, kterou zde, jak se zdálo, získali. V Parz City bylo jistě více strážných než jen dva a za příštích pár minut by Dura mohla čelit stovce nejasných a temných způsobů řešení této situace, které by se z incidentu rozvíjely jako strašné květiny z Kůry... Ale tohle byla momentálně jediná situace, kterou mohla ovlivnit.

Strážný pozvedl bič na bratra. Dura sáhla po noži a připravila se ke skoku...

„Počkejte. Nechte toho.“

Dura se pomalu otočila; strážný skláněl bič.

Blížil se k nim muž – vysoký, oblečený v pěkné, ale umazané róbě, s hlavou ořesaně zbavenou všech vlasových trubiček – který dohlížel na vykládání druhého auta a vydával příkazy. Dura si všimla, že Toba ponížene ucouvl. Strážný pohlédl na Duru a Farra se zklamanou dychtivostí.

Dura se zeptala: „Kdo jsi? A co chceš?“

Nově příchozí se zamračil. Dura usoudila, že je asi v Loguově věku. „Kdo jsem? Už je to dávno, co se mě na to někdo zeptal. Jmenuji se Muub, drahousku. A jsem správce nemocnice.“ Vážně si ji prohlížel. „A ty jsi protiproudák, že?“

„Ne,“ odsekla. To slovo ji náhle hluboce uráželo. „Já jsem Lidská bytost.“

Usmál se. „To jistě.“ Krátce pohlédl na strážné a pak se otočil k Tobovi Mixxaxovi. „Občane, co se tady udalo? Ve své nemocnici nemám rád zmatky; i bez nich máme spoustu práce.“

Toba se uklonil; zdálo se, že se chvěje. Pozvedl ruce před hrudník, jako by se náhle styděl, že je ve spodním prádle. „Ano. Omlouvám se, pane. Jsem Toba Mixxax a vedu stropní farmu asi třicet metrů proti toku a já...“

„Tak ven s tím,“ pobídl ho mírně Muub.

„Našel jsem zraněného protiproudáka... zraněného člověka. Odvezl jsem ho do města. Je v autě.“

Muub se zamračil. Pak proklouzl k autu a vsunul dovnitř hlavu a ramena. Dura si všimla, že správce si Addu pozorně prohlíží. Zdálo se, že je fascinován oštěpy a sítěmi Lidských bytostí, předměty, které použili k sestavení provizorních dlah.

Adda otevřel jedno oko. „Odprejskni,“ zašeptal Muubovi do tváře.

Duru napadlo, že správce se na Addu dívá, jako by byl pijavice nebo poraněný pavouk.

Muub se vyklonil z auta. „Ten muž je vážně zraněn. Pravou paži...“

„Já vím, pane,“ odvětil Toba nešťastně. „Proto jsem si myslel...“

„Sakra, člověče,“ zabručel Muub beze stopy rozhořčení, „jak si myslíš, že zaplatí? Vždyť to jsou protiproudáci!“

Toba sklonil hlavu. „Pane,“ hlas se mu chvěl, ale tvářil se odhodlaně, „je Trh. Žena i chlapec jsou silní a v kondici. A jsou zvyklí na těžkou práci. Našel jsem je na Kůře, pracovali v podmínkách, které by žádný kuli nevydržel.“ S hlavou odvrácenou od ostatních zmlkl.

Muub si otřel umazané prsty o róbu a nepřítomně zíral do nitra auta. Nakonec tiše prohodil: „Dobrá. Občane Mixxaxi, odnes ho dovnitř... Strážný, pomoz mu. A vezměte s sebou i tu ženu s chlapcem. Mixxaxi, dávej na ně pozor; pokud způsobí nějaký zmatek nebo se proviní proti řádu nemocnice, poženu tě k odpovědnosti.“

Zdálo se, že se Mixxaxovi trochu zvedla nálada. „Ano, pane. Děkuji.“

Do prostoru nemocnice vplulo další auto, které očividně přiváželo nové pacienty. Muub se s výrazem unavené odhodlanosti odvrátil.

7

Toba váhavě nabídl Duře s Farrem, aby zůstali v jeho domě ve městě, dokud Addovi v nemocnici neošetří zranění. Dura nejdříve odmítla, ale Toba na ni vrhl podrážděný pohled. „Nemáte na vybranou,“ vyštěkl. „Věř mi. Kdybyste měli, řekl bych ti to. Musím se začít starat sám o sebe... Hele, nemáte kam jít, nemáte peníze – dokonce ani šaty.“

„Neprosíme se o milodary.“

„Namyšlení divoši,“ odsekl kysele Toba. „Víš, jak dlouho by trvalo, než by vás sebrali pro potulku? Strážné jsi už viděla v nemocnici. A do nemocnice přijímají ty se zvlášť mírným chováním. Povaleči tu nejsou v oblibě. *Žádné desátky Výboru, žádné místo ve městě*, jak se říká... Než byste se rozkoukali, skončili byste na nucených pracích na stropních farmách Výboru, nebo byste dopadli ještě hůř. A kdo by pak zaplatil účty za ubohého starého Addu?“

Duře došlo, že skutečně nemají na vybranou. Vlastně si uvědomila, že mají zatraceně dost důvodů být tomuto podrážděnému mužíkovi vděční – kdyby jim nenabídl bydlení, mohli by se dostat do vážných problémů. Takže přikývla a rozpačitě se pokusila vysoukat ze sebe slova díků.

Toba zabručel: „Tak si vlezte do auta.“

Odvážel je přeplněnými ulicemi od nemocnice. Ulice – dřevem obložené koridory o různé šířce – pro Duru představovaly zmatené bludiště a po několika zabočeních zcela ztratila orientaci. Všude se pohybovali lidé i auta a Tobovo spřežení vzdušných prasat nejednou narazilo do spřežení jiných aut a Toba musel mocně přitahovat otěže. Neustále vřiskaly hlasy zesílené komunikačním systémem. Tady ve městě nechal Toba dveře auta otevřené. Vzduch v ulicích byl hlučný,

hutný, horký a ztěžklý pachem lidí a vzdušných prasat. Prachem a zelenými oblaky tryskajících pšouků zářily kužely světla.

Konečně nechali nejfrekventovanější ulice za zády a dorazili do oblasti, která se zdála poměrně klidnější – nebyla tak zaplněná uhánějícími auty a kvičícími prasaty. Zde byly koridory ulic široké a lemovaly je řady úhledných dveří a oken, které označovaly obytné buňky. Původně byly všechny totožné, ale vlastníci si je různě vyzdobili. Některé měly v oknech kulovité košíky s malými rostlinkami, jiné složité rytiny na dveřích a další vylepšení. Mnohé řezby představovaly Obal za městem. Dura rozeznala vírové linie, stromy na Kůře, lidi, kteří se šťastně vlnili čistým Vzduchem. Duře připadalo podivné, že tito lidé touží po volném Vzduchu a uzavírají se v zatuchlých dřevěných krabicích.

Toba trhl otěžemi a hladce projel autem širokou, otevřenou branou na místo, které označil jako »parkoviště«. Zpomalil vůz. „Konečná.“ Dura s Farrem se na něj zmateně otočili. „Tak jdeme. Vystupte. Obávám se, že odsud se budete muset vlnit.“

Parkoviště představovala velká, špinavá hala. Stěny byly potřísněné prasečími výkaly a otrískané mnoha nárazy aut. Ve Vzduchu viselo půl tuctu opuštěných aut a třicet či čtyřicet prasat se strkalo v rozlehlém prostoru uzavřeném řídkou sítí. Dura si všimla, že zvířata vypadají docela spokojeně; šplhala po sobě a pokojně přežvykovala kousky žrádla, které se vznášely ve Vzduchu.

Toba uvolnil řemení kolem vlastních prasat a jedno po druhém odvedl do uzavřeného prostoru. Vždy zvedl chlopeň v síti, prostrčil prase dovnitř a pokaždé se ujistil, že chlopeň opět pevně uzavřel.

Když byl hotov, otřel si ruce do šortek. „A je to. Brzy je někdo přijde nakrmit a oškrábat.“ Začichal, vrhl pohled na špinavé stěny parkoviště a poznamenal: „Příšerné místo, že? A nevěřili byste, jaký je čtvrtletní nájem. Ale co se dá dělat? Na ulicích je tolik zákazů parkování, že je téměř nemožné najít volné místo. Ne že by to některé lidi odradilo...“

Dura se pokusila sledovat tok jeho myšlenek. Ale stejně jako většina Tobových poznámek jí ani toto prohlášení nedávalo příliš smysl a kromě toho předpokládala, že informace, s nimiž se zde bude setkávat, jsou přece jen trochu složité.

Po chvílce, když se Toba od Lidských bytostí, které na něj tiše zíraly, nedočkal odpovědi, povzdechl si a odvedl je z parkoviště zpět na ulici.

Dura s Farrem následovali svého hostitele křivolakými ulicemi. Vlnění jim zde připadalo podivně obtížné. Magnetopole nejspíš nedosahovalo takové síly jako vně města. Dura si dobře uvědomovala pohledy lidí. Když míjeli podivně uniformní dveře a okna, občas zahlédla hubené tváře, které se za nimi otáčely. Měla pocit, že se jí upřené pohledy obyvatel Parz City zavrtávají do zad a musela se přemáhat, aby se prudce neotočila a nečelila skrytým hrozbám.

Po očku sledovala Farra, ale chlapec vypadal méně vystrašený než ona. Rozhlížel se vykulenýma očima, jako by ho všechno kolem neskutečně fascinovalo. Jeho nahé údy a ladné, energické vlnění vypadaly na tomto stěsnaném, lehce ošuntělém místě jaksi nepatřičně.

Po několika minutách se Toba zastavil přede dveřmi stěží odlišnými od stovek jiných. „Tady bydlím,“ vysvětlil a v hlase mu zazněl podivně omluvný tón. „Ne tak vysoko v Horní Čtvrti, jak bych si přál. Ale je to můj domov.“ Zalovil v kapse šortek a vytáhl malý, umně vyřezávaný dřevěný předmět. Vsunul jej do otvoru ve dveřích, otočil jím a pak odsunul dveře stranou. Zevnitř se linula vůně teplého jídla a zelené světlo dřevěných svítlen. „Ito!“

Ke dveřím se svižně přivlnila malá, baculatá žena. Tobova manželka měla na sobě volný oděv z jakési pestrobarevné látky a vlasy si z čela stáhla dozadu. Vypadala stejně stará jako Dura, ačkoliv – kupodivu – ve vlasech neměla ani náznak žluté barvy. Žena se na Tobu usmála, ale když spatřila protiproudáky, úsměv okamžitě zmizel. Toba sepal ruce. „Ito, musím ti něco vysvětlit...“ Ito si Lidské bytosti ostře přeměřila od hlavy k patě; zaznamenala nahotu, rozčuchané vlasy a osobní zbraně. „Ano, budeš mít co vysvětlovat,“ vyštěkla.

Tobovo bydliště představovala dřevěná krabice, která napříč měřila asi deset výšek člověka. Lehkými přepážkami a barevnými

závěsy byla rozdělena na pět menších pokojů; každý pokoj příjemně ozařoval nukleární žár dřevěných lampiček.

Toba Lidským bytostem ukázal místo, kde se mohly očistit – pokoj obsahoval zešíkmené žlaby na výkaly a kulovité misky s navoněnou látkou. Když Dura s Farrem v tomto podivném pokoji osaměli, pokusili se použít žlabů. Dura zatáhla za malé páčky, které jim Toba ukázal, a jejich výkaly s bubláním zmizely trubicemi do tajuplných střev města. Bratr se sestrou s otevřenými ústy nakukovali do žlabů a pokoušeli se zjistit, kam odpad zmizel.

Když byli hotovi, Toba je odvedl do pokoje uprostřed malého obydlí. Ve středu místnosti se vznášela dřevěná koule; na ní byla upevněna držadla a do povrchu vydlabány prohloubeniny o velikosti pěsti. Ito, která se převlékla do lehčí, volné róby, naložila do prohlubenin jakési horké jídlo neurčitého složení. Usmála se na ně, ale rty měla stažené do úzké linky. V místnosti již čekal i třetí člen rodiny – Tobův syn, který jim byl představen jako Cris. Vypadal trochu starší než Farr a oba chlapci se zvědavě měřili upřímnými, docela přátelskými pohledy. Duře připadal Cris svalnatější než většina obyvatel města. Dlouhé, splývavé vlasy nesly známky žlutého zbarvení, jako by byl předčasně zestárlý; ale barva byla zřetelná i v matném světle lamp, takže Dura usoudila, že je má nabarvené.

Ito protiprouděky pozvala ke kulovitému stolu. Dura, která byla stále nahá a vzadu za pasem měla pořád zastrčený nůž, se v tomto malém, úhledném pokoji cítila veliká, neohrabaná a ošklivá. Neustále si uvědomovala pólem zvýšenou sílu svých svalů a bála se čehokoli dotknout nebo se rychle pohnout, aby něco nerozbila.

Dura si po Tobově příkladu strkala jídlo do úst malými dřevěnými nástroji. Pokrm byl horký a neznámý, ale velmi voňavý. Jakmile začala jíst, uvědomila si, jak strašlivý má hlad – vlastně nehledě na těch několik kousků chleba, které Toba nabídl Addovi během cesty do města, nejedla nic od toho nešťastného lovu – a jak dávno se to nyní zdálo!

Jedli v tichu.

Po jídle zavedl Toba Lidské bytosti do malé místnosti v jednom rohu domu. Jediná lampa vrhala dlouhé stíny a v místnosti se

vznášely dva kokony. „Vím, že je ten pokoj malý, ale pro vás dva by tu mělo být místa dost,“ prohlásil. „Doufám, že se vám bude dobře spát.“

Obě Lidské bytosti vlezly do kokonu; Duru zahřála na kůži měkká látka.

Toba Mixxax se natáhl po lampičce – pak zaváhal. „Chcete, abych vypnul světlo?“

Duře ta otázka připadala podivná. Rozhlédla se, ale tak hluboko v nitru Parz City nebyly žádné kanálky, které by přiváděly světlo, ani přístup k otevřenému Vzduchu. „To by tu ale byla tma,“ poznamenala pomalu.

„Ano... My spíme ve tmě.“

Dura za celý svůj život ve tmě nikdy nebyla. „Proč?“

Toba se zatvářil zmateně.

„Nevím... Nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“ Stáhl ruku od lampy a přátelsky se na ně usmál. „Dobře se vyspěte.“ Zavřel za sebou a čile se odvrátil.

Dura se v kokonu zavrtěla, odvázala si od pasu provaz a volně ho omotala kolem jednoho úvazu kokonu. Na provaz připevnila nůž dostatečně blízko, aby ho v případě potřeby měla po ruce. Pak se zachumlala hlouběji do kokonu a konečně si protáhla ruce. Byl to zvláštní pocit být čímsi úplně obalen, ale cítila se podivně pohodlně.

Vrhla zkoumavý pohled na bratra. Ten už s hlavou přitisknutou na prsa spal. Duru zalila vlna ochranného citu – nicméně si smutně uvědomila, že ochranu potřebuje spíše ona. Zdálo se, že Farr je divům a záhadám tohoto složitého místa daleko otevřenější a přístupnější a nasává je mnohem dychtivěji než ona.

Dura si povzdechla a zuby nehty se držela zbytku rozptýleného ochranného pudu. Dozor nad bratrem jí aspoň trochu umožňoval zapomenout na svůj vlastní pocit osamění a strachu. Možná jakýmsi zvláštním způsobem, pomyslela si ospale, potřebovala Farra daleko více než on ji. V tichu pokoje si začala uvědomovat zvuky, které přicházely zpoza okolních stěn. Slyšela Tobovo mumlání a přeskakující hlas jeho syna. Pak jako by okruh jejího vědomí expandoval za hranice tohoto bytu, takže slyšela tiché zvuky, podobné bzučení hmyzu, sůra tisíců lidí v tomto ohromném lidském

úlu, který ji obklopoval. Jak dřevo pracovalo, stěny tiše vrzaly a Dura měla pocit, jako by kolem ní dýchalo celé město.

Brzy jí v kokonu začalo být horko a cítila se stísněně. Rozmrzele vystrčila ruce do podstatně chladnějšího Vzduchu. Trvalo jí dlouho, než konečně usnula.

Další den se Ito tvářila trochu přátelštěji. Když jim dávala najíst, prohlásila: „Dnes nemusím do práce...“

„Kde pracuješ?“ zeptala se Dura. „V dílně hned za Pall Mall.“ Při myšlence na práci jí úsměv z tváře zmizel a Ito se zatvářila otráveně. „Dělám interiéry aut. A jsem ráda, když mám trochu volného času. Občas mívám na konci směny pocit, že z prstů už nikdy nesmyji pach dřeva...“

Pozorně naslouchala. Řeč těchto lidí z města jí připadala jako pořádně zašmodrchaný rébus a Duru zajímalo, kdy konečně začne všechno chápat. „Co jsou to Pall Mally?“

Cris se rozesmál. „To nejsou Pall Mally. To je název – Pall Mall.“

„No tak,“ tišila Ito syna. „To je ulice, drahoušku, hlavní třída, která vede od Paláce k Tržišti... Všechno ti musí připadat pěkně podivné. Co kdyby ses se mnou šla projít a trochu si prohlédla město?“

Dura nejistě pohlédla na Tobu. Přikývl. „Jen jdi. Já musím zpátky na stropní farmu, ale ty si to tu užij. Pár dní potrvá, než budete moci Addu navštívit. A Cris se může postarat o Farra.“

Ito si pochybovačně měřila Duřiny nahé údy. „Ale myslím, že takhle bys ven chodit neměla. Nahota je v pořádku, pokud chceš někoho šokovat – ale na Pall Mall?“

Ito Duře půjčila jedny své šaty, jednoduchou kombinézu z jakéhosi měkkého, pružného materiálu. Látky byla na dotek hladká a příjemná, ale když si Dura zapnula přední uzávěr, začala se cítit podivně stísněně a klaustrofobicky. Zkusmo se pokusila zavlnit pokojem. Látky jí šustila o kůži a švy omezovaly pohyb.

Po chvíli přemýšlení si kolem pasu omotala svůj ošuntělý provaz a dřevěný nůž se škrabkou zasunula dovnitř kombinézy.

Dotek těchto známých předmětů jí dodával o něco větší pocit bezpečí.

Cris ji pozoroval se skeptickým úšklebkem. „Nuž nebudeš potřebovat. Víš, tady nejsi v protiproudu.“

Ito ho opět okřikla. Oba dospělí se zdvořile zdrželi komentáře.

Ženy odešly s Tobou z domu a ponechaly Farra s Crisem o samotě. Toba odvedl ženy k autu, které čekalo na »parkovišti«. Dura mu pomohla zapřáhnout čerstvá prasata z ohrady.

Toba je vezl novým bludištěm neznámých ulic. Tichou obytnou zónu brzy ponechali za zády a dorazili do rušné centrální oblasti. Dura se snažila sledovat cestu, ale záhy opět ztratila orientaci. Byla zvyklá řídit se podle ohromných charakteristických rysů Obalu: vírových linií, Pólu a Kvantového moře. Předpokládala, že umění pohybovat se v této změti dřevěných koridorů je dovednost, kterou děti z Parzu zcela jistě ovládají od narození, ale kterou by se ona musela učit několik měsíců.

Toba je mezitím vyvezl na nejširší třídu. Její stěny, které byly od sebe vzdáleny přinejmenším sto výšek člověka, lemovaly zeleně zářící lampy a úhledná okna a dveře. Toba vyjel z proudu aut a trhl oštěmi. „A jsme tady – na Pall Mall,“ oznámil. Objal Ito. „Musím odjet na farmu. Vráťím se za pár dní. Dobře se bavte...“

Ito s Durou vystoupily z auta. Dura nejistě pozorovala, jak se vůz opět zařadil do dopravního ruchu.

Tato ulice byla největším uzavřeným prostorem, jaký kdy Dura viděla. Jistě to byl největší otevřený prostor ve městě. Tento nesmírný vertikální tunel byl přecpaný auty a lidmi a plný hluku a světla. Obě ženy se vznášely poblíž zdi. Dura zpozorovala, že stěnu lemují krásně zdobená okna s vyrytými nápisy. Za okny se nacházela spousta mnohobarevných šatů, vaků, škrabek, lahví a koulí, dovedně vyřezávaných svítidel a krásně zdobených výrobků, o kterých Dura ani netušila, k čemu slouží. Kolem stěny se hemžily stovky lidí jako stádo vyhladovělých zvířat. Vzrušeně rozprávěli a nořili se do bezpočtu dveří.

Ito se usmála. „Obchody,“ konstatovala. „Z té tlačence si nic nedělej. Takhle to tu vypadá vždycky.“

Všechny čtyři stěny třídy lemovaly »obchody«. Protější stěna, vzdálená celých sto výšek člověka, připomínala díky prашnému Vzduchu trochu nezřetelnou mozaiku barev a ustavičného pohybu. Po celé délce zářily řady svítlen a z bočních ulic vybíhaly hranoly světél.

Pall Mail tepala dopravním ruchem. Zpočátku se Duře zdálo, že se auta, která se kolem hemžila a vrískala, pohybují chaoticky, ale pomalu si začala uvědomovat určitá schémata: všimla si, že několik proudů se pohybuje nahoru a dolů rovnoběžně se stěnami ulice. Co chvíli vozy velmi nebezpečně, aspoň Duře to tak připadalo, přejížděly z jednoho proudu do druhého nebo z Pall Mall odbočovaly do postranních ulic. Vzduch byl plný zelených pšouků a prasečího kvičení. Dura chvíli sledovala, jak Toba odjíždí, ale auto se jí brzy ztratilo ve víru dopravních pruhů.

Ve Vzduchu převládal silný, téměř nesnesitelně nasládlý pach. Duře připomněl vůni ručníků v Itině koupelně.

Ito ji popadla za paži a táhla k obchodům. „Pojď, drahoušku. Lidé už na nás začínají zírat.“

Dura nedokázala odtrhnout zrak od lidí, kteří se tísnil v obchodech. Muži i ženy byli oděni do výstředně zbarvených hávů a kombinéz, které odhalovaly záblesky kůže. Všude se hemžili lidé ověšení šperky, s klobouky na hlavě a vlasy vytvarovanými do obrovitých, pestrobarevných účesů.

Ito Duru provedla několika obchody.

Ukazovala jí šperky, ozdoby, krásné klobouky a šaty. Dura se zboží dotýkala. Jemné rukodělné zpracování ji naplňovalo úžasem, ale vůbec nedokázala pochopit Itino trpělivé vysvětlování, k čemu se všechny ty věci používají.

Časem se Dura začala trochu nudit a tak se ženy vrátily na hlavní třídu. „Zajdeme na Tržiště,“ prohlásila Ito. „Tam se ti bude líbit.“

Přidaly se k proudu lidí, který víceméně mířil k dolnímu konci Pall Mall v nejhlubším nitru města. Téměř okamžitě udeřilo Duru do zad cosi měkkého a kulatého. Prudce se otočila, zašmátrala v šatech a neohrabaně hledala nůž.

Kolem ní spěchal muž v rozevláté, zářivé róbě. V měkkých bílých rukou svíral otěže dvou tlustých selat, která ho nedůstojně –

aspoň Duře to tak připadalo – táhla za sebou; nohy se mu komíhaly v oblacích zelených pšouků. A právě jedno ze selat uhodilo Duru do zad.

Když ji muž míjel, sotva na ni pohlédl.

Ito se ušklíbla.

„Co je s ním? Copak se nemůže vlnit jako každý druhý?“

„Samozřejmě, že může. Ale může si dovolit nedělat to.“ Ito nad Duřinou nechápavostí zavrtěla hlavou. „Pojďme, trvalo by příliš dlouho, než bych ti to vysvětlila.“

Dura začichala. Nyní byl nasládlý pach ještě silnější. „Co je to?“

„Prasečí prdy. Pochopitelně parfémované...“

Lehce se vlnily ulicí. Duře byly nepříjemné trapné pomlky, které mezi ní a tou vlídnou ženou občas zavládly – ale obě ženy toho měly tak málo společného.

„Proč žijete ve městě?“ zeptala se Dura. „Chci říct, když má Toba farmu tak daleko...“

„Nu, já mám vlastní práci,“ prohlásila Ito. „Farma je rozlehlá, ale na špatném místě. Přímo na okraji provincie, tak daleko proti toku, že je těžké přinutit kulie, aby tam pracovali, protože se bojí...“ náhle se zarazila.

„Protože se bojí protiprouděáků.“ Dura mávla rukou: „Tím se netrap.“

„Farma vynáší mín,“ pokračovala Ito, „než by měla. A dneska je všechno tak drahé...“

„Ale vždyť můžete žít na své farmě.“ Tato myšlenka připadala Duře samozřejmá. Zamlouval se jí nápad pobývat v otevřeném prostoru, daleko od této stěsnané chodby – a zároveň být obklopena zušlechťovaným okolím, ve kterém panuje jakýsi řád; vědět, že území, které ovládáš, se rozpíná kolem tebe na stovky výšek člověka daleko.

„Možná,“ odvětila Ito váhavě. „Ale kdo by chtěl být nadosmrtní farmářem? Taky musíme myslet na Crisovo vzdělání.“

„Mohli byste ho učit sami.“

Ito shovívavě potřásla hlavou. „Ne, drahoušku, ne tak dobře jako učitelé. A ti jsou pouze tady, ve městě.“ Na tvář se jí vrátil unavený, ztrápený výraz. „A já jsem rozhodnuta poskytnout Crisovi to nejlepší

vzdělání, jaké si můžeme dovolit. A *dotáhnout* to do konce, navzdory jeho představám o surfování.“

Surfování?

Dura ztichla a pokoušela se všechny tyto informace rozluštit.

Ito se rozzářila. „Kromě toho – při vši účtě k tobě a tvým lidem, drahoušku – bych nechtěla žít na nějaké vzdálené farmě, když můžu být obklopena tady tím vším kolem. Obchody, divadly, univerzitními knihovnami...“ Zvědavě na Duru pohlédla. „Vím, že to všechno je ti cizí, ale copak necítíš, jak to tu všechno kypí životem? A kdybychom se jednoho dne mohli přestěhovat trochu výše do Horní Čtvrti...“

„Do Horní Čtvrti?“

„Blíž k Paláci.“ Ito ukázala vzhůru, směrem, odkud přišli. „Na vrcholek města. Ta část města nad Tržištěm se jmenuje Horní Čtvrť.“

„A pod Tržištěm...“

Ito zamrkala. „Tedy, to je, samozřejmě, Dolní Čtvrť. Tam je Přístav, dynamové hangáry, nákladové otvory a odpadní stoky.“ Odfrkla si. „*Nikdo* by tam dobrovolně nežil.“

Dura se trpělivě vlnila. Na nohou a zádech ji škrábal nezvyklý oděv.

Jak klesaly, stěny Pall Mall se rozestupovaly jako rozevřené hrdlo a ulice hladce přecházela v kulovitý prostor Tržiště, asi dvakrát širší než Pall Mall. Zdálo se, že na Tržišti končí nejen Pall Mall, ale i desítky dalších ulic, v nichž panoval čilý dopravní ruch. Proudů aut a lidí se zmateně proplétaly. Dura pozorovala, jak se v tom prašném a hlučném chaosu řidiči vyklánějí z aut a řvou na sebe nesrozumitelné nadávky. Prostorem se táhly řady malých pestrobarevných krámků. Stánkaři se vznášeli ve všech možných úhlech, mávali zbožím a hulákali na kolemjdoucí.

Uprostřed Tržiště se nacházelo dřevěné kolo asi o průměru výšky člověka. Bylo připevněno na obrovské dřevěné hřídeli, která procházela napříč halou skrze chaoticky rozmístěné stánky. Duru napadlo, že hřídel musí být vytesána z jediného kůrového stromu a podívovala se tomu, jak se tesařům podařilo dostat ji do nitra města. Kolo mělo pět příčlí, na kterých se volně komíhaly provazy. Tvar kola připadal Duře známý a po chvíli si vzpomněla na zvláštní malý

talisman, který nosil Toba kolem krku, na muže, který byl na kole roztažen. Neměl i talisman pět příčlů?

„Copak to není skvělé?“ zvolala nadšeně Ito. „Tyhle malé stánky nevypadají bůhvíjak, ale můžeš tu udělat skutečně dobrý obchod. Mívají zde kvalitní věci i...“

Dura si uvědomila, že couvá zpět k Pall Mall. Zde, v nitru tohoto obrovského města, v hluku, horku a neustálém pohybu se jí zdálo, že ji dav rozmačká.

Ito se k ní přivlnila a vzala ji za ruku. „No tak,“ chlácholila vyděšenou Duru. „Najdeme si nějaký tišší koutek a dáme si něco k jídlu.“

V Crisově pokoji panoval nepořádek. Jako svlečená kůže se Vzduchem vznášely křiklavě barevné kusy oděvu. Mezi volně plandajícími rukávy a nohavicemi se ve světle lampy třpytily láhve s barvou na vlasy. Cris si zkušeně razil cestu tímto chaosem a odstrkával šaty stranou. Farr se po vstupu do pokoje cítil dost nepříjemně. Ze stísněného prostoru a kusů oděvů, které mu zlehka přejížděly po kůži, propadal klaustrofobii.

Cris si jeho výraz vyložil špatně. „Omluv ten bordel. Rodiče mi pořád nadávají. Ale zdá se, že prostě nedokážu všechno to haraburdí uklidit.“ Prohnul se a oběma nohama kopl do hromady šatstva. Šaty se schumlaly do koule a ta přistála v jednom rohu, takže se v pokoji vytvořil alespoň jakýsi volný prostor. Farr si však všiml, že se šaty okamžitě začaly pomalu rozbalovat a slepě natahovat prázdné rukávy.

Farr se rozhlédl a přemítal, co by měl říct. „Některé tvé věci jsou – skvělé.“

Cris na něj vrhl zvláštní pohled. „Jo, skvělé. No, ale zdaleka ne tak skvělé, jak by mohly být, kdybychom měli více peněz. Ale je těžká doba. Ta je vždycky těžká.“ Ponořil se do hromady šatstva a rukama ji rozhrnoval, zjevně cosi hledal. „Řekl bych, že tam, kde jsi vyrůstal, peníze nic neznamenají, že?“

„Ne,“ potvrdil Farr, který si pořád nebyl jist, co ty peníze vlastně jsou. Kupodivu v Crisově hlase zaslechl závist.

Chlapec vytáhl z mračna oděvů prkno. Tenký, rovný kus dřeva měřil na délku asi výšku člověka. Prkno mělo zaoblené okraje a v hladkém povrchu drážky k uchycení. Farr spatřil na dokonale vyleštěném dřevě svůj odraz. Povrch prkna byl vykládaný tenkou pavučinkou jakéhosi blýskavého materiálu. Cris zamilovaně přejel rukou po prkně. Farra napadlo, že to vypadá, jako by hladil nějakou svou lásku. „To zní dobře,“ poznamenal Cris.

„Co?“

„Život v protiproudu.“ Cris na Farra nejistě pohlédl.

Chlapec z protiproudu opět nevěděl, co na jeho poznámku odpovědět. Přelétl zrakem místnost plnou předmětů – byl ochoten se vsadit, že si Cris žádný z nich nevyrobil – a pak upřel pohled na Crisovu podsaditou, dobře živenou postavu.

„Tím chci říct, že jste tam tak *svobodní*.“ Cris přejel dlaní po hraně naleštěného prkna. „Hele, příští rok skončím školní docházku. A co pak? Rodiče možná nebudou mít dost peněz na mé další vzdělání – aby mě poslali na Univerzitu nebo na lékařské studium. Kromě toho ani na jedno nemám buňky.“ Zasmál se, jako by na to byl pyšný. „Takoví jako já mají jen tři možnosti.“ Začal vypočítávat na jemných prstech bez jediného mozolu. „Pokud seš blbej, skončíš v Přístavu a budeš v Podobalu lovit jadřák – nebo budeš možná těžít dřevo nebo bys mohl skončit u odpadních výpustí. Cokoli z toho. Ale pokud jsi trochu chytrější, mohl by ses dostat k úředníkům. Nebo – pokud nemůžeš zastávat nic z toho a nechceš pracovat pro Výbor – můžeš jít vlastní cestou. Zřídit si stánek na Tržišti. Nebo vést stropní farmu jako můj otec nebo stavět auta jako matka. A celý život dřít do úmoru a většinu vydělaných peněz odvést Výboru jako desátek.“ Pokrčil rameny a přitulil se k prknu; v hlase mu zazněla malomyslnost. „A to je všechno. Žádné velké možnosti, že?“

Kdyby Farr zavřel oči, dokázal by si představit, že naslouchá starému, životem znavenému člověku, jako je Adda, a ne chlapci, který má život před sebou. „Ale město ti aspoň zajišťuje jídlo, pohodlí a bezpečí.“

„Ne každý chce žít v pohodlí. Nenabízí snad život i jiné možnosti?“ Znovu na Farra pohlédl s tím zvláštním nádechem závisti. „Takové, jaké mi nabízí surf ování... Život v protiproudu

musí být tak – *zajímavý*. Každý den se budit v otevřeném prostoru. Nikdy nevědět, co den přinese. Muset si vlastníma rukama obstarávat potravu...” Když Cris hovořil, shlížel na své hladké, jemné ruce.

Farr nevěděl, co mu odpovědět. Považoval lidi z města za moudré a šokovalo ho, když jeden z nich vykládal takové hovadiny.

Ve snaze přerušit trapnou chvilku ukázal na prkno, které Cris stále houpal v náruči. „Co to je?“

„Moje prkno. Surfovací prkno.“ Cris zaváhal. „Tys ještě žádné neviděl?“

Farr se natáhl a přejel špičkami prstů po naleštěném povrchu. Prkno bylo opracováno tak dokonale, že sotva cítil nerovnosti dřeva. Měl pocit, že se dotýká kůže novorozeněte. Prkno bylo vykládané síťovým zářivým nitek v tak mělkých drážkách, že byly na dotek jen stěží rozeznatelné.

„Je nádherné.“

„Ano.“ Cris se zatvářil pyšně. „Není nejdražší, jaké se dá sehnat, ale věnoval jsem mu zatracenou spoustu práce. A teď jsem přesvědčený, že na téhle straně Pall Mall nikdo lepší prkno nemá.“

Farr zaváhal, protože se díky vlastní nevědomosti cítil trapně. „A k čemu je?“

„Na surfování.“ Cris nastavil prkno vodorovně a lehce je pošoupl Vzduchem. Pak se na ně hbitě vyhoupl. Prkno mu, samozřejmě, začalo odlétat, ale Farr viděl, jak Cris zkušeně posouvá bosé nohy po povrchu prkna; téměř stejně obratně, jako by to byl další pár rukou. Cris rozpaženýma rukama balancoval ve Vzduchu. „Takhle jedeš Magnetopolem. Nic podobně skvělého neexistuje. Ten pocit síly, rychlosti...”

„Ale jak? To se vlníš?“

Cris se zasmál. „Samozřejmě, že ne.“ Pak se zatvářil zamyšleně. „Aspoň ne úplně.“ Odstrčil se, v maličkém pokoji provedl elegantní salto vzad a opět se zachytil prkna. „Vidíš ta vlákna, kterými je vyložen povrch? To je jadřák. Je supravodivý. Proto jsou prkna tak zatraceně drahá.“ Zahoupal prknem ve Vzduchu. „Takhle ho ovládáš nohama. Vidíš? Je to jako vlnění, ale místo těla máš prkno. Proudý v supravodičích tlačí proti Magnetopoli a...” Vystřelil rukou Vzduchem. „Ššššš!“

Farr se nad tím zamyslel. „A je to rychlejší než vlnění?“

„Rychlejší?“ Cris se opět rozesmál. „Můžeš jet rychleji než kterékoli auto, rychleji než jakékoli uprděné prase – když máš vysoko nad Pólem volnou cestu, tak si připadáš rychlejší než myšlenka.“ Na tváři se mu usadil zasněný výraz.

Fascinovaný Farr ho zvědavě pozoroval.

„Takže k tomuhle prkno slouží... Ale pro mé znamená i prostředek, jak se odsud dostat. Výhled do budoucnosti. Možná.“ Nyní se Cris zatvářil trochu ostýchavě. „Farre, jsem v surfování dobrý. Jsem jedním z nejlepších v mé věkové kategorii. Až dosud se mi dařilo, vyhrál jsem už hodně závodů. A za pár měsíců se kvalifikuji na velký závod. Na Hry. Budu stát proti těm nejlepším, bude to má první velká šance...“

„Na Hry?“

„Ty největší. Když se ti tam daří, staneš se hvězdou Her a Parz před tebou roztáhne nohy.“ Obhrouble se své poznámce zasmál. Farr se nejistě pousmál. „Tím mám na mysli večírky v Paláci,“ pokračoval Cris. „Slávu.“ Pokrčil rameny. „Samozřejmě, že to netrvá věčně. Ale když jsi dost dobrý, svou *auru* nikdy neztratíš. Věř mi... Budeš ještě tady, až začnou Hry?“

„Nevím. Adda...“

„Ten tvůj přítel v nemocnici? Aha.“ Zdálo se, že Cris znovu zrozpačitel. „Hele, promiň, že pořád žvaním o surfování. Víím, že jsi v těžké situaci.“

Farr se usmál a doufal, že to toho složitého chlapce uklidní. „Baví mě tě poslouchat.“

Cris na Farra zamyšleně pohlédl. „Poslouchej, už jsi někdy zkoušel surfovat? Ne, samozřejmě, že ne. Chceš to zkusit? Mohli bychom zajít za pár lidmi, co znám...“

„Nevím, jestli bych to uměl.“

„Vypadá to jednoduše,“ prohlásil Cris. „V podstatě to je jednoduché, ale není lehké to zvládnout dobře. Musíš udržet rovnováhu, udržet prkno vtlačené mezi sebe a Magnetopole, musíš se udržet proti liniím toku, abys nabral rychlost.“

Krátce zavřel oči a zhoupal se ve Vzduchu.

„Nevím,“ znovu odvětil Farr.

Cris si ho prohlédl. „Silný bys měl být dost. A když pocházíš z protiproudu, musíš mít i vyvinutý cit pro rovnováhu a směr. Ale možná máš pravdu. Máš mohutnou hrud' a trochu krátké nohy. Ale ani tak by pro tebe neměl být velký problém udržet se pár vteřin na prkně...“

Farra tento urážlivý odhad podráždil. Založil si paže na prsou. „Tak jdeme na to,“ prohlásil. „Kde?“

Cris se zazubil. „Jdeme. Ukážu ti cestu.“

Ito vzala Duru do Muzea.

Muzeum bylo situováno v prostoru městské Univerzity – daleko v Horní Čtvrti, jak se Dura naučila říkat; vlastně kousek pod samotným Palácem. Skládalo se z řady velikých místností propojených bohatě vykládanými chodbami. Ito Duře vysvětlila, že nesmí rušit akademické ticho v některých prostorách, ale ukázala jí knihovny, debatní místnosti plné skupinek vážných mladých lidí a řady malých buněk, ve kterých studenti samostatně pracovali a bádali nad nesrozumitelnými úkoly.

Univerzita se nacházela poblíž vnější stěny města a vyplňovalo ji přirozené světlo, takže se zdálo, že Vzduch přímo září. Panoval tu takový klid, že si Dura připadala ještě nepatřícněji než jinde ve městě. Minuli skupinu studentů vyšších ročníků v rozevlátých róbách a s oholenými vlasy. Když se přezíravě vlnili kolem, sotva na obě ženy pohlédli.

Dura se naklonila těsně k Ito a zašeptala: „Muub, ten správce nemocnice měl také oholenou hlavu. On sem patří?“

Ito se usmála. „Nikdy jsem ho nepotkala. Ten stojí na společenském žebříku trochu příliš vysoko, než aby se stýkal s takovými, jako jsme my. Ale pokud pracuje v nemocnici, nemá už s Univerzitou nic společného. Ale možná tady kdysi studoval a chodí holohlavý, aby nám ostatním připomněl, že je studovaný.“ Duru napadlo, že se Ito usmívá trochu unaveně a nuceně. „Víš, lidé občas takové věci dělají.“

„Vy jste s Tobou – studovali – na Univerzitě?“

„Já?“ Ito se pousmála. „Vypadám snad, že bych si to někdy mohla dovolit?... Ale bylo by skvělé, kdyby sem mohl jít studovat

Cris. Kdybychom tak sehnali peníze na školné – aspoň by měl nějaký vyšší cíl. Možná by nemarnil tolik času na tom zatraceném surfařském prkně.“

Muzeum byla velká krychlová budova v srdci univerzitního komplexu. Celý její povrch byl děrovaný průchody a osvětlovacími šachtami a všemi těmito otvory prosakovalo světlo. Jak pomalu postupovaly bludištěm chodeb, zdálo se, že množství bran a dveří skrývá stovky ukrytých pokladů.

V jedné chodbě se nacházela řada prasat, rejnoků a kůrových pavouků. Nejprve se Dura tvorů, kteří se vynořovali ze tmy, bála; ale brzy zjistila, že tato zvířata pro ni nepředstavují žádnou hrozbu – a už nikdy nebudou hrozbou ani pro nikoho jiného. Byla mrtvá, jakýmsi způsobem konzervovaná a připevněná ke stěnám v ponurých parodiích živého pohybu: při pohledu na velkolepě roztažená křídla rejnoka, přibodnutého na dřevěném rámu, pocítila Dura nevysvětlitelný smutek. O kousek dál bylo vystaveno vzdušné prase. Mrtvé zvíře bylo rozříznuté a tkáň obnažených vnitřních orgánů, připevněných k vnitřním stěnám těla, se ve světle leskla. Dura se otřásla. Zabíla desítky vzdušných prasat, ale nikdy by se nedokázala přinutit, aby se dotkla tohoto chladného, čistého exempláře.

Kupodivu nebyl v chodbách cítit pach smrti. Ale ani života.

Dorazily do prostoru, který obsahoval lidské výtvary. Dura se domnívala, že většina z nich pochází z města, ale z časů dávno minulých. Ito se smála, když ukazovala na šaty a klobouky připevněné na stěnách. Dura se zdvořile usmívala, i když nechápala, co je na tom směšného. Byl zde vystaven model města o velikosti výšky člověka, umně vyřezaný ze dřeva. Dovnitř dokonce umístili lampu, takže model vyplňovalo světlo. Dura si model hodnou chvíli s potěšením prohlížela a Ito ji upozorňovala na význačné orientační body. Jednou z velkých bran v Dolní Čtvrti vjížděla do města hračka, která znázorňovala dřevařskou karavanu. Dolů do Podobalu směřoval Trn. Podél něj klesala malinká auta, která odvážela postavičky rybářů vyhledávat ložiska vzácného jadráku. Na nejzazším okraji Horní Čtvrti, na samotném vrcholku města, se jako koruna tyčil Palác, který představoval bohatou mozaiku zářivých barev a kypícího života.

Obě ženy se odvlhnily do další místnosti a Dura spatřila malé vitríny; obsahovaly artefakty, které rozhodně nebyly vyrobeny ve městě. Ito se dotkla její paže. „Asi něco z toho poznáváš.“ Ve vitríně se nalézaly vyřezané oštěpy a nože. Dura spatřila sítě, ponča a kusy provazů.

Výtvary protiproud'áků.

Ani jeden z nich nevypadal, že pochází od Lidských bytostí. Ale Ito řekla, že není divu; za provincií Parzu, přímo kolem polární čepičky Hvězdy, žila spousta tlup protiproud'áků. Dura si předměty pozorně prohlédla, vědoma si vlastního nože a provazu omotaného kolem pasu. Uvědomila si, že její věci by v jedné z těchto vitrín nepůsobily nepatříčně. S náznakem hořkosti ji napadlo, zda by tito lidé s chutí nepřibodli ji a jejího bratra na stěnu jako toho ubohého, mrtvého rejnoka.

Nakonec Ito prohlásila: „A teď ti ukážu nejskvělejší exponát Muzea.“ Obě ženy vpluly do kulovité místnosti o průměru asi dvanácti výšek člověka. Místnost ozařovalo pouze několik umně maskovaných dřevěných lamp a tak Duře chvíli trvalo, než se jí zrak přizpůsobil šeru.

Nejdřív ji napadlo, že je místnost prázdná. Pak se před ní pomalu, jakoby z mlhy, začal vynořovat jakýsi objekt a nabývat tvar. Byl to síťovaný oblak asi o průměru výšky člověka z jakési zářivé substance. Ito ji pobídla, aby se šla podívat zblízka. Exponát se podobal zašmodrchané síti, složené z ok o průměru šířky dlaně. Dura zpozorovala, že v okách hlavní sítě se nacházejí menší sítě s malinkými oky o průměru ne větším než má vlasová trubička. Dura napadlo, že kdyby dokázala nahlédnout do těch vlasových ok, nejspíš by tam našla další a další malilinkaté sítě.

Ito ukázala Duře destičku na zdi, která byla popiskem k exponátu. „*Fraktální* struktura«,“ vyslovila Ito pečlivě. „To znamená, že se její základní motiv opakuje v nekonečně mnoha velikostech. Tato vlastnost je způsobena složením. Jadřák se skládá z hyperonů, kvarkových kup, ve kterých jsou rozpuštěné obyčejné nukleony – protony a neutrony – lidského světa.“

V oblastech obývaných lidmi se jadřák vyskytuje v podobě velkých metastabilních ostrůvků hmoty – obyčejné jadřákové kry

těží rybáři. Jadřák se používá mimo jiné ke konstrukci kotevních pásů...

Ale hlouběji v Jádře se může hyperonový materiál slučovat do neobvyklých forem, vzácných struktur podobných tomuto modelu. Toto zpodobnění je založeno na dohaděch – na útržcích příběhů z časů Bitvy o Jádru a na nejasných zprávách rybářů. Nicméně univerzitní vědci se domnívají...”

„Ale co to vlastně je?“ přerušila ji Dura.

V matném světle k ní Ito otočila oválnou, hladkou tvář. „To je Kolonista,“ prohlásila.

„Ale Kolonisté byli lidé.“

„Ne,“ odporovala Ito, „ne tak docela. Opustili nás, ukradli nám stroje a ponořili se do Jádra.“ Zasmušila se. „A stali se tímhle. Žili v těchto strukturách jadřáku.“

Dura se pozorně zahleděla do temných, hrozivých hlubin modelu. Měla pocit, jako by byla přemístěna odsud, z nitra města, do samotného Jádra a ponechána o samotě s touto bizarní, monstrózní entitou.

8

Cris pevně svíral prkno a vedl Farra středem města.

Vlnili se spleťitými, bočními uličkami a vyhýbali se hlavním třídám. Farr se pokoušel zapamatovat si cestu, ale počáteční cit pro směr se brzy vytratil. Chlapec z protiproudu se zmateně rozhlížel a vůbec netušil, kde se nachází, ale tvrdošíjně Crise následoval. Mimoděk se rozhlížel a snažil se nalézt Kvantové moře a úhel vírových linií, aby se zorientoval. Ale zde, uprostřed Parzu, samozřejmě svět zakrývaly anonymní dřevěné stěny.

Po čase si uvědomil, že se museli dostat pod rovník města, do oblasti zvané Dolní Čtvrť. Stěny ulic zde byly ošuntělejší, mezi osvětlovacími šachtami a dřevěnými lampami byly větší rozestupy. Jezdilo zde málo aut a i vlnících se lidí ubylo. Otlučené, špinavé dveře obytných buněk vypadaly bytelně. Cris změnu prostředí nijak nekomentoval – pokračoval v klábosem o surfování, jako by si ničeho nevšiml – ale Farrovi neušlo, jak pevně městský chlapec svírá drahocenné prkno a pokouší se je chránit vlastním tělem.

Nakonec dorazili k široké, oválné bráně ve stěně ulice. Šachta za touto branou, široká asi deset výšek člověka, byla rovnější než kterákoli jiná ulice ve městě. Dlouhý jednotvárný tunel, obklopený otřískanými stěnami vedl, jak si Farr povšiml, do elipsy prázdného, čistého, světlem ozářeného Vzduchu. Dychtivě zíral do světla a podívoval se jasným žlutým odleskům na poškrábaných stěnách.

„Půjdeme tam dolů?“

„Přes tu nákladovou bránu? Skrze Plášť? Ale to je proti nařízení města...“ Cris se ušklíbl. „To se vsaď, že jo.“ Zavýskl, položil jednu ruku na okraj eliptického vjezdu a provedl salto do šachty. Prkno svíral nad hlavou, mával pažemi a vlnil se nohama napřed šachtou.

Farr trochu neohrabaně přešel okraj šachty a pustil se za ním. Se smíchem, který se odrážel od okolních stěn, se oba chlapci řítili dolů k otevřenému Vzduchu.

Farr vystřelil ze stísněného města a roztáhl ruce i nohy. Nasával žlutě zářící Vzduch a pozoroval oblouk vírových linií.

Cris si ho skepticky prohlížel. „Jsi v pořádku?“

„Jsem prostě rád, že jsem zase venku..., i když *je* to jen ten ulepený polární Vzduch.“

„Správně. Ne jako ten starý dobrý protiproudácký, že?“ Cris vyrovnal prkno a dlaní ho zkusmo nastavil proti Magnetopoli.

Farr se rozkošnický převaloval ve Vzduchu. Brána, kterou vyšli, ústila z hrubé vnější stěny – *Plášť* – a rozevírala se nad nimi, jako by se na ně chtěla vrhnout, pohltit je a nasát zpět do dřevěných útrob města. Ale chlapci se vznášeli ve Vzduchu a vzdalovali se od města. Farr spatřil, že brána je jen jednou z celé řady podobných průchodů, které se táhly všemi směry po celém povrchu města, kam až oko dohlédlo. Farr se pokoušel zapamatovat si charakteristické rysy *jejich* brány, aby ji v případě potřeby znovu našel. Ale byl to jen neoznačený, nahrubo vyřezaný otvor v dřevěném Plášti a ničím se nelišil od stovek jiných nákladových bran. Farr brzy zanechal snahy uchovat si právě tuto bránu v paměti. Koneckonců, kdyby se ztratil a i kdyby našel právě tento otvor, nikdy by nenalezl ve změti ulic cestu zpět k Mixxaxovic domu.

Švihl nohama a odvlínil se trochu dále od města. Plášť se nad ním nakláněl jako gigantická maska. Takhle zblízka dokázal rozeznat podrobnosti – jak je Plášť hrubě poskládaný z neuměle pospojovaných dřevěných ploch a jadřáku – ale i tak udělal na Farru dojem. Napadlo ho, že desítky nákladových bran v této části Pláště vypadají jako ústa, která neustále hltají potravu; nebo jako kapilární póry nasávající zrnitý Vzduch dřeva a zásob. Jak se vzdaloval od masy města, viděl ohromné, nekonečné vodopády, tryskající z odpadních výpustí v základně města. Zdálo se, že Vzduch naplňuje řev polotuhého odpadu, který se řítí k Podobalu.

Farr si pomalu uvědomil, že ať už je město jakkoli ošumělé a nedokonalé, vypadá velkolepě; připomíná nesmírné zvíře, halasné a vitální, které Farrovu maličkost naprosto ignoruje.

Uslyšel volat své jméno.

Rozhlédl se, ale Cris byl pryč. Přepadl ho absurdní pocit dezorientace – koneckonců tady měl daleko menší šanci ztratit se než v nitru města – prudce se otočil a spatřil Crise. Jeho postava v jasné zářivé kombinéze se v dálce vznášela na surfovacím prkně. Vlnil se nedaleko Pláště, ale vysoko nad Farrovou hlavou. Zatímco se Farr zasní, Cris na prkně urazil značnou vzdálenost.

Chlapec z protiproudu se zastyděl a trochu podrážděně vyrazil do Vzduchu. Jeho síla protiproudáka ho přímo vymrštila vzhůru.

Cris pozoroval, jak se blíží, a divoce se zašklebil. „Dělej. Už na nás čekají.“ Vylezl zpátky na prkno, otočil se a vyrazil.

Farr ho ve vzdálenosti asi jedné výšky člověka následoval. Chlapci plachtili kolem vnějších stěn města.

Crisova surfovací technika vypadala efektně a měla jen velmi málo společného s kratičkou ukázkou, kterou předvedl Farrovi ve městě. Jednou bosou nohou stál pevně na lesklém prkně, zatímco patou druhé se odrážel od zadní části prkna, takže se divoce vlnilo. Zdálo se, že se chlapec dokáže bosými chodidly držet jemných drážek v povrchu. Rozpaženýma rukama balancoval ve Vzduchu a na nohou se mu napínaly hladké svaly. Celá tato činnost vlastně vypadala podivuhodně snadná a Farr při pohledu na Crise ucítil lehké mravenčení v kříži a v lýtkách. Zatoužil vyzkoušet si jízdu na surfovacím prkně. Silou, která se mu zde u Pólu tak zvýšila, by dokázal přinutit tu zatracenou věc *létat*...

Ale nemohl popřít Crisovu dovednost, s níž zkušeně vyvažoval hmotnost a setrvačnost vlastního těla s lehkým odporem Magnetopole. Farr obdivoval rychlost a nenucenou ladnost, s jakou se Cris pohyboval, i efektní praskání elektronového plynu kolem pásů jadřáku zapuštěného v prkně.

Šplhali úhlopříčně vzhůru a drželi se stranou od odpadních výpusť v základně města. Minuli jeden z ohromných kotevních pásů Poledníku. Farr si povšiml, jak je pás v rozestupech po celé své délce připevněn k Plášti hřeby z jadřáku. Třpytivý pruh jadřáku byl širší než výška člověka a – díky obrovským proudům, pulzujícím supravodivým jádrem pásu – se kolem hladkého povrchu neustále vlnil elektronový plyn. Deformované Magnetopole, stažené polem

pásu, způsobovalo, že Farr cítil na hrudníku nepříjemný, nerovnoměrný tlak.

Cris sklouzl z prkna a spolu s Farrem se odvinili směrem od Pláště a opatrně proklouzli kolem kotevního pásu. „Magnetopole je tady příliš ostré,“ prohodil Cris stroze. „Prkno se tu nedá pořádně ovládat.“

Za kotevním pásem se před Farrovými zraky rozevřel celý Plášť. Předpokládal, že povrch města bude monotónní a, až na pár konstrukčních nedokonalostí, jednolitý. Ale brzy si uvědomil, že Plášť je příliš obrovský, než aby byl jednotvárný. Jak šplhali k rovníku města, k oblastem Horní čtvrti, začalo velkých nákladových otvorů a veřejných vzduchových šachet ubývat a nahradily je menší úpravnější otvory, zjevně určené pro lidi a auta, a malé portály, které musely být okny nebo světelnými šachtami soukromých bytů. Z jednoho okna se vyklonil muž a vychrstl ven mísu jakýchsi odpadků. Jiskřící odpadky se rozlétaly do všech stran. Cris si přiložil ruce k ústům a zahulákal na pozdrav. Podsaditý muž se žlutými vlasy sebou trhl a pohlédl k nebi. Když spatřil chlapce, pohrozil jim pěstí a vztekle zakřičel cosi nesrozumitelného. Cris mu nadávku vrátil a Farr zahrozil pěstí. Chlapce z protiproudu tato ukázka neucty rozveselila, takže se rozesmál na celé kolo. Cítil se volný, mladý a nespoutaný hranicemi města. V porovnání s tím mrzutým starcem v malé uzavřené buňce na tom byl daleko lépe.

Proletěli kolem obdélníkového místa zakrytého hrubou dřevěnou mříží. Za mříží byl Plášť proražený a byly vidět malé komůrky, ozářené matným zeleným světlem dřevěných lamp. Obrovské plochy dřevěných panelů se vznášely ve Vzduchu mimo město a k mříži byly volně připevněny provazy. Po mříži šplhali muži a ženy, přitahovali si panely a přitloukali je, aby zakryli mezery v Plášti.

„Opravy,“ odvětil s nezájmem Cris na Farrův dotaz. „Pořád se něco opravuje. Můj otec tvrdí, že stavební práce nikdy neskončí, že se vždycky najdou sekce, které budou potřebovat přestavět.“

Kroužili výš a výš kolem poměrně holého obalu, neposkvrněného dveřmi, okny ani nákladovými otvory. Farr se ohlédl a spatřil, jak se poslední malé portály vzdalují za mírně zakřivený horizont města a brzy nebyl v dohledu jediný otvor. Cris

tiše surfoval a přizpůsoboval rychlost prkna Farrovu vlnění. Když se pohybovali kolem tohoto holého povrchu, zažíval Farr trochu absurdní pocit, jako by ho město vyvrhlo, odmrštilo a zřeklo se jej – jako kdyby se k němu otočilo zády.

Nyní míjeli další skupinu lidí, která šplhala po Plášti. Zpočátku si Farr myslel, že je to další parta opravářů, ale Plášť zde byl hladký a nepoškozený. A nestálo tam žádné lešení – na Plášti se pouze rozprostírala volná síť. V jednom rohu síť se choulila skupina asi dvaceti dospělých. Così tam kutili. Když hlouček míjeli, Farr pohlédl dolů a spatřil jejich majetek poházený po síti bez ladu a skladu. Zahlédl oštěpy, primitivní oděvy a malé zašmodrchané sítě, které by mezi věcmi Lidských bytostí rozhodně nevyhlížely nepatříčně. Všiml si i malé kolonie vzdušných prasat, která se strkala u dřevěné stěny. Zvířata byla provazy přivázána ke kolíku zatlučenému do Pláště. V síti se svíjelo plačící nemluvně. Tichým Vzduchem se k Farrovi donesl jeho vzdálený nářek.

Tlustá nahá žena vzhlédla od práce, kterou celá skupinka prováděla, a zahleděla se na chlapce. Farr si povšiml, že má zaťaté pěsti. Otočil se ke Crisovi o radu, co dělat, ale městský chlapec od malé kolonie pod nimi odvrátil zrak a plachtil na prkně dál.

Zvědavý Farr se ještě jednou ohlédl. Ke své úlevě spatřil, že se žena už zase vrátila k práci a chlapce zjevně pustila z hlavy.

„Plášťoví povaleči,“ oznámil Cris bez zájmu. „Mrchožrouti. Na vzdálených částech Pláště jako je tahle jich žijí celé kolonie.“

„Ale čím se živí?“

„Potravu většinou získávají z odpadních výpustí. Odpad filtrují těmi svými sítěmi. Část zkonsumují sami a zbytkem krmí prasata. Také hodně loví.“

„Nikomu nevadí?“

Cris pokrčil rameny. „Proč by měli? Plášťoví povaleči se zdržují na odlehlých místech a nevyužívají žádné městské zdroje. Dalo by se říct, že fungování Parzu ještě zefektivňují, protože získávají potravu z toho, co ostatní vyhodí. Výbor proti nim zasahuje pouze v případech, že začnou loupit. Víš, některé tlupy se časem změní v bandy lupičů. Obklíčí výstupní bránu a čekají, až bude vyjíždět nějaké pomalé auto. Řidiče zabijí a prasata ukradnou; auta jsou jim nanic. A občas

se obrátí jedna tlupa proti druhé a rozpoutají se malé hloupé plášťové války, které nikdo jiný nechápe. Pak se do toho vloží stráž. Stejně si myslím, že město je dost velké, aby si mohlo dovolit žít na kůži pár pijavic.“ Ušklíbl se. „Kromě toho tady budou pořád; nemůžeš je jen tak vyhladit. Ne každý dokáže žít mezi šesti dřevěnými stěnami.“ Pokrčil nohy v kolenou a popohnal prkno. „Což je jediný důvod, proč jsem dneska tady. Myslel jsem, Farre, že to pochopíš. Možná se Plášťoví povaleči trochu podobají tvým lidem.“

Farr se zamračil. Snad tu je jakási povrchní podobnost, pomyslel si. Ale Lidské bytosti by nikdy nežily v takové špíně a mizérii jako tito Plášťoví povaleči.

A žádná Lidská bytost by se nesnížila k tomu, aby se živila odpadky jiných.

Špinavou, malou kolonii brzy zakryl dřevěný okraj města a Cris vedl Farra dále přes hladký povrch Pláště.

Farr dívku zahlédl dřív, než si jí všiml Cris.

Vysoko nad městem se pevná pružná postava míhala kolem vírových linií. Surfovací prkno jiskřilo elektronovým plynem, který ozařoval obrysy jejího těla. Farr si pomyslel, že přirozená ladnost dívčinych pohybů daleko zastíňuje Crisovu dovednost. Dívka spatřila, jak se k ní blíží, zamávala na pozdrav a zakřičela cosi nesrozumitelného.

Dorazili k další síti, natažené na dřevěném Plášti mezi řadou kolíků stejně jako síť Plášťových povaleců. Ale tahle vypadala opuštěně. Síť sebou ve Vzduchu volně plácala a kromě rozlámaných surfovacích prken, několika přivázaných kusů oděvu a primitivních nástrojů byla prázdná.

Cris se u sítě zastavil a rukou se v jednom oku pohodlně ukotvil. „To děvče je Rejnočka,“ prohodil závistivě. „Alespoň takhle si říká... víš, podle rejnoků v kůrovém lese.“

Farr zašilhal po dívce. Blížila se k nim, líně rotovala podél vírové linie a na kůži jí jiskřila elektronová záře. „Vypadá dobře.“

„Ona je dobrá. Ztraceně dobrá,“ poznamenal Cris kysele. „A to je o rok mladší než já... Doufám, že na Hrách bude místo pro nás oba.“

„Jak se to tu jmenuje?“

Cris plácl prknem do Vzduchu a sledoval, jak se přetáčí. „Nijak,“ odvětil a snažil se o lhostejný tón. „Je to jen stará síť Plášťových povalečů v oblasti, kam sotvakdo zavítá. Používáme ji jako základnu. Víš, tady se scházíme a odsud surfujeme. Necháváme si tu pár nástrojů na opravu prken.“

Jen základna k surfování... Podle Crisova hlasu Farr poznal, že tohle místo pro městského chlapce znamená daleko víc. Pozoroval, jak se dívka s ledabylou obratností blíží po Magnetopoli a u Pláště zpomaluje. Zamyslel se nad tím, jaké to je být přijat skupinou lidí jako jsou Cris a ta dívka Rejnočka – mít takovéhle tajné místo, skryté před zraky rodiny i města, kde se můžete scházet.

Sotva si to dokázal představit. Náhle si uvědomil, že až do Poruchy, která mu zabila otce, byl vždycky na dohled rodině. Takovéhle místo musí pro surfaře hodně znamenat.

Farr se chtěl Crise vyptat na spoustu věcí. Kdo jsou tihle surfaři? Co jsou zač? Kolik jich je?... Ale zůstal zticha. Nechtěl vypadat jako nějaký pitomec z protiproudu – ne tady, ne před těmi dvěma. Chtěl, aby ho přijali, aby se stal jedním z nich – třeba jen na jediný den.

Možná když bude držet jazyk za zuby, nepoznají, jak je nevědomý.

Rejnočka provedla ve Vzduchu poslední kotoul a svižně před nimi seskočila z prkna. Jednou malou nožkou popohnala prkno vzhůru, zachytila je rukou a zasunula do mezery v síti. Zahákla se do sítě vedle Crise a na oba hochy se usmála. Dívka byla nahá a vlasy, ve kterých jí, podobně jako Crisovi, zářily nabarvené stříkance žluté barvy, měla stažené dozadu.

„Dneska jsi tady sama?“ zeptal se Cris.

Dívka, která těžce oddechovala, pokrčila rameny.

„Občas mi to vyhovuje. Člověk tak odvede skutečný kus práce.“ Otočila se k Farrovi a ve tváři se jí zračil živý zájem. „Kdo je to?“

Cris se ušklíbl a plácl Farra po rameni. „Jmenuje se Farr. Bydlí u nás. Patří ke kmeni zvanému Lidské bytosti.“

„Lidské bytosti?“

„Protiprouděcí,“ odvětil Cris a vrhl na Farra omluvný pohled.

Dívčin úsměv se ještě více rozšířil a Farr si uvědomil, že jí v očích zableskl nový zájem. „Protiproudák? Fakt? Tak co říkáš na Parz? Pěkná díra, že?“

Farr se pokoušel najít vhodnou odpověď.

Nemohl od dívky odtrhnout zrak. Měla širokou, inteligentní tvář, pronikavý pohled a chřípí se jí dokonale lesklo. Po tréninku ještě zhluboka oddechovala a hrud' a ramena se jí plynule zvedaly a klesaly. Kapilární póry na hrudi a mezi malými ňadry byly rozšířené a temné.

Cris po něm vrhl zvláštní pohled a Rejnočka Farra se zájmem pobaveně pozorovala. Musel něco říct. „Jo, dobrý. Parz je prima. Město je zajímavé.“ *Zajímavé.* Větší pitomost snad říct nemohl. Mluvil příliš nahlas a cítil, jak mu přeskakuje hlas. Byl si vědom svého mohutného těla, obrovitých svalů a velikých rukou, které se mu nemotorně klátily podél boků.

Dívka se snesla blíže k němu. Pokusil se soustředit na její tvář a nevnímat dívčinu nápadnou nahotu, ačkoliv to nedávalo sebemenší smysl; Lidské bytosti chodily vždy nahé, jen příležitostně nosily bederní roušky nebo ponča, tak proč ho její nahota takhle rozrušila? Musel si zvyknout na to, že ve městě si lidé zakrývají těla šaty, jako jsou tyto lehké kombinézy, které měli s Crisem na sobě. Rejnoččina nahota s tím tak silně kontrastovala, že nebylo možné nebrat ji na vědomí. Ano, to musel být ten důvod...

Ale náhle ucítil hluboko v podbřišku teplo. *Ach, vznešení Xeelee, pomozte mi.* Penis se mu jako samostatný tvor – úplně nezávislý na jeho vůli – pokoušel prodrat ze svého úkrytu. Farr se lehce předklonil a doufal, že záhyby šatů zakryjí vybouleninu. Ale dívčiny rozšířené oči ho sledovaly hodnotícím pohledem a on spatřil, jak se jí malá ústa prohnula v úsměvu. Ona to *poznala*. Věděla o něm všechno.

„Zajímavé,“ zopakovala. „Možná, pokud jsi v něm nevyrůstal.“

„Viděli jsme tě trénovat,“ prohodil Cris. „Jde ti to dobře.“

„Díky.“ Pohlédla na Crise s provinilým výrazem. „Vybrali mě na Hry. Slyšel jsi o tom?“

„Už?“ Farr si povšiml, jak v Crisově obličejí zápasí závist s radostí z dívčina úspěchu. „Ne, já – blahopřeji. Mám radost. Skutečně jsem rád.“

Špičkami prstů přejela Crisovi po rameně. „Vím. A pro tebe ještě není pozdě.“ Vytáhla prkno ze sítě. „Půjdeme si zatrénovat.“

Cris pohlédl na Farra. „Jo, hned. Ale nejdřív...“ Podal své prkno Farrovi. „Chceš to zkusit?“

Farr váhavě uchopil prkno. Přejel dlaní po lesklém povrchu. Chlapec z protiproudu nikdy v životě nedržel v rukou dokonaleji opracovaný předmět. Vkládané pásy jadřáku byly chladné a hladké. „Nevadilo by ti to?“

Cris se nenuceně usmál. „Ne, pokud mi ho vrátíš vcelku. Jed' s Rejnočkou – je lepší surfař i učitel než já. Já tu na tebe počkám.“

Farr pohlédl na Rejnočku. Usmála se na něj. „Tak pojd', bude sranda.“ Vzala si od něj prkno – prsty mu lehce přejely po hřbetě ruky, což způsobilo, že se mu penis opět pohnul – a položila je naplocho podél Magnetopole. Poklepala povrch prkna vykládaného křížem krážem pásy jadřáku. „Surfování je snadné. Je to jako vlnění, jenže chodidly a prknem místo celýma nohama. Jediné, co si musíš zapamatovat je, že musíš udržovat kontakt s prknem, tlačit ho proti Magnetopoli...“

S Rejnoččinou a Crisovou pomocí se Farr vyškrábal na prkno a naučil se ho rozhoupávat patami a špičkami chodidel. Zpočátku mu to připadalo nemožné – nemotorně padal z prkna – a byl si vědom Rejnoččina pohledu, kterým sledovala každý jeho trhavý pohyb. Ale pokaždé když spadl, znovu prkno narovnal a vyšplhal na něj.

A pak na to náhle přišel. Tajemství úspěchu nespočívalo v síle, ale v lehkosti a přizpůsobivosti, v citu pro mírný odpor Magnetopole. Stačilo rovnoměrně rozhoupat prkno přes Magnetopole a udržovat nohama menší tlak, než byl odpor pole, takže prkno zůstávalo přitlačeno k chodidlům bosých nohou. Když jednou nohou dokončil přítlak, mírně se prohnul v kolenou a zatlačil na druhý konec prkna. Postupně se naučil tempo houpavého pohybu zvyšovat, a když v jadřáku prkna začal proudit indukovaný proud, kolem prstů na nohou se mu rozvířil elektronový plyn.

Když podle dívčiny rady prkno rozhoupal, ladně a bez námahy ho neslo přes linie toku.

Naučil se zpomalit, zabočit i zrychlit. Zjistil, že když prknem přestane houpat, setrvačnost ho obloukem ponese přes Magnetopole.

Neměl tušení, kolik času mu zabralo naučit se základům surfování. Jen okrajově si uvědomoval, že Cris stále trpělivě vyčkává. Farr dokonce na dlouhé okamžiky zapomínal na Rejnoččino nahé pružné tělo. Plul po nebi. Napadlo ho, že takhle si musel připadat, když se poprvé učil vlnit. Stál na prkně tak přirozeně, jako by tam bylo odjakživa a tušil, že malá část jeho já – ať už bude dělat cokoli a půjde kamkoli – bude vzpomínat na tento zážitek, kterému se nyní zcela oddával.

Rejnočka se vrhla před něj a s rukama v bok se přetočila. „Dobrá,“ prohlásila. „Základy znáš. Teď se dáme do *skutečného* surfování. Jdeme na to!“

Vysoko u Pólu se Farr řítíl koridory světla, vymezenými hexagonálními řadami vírových linií. Linie kolem něj uháněly nesmírnou, nepředstavitelnou rychlostí. Měkká tělíška vajíček spinových pavouků, která se vznášela ve Vzduchu, mu narážela do obličeje a nohou; Vzduch ho šlehal do tváří a minimální viskozita nesupratekutých složek Vzduchu mu kladla chabý odpor.

Kvantové moře daleko pod ním vypadalo jako purpurová podlaha, ohraničená žlutým Vzduchem; a město bylo obrovským blokem dřeva a světla, který visel u Pólu, obrovitým a přesto malinkým ve srovnání s ohromnou rozlohou Obalu.

Rejnočka před ním kličkovala kolem vírových linií s neuvědomělou dovedností a z lýtek a hýždí jí blýskalo elektronové světlo.

Farr se divoce usmíval. Věděl o tom úsměvu a uvědomoval si, že jej Rejnočka musí vidět, ale nedokázal se přestat smát. Surfování bylo *nádherné*. V hlavě mu zvonily útržky složitých, nereálných plánů, podle kterých by mohl získat vlastní prkno, přidat se k tomuhle zvláštnímu, nezvyklému spolku surfařů, a možná se v budoucnu zúčastnit nějakých Her.

Rejnočka se otočila a snesla blíže k němu. „Jde ti to fajn,“ křikla na něj.

„Pořád mám pocit, že každým okamžikem spadnu.“

Zasmála se. „Ale ty jsi silný. To dělá hodně. Tak pojď. Zkus spirálu.“

Ukázala mu, jak se zaklonit a popohnat prkno přes Magnetopole, takže se pohyboval v pomalých, nepravidelných, širokých obloucích kolem vírové linie. Pořád uháněl vpřed po nebi, ale nyní kolem něj pravidelně kroužilo obrovské panorama. Shlédl na vlastní tělo na prkně; modrá světla z koridorů vírových linií a měkká purpurová záře Moře vrhaly na prkno složité stíny.

Opřel se do Vzduchu silněji a pokusil se podobně jako Rejnočka zúžit spirálu kolem vírové linie. Byl to nejtěžší manévř, o jaký se zatím pokusil, a tak se musel soustředit a myslet na každý pohyb nohou i rukou.

Noha mu sklouzla po drážkách. Zakolísal a příliš se naklonil k vírové linii v ose prováděné spirály. Prkno mu vystřelilo zpod nohou. Když se přiblížil k linii na výšku člověka, ucítil, jak mu kolem rukou a hrudi houstne Vzduch. Così ho popadlo, smýklo jím kolem jedné vírové linie a v kotrmelcích ho vymrštilo do prostoru.

Překulil se na záda, lehce vykopl nohama a rozvlnil se proti pohybu, aby se zastavil. Ležel opřen o mírný tlak Magnetopole, tiše se smál a hrudí mu škubal Vzduch.

Přes Magnetopole k němu sklouzla na svém prkně Rejnočka. Crisovo prkno svírala pod paží. „Vsadím se, že bys to znovu nedokázal, i kdybys chtěl.“

Vzal si od ní prkno. „Myslím, že bych ho měl vrátit Crisovi. Už čeká dost dlouho.“

Pokrčila rameny a odhodila si z tváře zbloudilý pramen vlasů. „Myslím, že jo. Nedáš si předtím ještě jednu jízdu?“

Cítil, jak se mu na tvář znovu vkrádá úsměv. „Poslední.“

Náhle zatočil prknem ve Vzduchu, pokrčil nohy a vsunul si prkno pod chodidla. Opřel se do podlouhlého dřeva, jak nejrychleji dokázal, a vyrazil tunelem vírových linií. Zaslechl, jak za ním dívka se smíchem vyskakuje na prkno.

Ještě jednou plachtil kolem Pólu a podél nehybného povrchu Parz City. Znovu se opřel do prkna, sice nemotorně, ale vši svou protiprouděckou silou. Zdálo se, že vírové linie kolem něj vystřelily jako oštěpy, lehce se zakřivovaly a chabý větřík mu cuchal vlasy.

Koridor vírového světla se před ním táhl do nekonečna. Po omezujícím spirálovém pohybu volný let naplňoval Farra radostí a

pocitem volnosti. Řítil se rychleji než kdykoli předtím. Otevřel ústa a zavýskl.

Za sebou uslyšel křičet Rejnočku. Ohlédl se. Hnala se za ním, ale měl velký náskok. Ještě jí chvíli potrvá, než ho dožene. Aniž by přerušila jízdu, přiložila si ruce k ústům a cosi volala. Zamračil se a pokusil se jí porozumět, ale nedokázal rozeznat, co se mu dívka snaží sdělit. Nyní ukazovala na něj – ne, za něj.

Znovu otočil hlavu ve směru letu. Něco mu stálo v cestě.

Spinová pavučina.

Zdálo se, že jemná zářivá vlákna před ním zakrývají celou oblohu. Na řadě vírových linií dokázal rozeznat místa, odkud se pavoučí síť táhla, zavěšena na malých, pevných kroužcích pavučiny, které obepínaly vírové linie, aniž by se těchto zářivých linek dotýkaly. Mezi kotvícími kroužky se přes šiky vírových linií táhla dlouhá vlákna. Složité houští vláken bylo samo o sobě téměř neviditelné, ale odrážela se na něm žlutá a rudá záře Obalu, takže světelné linky tvořily na nebi složitou tapisérii.

Farr si roztržitě pomyslel, že pavučina vypadá skutečně nádherně.

Ale tvořila stěnu, která zakrývala nebe.

Temná hmota vlevo nahoře byl spinový pavouk. Připomínal rozplácle vzdušné prase. Každou ze šesti noh měl výšku člověka dlouhou a rozevřený chřtán by dokázal pohltit celé Farrovo tělo. Zdálo se, že pavouk pracuje na pavučině a opravuje potrhaná vlákna. Farra zajímalo, zda pavouk vyrazí okamžitě, jakmile si ho všimne, k místu, kde by měl Farr narazit do sítě nebo zda počká, dokud oběť neobalí lepkavá vlákna.

Od chvíle, kdy Farr pavučinu spatřil, uběhlo jen několik okamžiků a už vzdálenost k ní viditelně zkrátil.

Natočil se v bocích, mohutně se surfovacím prknem opřel do Magnetopole a pokusil se zpomalit. Ale hned mu bylo jasné, že nedokáže zastavit včas. Rychle se rozhlédl po obloze a pátral po okrajích pavučiny. Asi by měl spíš zabočit, než se pokoušet zastavit, a bezpečně past obletět. Ale okrajů pavučiny nedokázal ani *dohlédnout*.

Pasti spinových pavouků mívaly v průměru až stovky výšek člověka.

Možná by ji mohl prorazit a vystřelit na druhé straně ven dříve, než ho pavouk dostihne. Asi to nevyjde – před ním ležela tlustá plocha pavučiny složená z mnoha vrstev lepkavých vláken – ale zdálo se, že jinou šanci nemá.

Jak mohl být tak hloupý a padnout do takové pasti? Považovali ho za protiproudáka, chlapce z divočiny; přesto udělal jednu z nejzákladnějších chyb, jakých se Lidské bytosti mohou dopustit. Rejnočka s Crisem ho budou považovat za blázna. Až se o tom doví jeho *sestra*, bude si myslet totéž. Jako by slyšel tón jejího hlasu tak podobný otcovu: „Vždycky se dívej po proudu a proti proudu. Vždycky. Když vyplašíš vzdušné sele, kterým směrem vyrazí? Po proudu nebo proti proudu, vždycky podél drah toku, protože je to nejrychlejší způsob, jak uniknout. V tomto směru je pro každé zvíře pohyb nejsnazší – při překřížení toku klade tvému pohybu odpor Magnetopole. A proto dravci kladou pasti na drahách toku a čekají, až něco dostatečně hloupého začne prchat podél toku přímo do otevřené tlamy...”

Pavučina jako by vybuchla z nebe přímo proti němu. Náhle dokázal rozeznat daleko více podrobností – mohutné uzly na křížení vláken a třpytivý lesk lepkavé hmoty. Otočil se ve Vzduchu, zatlačil na prkno a pokusil se dosáhnout nejvyšší možné rychlosti. Přikrčil se a ruce zkřížil nad hlavou, kolena a kotníky nepřestávaly zběsile pracovat.

Když ho vlákno zachytilo, zůstal při vědomí. Nejspíš neutrpěl žádné zranění. Napadlo ho, jak asi dlouho potrvá spinovému pavoukovi, než k němu sešplhá. Bude ještě při vědomí, až pavouk začne jeho tělo zpracovávat?

Cosí se mu přehnalo nad hlavou a zamířilo k síti. Trhl sebou, až mu prkno téměř vyklouzlo zpod nohou, a pohlédl vzhůru. Copak pavouk opustil síť a už si pro něj jde...?

Ale byla to Rejnočka. Dohnala ho a proletěla kolem. Nyní začala před Farrem prudce klesat hluboko do spleti pavučiny. Rotovala v úzké spirále a okraje prkna prořezávaly lesklá vlákna. Farr cítil, jak ho přefíznuté konce vláken šlehají po pažích a ramenech. Jak se

Rejnočka prodírala vrstvami pavučiny, vlákna se jedno po druhém napínala a praskala.

Uvědomil si, že dívka pro něj ve vrstvách pavučiny vyřezává tunel. Potrhané stěny tunelu se již začaly scelovat – zdálo se, že se pavučina dokáže sama opravovat – ale Farr neměl na vybranou a musel přijmout šanci, kterou mu dívka nabídla.

Hnal se hluboko do pavučiny.

Obklopila ho složitá, trojrozměrná síť světla. Před ním se vynořovala další a další vlákna, která mu padala na ramena, paže a tvář; škubala za látku kombinézy, za kůži a vlasy a odlepovala se s mírně bolestivým trhnutím. Křičel, ale ze strachu, že ztratí i tu chabou kontrolu nad prknem, kterou nyní měl, si netroufal sklonit hlavu do dlaní, zavřít oči nebo zvednout paže, aby vlákna odrážel.

Náhle byl venku, stejně rychle, jako do pavučiny vletěl. Poslední vlákna se před ním lehce s tichým savým povzdechem rozestoupila a Farr vyrazil do volného Vzduchu.

Rejnočka na něj čekala sto výšek člověka od okraje pavučiny. Prkno držela elegantně pod paží. Zastavil vedle ní a aniž by dbal na nějakou eleganci, svalil se z prkna.

Po chvilce se otočil a ohlédl. Tunel v pavučině se už uzavřel – jediné, co po něm zůstalo, byla temná válcovitá dráha, která vedla vrstvami pavučiny a ukazovala, kde jejich průchod narušil strukturu sítě – a spinový pavouk pomalu, opatrně sestupoval po vírových liniích, aby zjistil, jaké škody v jeho království napáchali.

Farr cítil, jak se chvěje; vůbec se nepokoušel tuto reakci skrýt. Obrátil se k Rejnočce. „Díky...“

„Ne. Neděkuj.“ Dívka se zubila od ucha k uchu. Uvědomil si, že Rejnočka vůbec nemá strach. Póry měla široce roztažené, oči vykulené a energie z ní přímo tryskala. Farr si opět uvědomil, jak jej dívka neuvěřitelně přitahuje. Popadla ho za paže a zatřásla jím. „Nebylo to fantastické? To byla jízda. Jen počkej, až řeknu Crisovi o téhle...“

Vyskočila na prkno a vyrazila do prostoru.

Když pozoroval, jak pružnýma nohama ovládá prkno a když mu ochromenou myslí proběhla reakce na setkání se smrtí, Farr znovu cítil, jak mu nevíтанá erekce tlačí penis z úkrytu.

Vyšplhal na prkno a vyrazil širokým, pomalým obloukem kolem pavučiny.

9

Po několika dnech se Toba vrátil a oznámil Duře a Farrovi, že je na Tržišti zaregistroval do stánku práce. Toba dal Duře na srozuměnou, že jim tím prokázal další laskavost, ale když s nimi tu záležitost probíral, odvracel zrak a Cris se při jídle zdál nezvykle tichý. Ito protiproudáky obskakovala a oční pohárky měla hluboké a temné.

Dura i Farr si, jako obvykle, oblékli šaty, které jim rodina zapůjčila. Ale Toba jim tiše sdělil, že tentokrát by měli jít neoděni. Dura si s podivnou nechutí stáhla kombinézu z těžké látky. Stěží mohla tvrdit, že si na ni už zvykla, ale věděla, že se v rušných ulicích bude cítit nápadně odhalená – jednoduše nahá.

Toba rozpačitě ukázal na Duřin pas. „Tohle také nech raději tady.“

Dura sklopila zrak. Kolem pasu měla jako vždy uvázaný odřený provaz a vzadu, těsně nad boky, zastrčený nožík a škrabku. Ruce jí reflexivně sklouzly k provazu.

Toba bezradně pohlédl na manželku. Ito se se založenýma rukama váhavě přiblížila k Duře. „Duro, skutečně by bylo lepší, kdybys nechala své věci tady. Myslím, že chápu, jak se cítíš. Nedovedu si představit, jak bych to zvládala, být na tvém místě. Ale tyhle věci, ty zbraně, opravdu nebudeš *potřebovat*. Jistě chápeš, že by ti tady stejně nebyly nic platné...“

„O to nejde,“ odvětila Dura. I jí samé zněl vlastní hlas drsně a trochu divoce. „Jde o to...“

Toba se netrpělivě přiblížil. „Jde o to, že přijdeme pozdě. A pokud chceš dnes uspět, Duro – a já předpokládám, že chceš – budeš se muset zamyslet nad tím, jak na tyto neumělé artefakty budou

pohlížet případní nákupčí. Už teď si většina lidí v Parzu myslí, že jste nějaký druh polozkrocených zvířat.“

„Tobo...“ vyhrkla Ito.

„Promiň, ale je to tak. A když půjde po Mall s nožem za pasem – no, pak budeme mít štěstí, jestli nás strážé neseberou, ještě než dorazíme na Tržiště.“

Farr se přiblížil k Duře, ale ta na něj odmítavě mávla. „To je v pořádku, Farre.“ Hlas už měla pevnější. Mnohem *racionálnější*. „Má pravdu. Na co tyhle věci vlastně mám? Vždyť je to jen veteš z protiproudu.“

Pomalu si od pasu odmotala provaz.

Vzduch na Tržišti vřel hlukem, který zastíňoval i dusivou lepkavou vlhkost u Pólu. Hluční lidé v pestrobarevných, extravagantních úborech se rojili mezi krámký, které se tísnily kolem obrovského centrálního kola. Dura, vyděšena spoustou zírajících tváří, si rukama zakrývala ňadra a podbřišek.

Farr zůstával zticha, ale zdálo se, že je klidný a pozorný.

Toba je přivedl k jakési ohradě, která byla oddělena od zbytku Tržiště hradbou dřevěných tyčí. Uvnitř ohrady se nacházelo asi deset nebo dvanáct dětí a dospělých. Všichni byli podvyživení, zanedbaní a ve srovnání s většinou lidí na Tržišti i nepoměrně hůře oděni; vzhledli k Duře a Farrovi a s tupou zvědavostí zírali na jejich nahotu.

Toba nařídil Lidským bytostem, aby vlezly do ohrady. „Jistě pochopíte, co se tady bude dít, že?“ prohodil s úzkostí v hlase.

„Jo,“ vrhl na něj Farr tvrdý pohled. „Chystáš se nás prodat.“

Toba zavrtěl hlavou. „Vůbec ne. Kromě toho s tím nemám nic společného. Tohle je trh práce. Tady vy prodáváte svou práci – ne sebe.“

Z davu se již vynořili čtyři zámožně vyhlížející lidé – tři muži a jedna žena – a mířili k ohradě. Začali si obě Lidské bytosti pozorně prohlížet, ale zdálo se, že je hlavně zajímá Farr. Dura se otočila k Tobovi: „Pochybuji, že by v tom byl nějaký zásadní rozdíl, že?“

„Ten největší rozdíl na světě. Upíšeš se jen na přesně stanovený kontrakt... Svoboda ti zůstane. A nakonec...“

„Promiňte,“ přerušila nákupčí Toba. „Chci se podívat na toho chlapce.“

Toba se na ni usmál. „Farre, pojd' ven. Neboj se.“

Farrovi poklesla brada a otočil se k Duře. Dura zavřela oči a náhle ji polil stud, že bratra nedokáže před touhle potupou ochránit. „Jen jdi, Farre. Neublíží ti.“

Farr proklouzl mezi dřevěnými tyčemi ven z ohrady.

Žena byla asi v Duřině věku, ale mnohem buclatější; vlasové trubičky měla složitě svázané do zlatobílého drdolu a na lícních kostech se jí vršily záhyby tuku. S profesionální zkušeností nahlédla chlapci do očních pohárků, uší a nozder. Prikázala mu otevřít ústa, prstem mu přejela po dásních a stěr, který tak získala, si důkladně prohlédla. Pak se Farrovi pošťourala v podpaždí, v řitním otvoru a v úkrytu penisu.

Dura odvrátila zrak, aby se nemusela dívat, jak bratr trpí.

Žena se otočila k Tobovi: „Je docela zdravý, i když podvyživený. Ale nezdá se, že by byl nějak zvlášť silný.“

Toba se zamračil. „Chcete jej použít k rybaření?“

„Ano... Je štíhlý a lehký. Ale...“

„Madam, tohle je protiproudák,“ prohlásil samolibě Toba.

„Skutečně?“ Žena pohlédla na Farra s novým zájmem. Nicméně se od něj trochu odtáhla a otřela si ruce do roucha.

„A to, samozřejmě, znamená, že vzhledem ke své výšce a váze je tady u Pólu nesmírně silný. Jako stvořený pro zvony.“ Toba se otočil k Duře a chlácholivým hlasem prohlásil: „Víš, Duro, naše fyzická konstituce se u Pólu změnila vlivem Magnetopole. To je zde silnější,“ zdůvodňoval, ale zdálo se, že hovoří jen proto, aby zaplnil ticho, než žena dospěje k rozhodnutí. „Vazby mezi jádry jsou silnější. Proto se ti zdá, že je tady tepleji a tvé svaly...“

„Věřím ti,“ skočila mu žena do řeči. „Ale...“ Zaváhala. „Je...“

„Ochočený?“ přerušila ji Dura drsně.

„Duro,“ vyštěkl Toba varovně.

„Paní, on je Lidská bytost a ne divoké prase. A umí mluvit sám za sebe.“

„Madam, ručím za chlapcovu mírnou povahu,“ vyhrkl Toba rychle. „Bydlel u mě doma. Jedl s mou rodinou. A mimoto

představuje dobrou investici...“ – nadul tváře a zdálo se, že rychle počítá – „za padesát kůží.“

Žena se zamračila, ale na tučné, široké tváři se objevil zájem. „Za co? Za standardních deset let?“

„Samozřejmě s obvyklou doložkou o pokutě,“ přikývl Toba.

Žena zaváhala.

Kolem centrálního kola se shromáždil dav. Úroveň hluku se zvedla a na Tržišti zavládla vzrušená nálada... nebezpečně vzrušená, napadlo Duru. Náhle si přála, aby ohrada byla bytelnější.

„Hele, nemám čas se handrkovat; chci vidět popravu. Pětačtyřicet a беру ho.“

Toba zaváhal sotva okamžik. „Platí.“

Žena vrhla na Farra poslední, trochu potměšilý pohled a vmísila se do davu.

Dura se natáhla z klece a dotkla se Tobovy paže.

„Deset let?“

„Takové jsou standardní podmínky.“

„A ta práce je jaká?“

Toba se zatvářil omluvně. „Je těžká. To nepopírám. Přidělí ho ke zvonům... Ale je silný, přežije to.“

„A co když časem zeslábne?“

Toba našpulil rty. „Nezůstane u zvonů navždy. Může se stát i předákem nebo získat nějakou specializaci. Koukej, Duro, asi ti to připadá divné, ale takhle to tady v Parzu chodí. Tenhle systém zde přežívá už celé generace... A tento systém jste bezvýhradně přijali, když jste souhlasili, že sem v mém autě přijedete a najdete způsob, jak zaplatit za Addovu léčbu. Pokoušel jsem se tě varovat.“ Na kulaté, zasmušilé tváři se mu objevil vzdorovitý výraz. „Chápeš, že?“

Dura si povzdechla. „Ano. Samozřejmě, že chápu. Sice ne všechno, ale... neměla jsem na vybranou.“

„Asi ne,“ zabručel unaveně. „No a teď také nemáš na vybranou.“

Zaváhala. Nesnášela doprošování. Ale Toba a jeho domov byli jedinými pevnými body v tomto novém, neznámém světě. „Tobo Mixxaxi. Mohl bys nás... naši práci koupit ty? Máš na Kůře stropní farmu. A...“

„Ne,“ vyštěkl ostře. Pak, daleko mírněji, dodal: „Duro, je mi líto, ale nejsem nikterak úspěšný člověk. Já si vás prostě nemohu dovolit... Nebo spíš si nemohu dovolit nabídnout vám slušnou cenu. Nemohli byste zaplatit Addovy účty. Chápeš? Poslouchej, pětáctýřicet kůží za nejlepších deset let Farrova života, i s tím, že je úplně nezkušený, ti může připadat jako celé jmění; ale věř mi, ta žena udělala dobrý obchod a ví to. A...“

Tobův hlas náhle zanikl v řevu davu, který se shromáždil kolem velkého kola. Lidé se strkali a tlačili, jak šplhali po vodicích provazech a zábradlích. Apatická Dura bez zájmu zvedla hlavu a hledala ohnisko rozruchu.

Davem vlekli nějakého muže. Eskorta se skládala ze dvou mužů, oděných v uniformách podobných těm, které nosili strážníci v Muubově nemocnici. Muži měli tváře zakryté mimořádně hrozivými koženými maskami a energicky se vlnili. Zajatec, o dobrých deset let starší než Dura, měl hustou hřívu žlutých vlasů a vychrtlou tvář. Svůj osud snášel s trpělivým výrazem. Byl do pasu nahý a zdálo se, že má ruce svázané za zády.

I když dav jeho věznitelě zuřivě povzbuzoval, před ním couval.

Sklíčená Dura si zmateně mnula nos. „Nevím, o čem to mluvíš. Jaké je pětáctýřicet kůží jmění? Kůže z čeho?“

Toba musel křičet, aby ho slyšela. „To znamená pětáctýřicet kůží vzdušných prasat.“

To už dávalo jakýsi smysl. „Takže ty tvrdíš, že Farrova práce má stejnou hodnotu jako pětáctýřicet vzdušných prasat?“

„Samozřejmě že ne.“

K ohradě se přiblížil další kupec. Muž se krátce vyptal na Farra. Toba zavrtěl hlavou, ale ukázal na Duru. Kupec – obhroublý, mohutný muž, oděný v těsné haleně – na ni vrhl jen zběžný pohled a vzdálil se.

Dura se zachvěla. V mužově hodnotícím pohledu se neskrýval žádný náznak hrozby ani sexuální zájem. Vlastně – a to bylo na celé věci nejhorší – v tom pohledu nebylo vůbec nic osobního. Díval se na ni – na ni, na Duru, dceru Loguovu, vůdce Lidských bytostí – způsobem, jako by oceňoval oštěp nebo nůž, prostě vyřezávaný kousek dřeva.

Pohlížel na ni jako na nástroj a ne člověka.

Toba se stále pokoušel vysvětlit jí význam *kůží*. „Víš, nemluvíme o skutečných prasatech.“ Blahosklonně se usmál. „To by bylo absurdní. Dovedeš si představit lidi, kteří by s sebou vozili padesát nebo sto vzdušných prasat, aby mohli vzájemně obchodovat? Všechno je založeno na úvěru, chápeš? Kůže je ekvivalentem hodnoty jednoho prasete. Takže můžeš vyměňovat kůže – nebo spíše množství úvěru v kůžích – a to je ekvivalentní hodnotě v prasatech.“ Vesele pokýval hlavou. „Jasně?“

„Takže když mám úvěr jedné kůže – mohla bych jej vyměnit za jedno prase.“

Otevřel ústa, aby přisvědčil, a pak mu brada poklesla. „Ach – ne tak docela. Ve skutečnosti by tě při dnešních cenách stálo zdravé, plodné, dospělé prase kolem čtyř a půl kůže. Ale na současné ceně *prasete* nezáleží... O to vůbec nejde. Nechápeš? Všechno závisí na inflaci. Vzdušné prase je základem měny, ale...“

Odvrátila se. Věděla, že je důležité pochopit způsob myšlení těchto lidí, pokud se má se svými svěřenci někdy z tohoto zmatku vysvobodit, ale linie toku pochopení, přes které by se měla převlnit, ji příliš lekaly.

Nyní si ji přišel prohlédnout další muž. Tento malý, rtuťovitý mužík, oděný ve volném hábitu, měl vlasové trubičky obarveny světle růžovou barvou. Toba si s ním potřásl rukou. Zdálo se, že se znají. Muž ji vyvolal z ohrady a k její hanbě jí začal podrobovat stejné intimní prohlídce, jakou již dříve podstoupil Farr.

Dura se pokoušela nemyslet na zkoumavé prsty toho podivného mužíka. Pozorovala vězně, kterého přivedli k dřevěnému kolu. Strážě mu hrubě roztáhly ruce a nohy, pevně je přivázaly provazy ke čtyřem paprskům a kolem krku mu utáhly řemínek, který muži přidržoval hlavu u pátého paprsku. Dura, která právě teď podstupovala vlastní ponížení, sebou trhla, když spatřila, jak se řemínek muži zařízl do krku.

Řvoucí dav se v předtuše příštích událostí zběsile přeléval kolem kola. Duře tato scéna navzdory nádherným šatům přihlížejících připomínala krmení vzdušných prasat.

Toba Mixxax se dotkl jejího ramene. „Duro, tohle je Qos Frenk. Zajímá se o tvou práci... I když se obávám, že jen na pět let.“

Qos Frenk, kupec s růžovými vlasy, ukončil prohlídku. „Nikdo z nás nemládne,“ prohodil se smutnou účastí. „Ale má cena – patnáct kuží – je dobrá.“

„Tobo Mixxaxi, pokryje to s Farrovým platem Addovy náklady?“

Toba přikývl. „Skoro. Samozřejmě, Adda si bude muset najít práci, až se uzdraví. A...“

„Beru jeho nabídku,“ řekla Dura Tobovi otupěle. „Řekni mu to.“

Kolo se začalo otáčet kolem osy.

Dav zařval. Zpočátku se kolo točilo pomalu a zdálo se, že se přivázaný muž usmívá. Ale brzy nabralo rychlost a Dura spatřila, jak hlava muže naráží do paprsku.

„Duro, já Qose znám,“ prohlásil Toba. „Bude s tebou zacházet dobře.“

Qos Frenk na ni docela laskavě kývl.

„Jak blízko budu mít k Farrovi?“

Toba zaváhal a vrhl na ni zvláštní pohled. Zdálo se, že Qos Frenk vypadá zmateně.

Nyní muž na kole zavřel oční pohárky; ruce měl zaťaté v pěst, jak se bolest vlivem rotace zvyšovala. Dura si znovu vzpomněla, jak na Addu zaútočila prasnice. Muž se otáčel dokola, Vzduch v jeho kapilárách ztrácel supratekutost, začal se srážet a zpomalovat. Od žaludku se mu celým tělem začala šířit trýznivá bolest a přehlušila slupku necitlivosti. A...

„Duro, ty to nechápeš. Qos vlastní stropní farmu, která hraničí s mojí. Takže budeš pracovat na Kůře... jako kuli. Vysvětlil jsem Qosovi, jak dobře se vy protiproudáci dokážete takové práci přizpůsobit, že jsem vás vlastně na Kůře našel a...“

„A co Farr?“

„Bude v Přístavu. Stane se rybářem. Tobě to nedošlo? Duro...“

Nyní muž rotoval tak rychle, že jeho údy tvořily rozmazané šmouhy. Duru napadlo, že už musí být v bezvědomí a s úlevou se obrátila k Tobovi.

„Kde je Přístav, Tobo Mixxaxi?“

Zamračil se. „Promiň,“ prohodil zkroušeně. „Občas zapomínám, že je tu pro tebe všechno nové. Přístav se nachází u základny města, na vrcholku Trnu... dřevěného sloupu, který klesá od základny města. Z Přístavu se podél Trnu spouštějí zvony a noří se do Podobalu. A...“

„A to je nepříjemné,“ zavrčela Dura. Qos Frenk od ní s rozšířenými očními pohárky ucouvl. „Musím zůstat s Farrem.“

„Ne. Duro, poslouvej mě. *To není žádný výmysl.* Farr je pro práci v Přístavu ideální; je mladý, lehký, ale nesmírně silný. Ty jsi na takovou práci příliš stará. Promiň, ale tak to je.“

„Musíme zůstat spolu.“

Toba Mixxax vystrčil ochablou bradu a výraz tváře mu ztvrdl. „Ted’ mě, Duro, poslouvej. Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych vám pomohl. Ito s Crisem si vás zamilovali; vím to. Ale mám svůj život. Ted’ přijmi tuhle nabídku nebo se okamžitě odvlíním pryč. A ponechám tebe i tvého drahého bratříčka napospas strážím... a za půl dne se přidáte k tomu muži na kole jako dva další nezaměstnaní povaleči.“

Nyní kolo připomínalo jen rozmazanou šmouhu. Dav řval vzrušením.

Ozval se tichý, nechutně praskavý zvuk. Kolo prudce zpomalilo. Hlava, nohy i ruce muže na kole se při posledních otáčkách volně klátily.

Věžňova břišní dutina praskla; vzdušné cévy se volně houpaly mezi záhyby kůže jako tlusté, krvavé vlasové trubičky. Dav ztichl hrůzou.

Toba si toho nevšímal a stále civěl Duře do tváře. „Tak co bude, Duro?“ zasyčel.

Strážní odřízli rozlámaného muže z kola. Z davu se znovu zvedl bzukot rozhovorů a lidé se začali rozcházet.

Duře s Farrem povolili navštívit Addu v nemocničním pokoji.

Na jedné stěně se otáčel veliký ventilátor a v pokoji bylo příjemně chladno – skoro jako na otevřeném Vzduchu. Nemocnice se nacházela nedaleko vnější stěny města. Pokoj byl poměrně světlý,

protože jej s vnějším světem propojoval jen krátký kanál. V Duře nemocniční pokoj vyvolal dojem příjemného pohodlí.

Ale při pohledu na Addu, který se vznášel uprostřed pokoje ve spleti provazů, popruhů a fáčů, se tento pocit rychle rozplynul. Téměř celé starcovo potlučené tělo halily obvazy. Lékařka – jménem Deni Maxx, kulatá, puntičkářsky vyhlížející žena, jejíž opasek a kapsy se ježily tajemnými nástroji – obskakovala Lidskou bytost zavěšenou v prostoru.

Adda vrhl ze svého fáčového hnízda na oba sourozence mrzutý pohled. Horní část zlomené pravé paže ovíjela spousta obvazů a nohy měl svázaný k sobě v kostře dlah. Kdosi mu ze zdravého oka seškrábal hnis a oční pohárek natřel mastí proti symbiontům.

Nyní působila Addova zranění na Duru kupodivu hůře než tehdy v kůrovém lese, když se je pokoušela holýma rukama ošetřit. Hlavou se jí mihla nepříjemná vzpomínka na mrtvá zvířata, vystavená v Muzeu. „Vypadáš dobře,“ prohlásila.

„Svině prolhaná,“ zavrčel Adda. „Co tady, ke kostem Xeelee, dělám? A proč nevypadnete, dokud ještě můžete?“

Lékařka mlaskla a zatahala za obvaz. „Víš, proč jsi tady.“ Mluvila hlasitě, jako by hovořila k nahluchlému dítěti. „Jsi tady, aby ses vyléčil.“

„Stejně brzy odejdeme,“ prohlásil Farr. „Jdu pracovat do Přístavu. A Dura odchází na stropní farmu.“

Adda upřel na Duru jedovatý pohled zdravějšího oka. „Ty čubko blbá.“

„Už se stalo. Nebudu se o to s tebou přít.“

„Raději jsi mě měla nechat chcípnout, než abyste šli do otroctví.“ Pokusil se zvednout ofačované ruce. „Jak si myslíš, že teď asi budu žít?“

Dura si uvědomila, jak odpudivým tónem Adda mluví. Zdálo se, že v tomto ohromném, spořádaném prostředí zní jeho hlas divoce a nepřiměřeně. Napadlo ji, jak Addova divokost kontrastuje s tichou plachostí Ito, která svůj život prožívala v řadě nepatrných pohybů, jako by si tu tlačenci lidí kolem sebe ani neuvědomovala. Dura by si s Ito nikdy místo nevyměnila, ale cítila, že nyní Tobovu ženu začíná chápat. Addova zuřivost byla hloupá, nepochopitelná. „Addo,“

vyštěkla ostře. „Nech toho. Už se stalo. Budeme si muset poradit, jak jen to půjde.“

„To tedy budete muset,“ povzdechla si lékařka hloubavě. „A copak to tak v životě nechodí vždycky?“

Adda se na ženu upřeně zadíval.

„Proč nás nenecháš na pokoji, ty hnusná stará čarodějnice?“

Deni Maxx potřásla hlavou a dala tak najevo jen mírný nesouhlas.

Rozzlobená Dura se zeptala lékařky, zda se Adda uzdravuje.

„Jeho stav se zlepšuje, přesně podle našich očekávání.“

„Co to znamená? Proč vy lidi nikdy nemůžete mluvit na rovinu?“

Lékařčin úsměv se vytratil, „chci říct, že bude žít. A vypadá to tak, že mu zlomené kosti srůstají – vzhledem k jeho věku pomalu, ale srůstají. A zašila jsem mu potřhané cévy; většina jeho kapilár je teď schopna udržet tlak...“

„Ale?“

„Už nikdy nebude silný. A možná nebude moci opustit město.“

Dura se zamračila. Hlavou jí proběhly krátké sobecké myšlenky o prodlužovaném placení nákladů. „Proč ne? Jestli se uzdraví, jak říkáš...“

„Ano, ale nedokáže generovat původní úroveň pneumatického tlaku.“ Maxx se posměšně zamračila. „Chápeš, co to znamená?“

Dura zaskřípala zuby. „Ne.“

„Ach, drahoušku, je tak snadné zapomenout, že jste protiproudáci...“

Adda zavřel oči a natáhl se ve svém hnízdě z gázy.

„Hele,“ prohlásila Maxx, „naše těla fungují tak, že využívají přenos hmoty Vzduchu... že? Správně.“ Ukázala na ventilátor na zdi. „Víš, proč je tam ten ventilátor – proč jsou ve městě namontovány ventilátory? Aby *regulovaly teplotu* – aby nám v žáru Jižního pólu nebylo moc horko. Vzduch, který obýváme, je neutronový plyn a skládá se ze dvou složek – supratekuté kapaliny a normální kapaliny. V supratekuté kapalině nedochází k teplotním rozdílům – pokud ji zahříváš, teplo prostě projde skrz.

A to znamená, že pokud přidáš do hmoty Vzduchu více supratekuté kapaliny, jeho teplota klesne. Naopak pokud

supratekutou kapalinu odebereš, teplota vzroste, protože se zvýší množství normální kapaliny. A to je princip, na kterém pracují nástěnné ventilátory.“

Farr se zamračil. „A co to má společného s Addou?“

„Addovo tělo je plné Vzduchu – tak jako vaše a moje. A je protkáno sítí malinkých kapilár, které dokáží nasávat supratekutou kapalinu kvůli regulaci teploty.“ Deni Maxx mrkla na Farra. „Máme v těle spoustu vzduchových pumpiček. Jednou z nich je například srdce. A vzduchové trubičky slouží k tomu, aby ti z hlavy odváděly Vzduch a udržovaly tak mozek v optimální teplotě. Věděl jsi to?“

„A tenhle mechanismus teď u Addy nefunguje příliš dobře.“

„Ano. Samozřejmě jsme opravili hlavní cévy, ale když byly jednou porušeny, nikdy už nebudou to, co bývaly. Adda prostě ztratil příliš velkou část kapilární sítě. A taky zeslábl. Chápeš, že Vzduch také posiluje naše svaly?... Hele – řekněme, že byste zůstali v uzavřené místnosti, jako je tahle, a ta se začala zahřívat. Víte, co by se stalo se supratekutou kapalinou? Protože by nedokázala teplo absorbovat, začala by z pokoje unikat – prudce by unikala všemi možnými způsoby. A tím pádem by někde jinde vzrostl tlak.

Když chce Adda zvednout paži, zahřeje Vzduch v plicích. Samozřejmě, že nevědomky; udělá to jeho tělo, spálí část energie, kterou získal z potravy. A když plíce vytlačí ohřátý Vzduch, kapiláry ho vedou do svalů, které se napnou a...“

„Takže ty tvrdíš, že Adda má zničenou kapilární síť, a proto nemůže být silný jako dřív?“

„Ano.“ Přelétla pohledem z Dury na Farra. „Samozřejmě, že je vám jasné, že naše plíce nejsou skutečnými *plícemi*, že?“

Dura zmateně potřásla hlavou. „Cože?“

„No, my jsme, samozřejmě, výtvary. Výrobky. Nebo alespoň naši předkové byli. Lidé – mám na mysli *skutečné* lidi – přišli do tohoto světa, do této hvězdy, a zkonstruovali nás tak, abychom dokázali tady v Obalu přežít.“

„Nebešťané.“

Maxx se potěšeně usmála. „Ty víš o Nebešťanech? Výborně... No, my věříme, že původní lidé měli plíce – zásobník nějakého plynu – ve svých tělech. Stejně jako my. Ale jejich plíce nejspíš fungovaly

zcela odlišně. Víš, naše plíce jsou jen zásobárnami Vzduchu, pracovního plynu pro pneumatický systém, který pohání naše svaly.“

„Co ti Nebešťané byli zač?“

„To s jistotou nevíme – po Bitvě o Jádru a Reformě nám nezůstaly žádné záznamy – ale vytvořili jsme si několik pravděpodobných hypotéz, založených na poměrových zákonitostech a analogiích s námi. Podobnostní anatomie byla na studiích mým hlavním předmětem... To bylo, samozřejmě, před mnoha lety. Nebešťané nám byli hodně podobní. Nebo spíše my jsme byli vytvořeni podle jejich představ. Ale oni byli mnohonásobně větší – vlastně nás tisíckrát převyšovali. Průměrný Nebešťan měřil metr i více, protože na něj působily rovnováhy mezi různými soustavami fyzikálních sil. A jeho tělo nebylo založeno na vazbách jader cínu... Víš, o čem mluvím? Jádra cínu, která tvoří naše těla, obsahují padesát protonů a sto čtyřicet čtyři neutrony. Víš, to je dvanáct na druhou. Neutrony jsou uspořádány do kulového tvaru v symetrických upořádáních třetího a čtvrtého řádu. Jak vidíte, je to hodně souměrné. Jádra mají spoustu snadných možností, jak díky sdíleným neutronům držet při sobě. Mnoha způsoby mohou tvořit řetězce a složité struktury. Vazba jader cínu je základem veškerého života i našich vlastních životů. Ale ne životů Nebešťanů. Fyzika, kterou se řídí jejich struktura – hustoty a tlaky, při jakých, jak předpokládáme, žijí – by neumožnily žádnou atomovou vazbu. Ale oni musí mít *nějaký* ekvivalent vazby cínu...“

Napřáhla ruce a zahýbala prsty. „Takže byli velice zvláštní. Ale věříme, že měli ruce a nohy jako my – proč by nám je jinak dávali?“

Dura zavrtěla hlavou. „To nedává smysl.“

„Samozřejmě, že dává,“ usmála se Maxx. „Prsty se dají použít. Ale nechtěli jste někdy vyměnit své dlouhé, neohrabané nohy za tryskový měchýř vzdušných prasat? Nebo za prostý plát kůže, jako je surfařské prkno, který by vám umožňoval vlnit se Magnetopolem desetkrát, stokrát rychleji, než můžete nyní? Musíte se podívat pravdě do očí, má drahá... My lidé jsme pro prostředí Obalu navrženi špatně. A důvodem musí být, že jsme modely Nebešťanů, kteří nás sestrojili. Není pochyb, že tato forma se dokonale hodila do podivného cizího světa, ze kterého přišli. Ale nehodila se sem.“

Duře rozpálená představivost vyplnila mysl vizemi obrovských, nejasných, božských lidí, kteří páčidlem rozevírají Kůru a vhadzují do Obalu hrsti malinkých, umělých lidiček...

Deni Maxx se zahleděla hluboko do Duřiných očních pohárků. „Je ti to jasné? Myslím, že je důležité, abys pochopila, co se tvému příteli stalo.“

„Jí je to jasné,“ zahulákal Adda ze svého kokonu. „Ale to vůbec nic neznamená, protože s tím nemůže vůbec nic udělat.“ Rozesmál se. „Nic. Prostě mě odsoudila do tohoto pekla na zemi. Že, Duro?“

Duřin vztek tryskal jako Denina přehřátá supratekutá kapalina. „Starce, z tvé zahořklosti se mi dělá zle.“

„Měla jsi mě nechat chcípnout,“ zašeptal. „Říkal jsem ti to.“

„Proč jsi nám nevyprávěl o Parz City? Proč jsi nás nechal v nevědomosti?“

Adda si povzdechl, v koutku úst se mu utvořila bublina hlenu. „Protože nás před deseti generacemi vyhnali. Naši předkové putovali daleko do protiproudu, kde si zbudovali domov. Nikoho z nás nenapadlo, že se s Parzem ještě někdy setkáme.“ Zasmál se. „Bylo lepší zapomenout... Co dobrého by vzešlo z vědomí, že takové místo existuje? Ale jak jsme mohli tušit, že se to zatracené město rozšíří tak daleko a poskvrní Kůru svými stropními farmami a koly? Proklatci...“

„Proč nás vyhostili z Parzu? Kvůli...“

Otočila se, ale Deni Maxx si jádřákovým rydlem dělala poznámky na svitku a nezdálo se, že by naslouchala. „Kvůli Xeelee?“

„Ne.“ Zašklebil se bolestí. „Ne kvůli Xeelee. Alespoň ne přímo. Vykopli nás kvůli naší filozofii, která nám přikazuje, jak se chovat.“

Lidské bytosti věřily, že povědomí o existenci Xeelee předcházelo příchodu lidí do Hvězdy – že je sem přinesli samotní Nebešťané.

Božští Xeelee vládnou nad prostory tak obrovskými, že ve srovnání s nimi je prý Hvězda jen zrnkem prachu v očním pohárku obra. Lidé, kteří usilovali o nadvládu, Xeelee neschvalovali – vytáhli dokonce do marné války proti úžasným projektům Xeelee, stavbám velikým jako legendární Prstenec.

Ale přešly generace, během nichž utržili strašlivé porážky a tak v myšlení lidí nastoupily nové trendy. Nikdo nechápal záměry Xeelee. Ale co když jejich projekty nebyly zaměřené na nicotné cíle v měřítcích lidského chápání, jako je vláda nad ostatními, ale měly mnohem vyšší mety?

Xeelee byli daleko mocnější než lidé. Nejspíš vždycky budou. A nejspíš byli, pochopitelně, i daleko *moudřejší*.

A tak někteří jejich zastánci začali tvrdit, že by lidé měli Xeelee raději věřit než jim vzdorovat. Jednání Xeelee bylo nepochopitelné, ale provázela je veliká moudrost. Zastánci Xeelee rozvinuli filozofii, která přijímala, podvolovala se a věřila v inteligenci, která převyšovala lidskou.

Adda pokračoval: „Víš, Duro, my jsme se řídili podle zásad Xeelee a ne podle nařízení parzského Výboru. Byli jsme neposlušní.“ Potřásl hlavou. „Tak nás vykopli. A to bylo naše štěstí; dneska by nás prostě pomordovali na těch svých kolech.“

Deni Maxx se dotkla Duřiny paže: „Už byste měli jít.“

„Vrátíme se.“

„Ne.“ Adda se v kokonu z obvazů příšerně pomalu nadzvedl, zjevně si chtěl ulevit od bolesti. „Ne, nevracejte se. Zmizte odsud tak daleko, jak jen to půjde. Vypadněte...“

Hlas se mu zlomil do bublavého zavrčení a stařec zavřel oči.

10

„Ty blbej protiproud'áckej prde!“ zaječel Farrovi do tváře Hosch. „Až budu chtít nacpat do výsypky celej Zatracenej kmen, tak ti to řeknu!“ Přístavní předák vystrčil kostnatou bradu a hlas mu klesl do sotva slyšitelného, neuvěřitelně výhružného syčení. „Ale dokud to neudělám... a pokud by tě to příliš neobtěžovalo... možná bys mohl to dřevo rozštípat *trochu* víc na jemno. Nebo...“ – z úst mu vyvěral proud odporně páchnoucích fotonů – „bys možná chtěl následovat ten kmen do výsypky a skončit tady s prací? Co?“

Farr čekal, dokud Hosch neskončí. Z trpkých zkušeností věděl, že pokusy o obhajobu situaci vždycky jen zhoršily.

Hosch byl malý, šlachovitý muž se zkřivenými ústy a očními pohárky, které jako by měl do tváře vyvrtané. Nosil špinavé šaty a Farrovi vždy páchl jako týden staré jídlo. Údy měl tak útlé, že chlapec nabyl přesvědčení, že tady u Pólu by se svou pozoruhodnou silou on – nebo Dura – předáka v čestném boji přerazili vedví...

Konečně se zdálo, že Hosch vyčerpal svou zásobu vzteku, a odvrátil se k jiné části výsypkové dráhy. Dělníci, muži i ženy, kteří si vychutnávali Farrovo ponížení, zanechali kradmých pohledů a s povýšeným výrazem obětí, které tentokrát vyvázly se zdravou kůží, se opět vrátili k práci.

Ve Farrovi vřel Vzduch vzteky. *Protiproud'ák. Zase mě nazval protiproud'ákem.* Uvědomil si, že zvedá zaťaté pěsti...

Obě Farrovy pěsti pohltila Bzyova obrovitá ruka a mírnou, ale neodolatelnou silou je stlačila dolů. „Nedělej to,“ vyzval Bzya Farra klidným hřmotným hlasem, který se mu dral z hlubin obrovitého hrudníku. „Nestojí ti zato.“

Na okamžik se zdálo, že se Farrův vztek přenesl z předáka na toho obrovitého rybáře, který se mu postavil do cesty. „Nazval mě...”

„Slyšel jsem, jak tě nazval,“ prohodil Bzya klidně. „Tak, jak tě nazývají všichni ostatní... přesně to Hosch chce. Teď mě poslouchej. Hosch doufá, že se neovládněš a že ho prašíš. Z ničeho by neměl větší radost.“

„Neměl by vůbec žádnou radost, kdybych mu urazil palici.“

Bzya zaklonil hlavu a zařval smíchy. „A v okamžiku, kdy bys to udělal, by po tobě skočily stráže. Po výprasku by ses vrátil k práci – k Hoschovi, který by tě pak skutečně nenáviděl a nevynechal by jedinou příležitost, aby ti to mohl dát najevo – a k pěti nebo deseti letům navíc, abys mu splatil odškodnění.“

Farr, kterým ještě stále cloumaly zbytky vzteku, pohlédl do Bzyovy široké, potlučené tváře. „Ale vždyť jsem teprve začal směnu... Budu rád, až ji budu mít za sebou.“

„Správně,“ přikývl Bzya a obrovitou, nesmírně silnou rukou pocuchal Farrovi vlasové trubičky. „Takhle na to musíš myslet... Pamatuji, že nesmíš najednou přemýšlet o celých deseti letech, ale jen o jedné směně.“

Bzya, mohutný obr se svaly o velikosti vzdušných selat, byl na rozdíl od malého a nebezpečně zlomyslného předáka mírný jako beránek. Bzyovu tvář hyzdila maska jizev, která mu pokrývala polovinu hlavy. Místo jednoho očního pohárku mu v lebce zela příšerná jeskyně. Farr ho poznal jako prostého člověka, který žije v chudobou postižené Dolní Čtvrti a drží se naživu tím, že přeměňuje sílu obrovitých svalů v těžkou a nebezpečnou práci, která zbytku Parz City umožňuje fungovat. Měl ženu Jool a dceru Shar. Jaksi se mu podařilo i přes léta dřiny zachovat si mírnou a trpělivou povahu.

Nyní na Farra mrkl zdravým očním pohárkem a prohlásil: „Víš, neměl bys být na starého Hosche tak tvrdý.“

Farr předstíral zívnutí, aby zakryl smích: „Já a tvrdý na něj? To ten starej xeeleečkář má pořád něco proti mě.“

Bzya se natáhl k dopravníku a zvedl kmen stromu, který byl delší než Farr. Jedinou ranou sekery jej rozštípl a objevilo se žhnoucí nitro. „Podívej se na to z jeho pohledu. On je předákem téhle sekce.“

Farr si odfrkl. „Ten parchant bohatne z naší práce.“

Bzya se usmál. „Učíš se rychle, že? No, možná, že bohatne. Ale také má svou *zodpovědnost*. Minulou směnu jsme ztratili další zvon. Už jsi o tom slyšel? Další tři mrtví rybáři. Za tohle je Hosch také zodpovědný.“

Farra napadlo, že nehody postihují Přístav se skličující pravidelností. Nicméně Bzyova shovívavost ho stále ještě rozčilovala, takže začal vypočítávat Hoschovy chyby.

„Ano, všechny tyhle chyby má,“ přitakal Bzya, „a ještě další. Jsi příliš mladý, abys je všechny pochopil. Možná, že na tu zodpovědnost nestačí. Ale znovu opakuji, ať už stačí nebo ne, je *zodpovědný*. A když někdo z nás zemře, kousek z něj zemře také. Navzdory všem jeho chybám jsem mu to viděl ve tváři. To si, Farre, zapamatuj.“ chlapec se zamračil. Nic není jednoduché. Vrazil do výsypky další zářivé poleno. Kdyby tu tak byli Logue nebo Dura a pomohli mu najít v tom všem nějaký smysl...

Nebo kdyby odsud mohl vypadnout a *surfovat*.

Zbytek směny proběhl bez dalších incidentů. Když směna skončila, odebral se Farr s ostatními dělníky na malou, stísněnou ubytovnu. Noclehárna, domov pro čtyřicet dělníků, byla špinavá bouda protkaná křížem krážem spacími provazy. Páchla jídlem a výkaly. Farr snědl denní příděl – dnes sestával z malé porce tvrdého chleba – a porozhlédl se po stabilní síti v pavučině spacích provazů. Ještě nebyl natolik sebejistý, aby vyzval na souboj o místo některého ze starších rybářů, muže nebo ženu, kteří si osobovali monopol na místa u stěn, kde nebyl Vzduch tak znečištěn zatuchlým pachem a psouky ostatních. Jako obvykle skončil poblíž středu ubytovny.

Když zavíral oči a ukládal se k spánku, říkal si v duchu: Přijde den. Jednou přijde můj den.

Na počátku další směny, s očima ještě zalepenýma ospalky, se odebral na své místo u výsypky dřeva.

Přístav byl neuspořádanou směsicí velikých místností sestavených z mořeného dřeva a připevněných k základně města – ve stínu Dolní Čtvrti, zatraceně daleko od jasných, moderních čtvrtí horních úrovní. Nacházel se přímo pod obrovskými dynamy, která

poháněla kotevní pásy, a hluboké, chvějivé vibrace strojů nepřetržitě provázely rybáře každodenním životem. Temný Přístav byl horkým a špinavým místem. A kontrast mezi žárem pecí, skřípavým řevem pístů a řemenic a otevřeným prostorem protiproudu připadal Farrovi nesnesitelný.

Nicméně jak směna ubíhala, Farr se ponořil do těžkého, pravidelného rytmu práce. Z dopravníkového pásu, který ubíhal za řadou dělníků, přivlekl další mohutný kmen. Farr s tím dlouhým a těžkým kusem dřeva urputně zápasil. Zdálo se, že setrvačnost změnila kmen ve svéhlavou, živou věc, která se bez ohledu na Farrovy úmysly rozhodla vydat se Vzduchem svou vlastní cestou. Zapřel se o podlahu místnosti, a když mávl dřevěnou sekerou opatřenou jadřákovým břitem, svaly na pažích a zádech se mu napjaly. Farr udeřil čepelí po směru vláken a tuhý kmen se snadno rozštípl. Když byl zásek dostatečně hluboký, Farr do prasklého dřeva vrazil ruce a kmen rozevřel. Tvář a hrud' mu zalila záplava tepla a zelené záře jaderné reakce, která uvnitř kmene probíhala. Pak žhnoucí kusy odhodil do rozšklebené tlamy výsypky.

Kupodivu sekání dřeva Farra docela bavilo. Bylo třeba určité zručnosti, aby člověk našel přesně to pravé místo, kam tít. Tuto dovednost si Farr osvojil a nyní ji využíval. A když se pod jeho úderem dřevo rozštíplo a uvolnilo teplo, Farr měl pocit, že objevil skrytý poklad.

Řada dělníků, která na směny krmila neustále hladové tlamy výsypek, mizela v šeré dáli Přístavu. Namáhavá práce nebyla pro Farra, díky jeho protiproudáckým svalům, nezvládnutelná. Vlastně se musel hlídat, aby nepracoval příliš rychle; překročení kvóty by mu mezi spolupracovníky na popularitě nezískalo.

Tepelná energie, která se jadernou reakcí ze dřeva uvolňovala, se v jiné části přístavního komplexu jímala do velikých vyztužených nádob – bojlerů. Supratekutý Vzduch, který odváděl teplo, se používal k pohonu pístů. Tyto písty, obrovské tyče vytvrzeného dřeva, dvakrát větší než Farr, se v pravidelném rytmu, připomínajícím tlukot srdce, nořily do svých pouzder.

Písty pomocí velikých ramen otáčely rumpály. Tyto navijáky spouštěly zvony plné vyděšených rybářů k tajemným a nebezpečným hlubinám Podobalu.

Všechno se zde diametrálně lišilo od Farrova soužití s Lidskými bytostmi, které nepoužívaly složitější nástroje než oštěpy a nevlastnily žádný zdroj energie, který by šetřil svaly lidí či zvířat. Přístav připomínal obrovský stroj s jediným účelem: posílat rybáře do Podobalu. Farr měl pocit, jako by sám byl součástí tohoto velikého stroje nebo jako by pracoval v nitru nějakého obra, sestaveného ze dřeva a provazů...

Kromě Bzyi Farra ostatní dělníci ignorovali. Zdálo se, jako by se zde, v tom hlučném, páchnoucím pekle, všichni díky svému nešťastnému osudu uzavřeli do sebe. Nicméně vždy, jakmile se rozběhla nová směna, měl Farr pocit, že dělníci nasadili určitý rytmus a podél pásu zavládla jakási sounáležitost – a věděl, že dokud drží jazyk za zuby, vztahuje se ta nálada i na něj.

Stýskalo se mu po Duře a ostatních Lidských bytostech a chyběl mu starý život v protiproudu. Samozřejmě, že mu bylo smutno. Vždyť měl dojem, že tady v Přístavu bude dřít na věky věků. Ale pokud soustředil mysl na okamžité úkoly a radoval se i z maličkostí, dokázal svůj osud přijmout. Tajemství úspěchu, jak mu řekl Bzya, spočívalo v tom, že člověk musel myslet jen jednu směnu dopředu. A...

„Ty.“ Na rameno mu dopadla ruka a sevřela umouněnou halenu. Kdosi ho hrubě odtáhl od pásu.

Do tváře mu zíral Hosch a nozdry mu bíle, nemocně žhnuly. „Změna zařazení,“ zavrčel.

„Cože?“

„Zvon,“ vyštěkl Hosch.

Když se Dura – s dalšími dvaceti kulii ve velikém voze, taženém dvanácti statnými vzdušnými prasaty – blížila k Frenkově stropní farmě, nejprve jí připadala malinká jako otisk dětské dlaně na nesmírné rozloze Kůry. Zdálo se, že ostatní kulie zajímá více další farma, ještě vzdálenější a hůře rozeznatelná než ta Frenkova. Ta prý patřila Horkovi IV., předsedovi Parz City. Roztržitý předseda se

snažil unikat občanským povinnostem – zanechával Parz v rukou intrikánského syna – a zde na Kůře se oddával složitým zemědělským pokusům. Kdosi tvrdil, že na Horkově stropní farmě je pšenice vyšší než člověk a kůrové stromy nejsou delší než lidská paže a jsou ovázány kusy jadřákového drátu...

Dura se na tohle žvanění sotva dokázala soustředit. Z pomýšlení, že zůstane na Kůře jen s těmito tupci, jí bylo těžko na duši.

Nakonec Frenkova stropní farma vyplnila celý výhled. Auto zastavilo uprostřed skupiny budov z hrubě přitesaného dřeva a dveře se otevřely.

Dura se vyškábala ven a odvlhla kousek od ostatních. Zhluboka se nadechla čistého Vzduchu a vychutnávala příjemný pocit v plicích a kapilárách. Nepřerušená vrstva Vzduchu se táhla kolem celé Hvězdy a Dura měla pocit, že teď se nachází v plicích samotné Hvězdy. Nu, mohla by tu být trochu lepší společnost, ale aspoň mohla dýchat Vzduch, který nechutnal, jako by už prošel plícemi tuctu lidí.

Přišel je přivítat sám Qos Frenk. Připojil se k Duře, vlídně se na ni usmál a zatímco se ostatní kuliové rozptýlili mezi budovami, nabídl se, že ji provede po farmě.

Baculatý a elegantní Frenk s růžovými vlasy, které mu vlály nad drahým pláštěm, se důvěrně vlnil vedle ní. „Práce je docela jednoduchá, ale musí se provádět pozorně a pečlivě... bohužel, tyto vlastnosti nejsou v dnešní době všem kuliům vlastní. Ale jsem si jist, že ty, má drahá, odvedeš dobrou práci.“

Dura měla na sobě kombinézu utkanou z jakýchsi surových rostlinných vláken, kterou jí dala Ito jako dárek na rozloučenou. Oděv Duru při vlnění neustále odíral, jako by ji chtěl sedřít z kůže, a ona toužila jej ze sebe strhat. Na zádech nesla dřevěný válec – vzduchovou bombu podobnou té, kterou kdysi viděla u Toby, s malou maskou, kterou si měla nasadit na obličej, aby se jí v řídkém Vzduchu lépe dýchalo. Ta neskladná, nepřírozená věc jí bránila v pohybu dokonce ještě více než městské šaty, ale Frenk trval na tom, aby si zásobu Vzduchu vzala. „Nařízení bezpečnosti práce,“ vysvětlil Frenk a pokrčil rameny, takže se mu plášť nad úzkými rameny zvlnil.

Pod kombinézou Dura stále nosila svůj provaz s nožíkem.

Stromy na farmě byly z větší části vykáceny; odkrytý strop byl osázen úhlednými řadami zelenozlaté, vyšlechtěné trávy – pšenice. Když se vznášeli jen několik výšek člověka pod rozvlněnými, nalitými vrcholky zmutované trávy, Dura již nedokázala dohlédnout hranic farmy. Zdálo se jí, že zde touto klaustrofobickou úpravností potlačili a přemohli přirozenou divokost Kůry.

Samozřejmě, že ta úpravnost pokrývala pouze dva rozměry. Třetí rozměr vedl dolů do čistého, volného Vzduchu ohromného, prázdného Obalu. Obyvatelům Parzu se zatím nepodařilo oplotit samotný Vzduch... Duře by stačilo vrazit vzduchovou bombu do Frenkovy kulaté, křehké tváře a odvlítnit se do nekonečna. Tihle změkčilí měšťáci – dokonce ani kuliové – by ji nikdy nedokázali dohonit.

Ale ona by tohle místo neopustila, nikdy by neutekla před svými závazky, dokud nebudou zaplaceny účty za Addu. Pouta závazků a povinností ji zde věznila stejně jako nějaká klec.

Qos Frenk zamrkal a pozorně se na ni zahleděl. „Vím, že ti tvá situace musí připadat nezvyklá. Chci, abys věděla, že se ničeho nemusíš obávat, ale musíš tvrdě pracovat. Jsem majitelem stropní farmy a v tomto smyslu vlastním tvou práci. Ale v žádném případě si nepředstavuji, že bych vlastnil tvou duši.

Duro, já nejsem krutý. Domnívám se, že se o své kulie starám, jak nejlépe to jde. A...“

„Proč?“ Dura si uvědomila, že na Frenka otázku vyštěkla. „Protože jsi tak ušlechtilý?“

Usmál se. „Ne. Protože je pro mě ekonomicky daleko efektivnější mít zdravou a spokojenou pracovní sílu.“ Rozesmál se a to ho v Duřiných očích trochu polidštilo. „Když už nic jiného, tak tohle by tě mělo uklidnit. Jsem si jist, Duro, že ti tady bude dobře. Jakmile se naučíš řemeslu, nevidím důvod, proč bychom o tobě neměli uvažovat jako o budoucí předačce nebo školitelce.“

Přinutila se vrátit mu úsměv. „Dobrá. Díky. Chápu, že děláš, co můžeš. Jaké jsou mé povinnosti?“

Ukázal na řady zrající pšenice, které se jim klátily nad hlavami ze stropu bývalého lesa. „Za pár týdnů budeme připraveni na žně a tehdy začne skutečná práce. Ale nyní bude tvoje práce spočívat ve

sledování, zda pšenici nic nebrání v růstu. Budeš dohlížet, aby úrodu neničili kanci. Nebo někdo jiný.“ Zatvářil se sklíčeně. „V dnešní době máme spoustu takových případů... mám na mysli plundrování. Víš, ve městě je hodně bídy. Hlavně dávej pozor na sněť. Na jakoukoli změnu barvy nebo jiné odchylky... Když zjistíme nějakou nákazu, izolujeme celou oblast a sterilizujeme ji, než se infekce rozšíří.

Sleduj divokou travu, jakékoli rostliny, které by vyrůstaly mezi kořeny a ničily pšenici. Nechceme, aby skvělé izotopy z Kůry, určené pro naši úrodu, pohlcovalo cokoli jiného... Včetně mladých stromků. Divila by ses, jak rychle rostou.“ Rozpráhl ruce. Dura si uvědomila, že jeho nadšení je docela nakažlivé. „Asi by tě to nenapadlo, ale tahle část Kůry kdysi bývala lesem.“

„Zajímavé,“ přerušila ho suše Dura, která si připomněla širé, nedotčené lesy u ní doma, v dalekém protiproudu. Frenk na ni nejistě pohlédl.

Potkali další dělnici. Žena se vznášela s hlavou ztracenou v lánu zelenozlaté pšenice a nohy jí volně visely dolů do prostoru. Vytrhávala výhonky mladých stromků a strkala tento plevel do pytle, který jí poskakoval u pasu.

„Á,“ rozzářil se Frenk, „Jedna z mých nejlepších dělnic. Rauc, seznam se s Durou. Právě dorazila. Byla bys tak hodná a trochu ji tady provedla?“

Žena se pomalu snesla z rozvlněného obilí. Rauc měla přes hlavu přehozenou vzduchovou kuklu, roušku z lehké poloprůhledné gázoviny, která zakrývala klobouk se širokou střechou. Závoj se mírně nadouval Vzduchem ze zásobníku na ženiných zádech.

Frenk se čile odvrátil.

Rauc byla štíhlá a na sobě měla prosté pracovní šaty z ušpiněné kůže, které odhalovaly jen nahé paže. Po Frenkově odchodu si chvíli Duru zasmušile prohlížela.

Pak si rozzářila roušku a zvedla ji. Tvář měla hubenou a unavenou, oční pohárky temné; zdálo se, že je stejného věku jako Dura. „Takže ty jsi protiproudák,“ přerušila nepříjemné ticho. V hlase jí zazněl mečivý přízvuk lidí z města.

„Ano.“

„Slyšeli jsme, že přijdeš. Jsme rádi. A víš proč?“

Dura lhostejně pokrčila rameny.

„Protože vy protiproudáci jste silní... Budete tvrdě pracovat a pomůžete nám splnit kvóty.“ Nakrčila nos. „Pokud nás neprozradíš, budeš docela oblíbená.“

„Chápu.“ Dura si uvědomila, že se ji tahle žena pokouší varovat. „Díky, Rauc.“

Kuli ji odvedla pod zlatými stropními poli zpět k řetězci budov ve středu farmy, kde Duru po příjezdu vysadili. Po Frenkově autě zde nebylo ani památky; Dura si představila, jak se Qos Frenk vrací do svého útulného, zatuchlého domova ve městě. Nyní, uprostřed směny, se zdály malé chýše opuštěné; byly to nízké hranaté budovy ze dřeva, které se volně houpaly na lanech, visících z ořezaných kmenů kůrových stromů. V provazové ohradě se tísnilo malé, zanedbané stádo prasat. Rauc Duře sdělila, že prasata zde nejsou na chov, ale představují zásobárnu masa pro kulie a kůže na pracovní oděvy a klobouky. Kuli jí ukázala malá skladiště šatstva, vzdušných vaků a nástrojů. Pak zamířily k pekárně, jejíž vnitřní stěny byly zčernalé žárem; zde se pekl chléb, hlavní potrava kuliů. V šeru pekárny pracoval veliký, otlý muž. Když Rauc s Durou nakoukly dovnitř, zamračil se na ně. Kuli sebou trhla. „No, chléb je čerstvý,“ prohodila, „ale to je tak všechno, co o něm můžeš říct... Tady končí jen paběrky a pšenice nejhorší kvality, zatímco nejlepší zboží se vozí do Parzu.“

Malou, hranatou noclehárnu vyplňovaly řady kokonů. Asi polovina z nich byla obsazená. Když se vevlnily dovnitř, z jednoho kokonu se zvedla ospalá ženská hlava. Žena s rozčuchanými vlasy a otevřenými ústy na ně krátce pohlédla a pak opět upadla do spánku. Rauc ukázala na prázdný kokon, který si Dura mohla zabrat pro sebe. Ale ta si nedokázala představit, že by zde spala, poslouchala chrápání a dýchala pšouky ostatních, když venku čeká Obal plný čerstvého Vzduchu. Uvědomila si, že se zde bude cítit stejně nepatříčně jako v Parzu. Koneckonců většina kuliů pocházela z města – a většinou z Dolní Čtvrti, kde byly poměry ještě stísněnější než kdekoli jinde. Kuliové, kteří právě neměli směnu, se nahrnuli na ubytovnu,

naslouchali dechu ostatních a předstírali, že netvrdnou tady v Obalu, ale lebedí si v útulných králíkárnách Parzu.

Rauc se na ni usmála. „Myslím, Duro, že spolu budeme dobře vycházet. Můžeš mi vyprávět o svých lidech. A já ti ukážu, jak to tady chodí.“

„Zdá se, že Frenk je docela fajn...“

Rauc se zatvářila překvapeně. „No jo, docela ujde. Ale na tom nezáleží. Příliš s ním nepřijsi do styku. Představím tě Leeh, předáči naší sekce. Je důležitá... Ale ne tak, jak si myslí. Skutečnou moc má Robis, který vede sklady. Když se na tebe začne usmívat, hned se žije lépe.“

Dura zaváhala. „Frenk říkal, že bych se časem mohla stát předáčkou.“

„To říká každému,“ odsekla Rauc pohrdavě. „Pojďme najít Leeh; nejspíš je někde venku v polích...“ Ale pak zaváhala a zkoumavě se na Duru zadívala. Potom se rozhlédla, zda je někdo nepozoruje. Pak hrábla do hluboké kapsy pracovních šatů a vytáhla cosi malého. „Tu máš,“ vyhrkla a vrazila Duře předmět do ruky. „Pomůže ti to.“

Dura pohlédla do dlaně a spatřila malinké kolo s pěti paprsky, podobné tomu, které viděla na krku Toby Mixxaxe... model popravičského zařízení z Tržiště. „Díky,“ odvětila zvolna. „Myslím, že chápu, co to znamená.“

„Vážně?“ Rauc se zatvářila obezřetně.

„Neměj strach. Nevyzradím tě,“ uklidňovala ji Dura spěšně.

„V Parz City je Kolo ilegální,“ vysvětlila Rauc. „Teoreticky je protizákonné všude, v celém Obalu... kam dosáhnou kuše stráží. Ale tady jsme od Parzu hodně daleko. Na stropních farmách Kolo tolerují. Díky němu jsme šťastní... Ten starý blázen Frenk říká, že je ekonomicky efektivní dovolit nám vyznávat svou víru.“

Dura se usmála. „Jako bych Frenka slyšela.“

„...Ale člověk nikdy neví. Vyznávají protiproudáci Kolo?“

„Ne.“ Dura si Rauc zkoumavě prohlédla. Žena se nezdála příliš silná, ani rebelantská; ale zjevně v té záležitosti s kolem našla útěchu. „Viděla jsem Kolo používat jako popravičí nástroj.“

„Ano.“

„Tak proč je symbolem víry?“

„Protože se používá k zabíjení.“ Rauc jí pohlédla do očí a hledala v nich porozumění. „Tak mnoho lidských životů bylo tímto kolem zmařeno a sám jeho tvar má v sobě cosi lidského. Možná více než lidského. Chápeš? Tím, že máme Kolo při sobě, posilujeme to nejlepší a nejodvážnější, co v nás je.“

Rauc hovořila zaníceně a naléhavě. Dura kolečko pochybovačně ohmatala. Ten kult musí být docela rozšířený. Koneckonců Toba Mixxax, vlastník stropní farmy, byl také jeho příznivcem. Musí být rozšířený po celé Hvězdě a v celé společnosti.

Pokud si vyznavači kultu Kola někdy najdou vůdce, mohli by se stát úctyhodnými protivníky záhadného Výboru, který řídí město.

Rauc vypadala unaveně. „Pojďme najít Leeh, ať můžeš začít pracovat.“

Obě ženy se bok po boku vlnily spořádaným prostorem farmy a nad hlavami jím visely zlaté klasy pšenice.

Farr si matně uvědomil, že se ostatní dělníci od něj odtahují a ve zlomyslných pohledech se zračí radost z jeho neštěstí. Po dopravníkovém pásu ujížděly nepovšimnuty kusy kůrového dřeva.

„Ne,“ zavrčel Bzya. Farr si všiml, že se vznáší těsně za ním.

Hoschova kostnatá tvář s temným, prázdným pohledem očních pohárků se stočila k Bzyovi. „Rybáři, chceš mě poučovat?“

„Tenhle je příliš mladý,“ odsekl Bzya a položil Farrovi na rameno mohutnou tlapu. Farr, který přítele nechtěl dostat do průšvihů, se pokusil ruku setrást.

„Ale na tohle ho najali.“ Předákovi zacukal ve tváři sval. „Je malý a lehký, ale má sílu protiproudáka. A nám chybí tělesně zdatní...“

„Ještě nic neumí. Je nezkušený. A v poslední době jsme, Hoschi, utrpěli hodně ztrát. Je to příliš riskantní.“

Zdálo se, že sval v Hoschově tváři ožil vlastním životem. V odpověď zaječel: „Neptám se tě na radu, ty xeeleekáři! A když se tak staráš o toho prasečího hovňouse, můžeš jít dolů taky. Tak co, bereš to? Bereš to?“

Farr sklopil hlavu. Samozřejmě, že Hosch nemluvil logicky. Pokud by chtěl vzít Farra dolů kvůli jeho velikosti, pak by pochopitelně Bzyu brát neměl...

Bzya jen přikývl, zjevně ohromený Hoschovým vztekem nebo svým vlastním rozhodnutím pustit se do nebezpečného dobrodružství. „Kdo je třetí?“

„Já.“ Zuřivost Hosche stále neopouštěla. Svaly ve tváři mu pulzovaly a okraje očních pohárků se mu chvěly. „Já. Tak a teď hejbněte kostrou, vy milovníci prasat, a třeba se dostaneme dolů dřív, než Kvantové moře zamrzne...“

Farr s Bzyou následovali předáka z dopravníkové místnosti. Farr cestou ani nevnímal Hoschovo neustálé klení a jen si připomněl, co mu Bzya řekl o předákově odpovědnosti.

11

Místnost, ve které se nalodovali do zvonu, se nacházela u samé paty města. Komora se skládala z bočních stěn a stropu, místo podlahy zel jen prázdný Vzduch. Farr, který postupoval za Hoschem a Bzyou, se tiskl k vodícímu lanu a vyhlížel dolů do volného prostoru. Po zvětralém zápachu Přístavu lačně lokal čerstvý Vzduch. Uvědomoval si ohromnou hmotu města, která nad ním tiše vrzala, jako když nějaké zvíře sténá při porodu.

Zvon představovala koule vytvrzeného, otlučeného dřeva o průměru dvou výšek člověka. Kolem něj byly obtočeny obruče jadřáku. Zvon visel na laně z obrovské kladky, která se téměř ztrácela v temnotě nad Farrovou hlavou. Další lana byla volně přivázána k Trnu. Farr dokázal ve tmě rozeznat bledé skvrny tváří přístavních dělníků, kteří kladku obsluhovali.

Trn, dřevěný pilíř, který vedl provazy, vybíhal z místnosti a nořil se do hutného Vzduchu pod městem. V dálce se měnil ve tmavou, sotva viditelnou linku, která se pomalu zakřivovala podle toku Magnetopole. Lana splývala po celé jeho délce a dosahovala daleko do nafialovělého purpuru smrtonosné hmoty Podobalu.

Farr sledoval zakřivení Trnu a začínalo mu být úzko.

Zvon se zdál neskutečně křehký. Jak by ho mohl ochránit před smrtí v hlubinách Podobalu, když se bude vznášet nad vroucí hladinou Kvantového moře? Jistě bude rozdrčen jako uschlý list. Žádný div, že tolik rybářů přišlo o život.

Hosch otevřel dveře v boční stěně zvonu a toporně prolezl dovnitř. Bzya Farra postrčil. Když se chlapec přiblížil ke kouli, všiml si, jak silně je povrch zvonu odřený a otlučený. Přejel prsty po jednom hlubokém škrábanci. Zdálo se, že na toto křehce vyhlížející zařízení zaútočilo nějaké zvíře a šrámy způsobilo zuby nebo drápy.

Jak *uklidňující*, pomyslel si suše.

Farr očekával, že vnitřek zvonu bude připomínat Mixxaxovo auto s pohodlnými sedadly a dokonale průhlednými okny. Namísto toho vstoupil do tmavé kapsle – vlastně skoro narazil do Hosche. Jedinými okny byly tabulky průsvitného dřeva, které sotva propustily trochu světla. Dřevěné lampy žhnuly kalným, zeleným žářem. Osou koule probíhala tyč a Farr se k ní okamžitě přitiskl. Ve zvonu byl malý ovládací panel se dvěma odřenými vypínači a pákou. Celou kouli vyplňovaly skřínky a válce, které připomínaly zásobníky Vzduchu.

Pak se do zvonu nacpal Bzya a hned v něm bylo těsno. Rybář se obrovskými rukama chytil opěrné tyče a zvon vyplnil jeho silný, dobře známý pach. Hosch se protáhl kolem svých společníků a zaklapl mohutné kruhové dveře, které hladce zapadly do rámu.

Čekali v téměř dokonalé temnotě. Kolem celého trupu se ozývalo horlivé škrábání. Farr vyhlédl okénkem a spatřil přístavní dělníky, jak upravují polohu jadřákových obručí, aby rovnoměrně obemykaly kouli a zakrývaly palubní průlez. Farr přeskočil pohledem z Hosche na Bzyu. Mohutný rybář, kterému temnota zjemnila jizvy na tváři, mu s trpělivou odevzdaností pohled vrátil. Vzteklý a napjatý předák zíral do prázdna.

Ozývalo se podivné pravidelné hučení, v jehož rytmu plavidlo vibrovalo. Farrovi se zdálo, že mu vibrace prostupují celým tělem. Cítil, jak se mu stahují kapiláry. Pohlédl na Bzyu, ale rybář měl zavřené oči a na tváři se mu usadil vyrovnaný výraz; zmrzačený oční pohárek připomínal tunel do nekonečna.

...A cosi se *změnilo*. Farr cítil, že přichází o něco, co ho zatím provázelo celý život. Cosi vzdáleně podobného zažil pouze při tom osudovém lovu s Lidskými bytostmi, kdy pocítil nezvyklý strach z pádu. Co se s ním děje? Cítil, jak mu prsty slábnou a kloužou z opěrné tyče. Vykřikl a cosi ho od tyče odtáhlo.

Bzya ho silnou rukou popadl za vlasové trubičky a přitáhl zpět. Farr obemkl pevnou dřevěnou žerď rukama i nohama.

Hosch se skřípavě rozesmál.

Na zvon dopadla čísi těžká pěst. Farr ucítil, jak se koule začala trhavě kolébat. Slyšel, jak se lana o sebe třou a narážejí do trupu zvonu.

Tak už to začalo. V ohromujícím tichu začali klesat k Podobalu.

„Hoschi, ten chlapec na nic takového nebyl připravený.“ V Bzyově hlase nezazněla ani stopa hněvu. „Říkám ti, jak může něco dělat, když ho nevědomost ochromuje strachem?“

„Jestli chceš, tak si s tím protiproudákem promluv.“ Předák odvrátil hubenou zkřívenou tvář.

„Bzyo, co se mi stalo? Cítím se divně. Je to jen proto, že klesáme podél Trnu?“

„Ne.“ Bzya zavrtěl hlavou. „Klesáme, ale to není hlavní důvod. Poslouchej mě pozorně, Farre. Je důležité, abys pochopil, co se s tebou děje. Možná ti to pomůže zůstat naživu.“

Tahle prostá slova nahnala chlapci více strachu než celé Hoschovo žvanění. „Povídej.“

„Když klesáme, houstne Vzduch. To chápeš, že?...“

To bylo Farrovi jasné. Ve vražedných hlubinách Podobalu vládly tlaky a hustoty tak vysoké, že jádra atomů byla natěsnána na sobě. Nebylo možné, aby struktury vázaných jader, které tvořily lidské tělo – a veškeré látky, které se vyskytovaly ve Farrově světě – zůstaly stabilní. Jádra se rozkládala do neutronové supratekuté kapaliny Vzduchu. Protóny, uvolněné z jader, tvořily supravodivou složku ve směsi neutronů.

Od hladiny Kvantového moře ke středu se Hvězda podobala jedinému ohromnému jádru; žádný život založený na vazbách atomů zde nemohl přežít.

„Jak nás může tenhle dřevěný zvon ochránit? Copak se dřevo nerozpustí?“

„Rozpustilo by se... kdyby nebylo těch jadřákových obručí.“

Obruče tvořily trubice hyperonového jadřáku. Ty obsahovaly protonový supravodič, získaný z Podobalu. Další trubice vedly kabely k dynamům v Přístavu, které vytvářely v obručích zvonu elektrický proud.

„Proud v obručích generuje silné magnetické pole,“ vysvětloval Bzya. „Podobné našemu Magnetopoli. A to nás chrání. Pole kolem zvonu vytváří ochrannou stěnu proti okolnímu tlaku.“

„Ale proč se cítím tak divně? Je to kvůli tomu magnetickému poli zvonu?“

„Ne,“ usmál se Bzya. „Obruče odpuzují od zvonu Magnetopole – mám na mysli Magnetopole Hvězdy.“

Všichni jsme vyrůstali v Magnetopoli. Magnetopole na nás působí neustále... Využíváme ho k pohybu při vlnění. Farre, poprvé v životě necítíš Magnetopole... Poprvé v životě nemůžeš říct, kterým směrem se pohybuješ.“

Nemohli sledovat čas. Ticho přerušovalo pouze klepání kabelů, duté nárazy zvonu o Trn a Hoschovo tiché, vzteklé mumlání. Farr zavřel oči a doufal, že usne.

Nedokázal odhadnout, kolik času uplynulo, když se zvon prudce zakymácel, až se mu opěrná tyč málem vysmekla z rukou. Pevně se k ní přimkl a vyděšeně se rozhlédl po chabě osvětlené kabině. Così se změnilo; cítil to. Ale co? Narazilo něco do zvonu?

Zvon se nepřestal pohybovat, ale způsob pohybu se změnil – alespoň tolik Farrovi napověděl jeho žaludek. Pořád klesali, tím si byl jist, ale sestup byl daleko hladší a ustaly občasné nárazy zvonu o Trn.

Farr měl pocit, že se zvon volně vznáší v Podobalu.

Bzya mu zlehka položil na paži svou mohutnou dlaň. „Není se čeho bát.“

„Já se...“

„Jen jsme se uvolnili z Trnu.“

Chlapec vytřeštil oči.

„Proč? Něco se stalo?“

„Ne.“ Malé dřevěné lampy v kabině vysílaly do hlubin Bzyova zmračeného oka měkkou záři. „Takhle to má být. Hele, Trn vede asi jen metr od města. To je hlouběji, než kam by se kdokoli nechráněný zvonom mohl dovltnit. Ale my se musíme dostat ještě mnohem dál. Nyní náš zvon klesá, aniž by ho Trn vedl.“

Kabely nás pořád spojují s Parzem. A proud, který vedou, nás i závěsné lano při sestupu nepřestane chránit před podmínkami, které zde panují. Ale...“

„Ale zvon se komíhá a kabely by se mohly zaplést nebo přetrhnout. Bzyo, co by se stalo, kdyby se přetrhly?“

Bzya mu klidně pohlédl do očí. „Kdyby se přetrhly, tak se domů nevrátíme.“

„Stává se to?“

Bzya odvrátil tvář k lampě. „Když k tomu dojde, ti nahoře to zjistí téměř okamžitě,“ prohodil. „Lano začne prokluzovat. Hned víš, že se stalo to nejhorší. Nemusíš čekat, až se vrátí volný konec...“

„A my? Co se stane s námi?“

Hosch vystrčil hubenou bradu. „Máš spoustu pitomých otázek. Trochu tě uklidním. Jestli se lano přetrhne, ty se to už nedovíš.“ Napřáhl ruku a před Farrovým obličejem ji prudce sevřel v pěst.

Farr ucouvl. „Možná bys mi měl říct, co dalšího mě ještě může zabít. Aspoň budu připravený...“

Zvonem otřásl náhlý náraz a chlapec odletěl od opěrné tyče. Zvon se kymácel a houpal v hutném prostředí Podobalu.

Farr se bezmocně svíjel v zatuchlém Vzduchu zvonu. Znovu potřeboval Bzyovu pomoc. Mohutný rybář se naklonil a přitáhl ho centrální žerdi.

Bzya si přitiskl ukazováček ke rtům v tišším gestu; Hosch se jen zlostně mračil.

Farr zadržel dech.

Cosí zaškrábalo na vnější trup zvonu, jako by po dřevu přejížděly nehty. Zvuk trval několik okamžiků a pak se vytratil.

Po chvíli ticha kolébavá pouť pokračovala. Farr si představil, jak mu nad hlavou po metrech lana běží smyčky dlouhé několik výšek člověka.

„Co to bylo?“ Rychle pohlédl k oknům, která neochotně propouštěla rozptýlené purpurové světlo. „To jsme v Kvantovém moři?“

„Ne,“ odvětil Bzya. „Moře se nachází ještě několik stovek metrů pod námi. Farre, zatím jsme pronikli pouze svrchními vrstvami Podobalu. Ale jsme už pár metrů pod Trnem.“

„Jo,“ zavrčel Hosch a upřel na chlapce hluboké oči. „A tohle byl Kolonista, který vstal z mrtvých, aby se podíval, kdo ho přišel navštívit.“

Farrovi poklesla brada.

„Byla to jen jadřáková kra,“ konstatoval Bzya klidně. „Obyčejný jadřák, nic víc.“

Hosch se ušklíbl a přejel pohledem po kabině.

Farr sice pochopil, že si z něj Hosch utahuje, ale náhlá hrůza stejně probudila jeho představivost. Vždy ho bavily historky o Bitvě o Jádru, rád si představoval nedosažitelnou hladinu Kvantového moře a strašil sám sebe vidinami různých starověkých tvorů, kteří číhali v jeho hlubinách. V porovnání s každodenním životem se však historky o válce, o porážce lidstva, zdály bezvýznamné.

Ale Dura mu vyprávěla o úlomku sochy, který spatřila na parzské univerzitě – Ito tvrdila, že je to vypodobnění fyzické formy Kolonisty. A nyní on sám klesal do Podobalu, chráněn pouze chabou, sotva pochopitelnou technologií.

Ovinul se kolem tyče a zíral do nafialovělého světla, které pronikalo okénky do nitra kabiny.

Opět se ozval škrábavý zvuk. Zvon se znovu zakymácel a Farrovi se zhoupl žaludek.

Tentokrát se nezdálo, že by to Hosche nebo Bzyu zaskočilo. Předák se otočil a přitiskl tvář k okénku, Bzya se pustil opěrné tyče a zahýbal prsty obrovitých rukou.

„Co se to děje?“ zašeptal Farr.

„Myslíme si, že jsme zachytili kru...“

Pod hladinou Kvantového moře nemohla jádra – řetězce protonů a neutronů – přetrvat. A ještě hlouběji, v temném nitru moře, byla hustota tak vysoká, že se nukleony dotýkaly. Ze srážek nukleonů mohly vznikat hyperony – neobvyklé sloučení kvarků. Hyperony pak měly schopnost utvářet stabilní ostrůvky hutné hmoty – jadřákové kry – které dokázaly odolat obrovským hustotám v nitru Hvězdy. Kry stoupaly proudy Kvantového moře vzhůru, do vyšších úrovní, kde je rybáři ulovili a odtáhli do Parz City.

„Přilepila se na zvon,“ oznámil Bzya. Naznačil sevřenými pěstmi srážku kry se zvonem. „Chápeš? Přitáhlo ji magnetické pole zvonu, které se vytváří v jadřákových obručích. A zůstane tam přilepená díky Magnetopoli v jejím vlastním nitru.“

Hosch se znovu ušklíbl a Farr ucítil jeho páchnoucí dech. „Dobrý lov. Měli jsme štěstí. Nemůžeme být víc než čtyři metry pod Parzem. Ted’ dávej bacha, mladej.“ Předák okázalým gestem vypnul dva spínače na malém ovládacím panelu vedle sebe.

Farr zadržel dech, ale nezdálo se, že by došlo k nějaké změně. Zvon se v Podobalu nepřestával znepokojivě houpat – vlastně rotovat, jak chlapci napovídal žaludek. Rotaci zřejmě způsobil náraz kry.

„Hosch poslal přes kabely signál do Přístavu,“ vysvětloval trpělivě Bzya. „Znamená to, že jsme připraveni k vytažení.“

Předák se na něj ušklíbl. „A proto jsme tady, mladej. To je důvod, proč cpou lidi do těchto klecí a spouštějí je do Podobalu. Jen kvůli vypnutí páček. Chápeš? Jak jinak by se v Přístavu dověděli, že mají zvon vytáhnout?“

„Proč jsme tady tři? Proč nestačí jen jeden rybář?“

„Dvojitě jištění,“ zavrčel Hosch. „Kdyby něco narušilo misi – no tak by jeden z nás možná mohl žít dost dlouho, aby přehodil páčky a dostal ten drahocenný jadřák domů.“ Předák si viditelně vychutnával Farrův strach.

Farr se pokusil odseknout. „Tos mi měl říct dřív, co se bude dít. Co kdyby se něco stalo a já nevěděl, co dělat?“

Bzya si předáka lhostejně změřil. „Kluk trefil do černého, Hoschi.“

„Kromě toho,“ pokračoval Farr, „není žádný kumšt přehodit páčku...“

„Tady nejde o kumšt přehodit páčku,“ prohodil Hosch tiše. „Ten kumšt je zůstat naživu dostatečně dlouho, abys to mohl udělat.“

Rovnováhu zvonu narušila hmota ulpělého jadřáku, která způsobovala znepokojivé kymácení. Farr se pokusil odhadnout rychlost jejich stoupání, ale nedařilo se mu oddělit skutečné známky vzestupu ke světlu – nepříjemný pocit v žaludku a šerý přísvit v

okénkách – od optimistických představ. Dychtivě zíral do nafialovělé záře průhledů a nedokázal pozřít ani kousek jídla, které mu ze skříňky na stěně zvonu nabízel Bzya.

Zvonem otřásl nový náraz. Farr se znovu zoufale chytil tyče. Ozval se skřípavý zvuk a neohrabané malé plavidlo se náhle zastavilo.

Farr potlačil nutkání zavřít oči a stočit se do klubíčka. *Co bylo zase tohle? Jaké další překvapení pro něj mají připravené?*

Na rameni ucítil Bzyovy mozolnaté prsty. „To je v pořádku, synku. To znamená, že už jsme skoro doma.“

„Co se stalo?“

„Naše kra se otřela o Trn. Teď jsme asi jen metr pod Parzem.“

Hosch mocně zatáhl za páku na řídicím panelu a zachrčel přitom námahou. Hučení, které se Farr naučil spojovat s proudem, vytvářejícím ochranné magnetické pole zvonu, zesláblo. Hosch se k němu otočil a tichým, zlomyslným hlasem oznámil: „Tadyhle tvůj kámoš má částečně pravdu. Ale ještě nejsme v bezpečí. Ještě zdaleka ne.“

Vlastně nadcházela jedna z nejnebezpečnějších částí mise. Kra, která rachotila o Trn, mohla snadno přerušit kabely nebo poškodit samotný Trn.

„Takže jeden z nás,“ pokračoval předák medovým hlasem, „musí jít ven a trochu tam popracovat.“

„Jak popracovat?“

„Ovinout kolem kry provazy. Připoutat ji ke zvonu,“ vysvětlil mírně Bzya. „Nic víc. Musíme zabránit kře, aby se volně komíhala a musíme se postarat, aby nedošlo ke kolizi kabelů s jadřákem.“

Předák upřeně zíral na Farra.

Bzya pozvedl ohromné ruce. „Ne,“ prohodil tiše. „Hoschi, to nemyslíš vážně. Přece toho kluka nemůžeš poslat ven.“

„Přesně to mám v úmyslu,“ zavrčel Hosch. „Oba jste mi tvrdili, že když se kluk nenaučí řemeslu, dlouho tady dole nepřežije. A je jen jediný způsob, jak ho to naučit, že?“

Bzya začal protestovat, ale Farr ho zarazil. „To je v pořádku, Bzyo. Nemám strach. A kromě toho má nejspíš pravdu.“

Rybář se k němu otočil: „Ted’ mě poslouchej. Jestli nemáš strach, tak jsi buď blázen a nebo zemřeš. Strach ti drží oční pohárky dokořán.“

„Provazy jsou támhle,“ ukázal Hosch na jednu ze skříněk.

Bzya začal vytahovat tlusté, pevně stočené provazy. Brzy byla kabinka plná lan. „A ty,“ vyšťekl předák na Farra, „otevři dveře.“

Farr vyhlédl okénkem. Vzduch – pokud se to vůbec takhle hluboko dalo nazývat Vzduchem – byl rudý skoro jako moře. Koneckonců, nacházeli se ještě celý metr – sto tisíc výšek člověka – pod Parzem.

Farr ucítil na zádech plochu chodidla. „Pohni kostrou,“ zavrčel Hosch. „Nezabije tě to. Nejspíš.“

Chlapec se opřel rameny do kruhového poklopu a zatlačil. Dveře byly těžké a šly ztuhla. Když s nimi Farr zápolil, uslyšel skřípot, který signalizoval, že jadřákové obruče, obepínající kapsli, sklouzávají stranou.

Poklop se prudce otevřel a odletěl Farrovi z dosahu. Do kabiny se začal hrnout hustý, lepkavý venkovní Vzduch a brzy vytěsnil řidší, čistý Vzduch uvnitř. Zdálo se, že světlo lamp ve zvonu okamžitě zmatnělo.

Farr zadržel dech a zároveň téměř bezmyšlenkovitě prudce zavřel ústa a pevně stiskl rty. Na hrudi pocítil tlak, jako by se mu hustší Vzduch pokoušel kůží proniknout do plic. Silou vůle se přinutil rty rozevřít. Do hrdla mu pronikl hustý, purpurový Vzduch. Na rtech mu ulpěla jeho nezdravá hořkost. Hrud’ se mu nadmula, a když mu kapilárami začalo proudit tohle odporné svinstvo, pocítil v nich palčivou bolest.

Po několika okamžicích, kdy zápasil s nevolností, prostředí Podobalu přivykl. Zkusmo pozvedl paže a zahýbal prsty. Vše se zdálo v pořádku, pouze se cítil slabý a malátný. Asi zde byla supratekutá složka Vzduchu menší než ve skutečném Obalu.

„Poklop,“ ukázal Bzya mohutným prstem. „Raději ho přitáhni.“ Rybářův hlas zněl zastřeně, jako by mluvil skrze vrstvu látky.

Farr přikývl. Odstrčil se od rámu průlezu.

Žlutěpurpurový Vzduch byl tak hustý, že téměř nepropouštěl světlo. Farr měl pocit, jako by se vznášel ve tmavé bublině o

průměru čtyř výšek člověka. Uprostřed bubliny visel mohutný zvon. Za ním se nacházel masivní, nehybný Trn, jehož horní a dolní konec se ztrácely v mlhavém šeru Vzduchu. Nyní, když si Farr Trn prohlížel, spatřil jadřákové kabely, které se kolem něj vinuly a táhly se po celé jeho délce – a stejně jako ty na zvonu zajišťovaly magnetické pole a chránily Trn, aby se v dolní části Podobalu nerozpadl. Kabely zvonu se vlnily jako hadi a mizely směrem ke světu, který se nacházel v horních sférách Obalu a Farrovi připadal neskutečně vzdálený.

Uvolněný poklop se vznášel nedaleko. Chlapec se k němu přivlnil docela snadno, přestože ho obklopoval hustý, klišovitý Vzduch. Zachytil poklop a rychle se s ním vrátil k Bzyovi.

„A teď kra,“ zavolal Hosch. „Vidíš ji?“

Farr se rozhlédl. Zahlédl tvar usazený mezi zvonem a Trnem. Kra, která měřila asi půl výšky člověka, vypadala na souměrných liniích zvonu jako temný, nepravidelný výrůstek.

„Nebudu potřebovat provazy?“

„Nejdříve jdi omrknout kru,“ volal Hosch. „Koukni se, zda nám nezpůsobila nějaké škody.“

Farr se zhluboka nadechl zatuchlého Vzduchu a pokrčil nohy. Bude mu stačit jen několik temp a dorazí k hroudě jadřáku.

Když se blížil, spatřil, že povrch kry je zbrázděný malými prohlubněmi a rýhami. Nebylo lehké představit si, že z tohoto materiálu jsou vyrobeny lesklé obruče kolem zvonu nebo kotevní pásy města či jemné vykládání na surfovacích prknech. Hladce se přivlnil ke kře na vzdálenost paže... Kdyby žil dostatečně dlouho, rád by si prohlédl dílny – Bzya je nazýval slévárny – kde se tento materiál přetvářel...

Náhle ho za hrud' a nohy popadly neviditelné paže a odhodily jej stranou. Zjistil, že střemhlav letí pryč od zvonu. Vykřikl. Převracel se ve Vzduchu a pokoušel se najít nějakou oporu, ale nohy mu v marné snaze o vlnění bušily do prázdnoty.

Rozechvěle plácal rukama do Vzduchu a pokoušel se znovu nabýt rovnováhy. Uvědomil si, že se mu Hosch směje a zdálo se, že i Bzya jen s velkými obtížemi potlačuje smích.

Takže zase jen další fórek, další zkouška toho nového kluka. Zavřel oči a pokusil se uklidnit roztřesené údy. Snažil se myslet. *Neviditelné ruce?* Takhle s ním mohlo mrštít pouze magnetické pole – ochranné pole zvonu. A samozřejmě jej srazilo stranou; takto pole působí na pohybující se objekty, jako je například jeho tělo. Proto bylo při vlnění nezbytné pohybovat nohama i rukama *napříč* liniemi toku Magnetopole a tak docilovat pohybu vpřed.

Takže jej odhodila slupka magnetického pole zvonu. Děsná sranda.

Uvědomil si, že Logue by mu nejspíš vynadal, že takovou reakci nepředvídal. A také by se mu vysmál, aby si to Farr zapamatoval.

Farrův strach se změnil ve vztek. Těšil se na den, kdy se už nebude muset tolik učit... a třeba sám udělí pár lekcí.

Sebeovládání se mu vrátilo a Farr se začal nemotorně vracet ke zvonu. „Podej mi provaz,“ vyštěkl.

12

Velká dřevařská karavana byla v dálce dobře viditelná již spoustu dní předtím, než dorazila ke stropní farmě Qose Frenka.

Když se Dura na konci směny vracela z pšeničného pole, lhostejně pozorovala její příjezd. Karavana se po zakřiveném horizontu táhla jako temná linka. Nekonečná řada kmenů putovala mezi vírovými liniemi z lesů divočiny na protiproudovém okraji provincie po proudu do města. Duru karavana příliš nezajímala. Nebe provincie, dokonce i tak daleko od Parzu, nebylo nikdy prázdné. Karavana během několika dní projede kolem a bude po všem.

Ale tahle karavana neprojela tak rychle. Jak čas ubíhal, řada kmenů se jí v představách prodlužovala a přestože Duru trochu mátl vzdálenost a perspektiva, pomalu si začala uvědomovat její opravdovou délku. Transport mohutných stromů, který se táhl podél vírových linií, musel být přinejmenším centimetr dlouhý. A když se karavana přiblížila k farmě, Dura spatřila lidi, kteří putovali s transportem – muže a ženy, kteří se vlnili podél kmenů nebo řídili v porovnání s karavanou miniaturní spřežení vzdušných prasat, rozmístěná podél kmenů.

Dura měla za sebou další směnu. Promasírovala si paže a ramena, ztuhlé po celodenní práci na poli, pak si ze zad stáhla vzduchovou bombu a pomalu se odvlhčila k ubytovně.

Přivlnila se k ní Rauc. Dura ji zvědavě pozorovala. Rauc se stala Duřinou přítelkyní – alespoň podle měřítek farmy. Dnes se štíhlá malá rolnice zdála jakási jiná. Rozrušená. I když Rauc také právě skončila směnu, stačila se již převléknout do čistých pracovních šatů a vykartáčovat si z vlasů nečistoty a plevy. Na hubené, stále unavené tváři jí pohrával nervózní úsměv.

„Rauc? Děje se něco?“

„Ne. Vůbec nic.“ Rauc si ve Vzduchu propletla nohy. „Duro, máš na volno nějaké plány?“

Dura se usmála. „Najíst se a vyspat. Proč?“

„Pojď se mnou ke karavaně.“

„Cože?“

„K té dřevařské karavaně.“ Rauc ukázala pod nohy, kde se po nebi plahočila impozantní řada kmenů. „Není to zase tak daleko. Pohodlně se tam dovlímné.“

Dura se pokusila zakrýt nechutí. *Ne, díky. Už jsem toho viděla tolik – město, provincii, nové lidi – že mi to vystačí na celý život.* Toužila po malém hnízdě, které si zřídila na okraji farmy – jen prostý kokon a malá krabice s osobními věcmi, zavěšené ve volném prostoru, daleko od stísněné ubytovny, kterou tak milovali ostatní kuliové. „Možná příště, Rauc. Díky, ale...“

Rauc se kupodivu zatvářila zklamaně. „Ale transport kolem projíždí pouze jednou ročně. A Brow si nedokáže vždy zařídit převedení do té správné karavany; když nemáme štěstí, projíždí na centimetry daleko od farmy a...“

„Brow?“ Rauc tohle jméno již vzpomínala dříve. „Tvůj manžel? Tvůj manžel je v té karavaně?“

„Bude na mě čekat.“ Rauc se naklonila a vzala Duru za ruku. „Pojď se mnou. Brow ještě nikdy neviděl protiproudáka.“

Dura si pevně stiskla ruce. „No, já jsem ještě nikdy neviděla dřevorubce. Rauc, je tohle jediná chvíle, kdy se můžeš setkat s manželem. Jsi si jistá, že chceš, abych šla s tebou?“

„Jinak bych ti neříkala. Takhle to bude něco mimořádného.“

Dura se cítila poctěna a také to přítelkyni řekla. Změřila si vzdálenost ke karavaně. „Myslíš, že to tam a zpátky stihneme za jedno volno? Možná bychom měly zajít za Leeh, odložit si příští směnu a pak udělat dvojitou.“

Rauc se uculila. „Už jsem to zařídila. Tak dělej, najdi si něco čistého na sebe a jdeme. Proč si s sebou nevezmeš ty své věci z protiprodu? Nůž a provazy...“

Rauc následovala Duru k jejímu spacímu kokonu a nepřestávala vzrušeně štěbetat.

Obě ženy sestupovaly ze stropní farmy a zvolna klesaly do Obalu. Dura namířila napřažené ruce ke karavaně a začala švihat nohama. Když se rozvlnila, nepřestala přemítat, zdali to byl dobrý nápad – nohy i ruce ji ještě bolely z dlouhé směny. Ale po chvíli rovnoměrného, snadného pohybu se zdálo, že bolest ve svalectech a kloubech ustoupila. Dura si začala libovat v pohodlném, přirozeném pohybu přes Magnetopole, který byl tak odlišný od úmorné křečovitosti práce na poli s tvářící ukrytou pod vzduchovou maskou, pažemi nataženými nad hlavou a prsty vraženými do kořenů jakési nepoddajné zmutované rostliny.

Na nebi před ní se rozprostírala karavana – řetězec kmenů kůrových stromů, očištěných od kořenů, větví a listů. Kmeny byly svázané po dvou nebo po třech a tyto svazky byly k sobě připoutané silnými spletenými lany. Dura musela pohnout hlavou, aby alespoň zahlédla oba konce řetězce, které s perspektivou mizely mezi sbíhajícími se vírovými liniemi. Celá karavana vypadá jako dřevěná kopie vírové linie, přemítala v duchu.

Nedaleko karavany se ve Vzduchu vznášeli dva lidé. Zdálo se, že na ně čekají. Když se Rauc s Durou blížily, muž a žena, oba přibližně v jejich věku, cosi zavolali a vyrazili je přivítat. Oba byli oděni ve stejných volných oděvech s mnoha praktickými kapsami, ze kterých vyčnívaly kousky provazu a jakýchsi nástrojů.

Rauc vyrazila a muže objala. Dura s dřevařkou zůstaly stranou a nemotorně čekaly, až vítání manželského páru skončí. Štíhlá dřevařka s drsnou, ošlehanou kůží působila dojmem siláka. Ona i Brow se daleko více podobali protiproudákům než kterýkoli člověk z provincie či města, jakého Dura až doposud potkala.

Rauc a Brow se přestali objímat, ale stále se drželi za ruce. Rauc postrčila manžela k Duře. „Browe, tohle je má přítelkyně z farmy. Jmenuje se Dura. Je protiproudák...“

Překvapený Brow se k Duře se zájmem otočil a přejel ji pohledem. Docela se Rauc podobal. Byl hubený, ale silný a měl dobrosrdečnou tvář. „Protiproudák? Jak ses dostala k práci na stropní farmě?“

Dura se přinutila k úsměvu. „To je dlouhá historie.“

Rauc stiskla manželovu paži. „Může vám ji povyprávět později.“

Brow si promnul nos a nepřestával si Duru prohlížet. „Když pracujeme daleko v protiproudu, na okraji provincie, občas protiproudáky v dálce zahlédneme. Víš, čím dál proti toku, tím lepší stromy. Ale v divokých lesích...“

„Číhá nebezpečí?“ Dura se nepřestala usmívat a umínla si, že protentokrát bude tolerantní. „Nedělej si starosti. Nekoušu.“

Všichni se rozpačitě rozesmáli.

Rauc Duře představila manžela i ženu, která se jmenovala Kae. Rauc se s ní objala. Dura je zvědavě pozorovala a snažila se najít pouto jejich vztahu. Zdálo se, že se Rauc s Kae k sobě chovají trochu upjatě a ostražitě; a přesto vypadalo jejich objetí upřímně – jako by kdesi pod napjatým povrchem spolu sympatizovaly.

Brow zatahal manželku za ruku. „Pojďme za ostatními; chybělas jim. Brzy budeme jít.“ Střelil pohledem po Duře. „Přidáš se k nám?“

Kae se přiblížila k Duře s přátelským výrazem ve tváři. „Duro, necháme tyhle dva na chvíli o samotě. Ukážu ti karavanu... Myslím, že takové lidi, jako jsme my, jsi ještě nepotkala...“

Dura s Kae se bok po boku vlnily podél karavany. Dřevařka poukazovala na různé součásti karavany a věcně popisovala, jak transport funguje. Svou řeč prokládala nekonečnými narážkami na Duřinu předpokládanou nevědomost. Duru už dávno unavovalo, když se k ní lidé z Parzu chovali jako k zábavné divošce, ale dnes polykala jedovaté odpovědi, které se jí samy od sebe draly na jazyk. Tahle žena jí nechtěla urazit, jen se k cizince snažila být milá.

Možná se naučím nahlížet těmhle lidem pod kůži, napadlo Duru. *A na banality nereagovat. Snad jsem konečně začala dospívat,* usmála se v duchu.

Řetězec kmenů klouzal Vzduchem asi poloviční rychlostí pozvolného vlnění. Obě ženy míjely spřežení vzdušných prasat, která nebyla připoutána k autům, ale ke kmenům. Prasata se opírala do kožených postrojů, funěla a kvičela. Spřežení řídili muži a ženy a na některá dohlížely dokonce i děti. Prasata žrala z půlkulatých koryt řezanku z listů kůrových stromů a kočí museli neustále upravovat postroje, aby spřežení táhla jedním směrem po celé délce karavany.

Potkávaly lidi, kteří zdravili Kae a zvědavě pokukovali po Duře. Dura odhadovala, že s karavanou musí putovat alespoň stovka lidí.

Obě ženy se na chvíli zastavily a pozorovaly výměnu jednoho vyčerpaného spřežení. Kočí uvolnili z postroje zvířata, která zůstala přivázána provazy za propíchnuté ploutve, a odvedli je k jiné části karavany, aby si odpočinula; jejich místo zaujalo čerstvé spřežení.

Dura se zamračila. „Nebylo by jednodušší zastavit karavanu, než se snažit prasata vyměnit za letu?“

Kae se zasmála. „To těžko. Duro, když je na okraji protiproudu karavana připravena vyrazit, trvá prasatům obvykle několik dní, než ji roztáhnou na požadovanou rychlost. A když je jednou všechno to dřevo v pohybu, je snazší je tak nechat, než pořád zastavovat a rozjíždět. Chápeš?“

Dura si v duchu povzddechla. „Já vím, co je setrvačnost. Takže vy nezastavujete, ani když jdete spát?“

„Spíme na směny v sítích a kokonech připevněných ke kmenům.“ Kae ukázala na nedaleké prasečí spřežení. „Prasata střídáme za letu. Není tak těžké řídit karavanu. Stačí jen sledovat vírové linie ve směru toku až k Jižnímu pólu... Duro, jakmile takováhle karavana vyrazí z okraje provincie, nezastaví se, dokud není Parz City na dohled. Pak se spřežení obrátí. Karavana se rozebere a po částech odveze do města.“

Dura se pokusila odhadnout vzdálenost z protiproudu do Parzu. „Ale touhle rychlostí musí cesta do města trvat měsíce.“

„Zpravidla celý rok.“

„Rok?“ zamračila se Dura. „Ale jak může město na dřevo čekat tak dlouho?“

„Nemůže. Ale ani nemusí.“ Kae se Duřině nechápavosti rozesmála, ale nebyl to škodolibý smích. „V každém okamžiku míří k městu z celé provincie proudy podobných karavan. Z pohledu Parzu je to nepřetržitý příliv tolik potřebného dřeva.“

„Rauc přesně věděla, který den má zamířit ke karavaně. Vlastně jste na nás s Browem čekali, abyste nás přivítali.“

„Ano. Byli jsme tu včas. My dorazíme, Duro, vždycky včas, stejně jako ostatní karavany provincie. Všechno je pečlivě naplánováno.“

Dura si představila desítky, možná stovky nekonečných karavan, které *bez ustání* míří k Parzu s drahocenným nákladem dřeva. Myšlenka na lidské bytosti, které jsou schopny takovou věc naplánovat a v takovém rozsahu dokonale a systematicky provádět, ji naplnila úctou.

Vlnily se dál podél řady kmenů. Na několika místech byly stromy rozštípnuté a jejich nitro zářilo zeleným nukleárním žářem. Kolem žhnoucích míst se cílevědomě hemžili lidé. Z kmenů visely sítě a kusy provazů a Dura si všimla spacích kokonu, různých nástrojů, kusů oděvů a balíčků jídla, které byly v sítích uskladněny. Na jednom místě, v bezpečí husté sítě, se nacházel shluk nemluvnat a malých dětí.

„Tedy ta karavana,“ prohodila Dura, „připomíná malé město. Město v pohybu. Tady žijí celé rodiny.“

„Máš pravdu.“ Kae se trochu smutně usmála. „Ale s jedním rozdílem. Tohle město se za pár měsíců, až dorazíme k Parzu, rozpadne. A nás odvezou auty zpátky do provincie a práce začne nanovo.“

Minuly další síť plnou spících dětí.

„Proč Rauc necestuje s karavanou? S Browem?“ zeptala se Dura mírně.

Zdálo se, že Kae trochu ztuhla. „Protože tam, kde je, ji lépe platí. Mají holku. Neříkala ti? Protlačili ji na školu v Parzu. Musí takhle makat, aby měli na školné.“

Dura se přestala vlnit a zůstala viset ve Vzduchu. „Takže Rauc pracuje na stropní farmě v provincii, její dítě bydlí v té dřevěné škatuli u Pólu a Brow se vláčí kdesi v protiproudu s dřevařskými karavanami. A když mají štěstí, setkají se – jednou za rok, že?“ Vzpomněla si na Mixxaxovy, kteří byli také nuceni trávit většinu času v odloučení a z týchž důvodů. „Co je to za život, Kae?“

Kae se odtáhla. „Zdá se, Duro, že s tím nesouhlasíš.“ Rozmáchla se. „S celým naším způsobem života. Víš, všichni se nemůžeme jen bavit jako divoši v protiproudu.“ Kousla se do rtu, ale pokračovala. „Takhle to chodí. Rauc a Brow dělají pro svou dceru, co je v jejich silách. A pokud chceš vědět, jak snášejí svou odloučenost, měla by ses zeptat jich.“

Dura neodpověděla.

„Máme složitý život – možná složitější, než si dokážeš představit. Všichni musíme dělat kompromisy.“

„Fakt? A jaký ty děláš kompromis, Kae?“

Kae přimhouřila oči. „Pojďme za ostatními,“ prohlásila. „Je čas k jídlu.“

V nepřijemném tichu se vlnily podél složité lineární komunity.

U kmene jednoho velkého stromu uprostřed karavany se shromáždilo asi deset lidí. Do kmene byl vyřezán elegantní znak kola s pěti paprsky. Velká řezba obemykala válcovitý tvar kmene. V zářivých prohlubních symbolu byly umístěny malé misky s jídlem. Lidé se zachytili přímo kmene nebo provazů a částí sítí, které z kmene volně visely, a seskupili se kolem záře nukleárního plamene. Občas se někdo natáhl k ohni a vytáhl misku.

Dura se trochu nervózně připojila ke skupině. Ale přivítala ji lhostejná a dokonce i přátelská pokývnutí. Při svém kočovném životě křížem krážem provincií museli být tihle lidé, stejně jako všichni v celé velké provincii Parzu, na jednání s cizinci zvyklí.

Našla krátký kus provazu a omotala si jej kolem paže. Provaz vedl ke kmeni a rovnoměrnou silou ji tahal za ruku. Takže jsem se stala součástí karavany, pomyslela si, jsem k ní připoutána a ona mě táhne svou obrovskou setrvačností. Rozhlédla se po skupince. Tváře a uvolněná těla v praktických splývavých oděvech tvořily nepravděpodobnou půlkruhovou slupku kolem odhaleného nitra dřeva. Zelený přísvit jim ozařoval obličej a údy a do očních pohárků vrhal měkké světlo. Dura se cítila příjemně – měla pocit, že ji mezi sebe přijali – a tak se přiblížila k teplu nukleárního plamene.

Zahlédla Rauc a Browa, jak se spolu choulí na vzdálenější straně skupinky. Rauc na ni krátce zamávala, ale pak opět rychle začala věnovat pozornost manželovi.

Když se Dura diskrétně rozhlédla, všimla si, že většina skupinky je rozdělena do párů, které spolu klábosí. Odvrátila zrak a zahleděla se do rovnoměrného žáru ohně.

Někdo jí poklepal na rameno. Otočila se. Vedle ní se usadila Kae. „Dáš si něco k snědku?“ zeptala se s úsměvem.

Dura si nedokázala pomoci a pokradmu se rozhlédla. Nezdálo se, že by zde Kae měla nějakého partnera. V Kaeině chování nebyla ani stopa po dřívějším záblesku nepřátelství – Dura měla pocit, že Kae je v hloubi duše velice nešťastná a pokouší se to skrýt. Ve snaze udržet s Kae dobré vztahy se také usmála. „Díky, ráda.“

Kae se natáhla k horkým prohlubním, vysekaným do dřeva. Vyňala jednu z misek a dávala pozor, aby se nepopálila o horké dřevo. V misce, malé dřevěné kouli, se nacházela nepravidelná, tmavě hnědá hrouda. Dřevařka podala misku Duře.

Loguova dcera nahlédla do misky a váhavě do jídla dloubla prstem. Pokrm byl na dotek horký. Dura hroudu uchopila a vytáhla ven. Povrch byl chlupatý, ale chlupy byly do křupavá sežehnuty. Když je Dura zmáčkla mezi prsty, zapraskaly.

Nejistě pohlédla na Kae. „Co to je?“

„Nejdřív zkus,“ odvětila tajnůstkářky dřevařka a zahleděla se do zeleného přísvitů.

Dura dloubla do spečené kožešiny. „Mám to sníst naráz?“

„Jen si kousni.“

Dura pokrčila rameny, rázně zvedla hroudu, otevřela ústa dokořán a zakousla se do kožešiny. Povrch byl pružný. Dura měla problém jej prokousnout a chlupy ji škrábaly na patře. Pak kůže praskla a do úst a na bradu jí vytryskly kousky horkého, lepkavého masa. Vyprskla, ale pak si otřela tvář a polkla. Maso bylo hutné, teplé a trochu tuhé. Ukousla si kus kůže a pomalu žvýkala. Kůže byla houževnatá a téměř bez chuti. Pak ze slupky vysála zbytek masa. Uvnitř bylo tvrdé jádro, které vyhodila.

„Je to dobré,“ prohlásila konečně. „Co to je?“

Kae nechala prázdnou misku viset ve Vzduchu; strčila do ní ukazováčkem a sledovala, jak se převaluje. „Vejce spinového pavouka,“ odvětila. „Věděla jsem, že to neuhádneš. Tohle je jediný způsob, jak se dají jíst. V některých částech provincie jsou považována za lahůdku. Na okraji divokého lesa dokonce existuje komunita, která kvůli vejcům pavouky chová. Je to velmi nebezpečná, ale výnosná činnost. Pak musíš vědět, jak z vajec získat tu pravou chuť.“

„Myslím, že by mě nikdy nenapadlo, že to je pavouci vejce.“

„Musí se sbírat čerstvá – než se utvoří mladý pavouk a dokud je uvnitř vejce jakási kaše. Tvrdá část uprostřed je zárodek vnějšího krunýře; mladý pavouk do krunýře dorůstá tak, že požírá živiny.“

„Díky, žes mi to objasnila,“ poznamenala Dura suše.

Kae se zasmála a otevřela váček, který jí visel u pasu. Vytáhla kus pivního koláče. „Tu máš, zkus tohle. V Parzu je velká poptávka po podobných produktech ze vzdálených oblastí provincie. Máme z toho docela dobrý vedlejší příjem. A teď – což takhle dát si nějaké vepřové?“

„Proč ne. A pak mi můžeš povyprávět, jak ses dostala k práci v dřevařských karavanách.“

„Dobrá, ale jen když mi ty povíš, co děláš tady nahoře, tak daleko od protiproudu...“

Duru v břiše hrálo jídlo a v hlavě jí po pivním koláči vesele hučelo a tak se s chutí pustila do vyprávění svého spletitého příběhu. A trochu později v rovnoměrné záři nukleárního ohně kola celou historku zopakovala ostatním dřevařům, kteří jí pozorně naslouchali.

Ohřívací prohlubně, ve kterých spočívaly misky, byly nyní prázdné. Konverzace postupně utichala a Dura vycítila, že se shromáždění schyluje ke konci.

Rauc pustila manželovu dlaň a protlačila se doprostřed skupinky. Tiše zírala na Kolo, vyřezané do kmene stromu.

Poslední útržky konverzace utichly. Dura se rozpačitě rozhlížela. Uvolněná atmosféra se změnila ve slavnostně melancholickou. Dřevaři se od sebe oddělili a jejich postavy ztuhly ve Vzduchu. Dura pohlédla Kae do tváře. Jas ohně dřevaře ozařoval rozšířené oční pohárky, kterými upřeně pozorovala Browovu ženu.

Rauc začala pomalu hovořit. Pevným, monotónním hlasem recitovala jména – žádné z nich Dura neznala. Zdálo se, že tichý, unavený hlas pohltil celé shromáždění. Rauc rovnoměrně přednášela velkému Kolu, vyřezanému do dřeva, jméno za jménem a Dura pozorně naslouchala této uklidňující, rytmičné recitaci.

Loguova dcera si pomalu začala uvědomovat, že se jedná o jména obětí. Obětí čeho? Násilí, nemoci, smrti hladem, nehod. Tímto prostým obřadem si dřevaři připomínali jména mrtvých.

Někteří z těch lidí musí být mrtví už celé generace, pomyslela si Dura. Zemřeli tak dávno, že si nikdo už žádné podrobnosti nepamatuje. Ale tímto mírným, podmanivým kultem Kola zůstala jejich jména zachována.

A lidé, kteří žili na obloze, nemohli mít žádné památníky, zbyla jim jen slova.

Konečně seznam skončil. Rauc s prázdnou tváří zůstala tiše viset ve Vzduchu před Kolem. Ohřívací prohlubně začaly vyhasínat. Pak se žena pohnula. Rozhlédla se po okolních tvářích, jako by se právě probudila. Vzápětí se odvlhla k manželovi.

Skupinka se rozpadla. Brow svou ženu objal a odváděl ji stranou. Všechny páry se rozloučily a odvlhly.

Dura pokradmu sledovala Kae. Žena pozorovala Browa a Rauc a tvář měla bezvýraznou. Uvědomila si, že se na ni Dura dívá. Usmála se, ale hlas jí zněl napjatě. „Mám dojem, že mě zase v duchu kritizuješ.“

„Ne. Ale myslím, že teď chápu tvůj kompromis.“

Kae pokrčila rameny. „Většinu času jsme Brow a já spolu. Rauc to ví a musí s tím žít. Ale Brow – *miluje* Rauc. Tenhle den s ní mu stojí za sto dní se mnou. A s *tímhle* musím žít já. Všichni musíme dělat kompromisy, Duro. Dokonce i ty.“

Dura si připomněla dávno mrtvého Eska a podobně bolestný trojúhelník. „Ano,“ přikývla. „Všichni musíme dělat kompromisy.“

Kdesi ve spleti sítí a provazů, ze kterých se skládalo tohle podivné, lineární město, jí Kae nabídla místo na spaní. Dura s úsměvem odmítla.

Rozloučila se s Kae. Dřevačka pokývla hlavou a obě ženy na sebe pohlédly se zvláštním, tichým porozuměním.

Dura se odstrčila od kmene, vyrazila do Vzduchu a rozvlhla se směrem ke stropní farmě a bezpečnému soukromí svého hnízdečka.

Pod ní se do dálky táhla karavana a na desítkách míst hořely ohně ve tvaru kola.

13

Starý poraněný protiproudák v doprovodu nervózní zdravotní sestry z Nemocnice obecného blaha zdráhavě vplul do palácové zahrady. Když si ho Muub všiml, mávl nad hlavami zvědavých dvořanů na sestru, aby protiproudáka přivedla k fontáně, u které prodléval. Pak se otočil zpět k pomalému tanci supratekuté fontány.

Zahrada, nákladná scénérie paláce městského Výboru, spočívala jako koruna na temeni Parz City. Před mnoha generacemi ji založil jeden z předchůdců Horka IV. Ale byl to podivný génius současného předsedy a jeho fascinace světem přírody, který ho obklopoval, co přeměnilo tohle místo v takový div, jakým dnes je. V tomto pompézním parku byly k vidění exotické rostliny a zvířata z celého Obalu. Zahrada byla poseta nízkými, ale výstředními budovami, které tvořily palácový komplex a zářily jako jadřákové klenoty na drahých šatech. Dvořané, kteří tudy ve skupinkách proplouvali, se proplétali jako stádečka živě zbarvených zvířat.

Muub nikterak nemiloval pobyt pod širým nebem, ale zahradu si oblíbil. Zaklonil hlavu na ztuhlém krku a pohlédl do zlatožlutého Vzduchu. Pobývat zde pod zakřivenými, jiskřivými vírovými liniemi Pólu – a přesto v bezpečí prostředí vytvořeného lidmi – bylo osvěžující. Uklidňovalo ho vědomí, že zahrada, která se kolem něj rozprostírá na ne méně než jednom čtverečním centimetru, je vytvořena uměle, že toto muzeum zkrocené přírody je umělý výtvor. Při pohledu na její velkolepost by člověk uvěřil, že lidé dokáží dosáhnout čehokoli.

Diskrétně přejel zkušeným zrakem lékaře po blížícím se protiproudákovi. Adda se zdárně zotavoval, ale bez pomoci se stále ještě sotva hýbal. Spodní části nohou měl fixovány v dlahách a hrud' mu pokrývaly obvazy; pravé rameno obemýkala forma vyřezaná ze

dřeva. Také hlavu měl ořezanou a oční pijavice se vytrvale krmila v koutku toho oka, na které ještě viděl.

„Jsem rád, žeš mě mohl navštívit,“ přivítal ho Muub profesionálním úsměvem. „Chci si s tebou promluvit.“

Adda se zamračil přes pijavici v oku na Muubovu chloubu – oholenou hlavu. „Proč? Co jsi zač?“

Muub věnoval staříkovi okamžik chladného ticha. „Jmenuji se Muub. Jsem lékařem Výboru... a správcem Nemocnice obecného blaha, kde léčíme tvá zranění.“ Rozhodl se pokračovat v ofenzívě. „Poprvé jsme se setkali, když tě jeden náš občan přivezl do nemocnice. Při té příležitosti jsi mi řekl – nepředpokládám, že si to pamatuješ – abych »odprej skl«. Nu, odmítl jsem tento návrh přijmout. Namísto toho jsem se rozhodl se o tebe postarat. Dnešní setkání zde v zahradě, o které jsem tě požádal, můžeš považovat za přátelské gesto někomu, kdo je v Parzu nový a nemá tu nikoho. Ale na rovinu, pokud se nemíníš chovat slušně, měl by ses vzdálit.“

„Budu se chovat slušně,“ zavrčel Adda. „I když ten podfuk, že jsi mi prokázal ošetřením zranění nějakou laskavost, ti nespoknu. Velmi dobře vím, že požaduješ pěknou sumičku z Duřiny a Farrovy práce.“

Muub se zamračil. „Aha, ti tví společníci z protiproudu. Ano, chápu, že uzavřeli smlouvy.“

„Na otrockou dřinu,“ zasyčel Adda.

Lékař se uvolnil. Člověk, který dokázal přežít na dvoře Horka IV., si mohl dovolit nechat si líbit trochu popichování od starého slepého blázna z protiproudu. „Neprovokej mě, Addo. Pozval jsem tě sem, aby ses pobavil a shlédl představení. A přesně takhle mám v úmyslu strávit tento den.“

Stařík lékaře chvilku upřeně pozoroval, ale do diskuse se nepustil a odvrátil hlavu k fontáně.

Supratekutá fontána byla ústředním bodem zahrady. Sestávala z válce z průhledného dřeva o průměru dvaceti mikronů, který byl připevněn k vysokému, štíhlému podstavci. Uvnitř válce se vznášela nepravidelná rudomodrá koule plynu, která pomalu pulzovala. Válec – sám o sobě velmi drahý – byl přepásán pěti obručemi leštěného jadřáku a ježil se tyčemi, které pronikaly povrchem ven. Ke koncům

tyčí uvnitř válce byly připevněny nádržky – dřevěné krabičky s vyřezávanými podobiznami vládce Horka IV. a jeho předchůdců.

Krásní mladí akrobaté – muži i ženy, všichni nazí – se efektně vlnili kolem válce a ovládali důmyslný mechanismus. Z průhledného dřeva vrhala elektrická modř vírových linií mihotavé světlo a měkká, dokonalá kůže akrobatů zářila zlatavým svitem Vzduchu.

Protiproudák Adda si znechuceně odfrkl. „Kvůli tomuhle jsi mě sem přivedl?“

Lékař se usmál. „Nečekám, že bys pochopil, na co se díváš.“

Stařec se vztekle zamračil. „Tak mi to řekni.“

„Supratekutost,“ ukázal Muub prstem. „Válec je nádoba s nízkým tlakem. Není v ní žádný Vzduch... samozřejmě, kromě té koule uprostřed. To je Vzduch, ale nabarvený na modro, jak sis jistě všiml. Tamty obruče kolem válce generují lokální magnetické pole. Chápeš, co ti říkám? Je to jako Magnetopole, ale umělé. Regulovatelné. Tohle magnetické pole chrání válec, aby nebyl rozdrčen tlakem venkovního Vzduchu. A je seřízeno tak, aby udržovalo trochu Vzduchu uvnitř v té kouli uprostřed.“

„Takže co?“

„Takže můžeme spatřit Vzduch – ve kterém jsme obvykle ponořeni – zvenčí.“

Addo, Vzduch je neutronová supratekutá kapalina – docela pozoruhodná látka. Kdyby ji objevili obyvatelé nějakého jiného světa, považovali by ji za zázrak. Kvantovaná cirkulace – fenomén, který způsobuje, že se veškerý spin ve Vzduchu shromažďuje do vírových linií – je pouze jednou z vlastností. Teď se dívej, jak nádoby klesají a pak se zvedají z té koule Vzduchu.“

Pohledná mladá akrobatka – dívka s vlasy nabarvenými na modro – popadla jednu tyč, která vystupovala z válce, a zatlačila ji do průhledné stěny. Dno ozdobné nádržky na jejím konci se ponořilo do koule modrého Vzduchu. Nádobka se neponořila úplně celá; dívka držela nádržku tak, že horní okraj vyčníval dobré dva tři mikrony nad povrchovou vrstvou Vzduchu.

Modře zbarvený Vzduch se viditelně začal plazit vzhůru po stěnách nádoby, dorazil na okraj a vtekl dovnitř. Muub, který byl

jako vždy tímhle představením okouzlen a fascinován, měl pocit, že pozoruje živého tvora.

Když se hladina v nádržce vyrovnala s hladinou koule, akrobatka nádobku pomalu z koule vytáhla a vrátila ji k ostatním, takže se její dno nacházelo asi pět mikronů nad povrchem. Nyní modrý Vzduch sklouzl přes okraj a tenkým pramínkem, který začal stékat ze dna nádržky, se dychtivě vracel do ústřední koule.

Herecká společnost akrobatů předváděla tuhle podívanou celé dny, což bylo jistě nákladné. Adda prázdným pohledem zdravého oka pozoroval několikrát za sebou celý cyklus.

Muub ho po očku sledoval, pak potřásl hlavou. „Tebe to nezajímá? Člověče, dokonce i ta tvá pijavice projevuje více zájmu!“ Pocítil absurdní nutkání představení ospravedlnit. „Fontána demonstruje supratekutost. Když se nádobka ponoří do koule, na jejím povrchu se vytvoří tenká vrstva kapaliny. A této jemné vrstvičky – silné jen několik neutronů – využije Vzduch a pronikne do nitra nádoby. Když se nádobka zvedne, Vzduch použije stejnou cestu k návratu do koule. Docela pozoruhodné.

Obruče drží slabý magnetický gradient mimo geometrický střed válce. Těmhle gradient udržuje Vzduch uprostřed koule... a je výsledným rozdílem potenciální elektromagnetické energie, která řídí cyklus fontány. A...”

„Jak fascinující,“ poznamenal Adda suše.

Muub spolkl kousavou poznámku. „Nu, já vím, že vy lidičky máte jiné životní priority. Pojdme si prohlédnout zbytek zahrady... možná ti něco z toho připomene svět, který jsi opustil. Vlastně jsem zvědav, jak jste žili.“

„*My protiproudáci?*“ zeptal se stařík sarkasticky.

„Vy, Lidské bytosti,“ odvětil lékař uhlazeně. „Například supratekutost... Víte toho hodně o takových věcech?“

„Většina věcí, které naše děti učíme,“ prohlásil Adda, „je zaměřena prakticky na každodenní život... jak opravit síť, jak se udržovat v čistotě, jak přeměnit utlučenou mrtvolu vzdušného prasete v jídlo, oděv, zbraně a řemení.“

Muub se lehce otrásl.

„Ale vědění je naším společným dědictvím, měšťáku,“ zamumlal stařec. „Těžko bychom vám dovolili, abyste nás o něj okradli, tak jako jste nás před deseti generacemi oloupili o naše místo zde.“

Lékař se otočil a pomalu odváděl Addu od fontány. V porovnání s ladností mládí akrobatů byla Addova nemotorná prkennost k smíchu – a přesto se zdá, pomyslel si Muub, že ten stařík má v sobě jakousi vzrušující energii. Propluli oblastí jedné z Horkových pokusných stropních farem. Zde vyřázely z půdy, která napodobovala kořenové podloží kůrového lesa, vysoké silné stonky nového druhu pšenice.

„Řekni mi, Addo, jaké máš další plány?“

„Proč tě to zajímá?“

„Jsem zvědavý.“

Adda zůstal chvíli zticha. Pak zdráhavě odvětil: „Vrátím se domů. Zpátky do protiproudu. Co jiného mi zbývá?“

„A jak to chceš udělat?“

„Pokud budu muset, tak se tam, sakra, dovlíním,“ zavrčel Adda. „Když mě tam nemůže odvést nějaký *občan* v jednom z těch vašich aut, tažených prasaty.“

Muub byl v pokušení se staříkovi vysmát. Pokusil se s ním soucítit, vžít se do Addovy situace – osamělý a daleko od domova na místě, které mu, navzdory předstírané statečnosti, muselo připadat děsivě cizí. „Příteli,“ prohodil Muub klidně, „při vší úctě k dovednostem mého personálu v Obecném blahu a k zjevným pokrokům, které děláš... tě musím upozornit, že potrvá ještě dlouho, než budeš takové cesty schopen. Dnes by tě i taková jízda autem zabila.“

„Zkusím to,“ zavrčel Adda.

„Řekněme si to na rovinu; i kdybys to dokázal, už nikdy nebudeš tak silný jako dřív. Výkon tvého vzduchového systému klesl značně pod svou nominální hodnotu.“

Po chvíli se stařík pochybovačně zeptal: „To bych nemohl lovit?“

„Ne,“ zavrčel lékař rozhodně hlavou. „Dokonce i kdyby ses dokázal vlnit tak rychle, aby ses přiblížil, řekněme, ke starému a ochablému vzdušnému praseti...“ – Muubova řeč smazala lehký

úsmev z protiproudákovy tváře – „nikdy bys nepřežil nízké tlaky řídkého Vzduchu v horní části Obalu. Víš, kdyby ses vrátil do protiproudu, stal by ses pro své lidi břemenem. Je mi líto.“

Adda nyní zjevně obrátil vztek proti sobě. „Nebudu břemenem. Po té nehodě jsem chtěl zemřít. Vy jste mi to nedovolili.“

„Tak se rozhodli tví společníci. To oni ti nedovolili zemřít; prodali svou práci, aby zaplatili za tvé zdraví. Addo, měl by ses snažit být ve svém novém životě co nejužitečnější, dlužíš jim to.“

Adda toporně potřásl hlavou, na krku mu zašustily obvazy. „Domů se vrátit nemůžu. A co mám dělat tady?“

„Třeba by sis mohl najít práci. Ať bys sehnal cokoli, zmenšilo by to břemeno na bedrech tvých přátel.“ A mezi jiným by to mohlo pomoci zaplatit za tvou stravu a bydlení, až jednou skončí lékařská péče, pomyslel si v duchu Muub.

„Co bych mohl dělat? Lovíte tady? Mám pocit, že při ošetřování zmutované trávy bych nebyl příliš platný.“

Nyní se blížili k napodobenině divokého kůrového lesa. Ze střechy Parzu vyrážely útlé pruty zakrslých kůrových stromů, ne vyšších než člověk. Když proplouvali kolem, chňapl po nich mladý rejnok, který byl ke střeše připoutaný krátkým kusem provazu. Muub zvědavě pohlédl na Addu a čekal, jak stařík na tuhle malou ukázkou lesa zareaguje. Ale Adda stočil tvář vzhůru k vírovým liniím, které se míhaly nad městem; zdravé oko měl přivřený, jako by pozoroval něco určitého, a po tváři se mu plazila pijavice.

Muub zaváhal.

„Když jsem se s tebou setkal poprvé, byl jsi zafačovaný v provizorních obvazech. A měl jsi dlahy... Pamatuješ? Ty dlahy byly vlastně oštěpy o různé délce a tloušťce. Všechny byly pěkně vyřezávané.“

„A co s tím? Chceš mi naznačit, že bych tady za ně mohl dostat dobrou cenu? Měl jsem dojem, že vaši lidé, *strážce*, jsou po zuby ozbrojeni luky a biči.“

„Jistě. Ale my nepotřebujeme vaše zbraně... jako *zbraně*. Oštěpy jsou trochu – kuriózní lidské výtvary.“ Muub hledal správná slova. „Primitivní umělecké výrobky jsou opravdu docela žádané. Addo, předpokládám, že bys mohl za své výrobky dostat slušnou cenu,

zvláště od sběratelů primitivního umění. A pokud bys náhodou dokázal vyrobit další...”

Světlo kolem nich se podivně změnilo. Muub se rychle rozhlédl. Měl pocit, že na ně vrhlo stín vzdušné auto, ale obloha byla až na vírové linie prázdná. Nicméně přetrvávající pocit změny Muuba znervózňoval; přitáhl si róbu k tělu.

Adda se rozchechtal. „To raději chcípnu, než bych se kurvil.“

Lékař otevřel ústa, aby mu odpověděl. *Je to na tobě, starče...* Ale nyní se mezi dvořany kolem nich začal šířit rozruch. Už v malých skupinkách nekuli pikle, ale všichni se shromáždili do houfu a ukazovali k nebi. „Zajímalo by mě, co se děje. Vypadají vyděšeně.“

„Koukni se nahoru,“ prohodil stařík suše. „Možná to s tím má něco společného.“

Muub pohlédl do staříkovy zatrpklé, potlučené tváře a pak pozvedl hlavu k obloze.

Linie toku se pohybovaly. Vlnily se pryč od města a jako obrovité čepele nožů se zvedaly ke Kůře.

„*Porucha*,“ prohlásil Adda sevřeným hlasem. „Další. A tahle bude zlá. Muube, musíš udělat, co je v tvých silách, abys ochránil své lidi.“

„Je město v nebezpečí?“

„Nevím. Asi ne. Ale ti na stropních farmách určitě...”

Muub si v posledním okamžiku, než vyrazil za svými povinnostmi, uvědomil, že Addovi vlastní lidé, ztraceni kdesi na obloze, jsou také vystaveni katastrofě.

Zdálo se, že se mu Vzduch nad hlavou třpytí; kdesi zaječel jakýsi dvořan.

Proměny na obloze si jako první povšimla Rauc.

Pracovala s Durou v rohu Frenkovy stropní farmy. Dura nesla na zádech povinnou nádrž se Vzduchem. Roušku měla z tváře staženou a těžká dřevěná nádrž jí při práci narážela do zad. Vrazila hlavu a ramena vysoko mezi stonky pšenice, takže ji obklopovala zlatožlutá klec obilí. Natáhla ruce nad hlavu a hrabala prsty mezi kořeny pšenice. Stonky ji škrábaly na nahých pažích. Zde vyrůstal další výhonek; na dotek byl teplý a měkký, nesporně živá rostlina, podél

osy pulzovalo tenké vlákno těžkých jader. Mladé kůrové stromky patřily k nejběžnějšímu nebezpečí Frenkovy úrody. Navzdory neustálému plení stále rašily mezi klasy. Výrůstky – tenčí než prst – bylo obtížné spatřit, ale nebylo těžké najít je po hmatu mezi stonky pšenice. Sledovala prsty výhonky nahoru až do stínu pšenice. Pronikala ke kořenům, které se jako had klikatily vzhůru do spleti sazenic, a opatrně proutky vytrhávala.

Byla to nudná, tupá práce, ale poskytovala i jisté uspokojení. Ráda cítila rostliny mezi prsty a s radostí pozorovala, jak rychle se učí těmto prostým dovednostem. Možná, že v jiném životě bych mohla být docela dobrou rolnicí, pomyslela si. Líbil se jí řád, který na farmě panoval – i když se jí nezamlouvalo stísněné prostředí ubytovny – a práce byla tak jednoduchá, že mohla nechat své myšlenky toulat se a myslet na Farra, na protiproud a...

Rauc s nejistým úsměvem zvolala: „Hele, Duro, koukni na oblohu... Zvláštní, že?“

Dura, vyrušená ze snění, podrážděně vykoukla z pšenice. „Co je?“ vyštěkla a vyrazila k přítelkyni. Cestou si oprašovala ruce.

Rauc, která se s lehkým vlněním vznášela ve Vzduchu, ukázala pod sebe. „Koukni na vírové linie. Už jsi někdy viděla, aby se chovaly takhle?“

Vírové linie se chovají podivně?

Dura prudce sklonila hlavu a zrakem pátrala po obloze.

Vírové linie se *mihotaly* takovým množstvím malých nestabilit, že téměř nebyly vidět. V dálce však dokázala rozeznat jednotlivé vlnky, které pádily po liniích jako drobná, hopkající zvířátka. A linie se hnaly vzhůru, ven z Obalu ke Kůře. K farmě. K Duře.

Kam až oko dohlédlo byly všechny linie v pohybu; rovnoběžné šiky uháněly neměnnou rychlostí jakoby přímo k ní.

V dálce se objevilo ještě něco jiného – jakýsi temný tvar na okraji periferního vidění brázdil žlutý horizont modrobílým světlem.

„Rauc,“ vyhrkla Dura, „musíme vypadnout.“

Rauc k ní lhostejně zvedla hubenou, unavenou tvář za ochrannou rouškou klobouku. „Proč? Něco se děje?“

Důra si strhla klobouk z hlavy a netrpělivě si začala odepínat řemení vzduchového zásobníku. „Dej mi ruku.“

„Ale proč...“

„Tohle je Porucha. A pokud odsud hned nevypadneme, tak nás zabije. Dej mi ruku! Ted'!“

Rauc poklesla čelist. Dura v jejím výrazu spatřila šok, ale ještě ne strach. No, na ten bude ještě dost času. Popadla Rauc za ruku; žena měla kůži na dlani ztvrdlou od práce, ale ruka byla chladná, ještě ji nerozehřála hrůza. Dura oběma nohama vykopla proti Magnetopolu a rozvlnila se od Kůry dolů k blížícím se liniím toku. Zpočátku táhla Rauc za sebou jako mrtvolu, ale po několika tempech se přítelkyně začala také vlnit.

Když Hvězdu postihla Porucha, Obal nedokázal udržovat pomalou, rovnoměrnou rotaci.

Supratekutý Vzduch se pokoušel emitovat přebytečnou rotaci ze svého objemu vytlačováním šiků vírových linií – linií kvantifikované vířivosti – ven ke Kůře. A samotné linie byly nestabilní a mohly se přetrhnout...

Ženy klesaly do pádícího lesa vírových linií. Obvykle bývaly linie vzdálené od sebe asi deset výšek člověka, takže – za normální situace – nebylo těžké se jim vyhnout. Ale už nyní, na počátku spinové bouře, se zvedaly rychleji, než se Lidské bytosti dokázaly vlnit. Vírové linie, které kolem obou žen svištěly, jiskřily modrým elektrickým světlem. Po nich pádily nestability o velikosti lidské pěsti, které se srážely, splývaly a zanikaly.

Rauc začala fňukat. Dura se do mysli vetřela děsivá představa Eska, který při poslední Poruše implodoval poblíž zdivočelé vírové linie. Soustředila se na nárazy řídkého Vzduchu na holou kůži, na jeho nepřírozenou chuť a na děsivé jiskření vírových linií. Právě teď záleželo jedině na přežití.

Řady vírových linií stále houstly, jak se linie hromadily u Kůry v nemožném pokusu o únik z Hvězdy. Bylo stále těžší uhýbat těm, které kolem Dury přelétaly jako nekonečně dlouhé čepele. Musela se naklánět a vlnit, aby mezi liniemi proklouzla. Také nestability stále rostly. Nyní na vznášející se linie napochodovaly vlny o výšce člověka, které se zvětšovaly a zrychlovaly. Ve způsobu, jakým

složité křivky vysávaly energii z vírových linií a uháněly ke Kůře, byla jakási strašlivá krása. Vzduch naplňoval ohlušivý, ubíjející řev žhavých linií.

Dura brzy rozbolely paže a nohy, již tak unavené z dlouhé směny, a zdálo se, že ji Vzduch škrábe v plicích a kapilárách. Ale nyní, když prorazily lesem uhánějících vírových linií a pronikaly hlouběji do Obalu, začaly linie řídnout. Dura pohlédla dolů a s povděkem zaregistrovala, že se blíží do míst, kde byly linie – přestože stále bičovaly Vzduch téměř nadpřirozenou rychlostí – roztaženy skoro do svých normálních rozestupů. A ještě dál se zdál Vzduch skoro prázdný, jakoby dočasně zbaven vířivosti linií.

Dura pustila Raucinu ruku a odvážíla se ohlédnout.

Vírové linie letěly do Kůry, prořezávaly jadernou hmotu a usazovaly se mezi složitými jádry Kůry. Když linie roztržštěné nestabilitami dorazily do stropního lesa, Vzduchem se rozprskly kousky rozbité hmoty. Linie trhaly Frenkovu stropní farmu na kusy. Obilí, o které se jen před několika okamžiky starala, bouře vyrvala z kořenů a tlusté stonky pšenice se rozptýlily do Vzduchu. Dura si všimla, že výhonky, které jsou v lesním stropě zakořeněné hlouběji, paradoxně spinovou bouří přežily, zatímco zmutovaná tráva ne.

O kus dál, ve středu Frenkovy farmy, bouře oděrala budovy z ukotvení a vrhla je ke kůrovému stropu. Jedna z nich se rozletěla ve spršce třísek. Kuliové i předáci prchali z polí i budov. Vypadali jako mračno těžkopádného hmyzu, které klesá z polí k uhánějícím spinovým liniím. I přes řev bouře slyšela Dura jejich křik. Zajímalo ji, zda neuslyší i hlas Qose Frenka. Někteří lidé se zoufale snažili, stejně jako předtím Dura s Rauc, prolétnout smrtícím deštěm vířivosti. Ale většina se rozhodla příliš pozdě. Protože nebyli schopni protáhnout se přehradou zkroucených linií, museli se otočit a šplhat ke Kůře.

Ale tam nebylo kde se skrýt.

Dura spatřila ženu se vzduchovou maskou na tváři, která vlétla do pšenice, jako by se snažila přehrabat kůrou. Když do ní vírové linie narazily, tělo se s roztaženými rukama i nohama prohnulo kolem linií jako luk. Ženin tenký, pronikavý jekot začal stoupat a pak náhle utichl.

Dura se soustředila na slabý pach rozbouřeného Vzduchu, na jeho ostrost v nosních dírkách, na patře a na rtech. Ještě zdaleka nebyla mimo nebezpečí. Pozorovala, jak na nedaleké linii vznikla nestabilita. Připomínala rostoucí nádor a jako kosa svištěla Vzduchem. Pohyb po linii, kombinovaný s vlněním, ji přenesl diagonálně kolem Dury. Když překonala výšku člověka, začala se ladná vlna hroutit; zdálo se, že se jí u základny utváří jakési hrdlo a po obvodu se jako doprovod vlní sekundární nestability...

Hrdlo se začalo přibližovat. Dura jen fascinovaně zírala.

Jiskřivé vírové linie se překřížily. Hrdlo se uzavřelo a od linie se odpoutal vířící prstenec o průměru asi dvou výšek člověka. Linie, osvobozená od obtížné nestability, se elegantní vlnkou odrazila od prstence a pak začala stoupat ke Kůře. Rozkmitaný prstenec rotoval Vzduchem a prořezával si cestu úhlopříčně přes šiky vírových linií.

Vírový prstenec.

Lidské bytosti se domnívaly, že prstence se tvoří při extrémním spinovém počasí zhruba jednou za generaci. Dura dosud žádný prstenec nespatriila a pokud si pamatovala, tak její otec za celý svůj dlouhý život v protiproudu také ne.

Pocítila osten znepokojení. *Vírový prstenec. S Hvězdou se děje něco velmi neobvyklého.*

Připomněla si zvláštní, vzdálený pohyb, který zahlédla na počátku bouře, jehličky modrého světla na vydutém horizontu. Možná tohle všechno způsobilo to modré světlo. Ujistila se, že není v bezprostředním ohrožení, rozhlédla se po obloze a hledala jakýkoli nezvyklý úkaz...

Uslyšela křik. *Rauc.*

Dura se prudce stočila ve Vzduchu a nohama udeřila do Magnetopole. Rauc se od ní nepovšimnuta vzdálila. Dura ucítila vlnu vzteku na sebe samu. Zuřila na svou nedbalost, že se nechala strhnout fascinací vírovým prstencem.

Křik přicházel od vírového prstence, který stoupal ke Kůře. Tam nahoře v řídnoucím lese pádících vírových linií se vznášela Rauc. Zřejmě spatřila škody napáchané na farmě a vzala si do hlavy, že se musí vrátit. Na pomoc. A nyní stála stoupajícimu prstenci přímo v cestě. Její oči a rozevřená ústa připomínaly na kulatém obličejí tři

cákance tmavé barvy. Žena, jako by hypnotizována oscilací prstence, visela ve Vzduchu a vůbec se nepokoušela uniknout.

Dura se ze všech sil vlnila Vzduchem a uháněla ke vzdálené scéně. „Uхни mu z cesty! Rauc, uхни mu z cesty! Zabije tě...“

Neměla šanci prstenec dohonit. Zdálo se, že Rauc téměř trpělivě čeká, až k ní oscilující disk dorazí. Duru škrábal Vzduch v ústech a hrdle, drápala se jím, ale marně. Starost o trpělivou, nevinnou Rauc se mísila se záplavou divokých vzpomínek na deprese, které pociťovala při ztrátě Eska a otce a na neustálou, bezmocnou bolest při myšlence na Farra, který byl tak vzdálený.

Mechanismus prstence umožňoval liniím zbavit se nestability, náraz odstranit přebytečnou energii a znovu získat ztracenou rovnováhu. Ale sám prstenec byl nestabilní. Když stoupal Vzduchem, celý se třásl a vypadal téměř křehce. Viditelně se zmenšoval: už ztratil polovinu z původního průměru a byl nyní široký sotva výšku člověka. Jak rotoval plynem, jeho cesta se začala zakřivovat. Na okamžik Dura divoce zadoufala, že kombinace vlivů smršťování a odchylky trajektorie by mohla prstenec odvést od přítelkyně. Kdyby se Rauc odvlhčila aspoň kousek stranou...

Ne. Bylo příliš pozdě. Rauc dosud žila, zhluboka oddechovala a byla při vědomí; ale jako by už byla mrtvá.

Prstenec ji zasáhl do bránice. Zdálo se, jako by Rauc implodovala kolem pásu vířivosti. Pracovní kombinéza se roztrhla a cosi ji stahovalo, takže se objevila Raucina holá záda. Dura spatřila, jak úlomky kostí pronikají kůží. Jedna paže se zkroutila a utrhla. Vzduchem se zmítal příšerně pokroucený pahýl obnažené kosti a vaziva. Hlavu měla stále na krku, ale zdálo se, že na ni působí strašlivý tlak; Raucina tvář se napjala a ústa se jí v koutcích groteskně roztrhla.

Vírový prstenec prošel Rauc a rychle se zmenšoval.

Dura se přestala vlnit a zůstala viset ve volném prostoru. Cítila, jak její svaly opouští napětí; pomalu se stočila do klubíčka, jako by chtěla usnout. *Tohle se nemělo stát, pomyslela si. Tohle není správné. Takový osud si nezasloužíme. Je to – zvrácené.*

A teď' přibýlo v litaniích karavan další jméno.

Na horizontu se cosi pohybovalo. Vzduch prořezával jakýsi objekt. Připomínal rejnoka, který zářivě zlatými ploutvemi buší do Vzduchu... ale byl mnohem větší, byl tak veliký, že byl zřetelně viditelný i v mlžné dálce horizontu. Modrobílé blesky vystřelovaly z břicha velikého nebeského rejnoka do namodralého purpuru Kvantového moře.

Duře se vrátily vzpomínky na legendy, které vášnivými hlasy vyprávěli shrbení starci s vytřeštěnými očima. Víím, *co to je. Mohlo by to těmi paprsky způsobovat Poruchy?*

Víím, co to je. To je loď, která přilétla do Hvězdy.

Nechala hlavu klesnout ke kolenům.

Xeelee.

14

Xeelee.

Mezi troskami budov stropní farmy choval Hork v klíně hlavu svého otce. Vzhlédl k Muubovi, ve vousaté tváři se mu zračilo zoufalství a hněv.

Lékař, který pozorně prohlížel těžce zraněného Horka IV., předsedu parzského Výboru, se rozhodl zapomenout na nebezpečí, že bude vystaven nevyzpytatelnému vzteku Horka mladšího, a pohlízet na mocného muže jako na každého jiného pacienta.

Jakmile do Parzu dorazila zpráva o Poruše, Hork, ve strachu o otcův život, povolal Muuba. Nyní, téměř o den později, dorazili na pokusnou farmu na Kůře.

Členové nevelké skupiny zdravotnického personálu, která zde pobývala, byli očividně zavaleni prací na nápravě škod, způsobených Poruchou. Muubův příjezd přivítali s podivnou směsicí úlevy a obav – na jedné straně by se rádi zbavili odpovědnosti za zraněného předsedu, na druhé straně měli obavy, zda nebudou obviněni z nedbalosti. Nicméně zdravotníci zcela zjevně udělali, co bylo v jejich silách, a Muub byl přesvědčen, že lepší péče by se nedostalo ani v Nemocnici obecného blaha. Ale Muub také okamžitě poznal, že veškeré úsilí lékařů nebylo nic platné. Na první pohled bylo zřejmé, že velká, křehká lebka předsedy Výboru je prasklá.

Nad tělem se vznášel strážný s nabitou kuší a kradmým pohledem Muuba pozoroval.

Hork k lékaři pozvedl kulatou tvář. Muub z jejích tvrdých rysů dokázal vyčíst, že rozzlobený Hork již ví, k čemu došlo. Pokusil se zapomenout na strážného, který pozoroval každý jeho pohyb. Hork je přece zarmoucený syn, pomyslel si. „Pane,“ spustil pomalu, „je mrtvý. Je mi to líto. Ale...“

Zdálo se, že se Korkový oční pohárky ještě prohloubily. „Sakra, to vidím.“ Rychle přelétl zrakem otcovo potlučené tělo a nervózně škuibl lemem své krásné róby.

„Lékaři se ti to báli říct,“ poznamenal Muub.

„Měli snad důvod?“

Lékař se pokusil odhadnout Horkovu náladu. Byl natolik čestný, aby si připustil, že by neměl žádné výčitky svědomí, kdyby byl nucen nešťastné ošetřovatele předhodit Horkovu hněvu, aby zachránil sám sebe. Ale zdálo se, že Hork, i když je v šoku, uvažuje rozumně. A v jádru to nebyl mstivý člověk. „Ne. Udělali, co mohli.“

Hork přejel rukou po otcových řídkých, zažloutlých vlasech. „Nezapomeň jim říct, že jejich práci oceňuji. Vysvětli jim, že se nemají čeho bát... A dohlédni, aby se postarali o ostatní raněné.“

„Jistě.“ Na zdravotníky čekala spousta práce. Když vzdušný kočár uháněl pod zničenou provincií, Muub vnímal děsivé záblesky zničených polí a rozbitých budov. V poklidném Vzduchu se vznášeli mrtví kuliové i stonky pšenice, vyrvané z kořenů. Mezi těly čenichala vzdušná prasata a hledala něco k snědku. Muub se zachvěl. „Možná zde budu muset zůstat, pane. V celé téhle oblasti čeká spousta naléhavé práce. Musíme najít a ošetřit všechny raněné, dříve než...“

„Ne.“ Hork stále hladil otcovu tvář, ale hlas měl úsečný a rozhodný. „Mám v úmyslu zde zůstat ještě den, abych dal do pořádku otcovy záležitosti. Během té doby si tady můžeš dělat, co chceš. Ale pak se vrátím do Parzu a ty pojeděš se mnou.“ Zvedl tvář k obloze a upřeně se zahleděl na Kůru, na vírové linie, které opět ztuhly v původních polohách. „Nejen tato farma byla zničena, dokonce nejen tato část Kůry, Muube, pohroma postihla celé okolí Pólu. Zasáhla nejlepší části provincie Parzu. Bylo mi řečeno, že důvodem byl způsob vibrace Hvězdy.“ Potrásl hlavou. „Prý nám má být útěchou, že obdobná katastrofa postihla celou Hvězdu až k Severnímu pólu. Jeden přemoudřelý pitomec mi s bodrým úsměvem sdělil, že celá Hvězda zní jako jadřákový zvon... Nyní musím zajistit, aby záchranné práce probíhaly, jak nejlépe to půjde – a začít zvažovat, jaké důsledky bude mít taková katastrofa zásobárny obilí na samotný Parz. A tebe, Muube, potřebuji mít s sebou. V celé

provincii jsou tisíce pacientů, nejen těch pár desítek zde. A mám pro tebe ještě jeden úkol...”

„Jak si přeješ.“

Hork stále zkoumal oblohu. „*Xeelee*,“ pronesl.

Muub, který měl plnou hlavu následků neštěstí, se pokusil soustředit na podpředsedovu poznámku... Zdálo se, že ji Hork považuje za velmi důležitou. Tím pádem, pomyslel si lékař unaveně, je velmi důležitá i pro Muuba.

„Promiň, pane. Nerozumím.“

„Přesně tohle říkají.“

„Kdo?“

„Prostý lid... obyčejní lidé tady na farmě. Kuliové a předáci. Dokonce i někteří zdravotníci, kteří by měli být natolik vzdělaní, aby z toho měli rozum.“ Horkova tvář se zkřivila do příšerné napodobeniny úsměvu. „Všichni viděli na obloze paprsky, všichni viděli přilétat zvenčí do Hvězdy lodí. Muube, realita těchto vizí se zdá být neoddiskutovatelná. A prostý lid pro to má jediné vysvětlení... že se vrátili *Xeelee*.“ Sklopil zrak k otcově proražené lebce. „Zjevně aby nás zničili.“

Zneklidněný Muub se naklonil a sevřel Horkovo masité rameno. V Horkových mohutných svalech ucítil napětí. „Pane, to je absurdní. Prostý lid neví vůbec nic. Nesmíš...”

„Kecy, Muube.“ Hork vrhl na lékaře divoký pohled, ale ten sebral odvalu a očima neuhnul. „Zdá se, že i po všech těch letech ví každý o *Xeelee* úplně všechno. Po všech těch generacích ututlávání, které od Reformy uběhly, že? Začínám si myslet, že tyhle pověry jsou jako plevel na polích mého otce. A stejné to je i s tím zatraceným kultem Kola – nezáleží, kolik těch parchantů na něm polámeš, stejně budou přicházet stále další a další. Ten kult je prostě nevykořenitelný. Bují dokonce i na samotném dvoře! Muube, věřil bys tomu?“

Lékař ztuhl. „Pane, potkalo nás velké neštěstí. Musíme si poradit s následky Poruchy. Nemůžeme se zabývat povídkami nevzdělaného lidu. A...”

„Nepoučuj mě o mých povinnostech, doktore,“ zavrčel Hork. „Samozřejmě, že si musím poradit s následky téhle Poruchy. Ale

nemohu, Muube, ignorovat věc, kterou lidé viděli.“ Horkova kulatá tvář nabyla rozhodného výrazu. „Nemohu ignorovat obrovskou loď, která pronikla Kůrou z prostoru za Hvězdou. A zřejmě vystřelovala jakési střely, oštěpy světla, do Kvantového moře. Muube, co když ta loď *způsobuje* Poruchy? Co pak? Jaké jsou mé povinnosti?“

Muub se od Horka odtáhl. Navzdory vyčerpání a šoku cítil, jak mu tělem probíhá třas uctivé bázně – hluboké, primitivní pokory. *Hork měl v úmyslu postavit se samotným Xeelee.*

„Ted', když otec odešel, stane se dvůr rejdištěm pletich. V chaosu, způsobeném touhle Poruchou, možná dojde i k nějakému atentátu... a já nemám čas starat se o takové hlouposti. Musíme najít způsob, jak čelit hrozbě Xeelee. Muube, potřebujeme znalosti; musíme nepřítele poznat, než s ním začneme bojovat.“

Lékař se zamračil.

„Ale tolik generací po Reformě se naše znalosti o mýtech Xeelee zúžily na útržky legend. Možná bych se mohl poradit s vědci z univerzity...“

Hork potřásl mohutnou hlavou. „Všechny knihy už před mnoha generacemi naházeli do výsypek v Přístavu... A hlavy těchto »vědců« jsou uvnitř stejně prázdné, jako jsou zvenčí vyholené.“

Muub se musel přinutit, aby si rozpačitě nepohladil vlastní holou lebku.

„Muube, musíme se nad tím zamyslet v širším měřítku. Nesmíme uvažovat pouze v hranicích města. Co ti podivní protiproudáci, o kterých jsi mi vyprávěl? Ten stařec a jeho kumpáni... ti podivíni z divočiny. Protiproudáci vyznávají kult Xeelee, že? Možná by nám mohli povědět něco užitečného; možná si uchránili ty znalosti, které jsme my pošetile zničili.“

„Možná,“ přikývl poslušně lékař.

„Muube, přiveď je do Parzu.“ Hork sklouzl pohledem na otce. „Ale nejdřív,“ nařídil tiše, „se postarej o své pacienty.“

„Ano. Já... omluv mě, pane.“

Muub sebral všechny síly, odvlínil se od tohoto příšerného živého obrazu a vrátil se ke své práci.

Dura plachtila, dokud ji nezastavil lehký odpor Magnetopole. Opřela se o pole, aby dala odpočinout znaveným údům, které měla nepříjemně rozbolavělé po mnohadenním vlnění ze zničené stropní farmy.

Rozhlédla se po prázdné zlatožluté obloze. Daleko pod sebou spatřila vydutou bouli Kvantového moře a kolem ní se klenuly nové neporušené vírové linie. Zdálo se, že k nedávné Poruše vůbec nedošlo. Hvězda, která se zbavila přebytečné energie a momentu hybnosti, se s udivující rychlostí opět stabilizovala.

Smůla je, pomyslela si Dura, že totéž nemohou udělat lidé.

Nasála Vzduch a pokusila se posoudit rozestupy vírových linií a odstín rudé barvy vzdáleného Jižního pólu. Musí být celou zeměpisnou šířku daleko. V místě tábořiště Lidských bytostí vypadala obloha velmi podobně. Zašmátrala ve vaku, který jí visel na provaze u pasu. Když na tuhle pout' vyrazila, měla mohutný, neohrabaný vak plný chleba, ale nyní se zdál nepříjemně lehký. Vytáhla hrudku sladkého, vydatného chleba a začala žvýkat. Nemohla se nacházet dále než centimetr od území Lidských bytostí; už teď by je měla spatřit. Pokud se, samozřejmě, nepřestěhovaly – nebo, pomyslela si s těžkým srdcem, pokud je nevyhladila Porucha. Ale i tak by jistě našla jejich věci, roztroušené po okolí – nebo jejich těla. A...

„Duro! Duro!“

Volání přicházelo odněkud shora, od kůrového lesa. Dura se ve Vzduchu prudce otočila a pohlédla po hlase. Proti mlžnému, spleťitému povrchu lesa nebylo snadné rozeznat pohyb, ale – támhle! V dálce se osamoceně vlnil hubený, nahý mladík – a nebyl úplně sám, cosi ho doprovázelo. Blížil se k Duře a něco malého mu vířilo kolem nohou. Přimhouřila oči. Vzdušné sele? Ne, opravila se rychle; bylo to dítě, nemluvně.

Vyrazila k lesu. Uvědomovala si, jak ji bolí unavené nohy, ale to teď nebylo důležité.

Oba dospělí se zastavili ve Vzduchu asi výšku člověka od sebe. Nemluvně, ne starší než pár měsíců, se tisklo k nohám muže, zatímco dospělí se s podivnou ostražitostí vzájemně měřili. Muž – vlastně ještě skoro chlapec – se opatrně usmál. Zdálo se, že má hubený

obličej jen samou kost a ve vlasech se mu předčasně začaly objevovat žluté pruhy; když se usmál, jako by se mu oční pohárky zvětšily a vyčnívající zuby zaplnily většinu obličeje. Přes vnější změny, způsobené hladem a strádáním, jí tahle tvář byla známá jako vlastní tělo. Tenhle obličej znala větší část svého života. Po té spoustě cizinců, se kterými přišla do styku v Parzu a později na stropní farmě, měla Dura pocit, že při pohledu do této tváře znovu objevuje vlastní identitu. Zdálo se jí, jako by od Lidských bytostí nikdy neodešla. Všemi smysly se pokoušela nasát tento důvěrně známý pocit sounáležitosti.

„Duro? Mysleli jsme, že už tě nikdy neuvidíme.“

Byl to Mur, manžel Dii. A tohle musel být Jai, chlapec, kterého těsně po Poruše, která zabila jejího otce, pomáhala Dura přivést na svět.

Vrhla se k Murovi a objala ho. Ucítila, jak mu pod ušpiněnou kůží na zádech, která byla kluzká od zbytků listí kůrových stromů, ostře vystupují kosti. U nohy mu kňouralo dítě. Dura se sklonila a jednou rukou nemluvně pohládila po vlasech.

„Mysleli jsme, že jste mrtví. Ztracení. Uběhla už taková doba.“

„Ne.“ Dura se přinutila k úsměvu. „Všechno vám povyprávím. Farr i Adda jsou v pořádku, i když jsou velmi daleko odsud.“ Nyní, bez přívalu počátečních emocí, si Můra pozorně prohlédla. Znamky hladu a strádání byly zjevné. Pak přejela prsty po hlavě chlapečkovi. Přes řídký vlasový porost ucítila, že dítěti ještě nesrostly lebeční kosti. Nyní začalo dítě šmátrat v Duřině vaku a šťourat do hrudek chleba. Mur se pokusil nemluvně odtáhnout, ale Dura vytáhla hrst chleba, rozdrobila jej a nabídla dítěti. Jai popadl kousky chleba oběma rukama a nacpal si je do úst; dásně mu zaškrábaly o dlaně, jak se pokoušel sníst všechny drobečky najednou, a zcela přestal vnímat své okolí.

„Co to je?“

„Chléb. Jídlo... já vám všechno vysvětlím. Mure, co se tu stalo?“

„Je nás – méně.“ Sklouzl jí pohledem z tváře a shlédł na synka s plnou pusou, jako by chtěl změnit téma. „Ta poslední Porucha...“

„A ostatní?“

Dítě již chléb dojedlo a beze slova prosebně natáhlo ručky k Duře; ta si všimla menší boule, kterou v prázdném žaludku dítěte jídlo vytvořilo.

Mur nemluvně od Dury odtáhl a začal je konejšit. Pak se k ní otočil.

„Pojď,“ vyzval ji. „Odvedu tě k ostatním.“

Na okraji kůrového lesa založily Lidské bytosti primitivní tábor. Vzduch zde byl řídký a Dura z něj měla na plicích nepříjemný pocit. Hluboko pod ní se klenulo Kvantové moře. Na provazech, natažených mezi větvemi stromů, visely kusy oděvu, zpola dokončené náradí a zbytky jídla. Dura se opatrně dotkla jednoho kousku potravy. Ukázalo se, že je to maso vzdušného prasete, ale tak staré, že bylo tuhé a houževnaté. V okolí byly větve stromů holé, jak lidé z hladu orvali listí až na kůru.

Zbylo jen dvacet Lidských bytostí – patnáct dospělých a pět dětí.

Shromáždili se kolem Dury. Natahovali se, aby se jí dotkli nebo ji objali. Někteří plakali. Obklopovaly ji známé tváře, které jako by prosvítaly maskami hladu a špíny. Pukalo jí pro tyhle lidi – její lidi – srdce a přesto se cítila od nich odtržená a vzdálená. Nechala je, ať se jí dotýkají a objímala je, ale část jejího já si přála vymanit se z jejich bezradného, dětinského objetí. Cítila se nesvá, zcivilizovaná. Úplná nahota těchto *protiproudůků* jí náhle připadala zarážející. Ve srovnání s jejich vychrtlostí se cítila mohutná, tlustá a kypící zdravím.

Uvědomila si, že ji její zkušenosti a pobyt v Parz City změnily; asi by se už nikdy nespokojila s těžkým, omezeným životem Lidských bytostí.

Podala Murovi vak a řekla mu, ať chléb rozdělí, jak uzná za vhodné. Mur proplouval mezi Lidskými bytostmi a Dura si všimla, že všechny ostře sledují každý jeho pohyb. Aura hladu, která se nad těmito lidmi vznášela a zaměřovala celou jejich pozornost na vak s chlebem, byla téměř hmatatelná.

Dura našla Philas, vdovu po Eskovi. Obě ženy se ze středu primitivního tábora přesunuly hlouběji do lesa, z doslechu ostatních Lidských bytostí. Kupodivu se zdálo, že Philas zkrásněla, jako by

strádání umožnilo vystoupit na povrch kostnaté symetrie, základu jejího důstojného vzezření. Dura necítila žádnou hořkost, ani stopu po rivalitě, která je kdysi tiše rozdělovala.

„Zvládli jste to skvěle.“

Philas pokrčila rameny. „Po tvém odchodu jsme nedokázali obnovit Sít'. Ale jaksi jsme přežili; znovu jsme se vydali do lesa na lov a chytili jsme pár prasat. Jenže pak se přihnala druhá Porucha.“

Ti, kdo přežili, se odstěhovali z volného Vzduchu pod ochranu okraje lesa. Nebylo to zrovna logické, ale Dura je chápala; potřeba pevné základny a pocitu, že je obklopují ochranné stěny, přehlušila logiku. Vzpomněla si na obyvatele Parzu ve stísněných dřevěných krabicích, jejichž tenké zdi poskytují zdánlivou ochranu proti pustině Obalu, vzdálené pouze půl centimetru. Všechny lidi, ať už pocházejí odkudkoliv, zřejmě ovládají tytéž základní instinkty – a tyto pudry zřejmě putovaly s lidstvem z bůhvíjak vzdálené Hvězdy, která zplodila Nebešťany.

V současné době bylo takřka nemožné narazit na vzdušná prasata, ačkoliv se Lidské bytosti vydávaly na lov stále hlouběji do nitra lesa. Poslední, zběsilá Porucha rozehnala houfy prasat a zničila lidské výtvory. Lidé se snažili přežít na listí a dokonce se pokoušeli připravovat jídlo ze spinových pavouků.

Samozřejmě, že se nedá přežít jen z listí. Bez pořádného jídla Lidské bytosti zcela jistě zemřou. *(A já také, teď když je můj chléb pryč, pomyslela si s překvapivým bodnutím ostnu sobectví.)*

Dura se ponořila do vlastních myšlenek a pokoušela se pochopit pohnutky, které ji přiměly vrátit se ke svým lidem. Po Raucině smrti a poté, kdy na Frenkově farmě pomohla odstranit nejhorší následky Poruchy, zjistila, že s většinou kuliů musela být rozvázána smlouva. Qos Frenk, jemuž se u kořínků růžových vlasů začalo objevovat žluté zbarvení, si nervózně mnul ruce a vysvětloval, že má v úmyslu zachránit z letošní úrody, co se dá a pak započít pomalou, obtížnou práci na renovaci své državy. Potrvá mnoho let, než farma začne opět fungovat a po tu dobu mu nebude poskytovat žádné příjmy; takže už je dál nemůže zaměstnávat.

Zdalo se, že ho kuliové pochopili. Frenk pro zájemce zajistil odvoz zpět do Parz City; zbylí rolníci se sklesle rozptýlili, aby se porozhlédli po práci na sousedních stropních farmách.

Dura si pomalu začala uvědomovat, že přišla o kontrakt, díky němuž měla zaplatit za Addovu zdravotní péči. V hrůze se rozhodla vrátit ke svým lidem, Lidským bytostem. Později, až se věci usadí, se nejspíš vrátí do Parzu a pomůže Farrovi s Addovými dluhy.

Nyní, když pozorovala vdovinu zasmušilou, tichou tvář, nebylo jí zcela jasné, co čekala, že tady mezi Lidskými bytostmi nalezne. Možná skrytá, dětská část její mysli doufala, že zde najde všechno tak, jak si to pamatovala, když byla malou holčičkou... kdy byl Logue silný a chránil ji a svět byl nesrovnatelně stabilnějším a bezpečnějším místem.

Byla to samozřejmě jen iluze. Tady se neměla kde skrýt a nebyl tu nikdo, kdo by se o ni postaral.

Zvedla ruce k obličejí. Vlastně jsem se návratem sem jen vystavila nebezpečí smrti hladem a znovu převzala odpovědnost za Lidské bytosti, pomyslela si, zahanbena vlastním sobectvím.

Kdybych se raději vrátila přímo do Parzu. Mohla jsem vyhledat Farra a najít způsob, jak ve městě přežít. Nejspíš bych dokázala zcela zapomenout, že nějaké Lidské bytosti vůbec existovaly...

Napřímila se. Philas se na krásné, důstojné tváři usadil vyčkávací výraz. „Philas, tady nemůžeme zůstat,“ prohlásila Dura. „Takhle žít nemůžeme. Nepřežili bychom.“

Vdova vážně přikývla. „Ale nemáme na vybranou.“

Dura si povzdechla.

„Máme. Vyprávěla jsem vám o Parz City... Philas, musíme jít tam. Je to strašně daleko a nevím, jak tu cestu zvládneme. Ale tam je jídlo. Město je naší jedinou nadějí.“

„Co budeme v Parz City dělat? Jak jídlo seženeme?“

Dura měla chuť se rozesmát. *Budeme žebrat, pomyslela si. Budeme hladoví somráci; když budeme mít štěstí, spíše nás nakrmí, než by nás polámali kolem. A...*

„Duro!“

Lesem se k nim prodíral Mur; oči měl vytřeštěné děsem.

Dura ucítila, jak jí ruka mimovolně sklouzla k noži, zastrčenému za provaz omotaný kolem pasu. „Co je? Co se stalo?“

„Něco je za stromy... Krabice ze dřeva. Táhnou ji vzdušná prasata! Přesně, jak jsi nám to popsala...“

Dura se otočila a zadívala se mezi řídké listoví. Za orvanými větvemi okraje lesa zřetelně spatřila obrovské, hladké vzdušné auto. Z něj se ozval tenký, zesílený hlas.

„...Duro... protiproudřáků... Duro, pokud mě slyšíš, ukaž se. Duro...“

„Pověz mi o Xeelee,“ vyzval Hork V. Addu.

Audienční místnost představovala dutá koule o průměru asi pěti výšek člověka, volně ukotvená v zahradě. Interiérem se táhla nádherná lana a tu a tam se vznášely lehké pohodlné kokony. Menší sítě obsahovaly nápoje a cukrovinky.

Adda, Muub a Hork se uvelebili v kokonech zhruba uprostřed pokoje. Všichni tři se vzájemně měřili zkoumavými pohledy. Adda měl pocit, jako by byl lapen v síti kůrového pavouka. Hork, se svým naléhavým tónem a upřeným pohledem nad houštím absurdních chlupů na tváři, mu připadal docela nechutný. Tohle je nový předseda parzského Výboru. No a co? Pro mě takové tituly neznamenaají ani hovno a pokud někdy začnou, tak to bude smutný, pomyslel si stařík.

Jen ať počkají. Adda pomalu přešel pohledem po honosné místnosti.

Natřené stěny byly, samozřejmě, čirým bláznovstvím. Měly navozovat iluzi otevřeného prostoru, volného Vzduchu. Stařec si pozorně prohlížel roztažení vírových linií a purpurovou malbu, která představovala Kvantové moře. Jak je to absurdní, pomyslel si, že se tito měšťáci uzavírají před vnějším světem do svých krabic ze dřeva a jadráku a pak se všemožně snaží napodobit to, co by našli venku.

Ve středu audienční místnosti se nacházel zkrocený vírový prstenec. A Adda byl nucen připustit, že vypadá působivě. Prstenec byl umístěn ve vnořených koulích z průhledného dřeva, které se otáčely kolem tří nezávislých os a udržovaly rotaci uvězněného Vzduchu. Každé dítě ví, že kdyby se nestabilní vírová linie vymanila

z prstence, vířící kruh by rychle ztratil energii a rozložil se; ale tomuto uvězněnému prstenci dodávaly energii uměle rotující koule a tak zůstával v rovnovážném stavu.

Samozřejmě, že nebyl tak působivý jako milion výšek člověka dlouhé vírové linie, které se rozpínaly Obalem a klenuly nad zahradou a které mohl každý zdarma a bez námahy pozorovat...

„Jsem potěšen, že o tuto místnost projevuješ takový zájem.“ Pod Horkovým trpělivým tónem se skrývala hrozba.

„Nevěděl jsem, že máte naspěch. Koneckonců už deset generací jste si na Lidské bytosti ani nevzpomněli. Tak nač ten spěch?“

„Dost legrace,“ zavrčel Hork. „Hele, protiproudáku, ty víš, proč jsem tě sem povolal. Potřebuji tvou pomoc.“

Muub se hladce vložil do hovoru: „Pane, musíš mít strpení s tímhle starým rošťákem. Má radost, když jde něco špatně... asi výsada stáří.“

Adda vrhl na Muuba ostrý pohled, ale lékař mu do očí nepohlédl.

„Ptám se tě znovu,“ prohodil Hork tiše. „Pověz mi o Xeelee.“

„Ne, dokud mi ty neřekneš, že se mí přátelé vrátí z vyhnanství.“

„Z jejich *pracovního poměru*,“ spustil Muub netrpělivě. „Sakra, Addo, už jsem ti jednou říkal, že jsme pro ně poslali.“

Adda s pevně stisknutými rty pozoroval Horka.

Netrpělivý předseda přikývl tak prudce, až se mu zvlnila hrud'. „Jejich dluhy jsou vyrovnány. Teď mi odpověz.“

„Všechno, co potřebuješ vědět, ti řeknu čtyřmi slovy.“

Hork mírně zaklonil hlavu, zlostně zafuněl.

Adda pomalu prohlásil: „Nemůžeš – s – Xeelee – bojovat.“

Hork zavrčel.

„Přesně to máš v úmyslu, že?“ zeptal se stařík klidně. „Chceš najít způsob, jak Xeelee zahnat, jako by byli rozběsněnými vzdušnými divočáky. Chceš najít způsob, jak jim zabránit, aby ti neroztřískali ten tvůj nádherný palác...“

„Zabíjejí lidi, za které jsem zodpovědný.“

Adda se ve svém závěsu naklonil k Horkovi. „Měšťáku, vždyť oni ani neví, že tady jsme. Ať bys udělal cokoli, ani by si toho nevšimli.“

Muub začal vrtět hlavou. „Jak můžeš vyznávat taková – taková prapůvodní monstra? Vysvětli nám to, Addo.“

„Xeelee mají své vlastní cíle,“ prohlásil Adda. „Cíle, kterých se my neúčastníme, které nedokážeme ani pochopit...“

Xeelee, opředeni mlžným oparem legend, oplývali nesmírnou mocí. Tyčili se nad Nebešťany asi tak, jako Nebešťané převyšovali lidské bytosti. Podobali se bohům – a přece byli méně než bohové. Duše Nebešťana bohy tolerovala. Xeelee nikoli. Xeelee byli *rivalové*.

Podrážděný Hork se v závěsu netrpělivě zavrtěl.

„Takže Nebešťané, kteří nedokázali snést lhostejnou vznešenost Xeelee, je vyzvali...“

„Ano. Vypukly velké války. Zemřely miliardy. Vyhlazení Xeelee se stalo jediným cílem Nebešťanů.

...Ale ne všech,“ prohlásil stařec. „Jak rostla zběsilost útoků Nebešťanů, tak rostlo i jejich chápání velikých projektů Xeelee. Byl například objeven Prstenec...“

„Prstenec?“ zavrčel Hork.

„Bolderův prstenec,“ přisvědčil Adda. „Veliká stavba, která bude jednou zprostředkovávat průchod mezi světy...“

„Doktore, o čem ten starý blázen žvaní? Co jsou zač ty světy, o kterých mluví? Nacházejí se v jiných částech Hvězdy?“

Muub rozpřáhl dlouhé, jemné ruce a usmál se. „Jsem zmaten stejně jako ty, pane. Možná ty světy sídlí v jiných Hvězdách. Pokud nějaké existují.“

„Kdybych znal odpovědi na všechny tyhle otázky, nestrávil bych život vyřezáváním oštěpů a lovením prasat,“ zabručel Adda kysele. „Hele, Horku, řeknu ti, co vím; říkám ti, co mi vyprávěl můj otec. Ale pokud budeš klást hloupé otázky, budeš dostávat jen hloupé odpovědi.“

„No tak pokračuj,“ zamumlal Muub.

„Dokonce i kdyby mohli uspět,“ spustil znovu Adda, „chytří Nebešťané se dovtípili, že zničit Xeelee by mohlo být stejně hloupé, jako když dítě zabije vlastního otce. Xeelee konají v našem zájmu, svádějí ohromné, netušené bitvy, aby nás ochránili před neznámým nebezpečím. Nedokážeme pochopit jejich úmysly; pro ně jsme jen prach ve Vzduchu. Ale oni jsou naší největší nadějí.“

Hork starce upřeně pozoroval a tlustými prsty si prohraboval mohutný vous. „Jsou nějaké důkazy? Všechno to jsou jen báchorky a legendy...“

„Máš pravdu,“ prohlásil Muub, „ale od takového zdroje jsme ani nic jiného nemohli očekávat, pane...“

Hork se vymrštil ze závěsu a mohutné tělo se mu chvělo ve Vzduchu jako vak plný kapaliny. „Jsi příliš shovívavý, doktore. Legendy a báchorky. Plácání starého senilního blázna.“ Přivlnil se k uvězněnému vírovému prstenci a pěstí udeřil do elegantních kouli, které ho obklopovaly. Nejkrainější koule se roztříštila a jako hvězda mu zazářila kolem ruky. Vírový prstenec se rozpadl do řetězce menších kroužků, které se kolem sebe míhaly a rychle se zmenšovaly. „Mám snad na základě takových žvástů riskovat budoucnost města, budoucnost svého národa? A co my, protiproud'áku? Zapomeň na ty mýtické lidi na jiných světech. Proč se Xeelee zajímají o nás? ...a co s tím mám dělat?“

Adda pozoroval, jak se za Horkovou širokou, vzteklou tváří snaží uvězněný vírový prstenec znovu nabýt původního tvaru.

15

Bzya pozval Farra na návštěvu. Obrovitý rybář bydlel hluboko v nitru Dolní Čtvrti.

Předpokládalo se, že přístavní dělníci budou spát v Přístavu, ve velkých, páchnoucích ubytovnách. Vedení mělo rádo zaměstnance po ruce, aby je, v případě nějaké neočekávané nehody, mohlo rychle povolat – a také je mohlo udržovat v dobré kondici. Aby získali přístup do města za přístavními zdmi, museli si Bzya a Farr na stejnou dobu naplánovat nejen volno, ale i propustky a museli čekat několik týdnů, než jim to Hosch zdráhavě a neochotně povolil.

Přístav, obrovská kulovitá stavba usazená na úpatí města, byl uzavřen vlastním obalem se zesílenou jádřákovou kostrou, aby odolal silám, které vznikaly při navíjení zvonů. Farr si uvědomil, že Přístav je skvěle navržen, aby mohl dobře plnit svou funkci, ale jeho nitro působilo zatraceně klaustrofobicky i podle měřítek Parzu. Takže když Přístav opouštěl obrovitými, hrozivými branami a znovu se nořil do bludiště parzských ulic, cítil mírnou úlevu.

Úzké, rozvětvené uličky se zmateně kroutily všemi směry. Farr se jen rozhlédl a už se cítil ztracen; věděl, že má jen malou šanci najít cestu tímto trojrozměrným bludištěm.

Bzya si zamnul ruce a zazubil se. Pak se rozvlnil jednou z uliček. Navzdory mohutné, zjizvené postavě se pohyboval velmi rychle. Farr si pozorně uličku prohlížel.

Připadala mu stejná jako desítky ostatních. Proč touhle? Jak ji Bzya poznal? A...

A Bzya mu už málem zmizel za prvním zákrutem.

Farr se prudce odrazil od vnější zdi Přístavu a hnál se za přítelem. Oblast kolem Přístavu, kterou se klikatily staré, stísněné uličky, patřila mezi nejzanedbanější ve městě. Přímo nad touto

oblastí se nacházely dynamové haly a dunivý tepot strojů ani na chvíli neutichal. Většinou obytných prostor chyběly dveře nebo kusy stěn a otvory připomínaly temná, zívající ústa. Když Farr pospíchal za Bzyou, uvědomoval si zvědavé, hladové pohledy, které ho sledovaly. Tu a tam se nejistě vlnili lidé – muži i ženy, někteří byli přistavní dělníci, a většina se nacházela v podivném stavu nazývaném »opilost«. Nikdo nepromluvil ani na něj ani na nikoho jiného. Farr se zachvěl. Připadal si příliš nápadný a cítil se nesvůj; zažíval stejný pocit, jako když se ztratil v kůrovém lese.

Po chvilce rychlého vlnění začal Bzya zpomalovat. Zřejmě dorazili do blízkosti jeho bytu. Farr se zvědavě rozhlédl. Stále se nacházeli nedaleko nad Přístavem, v nejhlubší části Dolní Čtvrti, a budovy působily stejně ubohým dojmem jako ty těsně u Přístavu. Ale Farr si začal pomalu uvědomovat, že tahle oblast je jiná. Dveře a stěny byly sice záplatované, ale většinou v nich nebyly díry. A nepotulovali se zde ani žádní »opilci«. Udivilo ho, jak se na tak krátké vzdálenosti může charakter Parzu zcela změnit. Rybář se zazubil a rozrazil dveře – jedny dveře mezi tisíce, které se v těchto klikatých uličkách nacházely. Chlapec se znovu podivil, jak Bzya dokázal tak neomylně najít cestu.

Nakoukl do dveří. Byt tvořil jediný pokoj – prostá koule, matně osvětlená dřevěnými lampami, které byly zdánlivě nahodile upevněny na stěnách. Farr cítil, jak se mu roztáhly oční sítnice a přizpůsobily se nízké hladině světla.

Do prsou mu narazila kulovitá mísa s malinkými lístečky. Zavrávorál. Nad mísou se vznášela široká, usměvavá tvář – překvapivě podobná Bzyovi, ale napůl holohlavá, s rozpláclym, deformovaným nosem a matnými nozdrami. „Ty jsi ten protiproudák. Bzya mi o tobě vyprávěl. Dej si okvětní lístek.“

Bzya se protlačil kolem Farra. „Nejdřív pusť toho ubohého kluka dovnitř, ženo,“ zabručel dobrósrděčně.

„No dobrá, dobrá.“

Žena s úsměvem popadla kouli s lístky a odsunula se do místnosti. Rybář mohutnou rukou popadl chlapce za předloktí a odtáhl ho od dveří do pokoje, pak dveře zavřel.

Všichni tři se vznášeli v nepravdělném kruhu. Žena upustila mísu do Vzduchu a rázně napřáhla ruku. „Já jsem Jool. Bzya je můj manžel. Vítám tě u nás.“

Farr napřáhl paži. Měla ruku téměř stejně velkou jako její manžel a neméně silnou. „Bzya mi o tobě také vyprávěl.“

Bzya Jool políbil. Pak se s hekáním a protahováním odvznášel do šeré zadní části malého bytu a nechal Farra na starost ženě.

Jool měla hranatou, svalnatou, ale znetvořenou postavu. Nosila silně záplatovaný oděv, který připomínal univerzální kombinézu přístavních dělníků. Levou polovinu těla měla silně zdeformovanou – na pulte lebky jí chyběla většina vlasů a paži měla zakrnělou a zkroucenou. Levá noha jí končila pod kolenem.

Farr zůstal zírat na pahýl v podvázané nohavici. Pak se značnými rozpaky pohlédl Jool do tváře.

Poplácala ho po rameni. „Je zbytečné tu nohu hledat, v životě ji nenajdeš.“ Vlídne se usmála. „Tumáš. Dej si lístek. Myslím to vážně.“

Hrábl do koule, vytáhl hrst lístečků a nacpal si je do úst.

Lístky, tak jako ostatní druhy listů, nebyly příliš hutné a měly silně aromatickou chuť – až měl Farr pocit, že má sladkého aroma plnou hlavu. Rozkašlal se a poprskal hostitelku kousky lístků.

Jool zaklonila hlavu a hlasitě se rozesmála.

„Tvůj protiproudácký přítel nemá zrovna vybranou chuť, Bzyo.“

Bzya něco kutil pod dvěma zmuchlanými spacími kokony ve vzdálenější části stísněného pokojíku; obě ruce měl ponořené ve velké kulovité nádobě plné jakýchsi plátků. Když v obrovských pěstech sevřel látku, lupínky praskaly a mísily se. „Ani my, tak přestaň kluka škádlit.“

Farr zvedl okvětní lístek. „To je list?“

„Ano.“ Jool si jeden lísteček vhodila do úst a začala hlasitě žvýkat. „Ano a ne. Pochází z květiny... z malé, okrasné rostliny. Pěstují je tady v Parzu. V divočině je nenajdeš, že?“

„Rostou v Paláci, vid? V zahradě. Ty tam pracuješ?“ Pozorně si ji prohlédl. Podle toho, jak mu Cris popsal Palác výboru, nabyl dojmu, že by Jool byla pro dvořany nepřijatelná.

„V Paláci ne. Květiny a bonsaje se pěstují ve spodnějších částech města. Ale ne na ozdobu jako v zahradě.“

„Tak proč?“

Začala chroustat další lístek. „Jako potrava. Ale ne pro lidi. Pro prasata. Starám se o prasata, mladíku.“ Oči jí vesele zářily.

Farr byl zmaten. „Ale tyhle listy – okvětní lístky – nejsou příliš výživné.“

„Prasata z nich nezesílí, to máš pravdu,“ přitakala Jool. „Ale mají jiné přednosti.“

„Tak už přestaň toho kluka škádlit,“ zahulákal znovu Bzya. „Víš, pracovala v Přístavu.“

„Tam jsme se seznámili. Děkala jsem mu předáka, než povýšili toho kretěna Hosche. Obávám se, že na úkor tohohle přerostlého mouly Bzyi. Farre, dáš si pivní koláč?“

„Ne. Ano. Chci říct ne, děkuji. Myslím, že bych neměl.“

„Ale no tak, zkus aspoň kousek.“ Jool se otočila ke kredenci umístěnému ve stěně a otevřela jej. Dvířka kredence nevypadala právě nejlépe, ale vnitřek skříňky byl čistý a dobře zásobený jídlem. „Vsadím se, žes ho ještě nikdy nezkusil. Hele, jak vypadá. Krucinál, neboj se, nenecháme tě opít se.“ Vytáhla tlustý plát lepkavého koláče, zabaleného do tenkého ubrousku; odlomila kus a podala jej Farrovi.

Bzya zavolal na chlapce: „Koláč je prima, pokud ho jíš pomalu a víš, kdy přestat.“

Farr se do koláče opatrně zakousl. Po štiplavé chuti okvětních lístků mu připadal kyselý, hutný a téměř nestravitelný. Důkladně sousto rozžvýkal – chuť se nezlepšila – a spolkl.

Nic se nestalo.

Před ním visela ve Vzduchu Jool se založenýma rukama. „Jen počkej,“ poznamenala.

„Je to legrační,“ zavolal Bzya, který stále zpracovával praskající lupínky. „Pivní koláč je vynález té nejspodnější části Dolní Čtvrti. Hádám, že jsme ho začali vyrábět, abychom zahnali nudu a jednotvárnost. Byla to radost chudých, že, Jool?“

„Ale teď se z něj stala delikatesa,“ oznámila Jool. „V Paláci jej jedí z průhledných dřevěných koulí. Věřil bys tomu?“

Ve Farrově žaludku vybuchlo teplo a jako blesk se začalo šířit. Zaplavilo mu celý trup a uhánělo údy jako proud indukovaný v jakémisi novém Magnetopoli; prsty na rukou i nohou mu brněly a cítil, jak ho příjemně pobolívají otevírající se póry.

„Žůžo,“ zavýskl.

„Dobře řečeno.“ Jool se naklonila a vzala mu koláč z otupělých prstů. „Myslím, že to pro začátek stačí.“ Zabalila koláč do ubrousku a uložila jej zpět do kredence.

Rozechvělý Farr se místností odvznášel k Bzyovi. Obrovitý rybář stále bořil paže do soudku a širokýma rukama zpracovával šaty – blůzu nadměrné velikosti – mezi lupínky. Třel povrch látky o lupínky a ony tak látku oškrabávaly. Bzya vytáhl blůzu z nádoby a přihodil ji do hrubě opracované koule plné zmuchlaného prádla, která mu kroužila těsně za širokými zády. Rybář se na Farra zazubil, otřel si dlaně a ponořil mezi lupínky kalhoty. „Jool se na tvou návštěvu těšila.“

„Co se jí stalo?“

Bzya pokrčil rameny a rozpráhl paže. „Havárie zvonu hluboko v Podobalu. Udála se tak rychle, že Jool při rekonstrukci nedokázala vypovědět, jak k nehodě došlo. Buď jak buď, nechala tam dole půlku těla. Tím pádem byla, samozřejmě, k nepotřebě. Tohle alespoň tvrdilo vedení Přístavu.“ Bzya se usmál a chlapce napadlo, že to jeho přítel s tou tolerancí trochu přehání. „Ale Jool stále musí dodržet smlouvu. Takže odešla z Přístavu, po kterém jí zbyla jedna noha, manžel lempl a dluhy.“

„Ale teď má práci.“

„Ano.“

Rybář upadl do ticha a Farr zvědavě pozoroval, jak zpracovává šaty.

Bzya si všiml chlapcova upřeného pohledu. „Co je? ... Aha. Ty nevíš, co dělám, že?“

Farr zaváhal. „Abych pravdu řekl, Bzyo, už mě unavuje ptát se pořád, co se děje.“

„No, já tě chápu,“ přikývl hromotluk a lhostejně pokračoval v práci.

Po chvíli to už Farr nevydržel. „No dobrá. Copak to, Bzyo, děláš?“

„Peru,“ odvětil rybář. „Čistím si šaty. Nepředpokládám, že sis toho v protiproudu příliš užil...“

„My jsme se dokonce i v protiproudu čistili,“ odsekl Farr podrážděně. „Víš, my nejsme zvířata. Máme škrabky...“

Bzya nádrž poplácal. „Tohle je lepší výmysl. Zpracováváš šaty v množství úlomků – kousků kostí, dřeva a tak dál. Vmačkáváš je rukama, vidíš – takhle – do šatů... Úlomky se drolí, jsou čím dál tím menší a odírají ze šatů špínu. Je to mnohem jemnější než škrabka.“ Vytáhl z nádoby košili a ukázal ji Farrovi. „Ale je to žrout času a taky trochu nuda.“ Zkoumavě na chlapce pohlédl. „Hele, Farre, když už jsi ve městě, měl bys jeho život vychutnat v plné šíři. Pročpak to nezkusíš?“

S chutí se odsunul od nádoby a začal si z paží stírat vrstvu kostěného prachu.

Farr, který si byl dobře vědom, že je to jen další žertík, vzal další košili – tahle byla úplně ztuhlá špínou – a nacpal ji do nádoby. Začal látku hníst mezi prsty podle Bzyova vzoru. Úlomky o sebe praskaly a otíraly se o Farrovy prsty, jako by byly živé. Když košili opět vytáhl, měl ruce pokryté prachem, a když si promnul ruce, měl pocit, jako by je měl v rukavicích. Ale košile rozhodně nevypadala čistší než předtím.

„Chce to praxi,“ prohlásil suše Bzya.

Farr košili nacpal zpět do nádoby a začal mnout silněji.

Jool chystala jídlo; nyní plácla manžela po rameni. „Pokaždé, když k nám někdo přijde na návštěvu, nutí ho Bzya prát své prádlo,“ oznámila.

Bzya zaklonil potlučenou tvář a zařval smíchy.

Jool Farra odvedla do středu pokojíku. Tam se vznášelo dřevěné kolo s pěti příčkami. V mezerách mezi paprsky byly usazené zakryté misky. Všichni tři se shromáždili kolem kulatého stolu a vznášeli se v nepravdělném kruhu tváří a údů. Na kůži jim hrálo světlo dřevěných lamp. Nyní Jool zvedla z misek kryty a nechala je odvznášet do Vzduchu.

„Žaludek vzdušného selete kořeněný okvětními lístky. Skoro tak dobrý, jako by ho vařil Bzya. Vejce kůrového rejnoka... už jsi je někdy jedl, Farr? Nadívané listy. Další pivní koláč...“

Chlapec, pobízený Bzyou, hrábl rukama do misek a nacpal si kořeněné, voňavé jídlo do úst. Když jedli, konverzace utichla, protože se oba manželé soustředili na jídlo. Farr se nedokázal ubránit srovnání tohoto malého bytečku s bytem Mixxaxových v horní části Střední Čtvrti. Tady byl pouze jediný pokoj, na rozdíl od Mixxaxových pěti. Odpadní žlab – úzkostlivě vyčištěný – pronikal stěnou pokoje, ve kterém jedli. A Jool s Bzyou nebyli zdaleka tak úpravní jako Mixxaxovi. Chumel čistých šatů, který Bzya prostě ponechal svému osudu, se nyní vznášel ve Vzduchu a rukávy se pomalu rozmotávaly jako ohebné nohy spinového pavouka. Ale jinak byla místnost uklizená. A Farr si všiml svazku volně svázaných svitků nacpaných v jednom koutě. Symbol kola byl všude – vyřezaný do stěn, zobrazený ve tvaru stolu, ze kterého jedli, umně vytesaný do vnitřní strany dveří. Z tohoto příbytku na Farra dýchala staroba a mnohem větší ošuntělost než z bytu ve Střední Čtvrti, který byl i daleko důkladněji zbudovaný... Ale Farr si pomalu začal uvědomovat, že tento byt mu připadá mnohem útulnější.

Pohlédl na potlučené, ale inteligentní tváře Bzyi a Jool, kteří se věnovali jídlu. Zdálo se, jako by se světlo lamp šířilo kolem nich, takže měli tváře rovnoměrně ozářené (uvědomil si, že na první pohled zmatené rozmístění lamp rozhodně není nahodilé). Napadlo jej, že tu panuje klidné, prosté porozumění.

Krátce si představil život s těmito lidmi. Co kdyby vyrůstal tady, hluboko v nitru Parzu, v téhle staré a stísněné městské části?

Nebylo by to tak špatné, připustil. Začal k těmto příjemným lidem pociťovat prasečí oddanost.

Nenápadně potřásl hlavou a byl zvědav, zda má tyto úvahy na svědomí pivní koláč.

Začal si uvědomovat, že jej oba manželé zvědavě pozorují.

„Máte děti?“ vybreptl.

Jool se na něj usmála nad plnou hrstí jídla. „Ano.

Jedno, holku. Shar. Nevídáme ji příliš často. Pracuje mimo město.“

„Nechybí vám?“

„Jasně, že chybí,“ odvětil Bzya prostě. „Proto jsem, Farre, o ní nemluvil. Nemá smysl trápit se něčím, co člověk nemůže změnit.“

„Proč ji nepovoláte zpět?“

„To záleží na ní,“ prohodil Bzya mírně. „Pochybuji, že by se chtěla vrátit. Kromě toho je strašně daleko. Pracuje jako kuli na stropní farmě. Stejně jako tvoje sestra, aspoň podle toho, cos říkal.“

Farr pocítil nejasné vzrušení. „Zajímalo by mě, jestli se znají.“

Jool se rozesmála. „Protiproudákovi může připadat rozloha provincie malá, Farre, ale rozkládají se na ní stovky stropních farem. Shar je na jedné z nich v učení. Dokud neskončí, není pro ni lehké dostat se domů. A pak možná dostane na farmě lepší práci. Pracuje pro slušného, poctivého vlastníka půdy.“

„Nechápu.“

Jool se zamračila. „Co nechápeš? Jak můžeme žít takhle odděleně?“ Pokrčila rameny. „Jsme radši, když je pryč a v bezpečí, než kdyby žila tady v Přístavu. Aspoň takhle se nám to jeví...“

„Farr má taky rodinu,“ prohlásil Bzya.

Jool přikývla. „Sestru. Kuli, že? A je tu s vámi ještě jeden stařec z protiproudu...“

„Adda.“

„Taky jsi byl od nich odtržen. Jako my od Shar.“

Farr přisvědčil. „Ale Dura se ze stropní farmy vrací zpátky. Deni Maxx už pro ni jela.“

„Kdo?“

„Lékařka z Nemocnice obecného blaha... A Addu vzali na návštěvu k předsedovi města. Má to něco společného s řešením Poruch...“

„Hm,“ zabručel Bzya. „Možná. Ale já nevěřím všemu, co slyším z Horní Čtvrti a doporučoval bych ti, Farre, aby sis taky vypěstoval trochu skepse. Nicméně doufám, že se vbrzku se sestrou zase shledáš.“

Jool se pracovala ke dnu misky se seletem. „Tak co říkáš na naši městskou část?“

Farr spolkl sousto. „Je jiná. Je...“ zaváhal.

„Tmavá, špinavá a hrozivá, že?“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Chtěl jsem říct stísněná. Je to tu stísněnější než kdekoli jinde.“

„No, tohle je duše města,“ prohlásila Jool. „Já nejsem přecitlivělá, ale prostě je to tak... Tohle je nejstarší část Parzu. Postavili ji jako první, hned nad Přístavem, než začali budovat Trn do Podobalu.“

Farr si představil ty dávné dny, kdy hrdinní muži a ženy těžili holýma rukama jen s pomocí trochu dokonalejších nástrojů, než používá průměrná Lidská bytost dnes, jadřák, tolik potřebný k budování jejich města a pak ke stavbě toho ohromného Trnu.

Jool se usmála. „Vím, co si myslíš, chlapče z protiproudu. Proč by někdo kolem sebe stavěl takovéhle malé krabice? Proč mezi sebe a Vzduch stavět nějaké přehrady?“

„Protože,“ vložil se do řeči Bzya, „se pokoušeli znovu zbudovat to, o čem si mysleli, že to ztratili, když se Kolonisté stáhli do Jádra.“ Zatvářil se zamyšleně. „Takže Parz je dřevěným a jadřákovým zobrazením pravěkého snu...“

„Oba jste velice inteligentní,“ prohlásil k vlastnímu údivu Farr.

Muž i žena zaklonili hlavy a propukli v halasný smích. Tenhle rozveselený, přerostlý pár skýtal ve stísněném prostoru malého bytu trochu absurdní pohled.

Jool si protřela oční pohárky. „Říkáš to, co si myslíš, že?“

Bzya ji poplácal po paži. „Jool, není fér smát se. Koneckonců známe spoustu lidí – dokonce ze spodní části Střední Čtvrti, o Horní Čtvrti ani nemluvě – kteří všechny Dolnostraňáky považují téměř za zvířata.“

„A Lidské bytosti – protiproudáky,“ prohlásil Farr, „považují za ještě něco horšího.“

„Ale to je blbost,“ vyhrkl rybář horlivě. Popadl z misky rejnočí vejce a zamával jím Farrovi před nosem. „Pokud vím, lidé jsou víceméně stejní a nezáleží na tom, odkud pocházejí. A půjdu ještě dál.“ Zakousl se do měkkého vejce a pokračoval s plnou pusou. „Věřím, že lidé na celé téhle Hvězdě jsou inteligentní – chci říct, že jsou inteligentnější než ti na jiných zalidněných světech; dokonce možná inteligentnější než průměrný Nebešťan.“

Jool potřásla hlavou. „No, jen se na něj podívej. Promluvil vladař stovek Hvězd.“

„Ale to, co říkám, má svou logiku. Jen se nad tím zamysli,“ pokračoval Bzya. „Inženýři nás vybrali a umístili na tuhle Hvězdu, abychom ji přizpůsobili životu; abychom v Obalu vytvořili civilizaci. Nebešťané by přece nevybrali nějaké pitomce, stejně jako by nás nestvořili příliš slabé a neadaptibilní.“

„Většinu z toho, co víme o projektu Nebešťanů, zjistili podobnostní anatomové právě z naší mizerné adaptability,“ spustila Jool se zaníceným výrazem v široké tváři. „Z naší nevhodné postavy, založené na prototypu Nebešťana. A...“

Jejich poučný a zasvěcený rozhovor plynul kolem Farra; uvolněný a lehce podnapilý chlapec naslouchal a nenápadně přitom žvýkal další kousek pivního koláče.

Jool se k němu otočila. „Samozřejmě, že jsme nebyli tak chytrí, abychom se vyhnuli ustavení rigidní společnosti, rozdělené na společenské vrstvy, pomocí které bychom se mohli vzájemně kontrolovat.“

„Aspoň tady v Parzu,“ prohodil Farr.

„Ano, tady v Parzu,“ připustila Jool. „Vy, Lidské bytosti, jste zjevně příliš chytrí, abyste se s ní smířili.“

„To jsme,“ prohlásil Farr klidně. „Proto jsme také odešli.“

„A teď jste se vrátili,“ prohlásil Bzya. „Do nejspodnější vrstvy, na dno města... Horní Čtvrť, Dolní Čtvrť, dno, vrchol; tohle pojetí nahore a dole je pozůstatkem myšlení Nebešťanů – věděls to?... nás tady v Dolní Čtvrti považují za méně inteligentní a méně uvědomělé, než jsou ostatní. V minulosti se lidé podle toho chovali.“ Široká, potlučená tvář zesmutněla. „Špatně. Když se k lidem chováš jako ke zvířatům, často se sami jako zvířata začnou chovat. Před pár generacemi byla tahle část Dolní Čtvrti slumem, džunglí.“

„Některé její části jsou takové pořád,“ dodala Jool.

„Ale my jsme se z toho vymanili,“ usmál se Bzya. „Vlastními silami. Vzděláváním. Ústním podáním, počítáním, čtením, když se nám podařilo sehnat nějaké podklady.“ Zakousl se do kusu pivního koláče. „Výbor pro tuhle část města nedělá vůbec nic. A Přístav dělá

ještě méně, přestože většina z nás pro něj pracuje. Ale my si *umíme* pomoci.“

Farra tyhle řeči překvapily. Napadlo ho, že tihle lidé jsou vyhnanci ve vlastním městě. Jsou ztraceni v tomhle dřevěném a jadřákovém lese podobně jako Lidské bytosti. Pověděl jim o vzdělávání mezi Lidskými bytostmi – o dějinách kmene a o lidstvu, které žilo za Hvězdou, o němž vyprávěli stařešinové hloučkům dětí, vznášejícím se mezí vírovými liniemi. Bzya s Jool zamyšleně naslouchali.

Když dojedli, na chvilku si odpočinuli. Pak se Bzya s Jool, zjevně nevědomky, přisunuli blíž k sobě. Sklonili mohutné hlavy a obočí se jim téměř dotýkala. Předklonili se a tlusté, silné prsty položili na okraj kola. Tiše začali hovořit – jednohlasně pomalu odříkávali slavnostní litanii jmen, z nichž ani jedno Farr neznal. Tiše manžele pozoroval.

Když asi po sto jménech skončili, Bzya doširoka otevřel oční pohárky a usmál se na Farra.

„Trocha ústního podání v akci, mladý příteli.“

Na Joolinu tvář se opět vloudil vychytralý, laškovný výraz. Natáhla se přes kolo stolu a zatahala Farra za rukáv. „Tak už jsi přišel na to, čím se živím?“

„No tak, přestaň toho chlapce škádlit,“ zahulákal Bzya. „Řeknu ti to,“ otočil se k Farrovi. „Sbírá okvětní lístky v zahradách Horní Čtvrti a dodává je na prasečí farmy – na ty malé městské, roztroušené kolem Parzu, kde chovají tažná prasata pro auta.“

„Jen se nad tím zamysli,“ prohlásila Jool. „Ulice města jsou horké, stísněné a uzavřené. Všechna ta auta. Všechna ta prasata...“

„Lístky se pomelou a přidají prasatům do žrádla,“ dodal Bzya.

Farr se zamračil. „A proč?“

„Aby se s nimi dalo snáze vydržet.“ Jool se se slavnostním výrazem naklonila přes stůl, nadzvedla pahýl nohy, přes kombinézu se oběma rukama popadla za půlky své obrovské zadnice, roztáhla je a s rachotem si upšoukla.

Její manžel se rozchechtal.

Farr nejistě přeskakoval pohledem z jednoho na druhého.

Pak ho udeřil pach. Pšouk byl provoněn okvětními lístky.

Bzya s povzdechem zavrtěl hlavou. „Vykašli se na ni; jen by se začala ještě víc předvádět. Dáš si ještě pivní koláč?“

16

Auto z Parz City řídila Deni Maxx, lékařka, která ošetřovala Addu. Dura k ní chtěla dorazit co nejrychleji, aby se dověděla novinky o Farrovi a Addovi.

Lidské bytosti – bylo jich dvacet včetně pěti dětí – se vynořily z ukrytu lesa a následovaly Duru. Deni Maxx se vykláněla z otevřených dveří a lhostejným pohledem sledovala kroužek vychrtlých Lidských bytostí za Dúrou. „Jsem ráda, že jsem tě našla.“

„Divím se, že se ti to povedlo. Protiproud je obrovský.“

Deni pokrčila rameny. Tvářila se netrpělivě a trochu podrážděně. „Nebylo tak těžké tě najít. Toba Mixxax mi přesně popsal cestu z jeho stropní farmy na místo, kde se s vámi poprvé setkal. Stačilo motat se po okolí a čekat, až zareaguješ na mé volání.“

Philas se přiblížila k Duře, naklonila se a přitiskla jí rty k uchu; Dura ucítila z jejích úst nepříjemně nasládlý pach listí a kůry. „Kdo je to? A co chce?“

Dura se od vdovy odtáhla. Uvědomovala si Denin zkoumavý pohled. Zasáhl ji vír protichůdných pocitů: podrážděnost z Deniných arogantních způsobů, ale i jisté rozpaky z trapně dětského chování Lidských bytostí. Copak se při prvním setkání s Tobou Mixxaxem také chovala jako primitiv?

„Nastup si do auta,“ přikázala Deni. „Máme před sebou dlouhou cestu zpátky do Parzu a oni mi přikázali, abych si pospíšila...“

„Jací oni? Proč mě povolávají do města? Má to něco společného s mojí smlouvou? Jistě jsi viděla stropní farmu Qose Frenka – nebo to, co z ní zbylo, takže ti musí být jasné, že momentálně nefunguje. Qos nás propustil a...“

„Nemá to vůbec nic společného s tvou smlouvou, cestou ti všechno vysvětlím.“ Deni bubnovala prsty na dveřní rám auta.

Dura si uvědomovala upřené pohledy zbytku členů kmene, kteří němě čekali na její rozhodnutí. Pocítila krátké bodnutí sobeckého vzteku nad jejich nesamostatností; byli na ní závislí jako děti. *Chtěla se vrátit do Parzu*. Namlouvala si, že by tam mohla určitě zjistit daleko více o Farrově a Addově situaci, než kdyby zůstala s Lidskými bytostmi jen jako další uprchlý protiproudák. A usuzovala, že z dlouhodobého hlediska by možná všem Lidským bytostem mohla zajistit více pomoci tím, že by se vrátila do města, než kdyby zůstala zde. Museli po ní chtít něco důležitého, když pro ni poslali někoho tak významného, jako je Deni Maxx, aby ji přivedla. Možná by mohla jakýmsi podivným způsobem získat jistý vliv...

Philas ji zatahala za ruku jako dítě, které se snaží upoutat pozornost dospělého. Dura vztekle ucukla paží – a okamžitě tohoto reflexivního pohybu zalitovala.

Pravdou bylo, jak si připouštěla, že se jí ulevilo, že má záminku a možnost opustit deprimující společnost Lidských bytostí. Ale cítila se díky tomu velmi provinile.

Rychle dospěla k řešení. „Pojedu s tebou,“ oznámila Deni. „Ale ne sama.“

Deni se zamračila. „Cože?“

„Děti беру s sebou.“ Rozmáchlým gestem zahrnula pět dětí – nejmladším byl Jai, Murovo miminko, a nejstarším dospívající dívka.

Deni Maxx okamžitě vychrlila příval námitek.

Dura se k ní otočila zády a pohlédla na Lidské bytosti. Ty ve zmateném tichu tiskly své děti k sobě a nespouštěly vyvalené oči z její tváře. Podrážděně si přejela rukou po vlasech. Pomalu a trpělivě začala vysvětlovat, co na děti v Parz City čeká. Jídlo. Střecha nad hlavou. Bezpečí. Jistě se jí podaří přemluvit Tobu Mixxaxe, aby pro děti našel přechodné domovy. Předpokládala, že všechny děti jsou dost malé, aby lidem z Parzu připadaly roztomilé. Zaskočil ji její vlastní cynismus. A za pár krátkých let budou schopné díky svým silným, protiproudáckým svalům získat výnosné zaměstnání.

Uvědomovala si, že odsuzuje děti k životu v Dolní Čtvrti. Ale byla to lepší vyhlídka než hladovění zde nebo trmácení po boku rodičů dalekou cestou přes zdevastované území parzské provincie.

„A časem,“ naléhala na zaražené rodiče, „sami dorazíte do Parzu a znovu se sejdete se svými potomky.“

Zmatení a vyděšení dospělí se pokoušeli vyrovnat s plány, které si sotva dokázali představit. Ale Dura si pomalu se směřící úlevy a studu začala uvědomovat, že jí uvěřili – a tak jí jeden po druhém začali přivádět své děti.

Deni sledovala, jak nastupují do auta a Dura byla zvědavá, zda se Deni nechystá vznést nějakou nechutnou námitku. Ale když lékařka pozorovala, jak Dura v zadní části auta ukládá do náručí nejstarší dívky malého, vyděšeného Jaie, který úpěnlivě volal matku, Denin podrážděný výraz viditelně zjhl.

Když byly konečně všechny děti v autě, Dura shromáždila opuštěné rodiče do hloučku a dala jim přesné instrukce, jak se dostat k Pólu. Všichni s vážnými výrazy naslouchali. Pak je Dura jednoho po druhém objala a nastoupila do auta.

Deni popohnala spřežení vzdušných prasat a Dura pohlédla velikým oknem zpět na Lidské bytosti. Zmatení dospělí vypadali bez svých dětí opuštěně a bezmocně. Dia a Mur se k sobě tiskli. *Sebrala jsem jim budoucnost*, uvědomila si Dura. *Jejich smysl života.*

Nebo jsem jim budoucnost zachránila.

Když se Lidské bytosti ztratily z dohledu – a navzdory neustávajícímu křiku vyděšených a dezorientovaných dětí – usadila se Dura v jednom z drahých kokonu a o její duši se opět utkaly pocity úlevy a viny.

Deni řídila vůz podél obnovených vírových linií s bezmyšlenkovitou zručností. „Město přijímá raněné z provincie. Nejsou to lehké časy pro nikoho z nás.“ Duru napadlo, že by v téhle ženě, která svírala otěže v křečovitě napjatých rukou, sotva poznala tu veselou, blahosklonnou lékařku, která kdysi ošetřovala Addu. Maxxiny oční pohárky lemovaly temné škráloupy ospalků; tvář jako by se jí propadla a nyní vypadala zasmušile a přísně.

Velikými okny Dura tudnomyslně sledovala povrch Kůry, který kolem nich ubíhal. Vzpomínala, jak žasla nad úhledností veliké provincie, když z auta Toby Mixxaxe poprvé spatřila stropní farmy a pestré zahrady. Nyní byla naopak zděšena škodami, které napáchala

Porucha. Široké pásy farem byly smeteny z povrchu Kůry a zůstal po nich jen odhalený kořenový strop. Tu a tam se kuliové trpělivě lopotili na zničené půdě, ale holý strop postrádal svěžest přirozeného lesa; obdélníky polí, zbavené porostu, vyhlížely obscénně jako otevřená rána.

Deni se Duře pokoušela vysvětlit, jak Kůra zareagovala na Poruchu *zvoněním* – vibrací určitých částí Hvězdy. Pohroma přicházela ve vlnách s děsivou, vražednou pravidelností. Dura nechala slova, kterým sotva rozuměla, proplouvat kolem hlavy.

„Katastrofa postihla celou provincii,“ prohlásila Deni. „Nejméně polovina stropních farem přestala fungovat a zbytek pracuje na omezený výkon.“ Krátce na Duru pohlédla. „Víš, Parz City nemá žádné velké zásoby potravin; je odkázáno na denní dodávky ze stropních farem. A víš, co se říká...“

„Co?“

„Každou společnost, která pocítí nedostatek jídla, dělí jen krůček od revoluce. Hork již zavedl příděly. Pochybuji, že to z dlouhodobého hlediska bude stačit. Nicméně momentálně se zdá, že lidé chápou problémy, které máme. Dle nařízení Výboru trpělivě čekají v řadách na ošetření. Ale myslím, že časem učiní Výbor odpovědným za příkoří, jemuž byli vystaveni.“

Dura se zhluboka nadechla. „Tak jako ty obviňuješ mě?“

Deni se k ní otočila s vykulenýma očima. „Jak tě to napadlo?“

„To ten tvůj tón. A způsob, jakým se ke mně chováš od chvíle, co jsi pro mě přijela.“

Deni si promnula nos, a když na Duru opět pohlédla, na tváři se jí objevil chabý úsměv. „Ne. Drahoušku, já tě neobviňuji. Ale nesnáším, když musím dělat poskoka. Čeká na mě spousta pacientů... Právě teď mám na práci důležitější věci, než převážet...“

„Tak proč jsi pro mě přijela?“

„Protože mi to nařídil Muub.“

„Muub? Aha, ten správce nemocnice.“

„Měl dojem, že jsem jediná, kdo tě pozná.“ Odfrkla si. „Starý blázen. Na Frenkově stropní farmě přece není zas tak moc protiproudáků.“

„Pořád nechápu, proč jsi tady.“

„Protože ten tvůj přítel na tom trval.“ Zamračila se. „Adda, že? Nejhorší pacient na světě. Ale na těch jeho pneumatických cévách jsme odvedli skvělou práci.“

Duře se zdálo, jako by jí v ústech zhoustl Vzduch. „Adda je naživu? Je v pořádku?“

„Ano. Byl s Muubem, když udeřila Porucha. Daří se mu docela dobře... nebo aspoň tak jako předtím. Víš, s takovými zraněními, jaká utrpěl, je zázrak, že se může hýbat. A...“

Dura zavřela oči. Předtím se neodvážila zeptat na své příbuzné – jako by tím nechtěla pokoušet osud.

„A Farr?“

„Kdo? Aha, ten chlapec. Je to tvůj bratr, že? Ano, má se dobře. Pracuje v Přístavu...“

„Viděla jsi ho? Viděla jsi, že je v pořádku?“

„Ano.“ Deni zazněl v hlase soucit. „Duro, neboj se o své blízké. Adda nechal Farra přivést do Paláce...“

„Do *Paláce*?“

„Ano, zjevně to bylo podmínkou jeho spolupráce s Horkem.“

Dura se rozesmála; měla pocit, jako by jí z duše spadla veliká tíha. Nicméně jak to, že Adda v Paláci vydává rozkazy? „Proč jsme všichni najednou tak důležití? Zdá se, že od té doby, co jsem byla pryč, se věci změnily.“

Deni přikývla. „Ano, ale mě se neptej... Až dorazíme, Muub si s tebou promluví.“ Zamračila se. „Další lékař, který neplní své povinnosti vůči pacientům... Doufám, že tenhle Horkův projekt, ať už je to cokoli, je skutečně tak důležitý, že stojí za ztrátu tolika životů.“

Nyní se blížili k Jižnímu pólu; zdánlivě rovnoběžné vírové linie se začínaly sbíhat. Dura pozorně sledovala Kůru. Zde byly elegantní, úpravné farmy a zahrady většinou ušetřeny následků Poruchy, ale bylo na nich cosi divného: zdálo se, jako by Kůru pokrývala jemná, temná srst, která se pomalu vlnila směrem k Pólu.

Dura ukázala rukou a zeptala se Deni: „Co to je?“

Deni krátce vzhledla. „Běženci, drahoušku. Běženci z celé zdevastované provincie. Teď když nemohou pracovat na farmách, míří do Parzu, aby zde našli ochranu.“

Dura se rozhlédla po nebi. *Běženci*. Zdálo se, že se Kůra lidmi jen černá.

Děti se znovu rozplakaly. Loguova dcera se otočila, aby je uchlácholila.

Když se Hork doslechl, že oba protiproudáky – chlapce z Přístavu a tu ženu, Duru – už našli a přivedli do Horní Čtvrti, nechal povolat do audienční místnosti Muuba a toho starého blázna Addu k další poradě.

Adda se usadil v provazovém kokonu a nohy v dlahách se mu směšně komíhaly. Zhnuseným pohledem jediného oka přešel po místnosti, jako by mu patřila.

Hork potlačil podráždění. „Tví lidé jsou v bezpečí. Už dorazili do města. Teď bych rád pokračoval v našem rozhovoru.“

Adda si ho změřil pohledem, jako by byl kuliem na Tržišti. Po chvíli konečně přikývl. „Dobrá. Dejme se do toho.“

Hork si všiml, jak si Muub se zjevnou úlevou oddechl.

„Vrátím se ke své poslední otázce,“ spustil předseda. „Připouštím existenci Xeelee. Ale mýty mě nezajímají. Nechci slyšet o jejich strašlivých plánech... Chci vědět, jaké úmysly mají s *námi*.“

„Už jsem ti to řekl,“ prohlásil Adda lhostejně. „Oni po nás nechťejí vůbec nic. Myslím, že ani netuší, že tady jsme. Ale něco z našeho světa chtějí – oni chtějí naši Hvězdu.“

„Zřejmě mají v úmyslu ji zničit,“ prohodil Muub a přešel si dlaní po holé lebce.

„Zjevně,“ připustil Adda. „Horku, moudrost mých lidí – ústně předávána od našeho vyhnání z...“

„Ano, ano.“

„...neříká nic o významu této Hvězdy. Ale víme, že sem, na tuto Hvězdu, byli lidé dosazeni Nebešťany. A byli jsme přizpůsobeni, abychom tady dokázali přežít.“

Muub přikyvoval. „To není nic nového, pane. Studie podobnostní anatomie dospěly k obdobným závěrům.“

„Jak fascinující,“ zavrčel Hork kysele. Netrpělivě se vyhoupl ze závěsu a nervózně se začal vlnit po místnosti. Zahleděl se na malý, výkonný ventilátor v koutě pomalovaného nebe, který v místnosti

ochlazoval Vzduch. Zamyšleně pozoroval vírový prstenec uvězněný mezi koulemi průhledného dřeva. Navzdory narůstající frustraci ovládl nutkání znovu udeřit do koulí; právě v dnešní době by byly strašlivě vysoké náklady na opravu neomluvitelné. „Tak pokračuj v těch svých teoriích. Pokud sem byli lidé přeneseni, aby přizpůsobili Obal – tak proč o tom nenacházíme na každém kroku zjevné důkazy? Kde jsou zařízení, která nás stvořila? Kde jsou ti »podivní« Nebešťané?“

Adda potřásl hlavou.

„Kdysi tady skutečně *byla* spousta důkazů. Úžasná zařízení, která nám zde Nebešťané zanechali, aby nám pomohli přežít a pracovat. Přejížděná rozhraní červích děr. Zbraně, obrovské konstrukce, vedle kterých by to tvé ošuntělé město vypadalo jako trpaslík...“

„A kde jsou teď?“ vyštěkl Hork. „A nevyprávěj mi, že byly v minulosti zlikvidovány, záměrně zničeny nějakou pomstychtivou parzskou vládou.“

„Ne,“ usmál se Adda. „Tví předchůdci nemuseli tyto důkazy skrývat... stačilo zamlčet pravdu.“

„Tak ven s tím.“

„Kolonisté,“ vyslovil pomalu Adda.

„Cože?“

Kdysi lidé cestovali po celé Hvězdě. Kvantové moře jim v jejich zázračných strojích připadalo čiré jako Vzduch. Dokonce se beztretně odvážili i do vnějších vrstev Jádra. A tam se nacházely zázračné brány, nazývané přechodová rozhraní červích děr, které lidem dokonce umožňovaly cestovat *ven z Hvězdy*.

Lidé, poslušní příkazů svých tvůrců, Nebešťanů, se pustili do přestavby Hvězdy. A tajemní Kolonisté, kteří dřímali ve své kvarkové kaši Jádra, se začali ke vzrůstající síle lidí stavět nepřátelsky.

Kolonisté vystoupili z Jádra. Proběhlo několik krátkých, ale ničivých válek.

Lidské stroje byly zničeny nebo odtaženy do Kvantového moře. Lidská populace byla zdecimována, ti, kteří přežili, se v podstatě bez prostředků usadili v otevřeném prostoru Obalu.

Během generací se historky o původu člověka na Hvězdě a příběh o Kolonistech staly nejasnou legendou, dalším vymyšleným detailem v barvitě historii lidstva z neviděných světů za Hvězdou.

Muub se hlasitě rozesmál a dlouhá, aristokratická tvář se mu nakrabatila veselím. „Promiň, pane,“ otočil se k Horkovi. „Ale on nám tady vykládá jen samé báchorky. Jak dlouho ještě budeme pokračovat v téhle šarádě? Mám na starosti pacienty.“

„Sklapni, Muube. Zůstaneš tady tak dlouho, jak bude třeba.“

Hork se hluboce zamyslel. Neměl příliš mnoho možností. Musel se postarat o raněné a bezdomovce a z dlouhodobého hlediska musel obnovit zničenou provincii, aby nakrmil své lidi.

A přesto...

Kdyby se mu, s nevelkým úsilím, podařilo odvrátit od města – vlastně od celého tohoto světa – hrozbu útoku fantastických Xeelee, stal by se největším hrdinou v dějinách.

Hork věděl, že za takovou vizí se skrývá pýcha a velikášství. No a co? Kdyby dokázal zahnat Xeelee, lid by ho oslavoval.

Ale jak na to?

Nemohl, samozřejmě, vyčlenit armády učenců, aby shromažďovaly útržky legend o původu člověka. A nemohl léta čekat, až nějaký vědní obor, jako je ta Muubova »podobnostní anatomie« řádně tohle téma probádá. Musel stanovit priority a nalézt nejsnazší cestu k úspěchu.

Pohlédl ostře na Addu. „Ty tvrdíš, že ty bytosti – ti Kolonisté – vzali přechodová rozhraní a další magické stroje s sebou do Kvantového moře. Mimo dosah našich rybářů. Takže nemáme důvod věřit, že byla ta zařízení zničena, že?“

Stařík vzlhl; vyrušená pijavice, která oždibovala oční pohárek, mu sklouzla po tváři. „Ale nemáme ani důkaz, že zůstala zachována.“

Lékař si odfrkl. „Ten starý blázen má ještě tu drzost mluvit o důkazech!“

Co když je v té legendě o Kolonistech a starověkých technologiích zrnko pravdy? Pak by možná, spekuloval Hork,

některá z těch zařízení mohla v hlubinách Kvantového moře *pořád existovat*. Přechodové rozhraní by stálo za to mít...

„Muube,“ prohodil zamyšleně, „jak bychom mohli proniknout do Kvantového moře?“

Zdálo se, že tahle otázka lékaře přímo šokovala. „To samozřejmě nemůžeme, pane. To je vyloučeno.“ Přimhouřil oči. „Nemáš snad v úmyslu honit se za těmito absurdními legendami a plýtvat prostředky na...“

„Ty mě nebudeš poučovat, doktore,“ vyštěkl předseda. „Považuj to za – vědecký experiment. Kdyby nic jiného, získáme spoustu vědomostí o Hvězdě a našich vlastních schopnostech... a možná jednou provždy vyvrátíme tyhle smyšlené legendy o Kolonistech a starověkých divech.“ Nebo, dovolil si pokochat se představou, *možná objevím poklad ztracený pro lidstvo po mnoho generací*.

„Pane, musím protestovat. Po celé provincii stále umírají lidé. Každou chvíli mohou Parz zaplavit první vlny běženců. Musíme přestat fantazírovat o nemožném a vrátit se k bezprostřední realitě.“

Hork se na lékaře pozorně zahleděl – Muub se v provazovém kokonu chvěl rozčilením. Předsedovo podráždění nad výbuchem Muubova vzteku náhle zmírnil obdiv k tomuto charakternímu muži. K takovému prohlášení musel lékař sebrat notnou dávku odvahy. „Muube – můj drahý Muube – jakmile ukončím tuto poradu, ponořím se do bezprostřední reality... k bolesti deseti tisíc lidských bytostí.“ Usmál se. „Chci, aby sis tenhle projekt vzal na starost. Pronikni do Kvantového moře.“

„Tenhle úkol – je – nesplnitelný,“ odsekl lékař.

Hork přikývl. „Samozřejmě. Do dvou dní mi předlož možnost.“

Pak se k nim otočil zády, napřímil se a prudce vyrazil ke dveřím a za svými povinnostmi.

17

Dura si na chvíli zdřímala v Denině stísněném služebním bytě a vzápětí dorazil posel Výboru. Tento malý, trochu zasmušilý muž v obnošené haleně měl tenkou, bledou kůži a podlité oči, hluboko posazené v očních pohárcích. Asi strávil většinu života uzavřený ve městě a odříznutý od čerstvého Vzduchu, pomyslela si Dura.

Posel ji odvedl z nemocnice. Minuli Tržiště a vlnili se po Pall Mall. Široká třída jí připadala tišší, než jakou si ji pamatovala. Rady vzdušných aut se pohybovaly daleko plynuleji a mezi vozidly bylo mnohem více prostoru. Spousta obchodů byla zavřená a dřevěné lampy v nich ztlumené. Začala chápat, jaký dopad měla na ekonomiku města katastrofa v provincii.

Přestože fungovalo jen pár ventilátorů a osvětlovacích šachet, zdálo se, že neustálý hluk, který zde panoval, je nepřiměřený. Brzy Dura zjistila, že bojuje s pocitem klaustrofobie. A přece jen před pár dny neměla stání v omezené společnosti protiproudáků. Zapamatovala jsem si jen příjemné zážitky, pomyslela si sklíčeně.

Na horním konci Mall zabočili a kupodivu vpluli do čistého, prosvětleného Vzduchu. Vnikli do ohromné krychlové místnosti o straně sto výšek člověka. Hrany byly vyrobeny z pěkných trámů a strany zůstaly otevřené jasnému nebi – krychle musela lnout k boční straně města jako nějaká dřevěná obří pijavice – ale Vzduch zde nebyl o nic čerstvější než v útrokách města a nevál tam žádný vánek. Když se pořádně rozhlédla, zjistila, že strany krychle jsou pokryty obrovskými panely průhledného dřeva; nacházela se uvnitř průhledné dřevěné krabice, která byla schopna pojmout – jak rychle odhadla – tisíc lidí.

Místnost působila impozantním, ale i bizarním dojmem. Dura byla – jako už mnohokrát předtím – ohromena podivností města.

Posel ji lehce vzal za loket. „Tak jsme tady. Tohle je stadion. Dneska je, samozřejmě, prázdný. Když je v provozu, bývá přečpaný lidmi... Tamhle nahoře se nachází lóže Výboru,“ prohlásil tenkým, úlisným hláskem a ukázal na prázdný balkon, který se vznášel nad stadionem. „Lidé sem chodí sledovat Hry – naše sportovní dění. Pořádáte v protiproudu Hry?“

„Proč jsi mě sem přivedl?“

Mužík se plaše odvrátil a zavřel podlité oční pohárky.

„Duro...“

Farr?

Prudce se ve Vzduchu otočila. Bratr se vznášel jen asi výšku člověka od ní; byl klidný a zjevně se mu nevedlo špatně; na sobě měl volnou halenu. Za ním se vznášeli další lidé – Adda a tři muži z města.

Všechno zaregistrovala v krátkém okamžiku, kdy se vrhala k bratrovi, aby ho objala. Také ji objal – a Dura si uvědomila, že tohle už není objetí plachého dítěte. Vzal ji do náručí a poplácal po zádech, jako by ji uklidňoval.

Uvolnila ruce a přidržela si ho na délku paží. Tvář měl hranatou a vážnou. Zdálo se, že zestárl a začínal se podobat jejich otci.

„Daří se mi dobře, Duro.“

„Ano, i mně. Bála jsem se, že ses třeba zranil při Poruše.“

„Když nadešla Porucha, nebyl jsem ve zvonu. Měl jsem volno a byl jsem v Přístavu...“

„Na tom nezáleží,“ vyhrkla hořce. „Jsi příliš mladý, aby tě posílali dolů.“

„Takhle to chodí,“ odvětil mírně. „Ve zvonech slouží chlapci mladší, než jsem já. Duro, to není tvoje chyba... i kdybych byl zraněn, tak by to nebyla tvá chyba.“

On ji *uklidňuje*. Skutečně dospívá, pomyslela si.

„Kromě toho už nějaký čas nepracuji v Přístavu.“ pokračoval Farr. Usmál se. „Od té doby, co Adda přiměl Horka, aby pro mě poslal. Bydlím u Toby.“

„Jak se jim daří?“

„No, Cris mě učí surfovat.“ Chlapec zvedl paže do Vzduchu, jako by balancoval na neviditelném prkně. „To musíš zkusit...“

„Duro. Jsem rád, žes to dokázala.“ Adda se k nim připloužil. Dura přejela po staříkovi rychlým pohledem; ramena, hrudník a dolní část nohou měl dosud v ušmudlaných obvazech, ale pohyboval se docela dobře. Vlekl za sebou předmět, který vypadal jako sešitá kůže vzdušného prasete. Nafouklá vepřovice mu za zády nadskakovala jako hračka.

Dura našla na jeho tváři volné místo – tam, kde nebyla oční pijavice – a políbila ho. „Objala bych tě, kdybych se nebála, že tě přelomím vejpl.“

Odfrl si. „Takže ty ses z té Poruchy dostala se zdravou kůží.“

Krátce mu povyprávěla, co se jí přihodilo. Farr kulil oči, když popisovala loď Xeelee. Vyprávěla jim, jak Porucha postihla Lidské bytosti – řekla jim o těch dvaceti mrtvých. Jak odříkávala známá jména mrtvých, připomněla si prostý obřad litanie jmen, který prováděli dřevaři.

Pověděla jim také o pěti protiproudáckých dětech, které pro dnešek odložila u Deni Maxx. Oba se rozesmáli a slíbili, že děcka navštíví.

„A teď mi, Addo, vysvětli, co tady děláme. A proč táhneš za sebou to mrtvé prase.“

Stařík se zašklebil a tím způsobil, že mu pijavice sklouzla po potlučené tváři. „Zjistíš, že to celé je... zatracené bláznovství.“ Obhlédl zbytek skupinky; Dura poznala Muuba. Vedle lékaře se vznášeli další dva muži.

„No tak,“ prohlásil Adda, „raději bychom se do toho měli pustit.“

S Farrovou a Duřinou pomocí vyrazil Adda k Muubovi a jeho společníkům.

Všech šest zůstalo viset nedaleko středu obrovské prázdnoty stadionu. Navzdory lepkavé vlhkosti Pólu pociťovala Dura chlad a odloučenost. Všude kolem se vinulo množství lan a zábradlí jako tichý důkaz, že toto místo je určeno pro davy lidí.

Ten lékař, Muub, měl na sobě strohou, tmavou róbu. Stejně jako dřív nedokázala odtrhnout zrak od grandiózní kopule jeho holé

lebky. Přivítal je trochu napjatým, profesionálním úsměvem. „Díky, že jste se rozhodli věnovat mi svůj čas.“

Adda se ušklíbl. „Měli jsme snad na vybranou?“

Muubův úsměv zpřísněl. Rychle představil své dva společníky: vyzábělého přístavního předáka Hosche, který zřejmě, podle nevrkých pohledů, vrhaných na Farra, chlapce znal; a vysokého, jako tyčka hubeného muže zvaného Seciv Trop, kterého Muub představil jako odborníka na Magnetopole. Stejně jako Muub měl i starý Trop hladce vyholenou hlavu ve stylu vědců z Univerzity.

Muub rychle popsal podstatu Horkova nařízení.

„Řeknu vám na rovinu, že nejsem přesvědčen o významu tohoto programu, který se mi hned od začátku nezamlouval. Ale chápu Horkovy pohnutky.“ S tvrdým výrazem ve tváři se rozhlédl. „Stačí být zde, v tomto křehkém stadionu, a člověk hned pochopí, že musíme najít nějaký způsob, jak se chránit proti nebezpečí nečekaných Poruch.“

Dura se zamračila. „Ale proč jsme tady my? Myslím nás, Lidské bytosti. Potřebujete odborníky. Čím my můžeme přispět?“

„Dvěma věcmi. Za prvé vy *jste* odborníci – nejdosažitelnější, jaké máme – na Xeelee. Aspoň Hork tomu věří.

A za druhé, nikdo další není.“ Pozvedl paže, jako by chtěl město obejmout. „Duro, Parz ti může připadat jako veliké a bohaté město, ale Poruchy zasadily jeho ekonomice těžké rány. Všechny naše záložní zdroje jsou nasazeny na likvidaci následků Poruch a obnovu provincie – všechny kromě nás a my jsme jediní, o kom se Hork domnívá, že ho může vyčlenit.“ Usmál se na ně. „Nás šest, včetně chlapce. A naším posláním je zachránit tento svět. Třeba uspějeme; a představte si, jaký aplaus sklidíme, když se nám to podaří.“

Lékař ztichl. Všech šest se vznášelo v nepravděpodobném kruhu a vzájemně se obezřetně prohlíželi – všichni kromě experta na Magnetopole Seciva Tropa, který jemně řezanými očními pohárky zíral do dálky.

„No,“ spustil čile Muub, „Hork mě požádal, abych mu předložil možnosti, jak dosáhnout nemožného – jak proniknout do Podobalu hlouběji, než od pravěku dokázal kterýkoli člověk. A já jsem pak požádal Hosche a Addu o vyjádření, jak se s tím vypořádát. Zvony z

Přístavu klesají do hloubky okolo metru. Naše první odhady naznačují, že musíme proniknout nejméně desetkrát hlouběji – hluboko do Podobalu, do hloubky deseti metrů pod Parzem. Secive, ty jsi zde, abys naše názory okomentoval a vyjádřil své připomínky.“

Trop bystře přikývl. „Udělám, co je v mých chabých silách,“ prohlásil tenkým, afektovaným hlasem. Seciv Trop byl zjevně nejstarším členem skupiny. Téměř holou hlavu mu pokrývaly jemné chomáčky zlatožlutých vlasů, které zbyly po nedbalém oholení. A volné šaty s nesčetným množstvím kapes byly obnošenější a záplatovanější, než by Dura u významnějšího obyvatele města očekávala.

Připustila, že je jí stařík sympatický. „Proč jsme na stadionu?“ zeptal se Farr.

„Kvůli vašemu příteli,“ Muub se pochybovačně zahleděl na vepřovici. „Adda mi řekl, že by svůj nápad raději předvedl, než popsal. Napadlo mě, že bude vhodné zajistit co možná nejvíce volného prostoru.“

Přístavní předák Hosch zkroutil tvář do kyselého úšklebku. „Tak bychom možná měli toho starého blázna nechat, ať se pustí do práce, než to jeho mrtvé prase zasmradí celý stadion.“

Adda se ušklíbl a trhl krátkým provazem, který mu poutal nafouklou vepřovici k opasku. Podržel ten nechutný artefakt před sebou a zjevně si vychutnával reakci precitlivělých měšťáků. Dura připustila, že kůže vypadá odporně; jícen byl hrubě zašitý a dovnitř byl napumpován Vzduch, aby se dutá kůže nafoukla, což způsobilo, že se šest prasecích ploutví napřímilo. Duře se zdálo, že nevýrazná prasečí tvář zírá přímo na ni. A uvědomila si, že kůže skutečně trochu páchne.

Hosch se ušklíbl. „To má být nějaký vtip? Ten starý blázen si myslí, že si všichni oblékneme vepřovice a poplaveme do toho zatraceného Jádra.“

Adda mávl dutou kůží předákovi před nosem. „Špatně, měšťáku. Vy si tady, lidičky, jezdíte ve vozech tažených prasaty. Nejdřív mě zajímalo, zda by člověk nemohl v jednom z těch vozů zajet až do Jádra... ale prasata by, samozřejmě, cestu do Podobalu nepřezila.

Takže musíme *sestrojit* prase... umělé prase, ze dřeva a jadřáku. Musí být dostatečně silné, aby odolalo tlakům v Podobalu.“

Seciv přikývl. „Jak by to zařízení bylo poháněno?“

Adda bodl prstem do výpustného otvoru prasete. „Samozřejmě pšouky. Jako skutečné prase.“ Zakýval nafouklými ploutvemi. „A ploutve budou udržovat rovnováhu.“ Nyní přitlačil kůži k ovázaným žebřům; Vzduch vytryskl výpustným otvorem a tělo prasete se zhouplo v příšerné parodii života.

Hosch se rozchechtal. „A odkud se ty prdy vezmou? To budeš prdět ty?“

Seciv se zamračil a zbytky vlasů se mu zavlnily. „Mohl bys napodobit vnitřní funkce prasete. Auto by mohlo vézt zásobníky se Vzduchem, které by se nahřívaly jaderným spalováním dřeva v kotli a Vzduch by se vyháněl ventilovou propustí.“ Natáhl jemný prst a zkoumavě dloubl do jedné ochablé ploutve. „Mohli byste se dokonce pokusit tu věc řídit, kdybyste tyhle ploutve připevnili na výkyvný závěs, který by se obsluhoval zevnitř plavidla. A pšoukové trysky by se s trochou důvtipu mohly nasměrovat.“ Stařec na Addu pochvalně kývl. „Po všech stránkách praktický návrh.“

Dura si všimla, že se Adda, proti své vůli, nadmul pýchou. Hosch vypadal rozladěně.

Farr se vážně zeptal: „Ale jak to odolá Podobalu? Addo, ve zvonu jsem zjistil, že taková plavidla neničí jen drtivý tlak...“ Prudce sevřel ruku v pěst, až Dura ucukla. Divila se, kde se naučil takové surové, dramatické triky. Bratr pokračoval: „Hmota složená z atomů – normální hmota – by se rozpadla.“

„No samozřejmě,“ dodal rychle Hosch. „Každému, kdo o tom ví, aspoň co se za nehet vejde, to je jasné. Naše zvony jsou před tlakem chráněny magnetickým polem sesílaným dolů turbínami ve městě.“

Seciv Trop potřásl hlavou. „To je mylná představa, předáku. Abych byl přesný, do zvonů se dodává *elektrický proud*, který se vyrábí v Přístavu... ale ochranná magnetická slupka se generuje v samotném zvonu supravodivými obručemi, které obepínají zvon.“

Hosch si starce prohlédl od hlavy k patě. „Předpokládám, že jsi rybář. To musíš dělat na jiné šichtě...“

Muub se dotkl Hoschova ramene. „Seciv navrhl konstrukci současných zvonů – zvonů, ve kterých se denně spouštíš dolů. Hoschi, tvůj život závisí na jeho odborných znalostech; nesluší se, aby ses mu posmíval.“

Hosch se uklidnil.

„No a? To, co řekl ten kluk, sedí.“

Zdalo se, že Seciv je k urážkám lhostejný. „Člověk by prostě musel obalit tohle umělé prase supravodivými obručemi a vézt s sebou zařízení na výrobu magnetického pole.“ Zamračil se. „Objem plavidla by, samozřejmě, vzrostl.“

„Kdyby v tom dřevěném praseti neustále probíhalo nukleární hoření, nenarůstala by uvnitř teplota?“ zeptala se Dura.

Seciv přikývl. „Ano, to by byl problém... ačkoliv ne nepřekonatelný. Daleko větším problémem by byla zásoba pohonného Vzduchu. Ani v našich nejlepších vzduchových tancích není stupeň stlačení příliš vysoký. Stačí na vyjížděku vzdušným autem na stropní farmu, ale sotva by postačil expedici takového rozsahu.“ Smutně pohlédl na Addu. „Tohle bychom možná dokázali překonat, ale v téhle teorii jsou dvě daleko ničivější trhliny. Zprvė nedostatečná stabilita. Koneckonců vzdušné prase přece nemá jen zadek a ploutve. Prase má i šest očí, aby ho vedly...“

„No,“ začal se Adda bránit, „mohlo by tam být šest oken z průhledného dřeva. Nebo i víc.“

„Možná. Ale u každého okna by musel být jeden pilot – že? – který by pak předával instrukce posádce – pěti nebo šesti lidem, kteří by tahali za řídicí ploutve a doufali, že udržují správný směr. Obávám se, Addo, že to tvé dřevěné prase by se jen zmítalo ve Vzduchu.“

„Nemusíme přece použít ploutve,“ vložila se do hovoru Dura. „Vždyť ta věc přece nemusí vypadat přesně jako prase. Možná bychom mohli použít trysky, které by vycházely z boků prasete.“

„Ano,“ Muub se tvářil zamyšleně. „To by bylo daleko přesnější.“

Seciv se shovívavě usmál. „Přesto si myslím, že by nebylo stabilní. Nicméně se obávám, že má druhá námitka je fatální.“

Adda na něj zíral a po tváři mu klouzala pijavice.

„Tvůj návrh pohonu nebude v Podobalu fungovat a to nemluvím o Kvantovém moři. V prostředí, kde působí vysoké tlaky, by Vzduch netryskal ven; byl by zatlačován zpět do těla prasete.“

Hosch se poškrábal na hlavě. „Nemám chuť podílet se na tomhle pitomém nápadu,“ prohlásil, „ale nemohli byste vzdálit magnetické pole od trupu prasete? Pak by prdy tryskaly do Vzduchu pod normálním tlakem.“

Seciv na něj pohlédl, přejel si kostnatými prsty po zbytcích vlasů a zjevně hledal nějaké prosté vysvětlení. „Ale tryskající Vzduch by stejně zůstal v magnetickém poli, které by ho poutalo k lodi svými liniemi. Vzduch by tlačil na magnetickou skořápku, která by jej vracela zpět k lodi. Víte, je to princip akce a reakce...“

Muub jej mávnutím utišil. „Myslím, že tvé slovo, Secive, můžeme vzít za bernou minci.“ Usmál se na Addu. „Pane, zdá se, že se shodujeme na tom, že tvůj nápad neuspěl; ale byl velmi důmyslný a nejspíš – souhlasíš, Secive? – některé jeho aspekty využijeme v konečném řešení. Myslím, že můžeme využít nápadu sestrojít vzdušná auta na jiném principu, než jaký dosud máme – vzdušná auta, která nebudou potřebovat prasata, aby je táhla. Koneckonců žádný z těch problémů, o kterých jsme hovořili, by nevznikl, kdyby se plavidlo mělo pohybovat jen ve volném Vzduchu.“

Adda, který svíral jednou volnou rukou své prase, vypadal, že je sám se sebou nezřízeně spokojený. Dura ho šťouchla loktem a tiše poznamenala: „Ty se dobře bavíš, že? Ale zapomínáš, že jsi jen ubohý starý převít. Vždyť je zmateš.“

Adda se na ni zahleděl. „No? Kdo je další na řadě? Ten rybář byl tak chytrý při námitkách proti mému návrhu; teď si poslechněme, co nám poví on.“

„Proč ne? Hoschi?“

Přístavní předák rozhodil ruce a obrátil se k Muubovi. „Můj nápad je jasný a k jeho vysvětlení nepotřebuji vypouštět žádné vepřovice. Navrhuji, abychom se drželi toho, co známe. Navrhuji, abychom prodloužili Trn... dostavíme ho na takovou délku, aby dosáhl do Podobalu.“

Seciv Trop se poškrábal na tváři. „No, jak říkáš, tvůj návrh má tu výhodu, že víme, jak na to. Dřevěný Trn bude potřebovat ochranu,

aby se v Podobalu nerozpustil, ale k tomu bychom mohli použít obvyklé supravodivé vinutí... Ale bude to strašlivé riziko. Pochybují, že by si Trn dokázal zachovat strukturální integritu po celé požadované délce. Což by mohlo mít vliv na stabilitu samotného města. Dokázaly by zde u Pólu kotevní pásy zachovat naši polohu při působení takové protiváhy?“

Muub potřásl hlavou. „Hoschi, pro takový návrh si nemůžeme dovolit uvolnit dostatečné množství prostředků. Přece víš, že od Poruchy přestaly dřevařské konvoje dodávat z Kůry dřevo. Kromě toho nemáme nazbyt ani pracovní síly...“

„A co kdyby znovu udeřila Porucha?“ zeptala se Dura. „Trn by byl tak křehký, že by se v okamžení rozpadl.“

Hosch si založil ruce a překřížil nohy na znamení, že skončil. „Tím pádem je to nemožné. Můžeme přestat mařit čas a klidně to Horkovi sdělit.“

Lékař se k němu otočil. „Řeknu ti na rovinu, Hoschi, že by mě to nemrzelo, kdyby náš závěr zněl přesně takhle. Raději bych nemarnil více času a úsilí na úkol toho blázna, než musím.“

„Ale ne,“ zvedl podrážděně hlavu Seciv Trop. „Zatím jsme k žádnému takovému závěru nedospěli. Pouze jsme eliminovali možnosti. A nejspíš jsme získali několik poznatků, které povedou k úspěšnému řešení.“

Muub se zatvářil rozmrzele a uškubl nit ze své róby. „Tak pokračuj.“

„Zaprvé víme, že tohle hypotetické zařízení – tenhle nový, volně plující zvon – bude potřebovat ochranné magnetické pole, aby se nerozpustilo, a nějaký pohon. Bude muset být soběstačné; pomocí našich tradičních metod nemůžeme dosáhnout požadované hloubky, takže jsme vyloučili technickou podporu města. Tím pádem si bude muset zařízení vézt vlastní jednoduchou turbínu, aby si mohlo generovat ochranné pole.“

„Jak se bude pohybovat?“ zeptala se Dura. „Mám pocit, že jsi tvrdil, že trysky nebudou fungovat.“

„Taky že nebudou,“ přikývl Seciv. „Ale jsou jiné prostředky pohonu.“

„Vlnění,“ poznamenal dychtivě Farr. „Co vy na to? Třeba bychom dokázali vyrobit zvon, který by mohl volně plout, zvon, který by se vlnil.“

„Přesně,“ přikývl potěšeně Seciv. „Mohli bychom se přepravovat podél Magnetopole, stejně jako to děláme při vlnění Vzduchem. Výborně, mladý muži.“

Muub se zatahal za spodní ret. „Ale třeba Magnetopole neproniká do Podobalu.“

„Jsme přesvědčeni, že proniká,“ odporoval Seciv. „Podobal a Moře jsou plné nabitých částic – protonů, elektronů a hyperonů – které udržují Magnetopole.“

Hosch si odfrkl. „Co uděláme, připevníme na zadek pár umělých nohou?“

Farr, jehož představivost, jak se zdálo, běžela na plné obrátky, vzrušeně vyhrkl: „Ne, budeš se vlnit pomocí supravodivého vinutí. Jako kotevní pásy. Mohl bys jimi pohybovat zevnitř zvonu a...“

„Opět dobrý nápad,“ přikývl pochvalně Seciv. „Ale mohl bys zajít ještě trochu dál, mladý muži. Není nezbytně nutné pohybovat vinutím, tedy ve fyzikálním smyslu slova; byl by to pohyb proudu v něm, který by generoval pohyb vpřed.“

Muub pomalu přikyvoval. „Chápu. Vytvářel bys tok proudu vpřed a vzad.“

„Střídal by se. Přesně tak. Pak by se mohlo vinutí připevnit ke trupu. A tenhle návrh by byl, samozřejmě, i hospodárnější; systém pohonu plavidla by byl totožný se systémem ochrany magnetickým polem.“ Zamračil se. „Ale stále musíme čelit problému s nadměrným horkem, které bude v uzavřeném prostoru vznikat při jaderném spalování...“

Zdálo se, že se Hosch zdráhá promluvit. Jako by nechtěl přispět s ničím pozitivním, napadlo Duru. Nakonec se rozhoupal: „Nemusíte použít jaderného spalování. K pohonu turbíny postačí jakákoli energie... možná by stačily i lidské svaly.“

„Ne, obávám se, že takový úkol by naše svaly nezvládly. Ale *mohli* bychom použít zvířecí sílu – prasečí spřežení, zapražené do upravené turbíny – ano, to je ono!“ Hlasitě se rozesmál a poplácal Addu po zádech, čímž starce roztočil jako jakýsi pomalý ofačovaný

ventilátor. „Tak se zdá, že nakonec přece jen pojedeme do Jádra s prasaty!“

Adda se ustálil a ústa se mu roztáhla do širokého úsměvu.

Muub se rozhlédl po skupince. „No to mě podrž.“ Zdálo se, že zažívá nepříjemné překvapení. „Mám dojem, že jsme vymysleli něco, co se dá postavit... něco, co by skutečně mohlo fungovat.“

Seciv se zatahal za bradu; Dura v životě neviděla tak jemné a kostnaté prsty. „Měli bychom postavit prototyp – při tomto projektu mohou nastat nepředvídatelné problémy. A, samozřejmě, až započne sestup, na plavidlo budou působit vlivy, které můžeme jen odhadovat.“

„A pak,“ prohlásila Dura s mrazením v zádech, „tu jsou Kolonisté. Když na ně nenarazíme, bude tahle mise vlastně zbytečná. Co potom?“

„To je otázka,“ zabručel Seciv pohřebním hlasem.

Muub si přešel rukou po holé lebce. „Hrom do toho. Hrom do vás všech. Zvládli jste to až příliš dobře; teď nemohu nahlásit Horkovi, že ten jeho nápad je neuskutečnitelný.“ Pohlédl na přístavního předáka. „Hoschi, chci, aby sis vzal na starost návrh a konstrukci prototypu.“

Hosch mu pohled rozmrzele vrátil, hubenou tvář měl sinalou.

„K ruce budeš mít tyhle protiproudáky a Seciv ti občas také věnuje trochu svého času. Pokud se týká práce, povolej si pár dělníků z Přístavu. Ale ať s tím nejsou problémy a ať to není příliš drahé. Jasně? Není nutné mařit více naší energie, než je nezbytně nutné.“ Otočil se ve Vzduchu a začal se vzdalovat. „Zavolejte mě, až bude prototyp hotov.“

Lidské bytosti, které se volně držely za ruce, se pomalu pustily za Muubem a ostatními ven ze Stadionu.

„Takže máme šanci,“ prohlásil Adda, „postavit se bohům minulosti.“

„Ne bohům,“ odvětila Dura pevně. „Ani Xeelee nejsou bohové... Ale tihle Kolonisté, pokud existují, mohou být monstra. Pamatuj na Bitvu o Jádro.“

Adda si odfrkl. „Tahle pitomá expedice se stejně daleko nedostane. Ten vlnivej zvon se rozsype.“

„Možná. Ale nemusíš být tak nabručený, Addo. Vím, že tě bavilo pohrávat si s těmi návrhy. Musíš obdivovat představivost a duchaplnost těch lidí z města.“

„No a co teď?“ zeptal se Adda. „Nechceš zajít za Ito?“

„Později... Nejdřív musím něco zařídit. Musím někoho najít – dceru přítelkyně ze stropní farmy. Ta přítelkyně se jmenovala Rauc.“

Adda se nad tím zamyslel. „Ví ta holka, co se stalo její matce?“

„Ne,“ odvětila Dura tiše. „Budu jí to muset říct.“

Adda chápavě přikývl, ale ve vráscité tváři se mu nezračil žádný výraz.

A jednoho dne, pomyslela si Dura, budu muset vyrazit do protiproudného lesa a říct Browovi...

Pohlédla na Farra. Chlapec s bezvýraznou tváří nepřítomně zíral do dálky. Měla pocit, že mu dokáže číst myšlenky. *Lidé se chystají postavit loď, aby se vydali hledat Kolonisty.* Byl to, samozřejmě, pochybný nápad... ale hluboko v sobě k němu cítila i jiskřičku obdivu.

A Farr byl dost mladý, aby se na tuhle jízdu těšil.

Ale Adda měl pravdu. Vyhlídky byly nulové. A protože jsme Horkovi »experti« na Xeelee, pomyslela si, je zcela jisté, že pokud se plavba uskuteční, přinejmenším jednu z Lidských bytostí přidělí k výpravě.

Stiskla bratrovi ruku a přitáhla se k němu blíž. V duchu si přísahala, že se Farr nikdy téhle své vysněné výpravy nezúčastní.

18

Mur se zvolna probíral z hlubokého spánku.

Pomalů a trhaně si začínal uvědomovat šumění kůrového lesa, nepříjemný pach vlastního těla a nepřetržitou žlutou záři Vzduchu, která se mu drala pod zavřené oční pohárky. Pomocí několika smyček roztřepeného provazu se volně připoutal k větvi stromu při okraji lesa a nyní cítil, jak se mu zařezávají do ochablého masa na hrudi a stehnech.

Pak propukly bolesti.

Zdálo se, jako by mu žaludek – již dlouho prázdný – implodoval a vyplnil střed těla tupou, trhavou bolestí. Když se začal hýbat, protestovaly klouby – ztuhlé klouby byly zcela neočekávaným vedlejším projevem hladu a omezovaly mu pohyb, jako by byl nějaký stařec na sklonku života – ostrá bolest se mu také šířila uvnitř hlavy, jako by se mu mozek odtrhl od kosti.

Pevně zavřel oči, objal se rukama a cítil, jak se mu vlastní kostnaté lokty zarývají do žeber. Bylo zvláštní, že nikdy v životě nespál tak hluboce, jako v těchto neskutečně těžkých časech. Zatímco život se stával stále nesnesitelnějším, spánek byl čím dál tím příjemnějším a lákavějším obdobím, ve kterém se rozplynula všechna fyzická bolest i každodenní stres.

Kdybych tady tak mohl zůstat, pomyslel si. Jak snadné by bylo se už nikdy neprobudit...

Ale bolest se mu již zahryzla příliš hluboko do vědomí, než aby mohl tuhle možnost dnes využít.

S povzdechem otevřel oči. Jedním prstem si promnul pohárky a z okrajů seškrábl ostrý nános ospalků. Pak pomalu vylezl z provazového závěsu. Ostatní Lidské bytosti – zbylých čtrnáct – spalý rozptýleně při dolním okraji lesa v obdobných provazových

smyčkách. Jak tam v polospánku volně viseli, vypadali jako hmyzí kukly – zdeformované zámotky spinových pavouků.

Mur zámířil z lesa a cestou se vyhýbal pohledům těch, kteří již byli vzhůru.

Když se protahoval, ještě pořád ho bolely svaly od včerejšího vlnění. Ze stromu si utrl hrst listů, pak ohnul nohy a prkenně se rozvlnil do Obalu. Asi dvacet výšek člověka pod okrajem lesa si zvedl halenu a nohy přitáhl k hrudi. Kyčle a kolena zaprotestovaly, ale on si objal lýtko a přitiskl si stehna k břichu. Zpočátku střeva odmítala reagovat na jeho podnět – zdálo se, že trávicí a vylučovací procesy jsou zpomalené stejně, jako je ochablý celý zbytek těla – ale přesto v této poloze vytrval.

Po chvíli se mu konečník přece jen křečovitě stáhl a – s ostnem bolesti, který mu proběhl vnitřnostmi – vypustil do Vzduchu tvrdou hroudu lejna. Mur za ním pohlédl. Lejno, které se snášelo do Obalu, bylo příliš tmavé a tuhé.

Očistil se listím, které svíral v dlani.

Z improvizovaného tábora v lese se snesla Dia. Když klesala, Mur si všiml, jak si z očí vymrkává ospalky a mhouří pohárky proti zářivému Vzduchu; ale už teď – těsně po probuzení – pošilhávala podél vírových linií k jihu, směrem ke vzdálenému Pólu, a pokoušela se odhadnout, jakou dálku již urazili a kolik jim toho z téhle nesmírné odysey ještě zbývá.

Když dorazila k Murovi, pohlédla mu do tváře, objala jej a políbila na rty. Také ji vzal do náručí a polibek jí vrátil. Přes obnošené pončo cítil její kostnatou páteř. Neměli si co říct, tak se v tichém Vzduchu k sobě jen tiskli a pod nimi se rozprostíralo Kvantové moře.

Od chvíle, kdy Dura odjela s ženou z města ve vzdušném voze a odvezla děti včetně Jaie, patnáct opuštěných Lidských bytostí táhlo Obalem k Pólu. Pomalé pulzování vírových linií určovalo nekonečné dny jejich pouti. Bez zásob potravy byly Lidské bytosti nuceny putovat po okraji lesa; listí stromů mělo zanedbatelnou výživnou hodnotu, ale dokázalo zmást žaludek, aby na chvíli zapomněl na šíravý pocit hladu. Vždy po několika dnech jim jídlo došlo a oni museli putování přerušit. V lese by měla být i lovná zvěř, ale Lidské

bytosti tuhle část lesa neznaly a zvířata byla ještě pořád vystrašená poslední Poruchou, takže se chovala velmi obezřetně a nebylo snadné je ulovit.

Bez vlastního stáda se Lidské bytosti pomalu ale jistě blížily smrti hladem. A na téhle nekonečné pouti, vyplněné pomalým bolestivým vlněním, zřejmě spalovaly energii rychleji, než ji stačily doplňovat. Mur nemohl zapomenout na výživný »chléb«, který jim Dura přinesla, když se tak nečekaně přivlnila z nebe se svými šokujícími historkami o městech ve Vzduchu.

Jejich postup podél zakřivení Obalu byl neskutečně pomalý. Vždy, když se Mur probudil do dalšího nekonečného dne útrap, pocítil depresivní marnost jejich snažení. A i když se Pól blížil, ještě pořád musely Lidské bytosti překonat provincii, obdělávaný pás kolem Pólu. Jak asi obyvatelé těchto oblastí, které také postihla Porucha, přivítají tuhle partu vyhladovělých běženců, když se jim bude vlnit pod stropními farmami?

Pro Lidské bytosti by bylo jen logické se téhle cestě vyhnout. Největší naději na přežití by měly zde nebo kdyby se stáhly trochu dál do protiproudu, zkusily si na okraji kůrového lesa založit nový domov a přestaly plýtvat energií na tuhle cestu. Mohly by zbudovat novou Síť a opatřit si nové stádečko vzdušných prasat. Dokonce bychom se mohli pokusit chovat hejno rejnoků, pomyslel si zmateně, když se s manželkou vlnili tichým Vzduchem. Rejnočí maso bylo tuhé a hůře stravitelné než maso vzdušných prasat, ale vařením v nukleárním ohni změklo; a vejce měla dobrou chuť a dala se snadno uchovávat.

...Ale to bylo, samozřejmě, nemožné; vždyť jim Dura sebrala děti a v dobrém úmyslu je odvezla k Jižnímu pólu. Když Mur zíral ve směru toku do matné, rudé záře vzdáleného Pólu, měl pocit, že ho řetěz, dlouhý jako vírová linie, spojuje přímo s jeho dítětem, řetěz, který mu neúprosně škube srdcem. Dura, pochopitelně, jednala v zájmu dětí. Ale tím pádem Mur věděl, že jeho jedinou šancí na opětovné setkání se synem je zůstat naživu a urazit celou tuto cestu až do města u Pólu.

Ještě jednou Diu stiskl, pak se od sebe odtrhli a připravili se na návrat k ostatním a ke každodenní práci.

„Dio! Mure!“ hlas klesal z kůrového lesa a chvěl se vzrušením.

Oba manželé zmateně zpomalili a pohlédli vzhůru. Spatřili Philas, jak buší hubenýma nohama do Vzduchu a uhání k nim. Když dorazila ke dvojici, popadla je za paže, aby se zastavila.

Dia vdovu uchopila za ramena. „Co je? Co se děje?“

Philas, která těžce oddychovala a pod napjatou pokožkou jí vystupovaly lícni kosti, zavrtěla hlavou. „Nic se neděje. Ale... koukejte. Koukejte támhle.“ Ukázala do Obalu.

Všichni tři se ve Vzduchu otočili. Mur se zahleděl naznačeným směrem. Spatřil pravidelné šiky vírových linií a za křišťálovým Vzduchem matně nafialovělé Kvantové moře.

Nic neobvyklého, kromě...

Támhle. V dálce se téměř neznatelné pohybovala malá, temná skvrna.

Otočil se k Die.

„Ty máš lepší zrak. Co to je?“

„Lidé,“ odvětila s pohledem upřeným do dálky. „Skupina lidí. Je jich asi dvacet až třicet. Mám dojem, že se jedná o tábořiště. Ale uprostřed něco je...“

„Co?“

Philas se k Die prudce naklonila: „Ty to vidíš?“

„Myslím, že ano,“ přikývla pomalu Dia a přimhouřila oči. „Ale to ještě nemusí nic znamenat. Philas...“

„Co je to?“ zeptal se znovu zmatený Mur. „Co vidíš?“ Die se v malé, pohledné tváři zračila nejistota a strach. „Je to čtyřstěn,“ vydechla.

Patnáct Lidských bytostí se shromáždilo na spodním okraji lesa a diskutovalo, co dělat. Vyděšená Dia se domnívala, že by neměli ztrácet čas s tímhle riskantním setkáním; chtěla jednoduše pokračovat v cestě k Pólu. Mur s ní souhlasil. Lidské bytosti se nemohly rozhodnout. K cestě k Pólu se stavěly čím dál apatičtější a nebylo snadné udržet je v pohybu přes Obal; jakmile jednou pouť přeruší, není jisté, zda v ní budou chtít pokračovat.

Kdyby se někde zastavili, uvázli by tam. A to by, samozřejmě, bylo pro ty, kteří mají své děti u Pólu, nepříjemné.

Philas a ostatní naléhali, aby se něco udělalo. „Zamyslete se,“ vykřikovala vdova vehementně a rukama s široce roztaženými prsty mávala nad hlavou. „Co když je to skutečně přechodové rozhraní červí díry, které tu z minulosti zůstalo? Co když stále funguje?“

„To není možné,“ odporovala Dia. „Po Bitvě o Jádru Kolonisté stáhli přechodová rozhraní do Jádra.“

„Obal je veliký,“ poznamenal kdosi. „Možná některá rozhraní ještě fungují. Možná...“

„Ano,“ vyhrkla Philas dychtivě, „jen se nad tím zamyslete. Víme, že v časech před Bitvou Lidské bytosti dokázaly s použitím červích děr překonávat Obal velikými skoky. Pokud je tam dole fungující přechodové rozhraní, mohli bychom v okamžiku ukončit tuhle naše nekonečné putování!“

Mur se rozhlédl po tvářích poznamenaných hladem a vyčerpáním. Philas jim předestřela sen, jak ukončit tuhle příšernou pouť a v mžiku oka dosáhnout cíle pomocí kouzelné starověké technologie. Ta myšlenka byla lákavá, téměř neodolatelná.

Navzdory loajalitě s Diou cítil, jak podléhá kouzlu toho snu.

„Už jsou tam lidé,“ prohlásil pomalu. „Kolem toho přechodového rozhraní. Pokud to rozhraní je. Kdoví, jak na náš příchod zareagují? Nechají nás jen tak přijít a projít skrz?“

„Třeba jsou to Kolonisté,“ prohlásila Philas.

„Nedovíme se to,“ prohodil kdosi, „pokud to nepůjdeme zjistit...“

Ozvalo se souhlasné mumlání. Dia sklonila hlavu.

Určili Philas a Mura, aby se vydali k artefaktu na průzkum. Zbytek Lidských bytostí měl na jejich návrat čekat v lese.

Mur se pokoušel Diu uklidnit. „Nepotrvá to dlouho. A možná...“

„Možná co?“ pohlédla mu nevrle do tváře. „Možná tam jsou čarodějové, kteří nám vrátí Jaie. To si myslíš?“

„Dio...“

Zdálo se, jako by se celá propadla, jako by z ní unikl všechen Vzduch. „Strávíme tu zbytek života. Přímo tady. A budeme jeden po druhém umírat, že, Mure?“

Philas s Murem vyrazili z lesa střemhlav do Obalu. Čtyřstěnný artefakt byl vzdálen asi půl dne cesty, takže si nesli vaky s trochou vepřového masa z drahocenných zásob kmene.

Zpočátku se Mur často ohlížel ke kůrovému lesu. Ale brzy byla Diina tvář, která za nimi shlížela a sledovala jejich sestup, tak vzdálená, že nedokázal rozeznat její výraz. Pak se Dia stáhla pod ochranu lesa. Ještě chvíli se mu dařilo sledovat na okraji lesa pohyb ostatních Lidských bytostí, které využívaly volný čas k lovu a opravám poškozených nástrojů, provazů a oděvu. Ale nakonec se místo dočasného tábora Lidských bytostí ztratilo ve složité, propletené tapisérii kmenů a větví, která tvořila kůrový les.

Mur jej chvíli upřeně pozoroval a pečlivě si vrýval do paměti obraz toho místa, aby dokázali Lidské bytosti znovu najít.

Philas beze slova mířila k artefaktu. Oči v bezvýrazné, hubené tváři upírala k cíli; tak soustředěnou ji Mur neviděl od Eskovy smrti. S neměnnou pravidelností čas od času hrábla do vaku a ukousla si ždibec masa.

Mur prolétal vírovými liniemi ponořen do vlastních myšlenek. Artefakt a malá kolonie lidí kolem něj mu před očima rostly trýznivě pomalu. Ale netrvalo dlouho a dokázal jednoznačně rozeznat, že artefakt je skutečně čtyřstěn o straně asi deseti výšek člověka.

Příběh o Kolonistech a jejich Bitvě o Jádru byl součástí lidových tradic Lidských bytostí. Když Nebešťané poprvé přicestovali na Hvězdu z vlastních nepředstavitelných světů, lidský život zde neexistoval. Kolonisté byli prvním vývojovým stupněm, který zde Nebešťané zanechali. Jejich úkolem bylo zplodit první skutečné obyvatele Hvězdy: všechny smrtelné, křehké předky Lidských bytostí, lidí z Parzu a provincie, veškeré obyvatele Obalu.

Ve srovnání s Lidskými bytostmi byli Kolonisté bohové. Asi měli více společného s Nebešťany, přemítal Mur. Pomocí technologií Nebešťanů proděravěli Obal spojnicemi červích děr a založili obrovská města, která plula Obalem ve velikých, pravidelných řadách. První generace Lidských bytostí spolupracovaly se svými předky, cestovaly červími děrami a budovaly společnost, která se rozprostírala po celém Obalu.

Pak propukla Bitva o Jádru.

Jak se blížili k artefaktu a k malému tábořišti kolem něj, Murovo vzrušení rostlo. Podepsaly se na něm hlad a únava z dlouhého vlnění a Mur si uvědomil, že začíná uvažovat nesouvisle. Měl pocit, že má hlavu plnou vizí a nových nadějí a na rozbolavělé, protestující tělo téměř zapomněl. Skutečně by to mohli být Kolonisté a ten artefakt opravdu pochází z hlubin magické minulosti?

Přál si tomu uvěřit. Byl unaven – tak unaven – bolestí, smrtí, ustavičným zápasem o holý život v krutém, nesmiřitelném Vzduchu. Nalezení artefaktu Kolonistů by připomínalo návrat do náručí dávno mrtvých rodičů.

Vrhl pohled na Philas a zaregistroval v jejím výrazu a v pohybech při vlnění stejnou dychtivost uvěřit – nalézt domov.

Když byli vzdáleni od artefaktu asi pět set výšek člověka, oddělili se ze skupiny kolem čtyřstěnu dva lidé. Oba se obezřetně rozvlnili k příchozím.

Mur zpomalil a přisunul se k Philas.

Dvojice od čtyřstěnu se zastavila asi deset výšek člověka pod Lidskými bytostmi. Byli to muž a žena a v ruku třímali dřevěné oštěpy. Žena se trochu přiblížila a namířila Murovi oštěp na břicho. „Co chcete?“

Mur si ženu pozorně prohlédl. Muselo jí být kolem čtyřiceti. Oštěp byl umně vyřezán, ale byl to jen oštěp – nebylo to nic důmyslnějšího než zaostřená dřevěná tyč, nic, co by si Lidské bytosti nedokázaly samy vyrobit. Žena měla na sobě hrubé pončo s kapsami, které vypadalo, že je ušité z vepřovice, a klobouk se širokou střechou. K okraji klobouku byla připevněna jakási tenká, průsvitná látka. Žena byla svalnatá a šlachovitá; širokou, plochou tvář jí křivil zamračený výraz. „No?“ zavrčela. „Jste hluší?“

Mur si zklamaně povzdechl a otočil se k Philas. „Je jasné, že tohle nejsou Kolonisté.“

„Tak co jsou potom zač?“

„Jak to mám vědět?“ vyštěkl podrážděně.

Pohnul se mírně k příchozím, rozpažil ruce a ukázal prázdné dlaně. „Jmenuji se Mur. Tohle je Philas. Jsme – běženci.“ Rozhodl se

nemluvit o zbytku Lidských bytostí. „O všechen majetek jsme přišli při Poruše. Pokoušíme se dostat do Parz City. Znáte to tam?“

Žena přimhouřila oči a neodpověděla. Pozvedla nejistě oštěp a místo odpovědi jím znovu zamávala proti Murovu břichu.

„Jenom ztrácíme čas,“ zašeptal Mur Philas. Ale vdova se od něj oddělila a nepravidelnými, rozechvělými údery hubených nohou se rozvlnila k cizincům.

„Máte přechodové rozhraní,“ prohlásila.

Muž, který byl trochu mladší, ale podobně zachmuřený jako žena, se přivlnil ke společnici. I on měl na hlavě ošoupaný klobouk se širokou střechou. Zírají na nás podezřívavě jako na párek uvázaných vzdušných prasat, pomyslel si Mur.

„Prosím,“ řekla Philas. „Urazili jsme dlouhou cestu. Pokoušíme se dostat k Pólu. Můžeme...“ Náhle se zarazila, jako by si uvědomila, jak hloupě její slova znějí. „Pomůže nám vaše rozhraní?“ Pohlédla z jednoho na druhého. „Chápete, na co se ptám?“

Muž otevřel bezzubá ústa a rozesmál se, ale žena mu položila ruku na rameno, aby ho uklidnila. Přísný hlas jí trochu změkkl:

„Ano, chápu. A máš pravdu; je to přechodové rozhraní ze starých časů, z doby před Bitvou o Jádru. Ale použít ho nemůžete.“

Philas se celá rozklepala. „Zaplatíme,“ vyhrkla divoce. „Musíte...“

Mur popadl vdovu za ramena a pokoušel se ji uklidnit. „Philas, nech toho. Copak nechápeš? I kdybychom měli čím zaplatit, *rozhraní už nefunguje*. Tihle lidé jsou stejně bezmocní jako my.“

Philas mu rozmrzele pohlédla do tváře a pak se odvrátila; tělo se jí nekontrolovatelně třásl.

Muž a žena je zvědavě pozorovali.

Mur se k nim otráveně otočil. „Proč ty zbraně neschováte? Vždyť vidíte, že pro vás nepředstavujeme žádnou hrozbu.“

Opatrně sklonili oštěpy, ale stále je drželi hroty proti Lidským bytostem. „Vy jste skutečně běženci ze vzdálenějšího protiproudu?“ zeptal se muž.

„Ano. A opravdu chceme dorazit na místo zvané Parz City, které jsme ještě nikdy nespátřili. Ale nachází se u Pólu.“

„U kterého Pólu?“ zeptala se žena. „U jižního?“

Muž se zachechtal. „Pokud začínáte tady, příliš na tom nezáleží, že?“

„No tak, Borzi, sklapni,“ okřikla jej žena.

Mur vzal Philas kolem ramen. „Dovolíte nám podívat se na vaše přechodové rozhraní?“

Ke své hanbě vyčetl z ženiny tváře pobavený soucit. „Jestli chcete,“ odvětila. „Ale držte se u nás dvou. Jasně? Už jsme potkali dost zlodějů a žebráků...“

„My nejsme žebráci,“ vyhrkla Philas s jiskřičkou přesvědčivého hněvu. Odtáhla se od Můra a napřímila ramena. „Tak pojďme.“

Borz a žena se otočili a oddělili se na pár výšek člověka od Lidských bytostí. Mur s Philas se ruku v ruce opatrně vlnili Vzduchem.

Zanedlouho se přiblížili k artefaktu.

Mur stiskl Philas ruku. „Mělas jim říct, že nejsme zloději,“ zašeptal. „Uvažoval jsem, jestli bychom nezkusili něco od nich vyžebrot.“

Vdově se podařilo vykouzlit lehký úsměv. „K ničemu by to nebylo. Tihle lidé toho nemají o mnoho víc, než máme my... nebo než jsme měli před Poruchou.“ Ukázala na Borze. „Koukni na ten jeho klobouk.“

Střecha byla poskládána z vláken jakéhosi jemného materiálu a na patřičné místo připevněna provázky, provlečenými dírami v kůži klobouku. Mur si představil, co by se stalo, kdyby se řemínky rozvázaly; nejspíš by muži kolem hlavy spadl jakýsi druh sítě.

„Je zvláštní, no a co?“

„Vzpomeň si, jak nám Dura vyprávěla o své práci na stropní farmě, na zásobníky Vzduchu, které musela nosit, když pracovala vysoko u Kůry. Tyhle masky...“

„Aha. Pravda,“ přikývl Mur. „Tyhle klobouky musí pocházet ze vzduchových zásobníků kuliů.“

„Takže hádám, že tihle lidé jsou bývalí kuliové. Možná utekli.“

„Ale pak by měli Parz znát.“

Philas se usmála bez špetky humoru. Zdálo se, že se už vzpamatovala, ale má špatnou náladu. „Takže nám něco tají. No, my jsme jim také lhali. Zdá se, že takhle to na světě chodí.“

Mur zíral na Borzův klobouk. Až na vzdušné auto Deni Maxx byl tohle první artefakt vzdáleně spojený s městem, který Mur spatřil. A když ho nyní podle Duřina popisu poznal, klobouk jakýmsi způsobem dodal její bizarní historce na věrohodnosti. Cítil, že ho potvrzení tohoto malého detailu zvláštním způsobem uklidnilo, jako by kdesi uvnitř pochyboval o Duřině pravdomluvnosti nebo přičetnosti.

Když se Lidské bytosti, doprovázené Borzem a jeho společníci, blížily k tábořišti, ostatní je začali sledovat podezřívavými, nepřátelskými pohledy. Zdálo se, že se tato malá kolonie skládá přibližně ze čtyřiceti osob, z nichž bylo asi patnáct dětí a nemluvnat. Dospělí záplatovali šaty, opravovali sítě, brousili nože, povalovali se ve Vzduchu a klábosili. Kolem nich dováděly děti jako malí rejnoci a holá kůže jim praskala elektronovým plynem. Nikdo z nich by v kterémkoli táboře Lidských bytostí nepůsobil nápadně, pomyslel si Mur.

Za touto malou kolonií se rýsoval čtyřstěnný artefakt. Byla to temná, rámová konstrukce podivně špičatého tvaru.

Když se Mur s Philas váhavě začali přibližovat k čtyřstěnu, jehož geometrie jim naháněla hrůzu, Borz i žena je nechali jít napřed a zůstali za nimi viset ve Vzduchu. Mur si zblízka prohlížel stavbu. Hrany tvořily tyče jen o málo silnější než jeho zápěstí o délce deseti výšek člověka. Byly precizně vyrobeny z jakéhosi matného, tmavého materiálu. Čtyři trojúhelníkové strany vymezené hranami obklopovaly obyčejný Vzduch – vlastně ti lidé tady zavěsili do geometrického středu struktury kusy sítě, aby mezi nimi uzavřeli stádečko zdivočelých, hladově vyhlížejících prasat. Po celém rámu byly pomocí provazů připevněny hrubé vaky; nepravidelné vybouleniny Murovi napověděly, že se v nich pravděpodobně nalézají nástroje, oděvy a jídlo.

Pohnul se, zkusmo natáhl ruku a položil dlaň na jednu hranu. Materiál byl hladký, tvrdý a chladivý. Možná to byl jadrák, o kterém mluvila Dura, získaný z dřevitých hloubek Podobalu lidmi z města (a dnes – kdo by tomu uvěřil – těžený Farrem, se kterým Mur vyrůstal).

„Můžeme jít dovnitř?“ zeptala se Philas.

Žena se rozesmála. „Samozřejmě, že můžete. Tvůj přítel má pravdu... už to nefunguje.“

Muž pohlédl na Můra a zabručel: „Nedrželi bychom uvnitř naše prasata, kdyby existovala možnost, že mohou v kterémkoli okamžiku zmizet k Severnímu Pólu.“

„To ti tedy věřím.“

Philas zvědavě pronikla jednou stěnou čtyřstěnu. Mur si všiml, jak se zachvěla, když procházela neviditelnou plochou vymezenou hranami. Zastavila se nedaleko prasat, překulila se ve Vzduchu a začala si prohlížet rohy čtyřstěnu.

„Vzal to d'as,“ zabručel Borz a začal se přehrabovat v jednom z vaků, který volně visel na rámu. Po chvílce vytáhl hrst jídla. „Tu máš.“

Mur se na potravu dychtivě vrhl. Bylo to staré, lehce páchnoucí maso vzdušného prasete. Mur si dopřál jedno pořádné kousnutí a pak zbytek schoval do opasku. „Díky,“ zahuhlal s plnou pusou. „Vím, že sami máte málo.“

Žena k němu připlula trochu blíž. „Jednou,“ pronesla pomalu, „ten rám modrobíle jiskřil. Jako by byl zhotoven z vírových linií. Umíš si to představit? A tohle bylo skutečné přechodové rozhraní červí díry; mohl jsi jím projít a v okamžiku být na druhém konci Obalu.“ Na chvíli zesmutněla, když ji zasáhla nostalgie dnů, které nikdy nezažila, ale vzápětí se na tváři opět objevil lhostejný výraz. „Aspoň se to říká. Ale pak propukla Bitva o Jádru...“

Po odchování několika generací Lidských bytostí Kolonisté náhle odešli. V souladu s ústně předávanými, útržkovitými dějinami se stáhli do Jádra, většinu skvělých technologií Nebešťanů vzali s sebou a co nedokázali pobrat, zničili.

Bezmocné Lidské bytosti zůstaly ve Vzduchu opuštěné, bez nástrojů, jen s holýma rukama.

Třeba Kolonisté předpokládali, že Lidské bytosti vymřou, pomyslel si Mur. Ale nevymřely. Vlastně pokud jsou ty Duřiny historky o Parzu a provincii pravdivé, začali lidé budovat vlastní novou společnost a využívali k tomu jen svého důmyslu a zdrojů, které jim poskytovala Hvězda. Civilizace, která se sice ještě

nerozšířila po celém Obalu, ale přinejmenším snesla srovnání s velikými dny minulosti.

„Červí díry se zhroutily,“ prohlásila žena. „Většinu přechodových rozhraní odvěkli do Jádra. Některá, jako je tohle, tu zůstala. Ale jejich vírové světlo vyhaslo. Teď se tu jen vznáší v Magnetopoli...“

„Zajímalo by mě, co se stalo s lidmi uvnitř červích děr,“ zamumlal Mur, „když se díry zhroutily.“

Philas vylétla ze čtyřstěnu. „Nech toho, Mure,“ zavrčela unaveně.

Mur poděkoval Borzovi za maso a kývl na pozdrav ženě, jejíž jméno, jak si uvědomil, nezjistil.

Dvojice téměř neodpověděla a zdálo se, jako by se jim vrátila původní nabručená nálada. Mur si všiml, že oštěpy celou dobu nedali z ruky.

Začali se vlnit ven z malého tábora. Jakési dítě na ně začalo pokřikovat, dokud je matka neutišila; Mur s Philas se ani neohlédli.

Bok po boku se vlnili zpátky.

Mur upíral pohled ke kůrovému lesu. „K našim je to zatracený kus cesty,“ prohodil. „Urazit celou tu dálku pro kousek masa mi připadá...“

„Ano,“ přerušila ho hrubě vdova, „ale mohli jsme nalézt bohatství. Nepředstavitelné bohatství. Museli jsme to zkusit.“

„Zajímalo by mě, proč u toho rozhraní zůstávají. Myslíš, že je chrání, když nadejde Porucha?“

„O tom pochybuji,“ odvětila Philas. „Koneckonců říkali, že se ta věc volně vznáší. Je to jen troska, pozůstatek minulosti.“

„Tak proč tam zůstávají?“

„Ze stejného důvodu jako ti Duřini měšťáci postavili město u Pólu.“ Philas rozmáchlým gestem obsáhla prázdný Obal se zakřivenými vírovými liniemi. „Protože jsou to pevné body v celé téhle prázdnotě. Něco, k čemu se dá přimknout a nazvat to domovem.“ Otřela si oči hřbetem ruky; měla pocit, že se jí nedostává dechu. „Je to lepší než se jen tak nechat unášet jako my. Tohle je lepší.“

Mur zvedl hlavu ke kůrovému lesu a bez ohledu na rostoucí bolest v bocích, kolenou a kotnících se prudce rozvlnil.

19

Dura se ujistila, že je to ona a ne Farr, koho Hork vybral na cestu do Podobalu.

Zpočátku se Adda pokoušel Farrovi vysvětlit Duřiny důvody, působit mezi nimi jako most; ale nemohl se dívat, jak to chlapce ničí. Farr křižoval apartmá v Horní Čtvrti, které Hork Lidským bytostem zapůjčil, jako chycené vzdušné prase. Adda jej zamyšleně pozoroval. Připomínal mu Logua v mladých letech. Mladík měl pro cestu do Podobalu pádné důvody – mohl chránit sestru tím, že by zaujal její místo, a při expedici by zažil skutečné vzrušení. Farr byl stále ještě směsí chlapce a muže.

Ale pokud se někdo z těchto tří Lidských bytostí musel vydat na ten absurdní výlet, pak byla Dura tou nejlepší volbou. Farr ještě nebyl dost zralý a Adda už nebyl dost silný, aby se vyrovnal s nástrahami, které na této cestě čekají.

Adda se v duchu proklel. Jak byl pod vlivem fádního myšlení lidí z města, začínal dokonce i v soukromí vlastní mysli používat jejich vyumělkovaný jazyk. Do Jádra s tím.

Skutečností zůstávalo, že ať popluje uvnitř toho chatrného plavidla kdokoli, téměř jistě tam zahyne. Duřinou kvalifikací pro cestu do Podobalu byl fakt, že měla schopnosti a sílu tuto jistotu lehce zpochybnit.

Když si Adda uvědomil, že Duřino rozhodnutí je správné, přestal se snažit Farra přesvědčit násilím. Namísto toho se pokoušel na chlapce působit nenásilnou formou tím, že bral Duřino rozhodnutí jako danou věc a ani se je nesnažil komentovat. Soustředil se na rozptýlení Farrova vzteku a zároveň obav o sestru, které se stupňovaly, jak se blížil den startu plavidla. V tomto ohledu Addu

potěšilo přátelství – s Crisem a rybářem Bzyou – které za tu krátkou dobu Farr ve městě uzavřel; stařík je ze všech sil podporoval.

Když Cris Farrovi nabídl, že ho vezme znovu surfovat, mladík z protiproudu nejprve odmítl, neboť se utápěl ve starostech o sestru; ale Adda naléhal, aby pozvání přijal. Nakonec z toho byl společný výlet Crise, Farra, Addy a Bzyi, kteří dva dny před Duřiným vyplutím vyrazili z města ven do volného Vzduchu.

Adda si hromotluckého rybáře oblíbil. Vycítil, že Bzya Farra během jeho krátkého pobytu v Přístavu hodně podržel – asi víc, než si Farr uvědomoval. Nyní, když se Farr díky rozmaru Horka V. vyvázal ze smlouvy – tady se ukazovala chlapcova nevyzrálost – zdálo se, že má jen málo pochopení pro Bzyu, který byl nucen dál snášet podmínky obrovské přístavní haly plné páchnoucích strojů a hlubiny Podobalu, jimž Farr unikl. Namísto toho si chlapec stěžoval, jak málo se s mohutným rybářem vidí.

Bzya pomáhal Addovi, kterého to ani trochu netrápilo, proplovat rušnými chodbami. Stisk rybářovy ohromné ruky, která ho vedla, byl jaksi méně blahosklonný, méně urážlivý, než by tomu bylo u kteréhokoli jiného měšťáka.

Jak postupovali od středu města, Vzduch houstl prachem a dveří i budov ubývalo. Konečně dorazili k Plášti. Bylo zde znepokojivě pusto, temno a všemi směry se rozprostírala stěna města. Adda ji přelétl kritickým pohledem: zvlněná plocha hrubě opracovaných prken, přibitých na hustě mřížovaný rám. Stařec si připadal jako uvnitř obrovité masky. Zvenčí působilo město impozantním dojmem, dokonce i na takového světaznalého protiproudáka jakým byl on; ale zevnitř bylo zřejmé, jak je celá konstrukce primitivní. Lidé z města neudělali žádný velký pokrok ve vývoji – i přesto, že měli k dispozici jadřák; Nebešťané by se při pohledu na tuhle dřevěnou krabici váleli smíchy.

Beze slova se pomalu vlnili podél Pláště, dokud je Cris nepřivedl k brance, zasazené do Pláště a uzamčené kruhovým uzávěrem. S Bzyovou pomocí Cris otočil zatuhlým kolem, které skřípalo a z něhož odletovaly obláčky prachu – a dveře otevřel.

Adda prolezl průchodem do otevřeného Vzduchu. Odvlnil se pár výšek člověka od města a zůstal viset v prostoru. S pocitem úlevy

dychtivě lokal čerstvý Vzduch. Skupinka opustila město zhruba v polovině jeho horní strany – ve Střední Čtvrti, připomněl si Adda – a silueta Parzu jako tvář nějakého obra nad ním odřezávala polovinu nebe. Velkolepá křivka kotevního pásu Poledníku se táhla po hrubém povrchu jen pár desítek výšek člověka daleko. Elektronový plyn syčel kolem pásu jadřáku a viditelně tak připomínal, jak strašlivé proudy probíhají supravodivým materiálem.

Addovi se zdálo, že se mu roztáhly plíce. Vírové linie, které křížovaly zářivé nebe kolem něj, se nořily do rudé záře Pólu pod městem. Vzduch zde byl hustý a lepavý – koneckonců, nacházeli se přímo nad Pólem – ale uvnitř města měl vždy pocit, že dýchá něčí prdy.

Oba chlapci vyrazili dál do volného Vzduchu a surfovací prkno táhli s sebou; staříka potěšilo, když viděl, jak při energickém vlnění osvěžujícím rozlehlým Vzduchem vyplouvá na povrch Farrův přirozený mladistvý zápal. Bzya se připojil k Addovi a oba starší muži se jako listy vznášeli v Magnetopoli.

„Ty dveře byly trochu zatuhlé,“ poznamenal stařec suše.

Rybář přikývl. „Jen málo lidí používá východy pro pěší.“

Pěší. Další starodávné slovo, které postrádalo smysl.

„Spousta z nich nikdy neopustila stěny města. A ti, kterým nic jiného nezbyvá, jako je tvůj přítel farmář, jedou autem.“

„Myslíš, že je to správné?“

Bzya pokrčil rameny. Měl na sobě obnošenou, špatně padnoucí kombinézu a pod hrubou látkou se mu na ramenou nadouvaly svaly jako nějaká živá zvířátka. „Není to správné ani nesprávné. Takhle to prostě chodí. A vždycky chodilo.“

„Vždycky ne,“ zamumlal Adda. Rozhlédl se zdravým okem po nebi a začíchal, jak se pokoušel určit spinová počasí. „A možná ne navěky. Město není imunní vůči změnám, které způsobují tyto nepřirozené Poruchy. Tohle připouští i ten váš velký vůdce Hork.“

Bzya kývl hlavou k chlapcům. „Je prima vidět Farra v trochu lepší náladě.“

„Ano,“ usmál se stařík. „Tělo má svůj vlastní rozum. Když ve Vzduchu válíš sudy, je těžké zaobírat se problémy.“

Rybář se poplácál po ohromném břiše. „Už je to dávno, co jsem naposledy válel sudy. Ale chápu, co máš na mysli.“ Cris si nyní chystal surfovací prkno. Farr je opřel o měkký, rovnoměrný odpor Magnetopole a Cris se na prkno postavil a zkusmo se zhoupl v kolenou. Adda si všiml, jak se chlapci napjaly svaly, když se vzepřel proti Magnetopoli. Mladík z města rozpřáhl ruce a prsty, jako by lechtal Vzduch, jako by odhadoval sílu a směr Magnetopole. Farr se odrazil a překulil asi o výšku člověka. Cris se rovnoměrně zhoupl na prkně. Začal elegantně klouzat Vzduchem působivou rychlostí. Chlapec a prkno vypadali jako jediná, neoddělitelná entita.

Cris ve Vzduchu předváděl pomalé elegantní otočky. Pak se prudce opřel do prkna a pohyb jeho nohou byl příliš rychlý, než aby jej Adda dokázal svým zahleněným okem sledovat – chlapec klouzal nahoru a jediným pлавným pohybem dokončil přemet. Pak proletěl kolem slepé tváře Parz City a podél lesklého prkna mu jiskřily modré záblesky elektronového plynu.

Zastavil nedaleko obou dospělých a elegantně sestoupil z prkna. Farr, oslněný Crisovou dovedností, se vlnil dolů, aby se k nim přidal. Adda si všiml rozdílu v pohybu obou chlapců: Lidská bytost vládla vrozenou, u Pólu ještě zvýšenou silou, ale vedle Crisovy atletické elegance vypadal Farrův pohyb neohrabaně a nekoordinovaně.

Jenže Farr si nedopřával přepychového života, vyplněného hrami ve Vzduchu.

„Jezdíš na té věci dobře.“

„Díky.“ Cris sklonil hlavu s podivně obarvenými vlasy. Zdálo se, že si svou obratnost ani neuvědomuje. „Slyšel jsem, že vystoupíš na Hrách,“ prohodil Bzya.

Adda se zamračil. „Na jakých Hrách?“

„Konají se jednou ročně,“ vyhrkl Farr dychtivě. „Cris mi o nich vyprávěl. Hry vzdušných sportů: surfing, saně, akrobati, vlnivý box. Půlka města se půjde podívat na Stadion.“

„To zní legračně.“

Bzya dloubl staříka palcem do žeber. „To je legrace, ty starý zpátečníku. Pokud ještě budeš ve městě, měl by ses jít podívat.“

„Je to víc než jen legrace,“ prohlásil Cris hlubokým, vážným tónem. Adda se na něj zvědavě zadíval. Už dávno si myslel, že Cris

není špatný hoch – trochu povrchní, ale slušný – vhodný přítel pro Farra. Ale nyní mu v hlase znělo zanícení. Oční pohárky měl hluboké a temné.

Rybář se otočil ke staříkovi: „Pro talentovaného mladého muže, jakým je Cris, mohou Hry znamenat velkou změnu. Okamžik slávy – peníze – pozvánku do Paláce...“

„Tohle je třetí rok, co jsem si dal přihlášku do soutěže v surfingu,“ oznámil Cris. „Celou dobu jsem byl ve své věkové kategorii v první pětce. Ale letos mě poprvé vybrali do soutěže.“ Zatvářil se rozmrzele. „Ale i tak nejsem nasazený. Mám mizerný los a...“

Adda si uvědomil, že Farr se nemotorně vznáší opodál s mozolnatýma, těžkopádnýma rukama v bok. Rozdíl mezi Farrem a Crisem bil do očí. „No,“ prohlásil a pokoušel se skrýt zaujatost proti žvanění městského chlapce, „tak to bys měl ještě trénovat.“

Chlapci znovu vyrazili do volného prostoru. Cris vylezl na prkno a záhy v dálce znovu klouzal Vzduchem, jako tečka provázená elektronovým plynem. Farr se vlnil v brázdě za ním a vzrušeně pokřikoval.

„Nebud’ na toho hochu příliš tvrdý,“ zamumlal Bzya. „Je to městský kluk. Nemůžeš od něj čekat nějaký výhled do budoucnosti.“

„Pro mě Hry nic neznamenají.“

Rybář prudce otočil k Addovi Zjizvenou tvář. „Ale pro Crise znamenají všechno. Pro něj je to šance – možná jediná – vyhnout se životu, který by na něj jinak čekal. Člověče, musel bys mít srdce z jadřáku, kdybys nesoucítil s tím klukem, protože se chce pokusit změnit svůj osud.“

„A co pak, rybáři? Po těch jeho několika okamžicích slávy – až hlavouny přestane tahle jejich nejnovější hračka bavit. Co se s ním stane pak?“

„Když bude dost chytrý a dost dobrý, neskončí to nikdy. Než zestárne a nebude už moci zářit na prkně, může si dárky, které dostane, ukládat do úschovny v Horní Čtvrti. A i kdyby ne – protiproudáku, pro něj to znamená odklad. Odklad dřiny, kterou pak bude muset po většinu svého života podstupovat.“

Nad nimi se ozval křik. Cris vyjel na prkně vysoko nad město a nyní se řítíl jiskřícím Vzduchem nedaleko pásu Poledníku. Kolem prkna i těla mu vířil elektronový plyn, který praskal a modře jiskřil. Ostatní mladí lidé, zjevně Crisovi přátelé, kteří vylezli jakoby odnikud z prasklin na Plášti, se k němu přidali a uháněli podél kotevního pásu jako hejno mladých rejnoků.

„Tohle by neměli dělat,“ zamumlal Bzya. „Mám-li to říct přesně, je to protizákonné. Kdyby se Cris příliš přiblížil k Poledníku, proudové gradienty by ho mohly roztrhat na kusy.“

„Tak proč to dělá?“

„Aby se naučil ovládnout tok,“ odvětil rybář. „Aby se naučil, jak zvládnout prudší gradienty, které ho čekají při Hrách, když bude surfovat před Pólem.“

Adda si odfrkl. „Tak teď už vím, jak si vybíráte své vládce – podle toho, jestli umí balancovat na kousku dřeva. Není divu, že v tomhle městě panuje takový děsný zmatek.“

Bzyův smích se ozvěnou odrazil od holé, hrubě opracované stěny města. „Ty nás nemáš příliš v lásce, že, Addo?“

„Nijak zvlášť.“ Váhavě pohlédl na rybáře. „A nechápu, příteli, jak si dokážeš udržet takový smysl pro humor.“

„Protože беру život takový, jaký je. Můžu mít námitky, ale nemůžu nic změnit. Nicméně Parz není žádným vězením, za jaké ho považuješ. Pro spoustu lidí je to domov – je jako stroj, vyrobený ke zlepšení života mladých lidí, jako je Cris.“

„V tom případě ta zatracená mašina nefunguje.“

„Vyměnil bys Farrův život a jeho zážitky za Crisovy?“ zeptal se Bzya klidně.

„Ale Crisovo myšlení je tak omezené. Jenom Hry a rodiče... jako by tohle město představovalo celý svět a bylo bezpečné a věčné. A ne...“ Stařec hledal slova. „A nebylo krabicí, stlučenou ze starého dříví, která se vznáší v nesmírném, prázdném Vzduchu...“

Rybář se dotkl jeho ramene. „Ale proto jsme, ty a já, tady, starče. Abychom udrželi svět v povzdálí od chlapců, jako jsou Farr a Cris – abychom jim poskytli místo, které vypadá dostatečně stabilně a věčně, tak jako to udělali naši rodiče, když jsme byli dětmi – dokud natolik nezestárnou, aby mohli čelit pravdě.“ Odvrátil zjizvenou tvář

k severu a s náznakem úzkosti zíral na rozbíhající se vírové linie. „Zajímalo by mě, jak daleko ještě musíme dojít, abychom toho dosáhli.“

Znovu a znovu metal Cris přemety kolem obrovského jadřákového pásu.

Nadešel den, kdy mělo být vozidlo vypuštěno. Rozšklebené ústí Přístavu v nejspodnější části Dolní Čtvrti rámovalo čistý, žlutý Vzduch. Pod výstupem se vlnilo pár lidí a vzhlíželo vzhůru do temnoty. Inženýři, kteří čekali, až se dostaví Hork a dá tak pokyn k vlastnímu vypuštění, spolu nesouvisle hovořili. Vznášel se zde pach starého, rozštípaného dřeva.

Dura se tiskla k zábradlí na okraji vstupního otvoru, zabraná do vlastních myšlenek. Se všemi se už rozloučila. Toba jim ve svém malém bytě ve Střední Čtvrti uvařil skvělé jídlo, ale loučení nebylo snadné; Dura se musela hodně snažit, aby překonala výhrady rozčileného Farra. Tiše požádala Addu, aby dnes chlapce držel co nejdál od místa startu. I bez emočního břemene dalšího kola loučení si toho musela ještě hodně promyslet.

I kdyby se mělo ukázat, že je to poslední sbohem, pomyslela si a jako by se schoulila.

Shlédla na plavidlo a pozorně si prohlížela jeho tvary, které se jí během týdnů navrhování, sestavování a testování staly tak známými. Hork V. se rozhodl nazvat své neobvyklé plavidlo »Létající prase«. Je to trapné, ošklivé jméno, pomyslela si Dura, ale možná vystihuje podstatu téhle neohrabané, ošklivé lodi. Konečným výsledkem – po dvou nezdařených prototypech – byl podsaditý válec o průměru dvou výšek člověka a asi tři výšky dlouhý.

Na dřevěném naleštěném trupu se nacházela široká okna z průhledného dřeva. Průhledné panely byly zasazeny do horní a spodní základny válce. Celé plavidlo obepínalo pět masivních obručí z jadřákového materiálu. Dura mohla okny spatřit vzdušná prasata, jejichž pšouky měly plavidlo pohánět. Zvířata připomínala vzpouzející se koule spoutané energie. Loď visela na tlustých kabelech z mohutných, otřískaných kladek, ze kterých se – za normálních okolností – spouštěly zvony vstříc Kvantovému moři.

Tohle plavidlo ponese dva lidi do vražedných hlubin Podobalu. V zatuhlém, hustém Vzduchu Přístavu vypadá ta věc docela odolně, pomyslela si Dura. Nicméně v ní hlodala pochybnost, zda se bude cítit dost bezpečně, až se vydají na cestu.

Uslyšela bouchání dveří a vycítila nad sebou nějaký pohyb. Z šera nad její hlavou se vynořil Hork V., oděný ve třpytivé kombinéze. Zdálo se, že předseda Parz City celý září. Zarostlou tvář mu rozděloval široký úsměv. Dura spatřila lékaře Muuba a inženýra Seciva, kteří Horka následovali. „Dobrý den, dobrý den,“ zvolal Hork a bodře Duru poplácal po zádech. „Připravena?“

Loguova dcera, která měla plnou hlavu smutku a obav, se jen beze slova odvrátila.

Seciv Trop se snesl k ostatním mužům, kteří ji obklopovali. Jemně se dotkl její paže. Spousty kapes na kombinéze měl, jako obvykle, přecpány neidentifikovatelnými – a pravděpodobně zbytečnými – předměty. „Šťastnou cestu,“ popřál jí.

Podrážděně se otočila, ale v jemné protáhlé tváři spatřila jen upřímnost. „Díky,“ odvětila pomalu.

Přikývl. „Vím, jak se cítíš. Udivuje tě to? – starý, zkostnatělý Seciv, který bez svého rydla a tabulek není k ničemu. Ale i já jsem člověk, jako ty. Máš obavy z cesty, která tě čeká...“

„Spíš se jí děším.“

Zašklebil se. „To přinejmenším znamená, že jsi příčetná. Už teď se ti stýská po rodině a přátelích. A pravděpodobně neočekáváš, že je ještě někdy uvidíš.“

Pocítila vůči Secivovi záchvěv vděčnosti; poprvé někdo nahlas vyslovil její největší obavu. „Ne, to skutečně neočekávám.“

„Ale stejně do toho jdeš.“ Usmál se. „Kladeš bezpečí tohoto světa před své vlastní.“

„Ne,“ vyštěkla. „Kladu bezpečí svého bratra před své vlastní.“

„To je víc než dostatečný důvod.“

Přesně jak očekávala, lidé z města trvali na tom, že se tohoto výletu zúčastní jedna z Lidských bytostí. Adda byl díky svému věku a zraněním ze hry venku. Vynechat Farra – k jeho malé radosti – nebylo tak samozřejmé; v očích těch, kteří rozhodovali, sotva mládí

převážilo jeho zkušenost začínajícího rybáře. Dura je musela hodně přemlouvat.

Druhým členem posádky, k údivu všech, měl být sám předseda Parzu. Nyní se Hork vlnil po přístavišti a potřásal si rukou s inženýry. Dura jej rozmrzele pozorovala. Musel prožívat stejné obavy jako ona a byl vystaven – aspoň v posledních měsících – značným tlakům svého okolí; přesto vypadal uvolněně a tvářil se, že má všechno pod kontrolou; vynikal přirozenou autoritou, díky které se Dura cítila bezvýznamná a slabá.

„On svůj strach snáší dobře,“ prohlásila mrzutě.

Seciv se zatahal za koutek úst. „Možná. Nebo má třeba větší strach zůstat zde. Víš, s touhle plavbou hraje velkou hru.“

Ten kaskadér... Ano, Dura to věděla; pronikla dostatečně hluboko do politiky Parzu, aby byla schopna – s pomocí Ito a Toby – zhruba pochopit Horkovu situaci. Jakkoli bezdůvodné se to mohlo zdát, občané Parzu očekávali, že Hork vyřeší jejich problémy – zvedne příděly jídla, obnoví dodávku dřeva a znovu zajistí pracovní místa. Sakra, oni čekali, že otevře *obchody*. To se mu očividně nepodařilo (a jak to asi měl udělat?) a tento neúspěch oslabil jeho pozici. Některé politické frakce na předsedově Dvoře a v širším Výboru na něj zcela otevřeně útočily.

Tahle absurdní vyjížďka do Podobalu dávala Horkovi poslední šanci. Buď všechno nebo nic. Kdyby se tento experiment zdařil, předseda by se vrátil jako spasitel města a všech lidí v celém Obalu. Pokud by pokus nevyšel – no, pomyslela si Dura stísněně, asi by pro něj bylo lepší slavně zemřít v hlubinách Podobalu než zde, v jasných ulicích Parzu, rukama atentátníků.

Posádka musela sešplhat do lodi poklopem v horní části válce. Hosch, bývalý přístavní předák, prověřil jednoduché systémy plavidla. Nyní Dura pozorovala, jak se jeho hubená, svěšená ramena vynořují výstupním otvorem z lodi. Přesně podle Muubova předpokladu se Hosch, navzdory mrzoutské povaze, osvědčil jako dobrý vedoucí konstrukční části projektu. Zpracovával teoretické poznatky Seciva Tropa a jemu podobných a zdařile je propojoval s praktickými zkušenostmi inženýrů z Přístavu.

Hosch vzhledl a spatřil, že Dura s Horkem jsou již připraveni. „Je čas vyrazit,“ oznámil suše.

Dury se zmocnil zvláštní pocit. Když sestupovala k lodi, jako ve snu pozorovala vlastní ruce a nohy.

Prkenně se vsoukala průlezem do nitra plavidla.

Protáhla se podél řady připoutaných, vzpouzejících se vzdušných prasat a úhledné turbíny vedle nich. Zažívala směsici příjemné úlevy, že se už vydává na cestu, a bodání čiré, strašlivé hrůzy.

Hork se halasně rozloučil s inženýry, Muubem, Secivem a ostatními, potřásl Hoschovi hubenou rukou, protlačil tělo v jiskřivé kombinéze otvorem a slezl do kabiny. Nezdálo se, že by mu vadilo, že mu prasata mohou znečistit zářivou kombinézu. Zavřel za sebou poklop a pevně jej zajistil západkami.

Na okamžik se Hork i Dura vznášeli u poklopu – poprvé sami. Jejich oči se setkaly. *Ted' jsme tu odkázáni jeden na druhého v dobrém i zlém*, pomyslela si. Z předsedova výrazu dokázala rozpoznat, že mu celá situace pomalu začíná docházet. Ale nespatriła žádný velký strach, jen euforii a radostné očekávání.

Při krvi Xeelee, pomyslela si. *Vždyť on se skvěle baví.*

Beze slova se přesunuli hlouběji do nitra plavidla.

Prasata byla připoutána nedaleko horní části válce. Dura vyšplhala do svého volného postroje nedaleko prasat. Stěny kabiny lemovaly zásobníky Vzduchu, zásoby jídla a skříňky s náradím, vedle kterých stála primitivní latrína. Rady dřevěných svítilen vrhaly do kabiny, vyplněné hučením chladicích ventilátorů, tlumený zelený přísvit.

Hork zaujal své místo u jednoduchého řídicího panelu ve spodní části plavidla. Ovládací pult byl umístěn před jedním ze širších oken a vybaven třemi pákami a řadami spínačů. Hork si se zjevnou úlevou vyhrnul rukávy.

Ozvalo se zabušení na trup.

Hork se širokým úsměvem v zarostlé tváři nadšeně zabouchal v odpověď. „Tak,“ vydechl, „už to začíná!“

Plavidlo se trhaně dalo do pohybu. Dura uslyšela tlumené provolávání slávy přístavních inženýrů a skřípot kladek, které začaly odvíjet kabely.

Po několika sekundách se loď vynořila z Přístavu. Zlatavá zář polárního světla pronikla do nitra plavidla a Dura ucítla bodnutí klaustrofobie, které v ní probudilo nostalgické vzpomínky na auto Toby Mixxaxe. Siluety vlnících se postav – některé z nich byly děti – doprovázely loď, která se oddělila od města a začala sestupovat.

Hork se hlasitě rozesmál. Dura na něj nevěřícně pohlédla.

„Ale no tak,“ vyhrkl čile. „Vyplouváme! Copak to není skvělé dobrodružství? A jaká to je úleva něco dělat, někam jít. Co ty na to, Duro?“

Dura si odfrkla a zatvářila se mrzutě. „No, Horku, jdu do pekla v břiše dřevěného prasete. Abych pravdu řekla, dost těžko shledávám na téhle situaci něco směšného. A čeká nás tam práce.“

Horkův výraz ztvrdl a ona se na chvíli cítila nesvá – znala ho dost dlouho, aby byla svědkem několika zuřivých výbuchů jeho vzteku. Ale on se jen znovu hlasitě rozchechtal. Jeho hlučné, bujaré chování cele vyplňovalo stísněnou kabinu. Dura cítila, že se před Horkem snaží uzavřít do sebe. „Správně, kapitánko!“ zahulákal předseda. „A nenastal už náhodou čas, abys spustila prasata?“

Měl pravdu. Dura se v závěsu otočila a dala se do práce. Plavidlo budou ještě nějaký čas poutat kabely, ale oni se museli ujistit, že turbína i magnetická pole jsou plně funkční. Postroje se táhly po celé šířce kabiny a udržovaly prasečí zadky namířené na široké lopatky turbíny. Koryto vydlabané z neobrobeného kusu dřeva bylo připevněné asi mikron od nevýrazných čumáků šestiokých zvířat. Dura vytáhla ze skříňky pytel listí. Rukama rozdrtila sladký rostlinný materiál a nasypala jej do koryta. Příjemná, charakteristická vůně listí brzy vyplnila celou kabinu. Dura si všimla, že se Hork naklání nad ovládacím panelem a snaží se od pachu odtáhnout. Pokud šlo o ni, mohla unikající protony téměř cítit na jazyku.

Tohle prasata snést nedokázala. Vypoučila šestice očních pohárků a doširoka rozevřela tlamy. Se vzteklým chrochtáním se vrhla proti nepoddajným postrojům směrem ke korytu s listím. Stísněným prostorem kabiny zaduněly zvířecí prdy.

Pod nepřetržitým tlakem proudu pšouků se začaly otáčet široké lopatky turbíny. Brzy nasládlý, pižmový pach prasečích pšouků, který Duře připomínal její vlastní dětství v Síti se stádečkem

ochočených prasat, prostoupil Vzduchem kabiny. Nadrobila trochu listů i do rozevřených tlam. Dala jim jen tolik žrádla, aby prasata nehladověla a aby se domáhala dalšího listů.

Anatomie zdravého prasete umožňovala zvířeti vyrábět pšouky po mnoho dní při velmi malé spotřebě žrádla. Prasata mohla přeměnit tolik své objemné hmoty na pšoukovou energii, kolik potřebovala, takže dokázala cestovat celé metry; těchto pět prasat, vydešených podmínkami, ve kterých se nacházela, mělo malý problém s tím, že musela pohánět turbínu tak dlouho, jak to potřebovali tihle lidé. Byl zde i záložní systém – pec pro nukleární spalování dřeva – kdyby byli tak zoufalí, že by museli riskovat přehřátí kabiny.

Hork si pro sebe cosi zabručel a zkusmo přepnul spínače. Lod' se v odpověď otřásla a předseda vykoukl oknem, aby mohl pozorovat účinek proudů, generovaných v supravodivých obručích.

V okně před Durou se náhle objevil vážný obličej jejího bratra. Uvědomila si, že se musí vlnit ze všech sil. Plavidlo začínalo nabírat rychlost a záhy Farr i ostatní, kteří se vlnili s ním, s lodí už neudrží krok.

Farr musel Addovi upláchnout. A tak se s ní přece jen přišel nakonec rozloučit. Zvedla ruku a přinutila se na něj usmát.

Ozvalo se bouchnutí na trup »Létajícího prasete«; malé plavidlo se ve Vzduchu trochu otřásl a pak se opět ustálilo.

„Co to bylo?“ zamračila se Dura.

Hork k ní vzhlédl s mírným výrazem v široké tváři. „Uvolnil se kabel. Přesně podle plánu.“ Vyhlédl oknem na temné stíny supravodivých obručí. „Nyní klesáme vlastní silou. Proudění v obručích nás odvlhčí hlouběji do Hvězdy. A ty obruče jsou také jediným prostředkem, jak se vrátit domů... Zůstali jsme sami,“ prohlásil. „Ale jsme na cestě.“

Tři metry hluboko.

Byla to hloubka, o které se předtím Duře ani nezdálo. Lidé byli omezeni slupkou Obalu supratekutého Vzduchu, širokou jen několik metrů. Její první výprava z protiproudu k Pólu s Tobou – tak dlouhá, že měla pocit, že cestuje po zakřivení Hvězdy – měřila asi jen třicet metrů.

Nyní se zavrtávala celé metry do nesmiřitelné hmoty samotné Hvězdy. Představila si, jak Hvězda drtí jejich dřevěnou lodičku, která je vyplivne jako nějaký odporný hmyz. A bylo by jí jen malou útěchou, že pokud dosáhnou svého cíle... pokud se nepředstavitelně stane skutečností a z Jádra je přijde přivítat nějaký neznámý tvor, jejich pout' skončí dříve, než do takových smrtících hloubek dorazí.

Ke konci druhého dne se již nacházeli hodný kus pod mlhavou hranicí obyvatelné vrstvy Vzduchu. Nažloutlá barva venkovního Vzduchu se za okny začínala měnit – nejprve v jantarovou, pak v temně oranžovou a nakonec v krvavě rudou, připomínající Kvantové moře. Dura přitiskla tvář k chladivému oknu a doufala, že něco spatří – cokoli: exotická zvířata, neznámé, nelidské tvory nebo nějaké stavby v nitru Hvězdy. Ale viděla jen temný purpur houstnoucího Vzduchu a svůj vlastní nezřetelný a deformovaný odraz v zeleném svitu dřevěných svítidel. Byla zde uvězněna – s vlastními obavami a s Horkem. Čekala, že se v téhle dřevěné bedýnce na cestě do nezměrného nitra Hvězdy bude cítit malá a zranitelná, ale hustá temnota za oknem v ní vyvolávala klaustrofobicky pocit, že je chycena v pasti. Uzavřela se do sebe. Pečlivě se starala o podrážděná prasata, ve chvílích volna se pokoušela spát a vyhýbala se Horkovu pohledu.

Třetího dne se předsedovy úporné snahy zapříst s ní hovor staly nesnesitelnými.

„Jsi zádumčivá,“ vybafl útočně. „Doufám, že ti tohle dobrodružství nepůsobí žádné – hm – filozofické problémy.“

Opustil řídicí panel a vznesl se k jejímu stanovišti u prasat. Dura zírala do široké, tučné tváře s ústy ohraničenými mohutným plnovousem. Když se s Horkem poprvé setkala, byla tím vousem fascinována. Pohled na muže s vlasy na *tváři* ji trochu vyváděl z míry – takový byl nepochybně i předsedův záměr. Ale nyní, když se dívala zblízka, spatřila, jak jsou kořínky vlasových trubiček vousů na Korkově bradě naaranžovány do úhledného šestiúhelníkového tvaru... Vousy byly transplantovány, buď z Korkový vlastní hlavy nebo z lebky nějakého nešťastníka.

Takže jí vous již nepřipadal působivý, ale jen dekadentní. A mimoto mu žloutl daleko rychleji než vlasy na hlavě. Ještě pár let a Hork bude vypadat opravdu směšně.

Jak byl obrovitý, dotěrný a jak ji znervózňoval. Zdálo se, že mezi nimi praská napětí jako elektronový plyn.

„Filozofické problémy? Já nejsem pověřčivá.“

„Nic takového jsem neřekl.“

„My Xeelee neuctíváme. Neobávám se, že přivoláme hněv Xeelee, pokud jsi měl na mysli tohle. Ale samy Lidské bytosti by se o takovouhle cestu do Hvězdy nikdy nepokusily.“

„Protože se o vás Xeelee postarají jako maminka na nebíčku.“

Dura si povzdechla. „Ale vůbec ne. Vlastně je to právě naopak... Musíme bez diskusí přijímat konání Xeelee – protože věříme, že se jejich cíle v dlouhodobém měřítku ukáží jako prospěšné pro nás pro všechny, pro celou lidskou rasu. I kdyby to mělo znamenat zničení Hvězdy – dokonce i naši vlastní zkázu.“

Hork zavrtěl hlavou. „Vy protiproudáci jste samá sranda, že? Tohle je pěkně mrazivá víra. A zatraceně chladná útěcha.“

„Ty to nechápeš,“ povzdechla si Dura. „Tady nejde o útěchu. Tam nahoře...“ trhla palcem vzhůru ke světu plnému lidí a světla – „tam je má útěcha. Má rodina a lidé.“

Předseda se na ni pozorně zahleděl. Dura si zdráhavě připustila, že se mu v hrubé tváři pod vrstvami tuku zračí i citlivost a vnímavost. „Duro, ty se navzdory svým znalostem bojíš smrti.“

Dura se rozesmála a zavřela oči. „Říkala jsem ti, že znalosti nezbytně neznamenají útěchu. Nemám důvod nebát se smrti... a teď se jí skutečně bojím.“

Hork se zhluboka nadechl. „*Pak* věř ve mě. Přežijeme. Cítím to. Víím to...“

Přiblížil k ní tvář tak blízko, že z jeho dechu ucítila sladký chléb. V očích měl odhodlání. Zdálo se, že z něj rozhodnost přímo vyzařuje. Na okamžik měla Dura chuť nechat se touto rozhodností ukolébat, uvolnit se pod ochranou jeho ohromné síly, jako by byl jejím znovuzrozeným otcem.

Ale vzepřela se. „Takže ty se smrti nebojíš?“ odsekla drsně. „Pomůže ti v Parzu tvá síla překonat tu poslední katastrofu?“

„Samozřejmě, že ne,“ odvětil. „A taky se trochu bojím. To tě překvapuje, že? Nejsem blázen bez představivosti, abych neměl strach; ani nejsem tak arogantní, abych si namlouval, že na mě smrt nemá. Víím, že v konečném důsledku jsem před tváří ohromných sil této Hvězdy – a to nehovořím o neznámých nebezpečích, číhajících v jejím nitru – stejně slabý jako každý jiný člověk.“

Ale právě teď jsem...“ Mávl rukou Vzduchem. „*Jsem rozjařený*. Dělán něco víc než jen čekám, až na Parz udeří další Porucha nebo se snažím vypořádat s následky té poslední. Pokouším se *změnit svět*, postavit se běhu věcí.“ Oční pohárky měl temné a hluboké jako studny. „A nedokázal jsem snést pomyšlení, že někoho pošlu do temného nitra Hvězdy a nebudu tam s ním.“ Pohlédl jí do tváře. „Chápeš?“

„Někteří tvrdí, že prcháš před skutečnými problémy. Tvrdí, že pravá odvaha by byla zůstat a postavit se katastrofě a ne odplout na okázalý, marnotratný výlet.“

S ponurým úsměvem přikývl. „Já víím. Patří mezi ně i Muub. Netrap se tím, nic s tím nenadělám. Tohle je prostě úhel pohledu. Takový mívám i já ve svých nejhorších chvílích.“ Ušklíbl se. „Ale rád si představuji, že kdyby mě teď viděl můj otec, byl by na mě

pyšný. Vždycky mě považoval za velmi – *praktického*. Bez fantazie. A přesto...”

Cosí udeřilo do trupu »Létajícího prasete«; malé plavidlo se otřásl. Prasata se rozkvičela a začala sebou v postrojích mrskat. Dura s Horkem si nedobrovolně padli do náručí.

Plavidlo se uklidnilo. Horkovo mohutné břicho, které se jako kapalina přelévalo pod lesklou látkou, tlačilo Duru do prsou a žaludku.

„Co to bylo?“

Jak Hork dýchal, vlnily se mu malé, pravidelné šiky chlupů na okraji vousu. „Jadřákové kry,“ prohlásil pevně. „Jenom jadřákové kry. Kdybychom byli rybáři, tak by nás ten náraz nepolekal – to je hlavní důvod, proč se sem spouštějí: lovit jadřákové kry. Naše »Prase« je sestrojeno tak, aby takovýmhle malým nárazům odolalo. Není se čeho bát.“ Stále ji pažemi objímal – a ona objímala jeho a rukama mu na zádech svírala záhyby kombinézy. Natáhl ruku a pohladil ji po vlasech. Náhle se mu chtěla zavrtat do náruče, do bezpečí mohutného těla, ukrýt se hluboko v teplé temnotě očních pohárků, které se nad ní nakláněly.

Zašmátrala mu po kombinéze a na bočním švů našla řadu knoflíků. Cítila, jak jí tučné, nemotorné prsty putují po oděvu.

Poslední ránu Duřiným zábranám zasadil jeho výraz. Hork měl otevřená ústa a zářivé, blýskavé nozdry a ona poznala, že jeho touha je stejně velká jako její.

Rozepnula mu oděv a z hrudi odhrnula silnou drahou látku. Přeběhla mu levou rukou po křivce břicha a našla ochranný úkryt penisu. Obratným, něžným pohybem vytáhla malý penis a jemně jej prsty stiskla. Rychle se ztopořil a pulzoval jí v dlani jako nějaké zvířátko. Hork jí začal svlékat kombinézu. Zavrtěla se, netrpělivě oděv odkopla a nechala jej odletět do prostoru. Cítila, jak jí jeho suchá, horká ruka klouže po stehnech nahoru mezi nohy. Mírně roztáhla stehna a on jí prsty přejel štěrbinu tak nemotorně a dychtivě jako nějaký nezkušený jinoch. Nitro měla chladivé a věděla, že je připravená, že vnitřní membrány již do ní nasávají lubrikační Vzduch. Nyní vzala Horkův penis, který rytmicky pulzoval, a zasunula si jej hluboko do sebe. Hladce do ní vklouzl. Vzdychna a

zabořila muži obličej do ramene. Natočila hlavu a opřela si tvář o jeho vousy. Cítila v sobě penis jako horké tlukoucí srdce. Horkovy nohy – stále ještě v nohavicích – byly teplé a vzpíraly se proti jejím. Začala střídavě švihat stehny dopředu a dozadu a dráždila tak svalové stěny vlastního těla.

Nakonec stehny Horka pevně sevřela. Zachvěla se a uslyšela, jak se zajíkl. Mohutným tělem se k ní tiskl a oba se vznášeli v prostoru. Její svaly kolem něj pulzovaly a Dura na okamžik pocítila chvění a nárazy, jak se pokoušeli nalézt společný rytmus. Ale záhy se jim to zdařilo a Dura pocítila vlnu triumfu, když stěny její vagíny tepaly v souzvuku s Korkovým pyjem.

Rychle dosáhl orgasmu a ona vzápětí také. Hlasitě vykřikli a zachvěli se v křeči. Cítila, jak se jí pod prsty pohybují mužovy zádové svaly.

Hork ochabl. Dura ho přitiskla k sobě, vískala ve vlasech a nechtěla se jeho teplého mohutného těla vzdát. Stále v sobě vnímala jeho malý a horký penis. Okamžik vzájemné blízkosti pokračoval a ji napadlo, jak podivný by se jí zdál tenhle styk – hluboko ve smrtících hlubinách Hvězdy s vladařem úžasného města – kdyby ji, v těch dávných dobách před odchodem z protiproudu, taková myšlenka vůbec napadla. Z jakéhosi důvodu si vzpomněla na Deni Maxx, čilou lékařku z Muubovy nemocnice. Dura si představila, jak říká: *Ale vaše spojení by Nebešťanům připadalo hodně podivné. Domníváme se, že jejich pohlavní mechanismus byl založen – ne na kompresi, jako je náš – ale na tření. Což je pro nás, v prostředí supratekuté kapaliny, evidentně nemožné, takže nás navrhovali...*

Intimní chvílka začala pomalu vyprchávat. Do vědomí se jí draly zvuky plavidla: funění vzdušných prasat, tiché bzučení osy turbíny a tlumené syčení dřevěných svítlen. Horkovo tělo jakoby se od ní znovu odtahovalo a Dura si začala uvědomovat záhyby látky nepříjemně uvězněné mezi jejich těly a ztuhlost zad, jak se nakláněla přes břicho.

Jemně ho odstrčila. Horkův úd z ní s mlaskavým zvukem vyklouzl.

Pohlédl jí do očí, usmál se – vypadá, jako by plakal, pomyslela si trochu vyděšeně – a zasunul si penis zpět do úkrytu. Přetáhl si kombinézu přes břicho a Dura se natáhla pro odhozené šaty.

„No,“ ozvala se konečně. „Proč jsme to udělali?“

Hork od ní odplachtil a usadil se zpět na sedačku u řídicího panelu. Dura si všimla, že lesklá kombinéza viditelně ztratila značnou část své elegance. Byla pomačkaná a na ramenou mu seděla nakřivo. „Strach,“ odvětil prostě. Zaznamenala, že se mu vrátila vyrovnanost, ale neobtěžoval se nasadit obvyklý drsný výraz. Atmosféra v kabině se změnila; napětí, které provázelo loď před vyplutím, zmizelo. Přikývla. „Strach. Jasně. Potřebovala jsem – utěšit. Potřebovala jsem vypnout. Nevím, jestli to byl dostatečný důvod. Promiň.“

„Neomlouvěj se.“

Bezmyšlenkovitě natáhla ruku a nasypala prasatům do koryta další hrst kousků listí. Ozval se: „Také jsem to chtěl.“

Přeběhl rukama po jednoduchém ovládacím pultu před sebou. „Víš, to, co jsem říkal, jsem myslel vážně. Co se mě týče, raději jsem tady a řídím loď, než abych byl kdekoli jinde ve Hvězdě. V Parzu musím den co den řešit nějaké problémy...“ Na kratičký soucitný okamžik si představila, jaké to je být na jeho místě – nést na ramenou tíhu blaha ne pouze vlastní, ne své rodiny, ale tisíců lidí. Pozorovala jeho tvář a připomněla si náznak pláče, který, jak se domnívala, zahlédla. Na okamžik měla pocit, že ho chápe. „Víš, nikdy se nevyřeší všechno. To je ten problém. A kdyby se vyřešilo, další den by bylo hůř. Tady aspoň...“ Sevřel jednoduché ovládací páky. „Tady aspoň něco dělám. Někam jedu!“

„Ano, ale co děláš? Kam jedeš?“

Vzhlédl k ní. „Víš, že na to není odpověď. Hledáme pomoc u těch, kteří kdysi dávno vystoupili z Jádra, aby nás zničili.“

„A jak ji asi máme najít?“

„Ty se ptáš jako Podvýbor financí,“ zavrčel mrzutě. „Jediné, co můžeme udělat, je dorazit na místo, kde oni – ať už jsou kýmkoli – najdou nás.“

Cítila, že ji vlastní rozpoložení od něj vzdaluje; bylo jí horko a měla pocit, že je ušmudlaná a znovu se jí zdálo, jako by se pevně

křivky stěn kolem ní svíraly. Nyní si připomněla, že se ani jednou nepolíbili. Ten muž se jí ani nelíbil.

„Takže ty máš radost, že někam jedeš. Kamkoli. To je skutečně ten pravý důvod? – Aby sis odpočinul od svého strašlivého břemene? A pokud ano, skutečně jsi mě musel do těch hlubin táhnout s sebou?“

Na okamžik se zatvářil ublíženě a otevřel ústa, jako by chtěl začít protestovat, ale pak se usmál a Dura spatřila, jak se opět uzavírá za svůj obranný val. „No tak. Nehádejme se. Přece nechceme, aby náš hostitel z Jádra, až nás přijde uvítat, viděl, jak se hašteříme, že?“

„Nemyslím, že se při tak dlouhém čekání dokážu udržet na uzdě,“ prohlásila s rozmyslem, otočila se zpět k prasatům a začala je uklidňovat.

Ozvala se další rána, po níž následoval skřípavý zvuk, který se táhl po celé délce trupu. Tenhle náraz nebyl tak tvrdý jako předcházející, ale Dura se přesto roztrásla. Uklidňovala prasata a přemítala, zda měla pravdu a skutečně to bude dlouhé čekání.

Na supravodivých obručích praskal elektronový plyn a malinké dřevěné plavidlo se centimetr po centimetru prodíralo do houstnoucích hlubin neutronové hvězdy.

Bzyu nasadili na dvojité směny ve zvonu. Nevěděl, kdy bude mít zase dostatek volného času, aby se mezi jednotlivými ponory dostal z Přístavu. Takže pozval Addu a Farra, aby ho před vyplutím navštívili na místě zvaném »bar«.

Adda bar našel jen s obtížemi. Byla to malá, stísněná místnost, zastrčená hluboko v Dolní Čtvrti. Jediné světlo vycházelo ze žlábků dřevěných lamp na zdech. V zeleném, matném šeru si Adda jasně uvědomoval, jak hluboko se ponořil do nitra města.

V jednom rohu se nacházel pult, u kterého párek lidí zjevně servíroval jakési jídlo. Místnost křížovala, na první pohled značně nahodile, zábradlí. K nim se tiskli muži i ženy a v malých skupinkách jedli z misek cosi, co vypadalo jako chléb, a nesouvisle klábosili. Adda všude kolem sebe viděl jen těžké dělnické haleny, zjizvenou kůži a mohutné, občas zdeformované údy. K protiproudákovi se stočilo pouze pár zkoumavých pohledů.

Osamělý Bzya se tiskl k zábradlí nedaleko zadní stěny. Spatřil Addu, zvedl ruku a zamával na něj. Vedle velkého rybáře byly na zábradlí připevněny tři misky.

Stařík, který se díky obvazům cítil celý nesvůj, vyrazil a ztuhle se prodíral davem. Do uší mu pronikal hluk brebentění.

„Addo.“

Bzyova nepravidelná tvář se roztáhla v úsměvu. Rybář se trochu posunul, aby starci uvolnil místo. Adda se zahákl rukou za zábradlí a udělal si pohodlí. „Díky, že jsi přišel.“ Bzya jednou střelil pohledem kolem Addy ke dveřím, pak se vrátil k miskám.

Stařík si jeho pohledu všiml.

„Farr nepřišel,“ povzdychl si těžce. „Je mi líto, Bzyo. Nedokázal jsem ho najít.“

Bzya přikývl. „Předpokládám, že zase surfuje.“

„Vím, že jsi toho pro něj hodně udělal, když pracoval v Přístavu. Měl by...“

Rybář zvedl širokou dlaň. „Zapomeň na to. Hele, kdybych byl v jeho věku, taky bych se raději proháněl po obloze se surfařema, než seděl v takovéhle mizerné špeluňce s dvěma potlučenýma starýma dědkama. A teď, když se blíží Hry, mají v hlavě jenom jednu věc. Nebo možná dvě,“ prohodil a zatvářil se lišácky. Kývl rukou ke třem miskám na zábradlí. „Nícméně to znamená, že na nás zbude víc.“

Adda shlédł na řadu misek, hrubě vyřezaných nádob o něco větších než dlaň, které byly dřevěnými kolíčky připevněné k zábradlí. Misky obsahovaly malé plátky, připomínající chléb. Stařík si opatrně vzal malý kulatý kousek. Hmota byla hutná, teplá a na dotek vlhká. Pochybovačně plátek obracel v ruce. „Co to, sakra, je?“

Bzya se hlasitě rozesmál a zdálo se, že je sám se sebou spokojen. „Myslím, že o tomhle jsi ještě neslyšel. V protiproudu žádné bary nejsou, že, příteli?“

Adda na něj upřeně pohlédl. „Tohle mám jíst?“

Rybář mu posunkem naznačil, aby si ukousl. Stařec měkký plátek očichal, zmáčkl mezi prsty a nakonec si uždibl maličký kousek. Jídlo bylo přesně takové, jak vypadalo, horké, hutné a vlhké – Adda z něj měl v ústech nepříjemný pocit – a mělo kyselou, neidentifikovatelnou chuť. Adda sousto spolkl. „Hnusné.“

„Musíš to jíst správně.“ Bzya hrábl do misky, nabral si pořádnou hrst jídla a nacpal si ji do úst. Dvakrát přežvýkl mohutnými čelistmi a pak sousto naráz spolkl. Když mu jídlo klouzalo hrdlem, zavřel oči. Po několika okamžicích se trochu otrásl, jak potlačoval vzdech. Pak si řihl. „*Takhle* se jí pivní koláč.“

„Pivní koláč?“

„Zkus to znovu.“

Adda hrábl do druhé misky a do úst si vsunul pořádnou hrst koláče. Ústa měl plná horké, hutné a zjevně nestravitelné hmoty. Odhodlaně koláč několikrát přežvýkl a přinutil se houževnaté sousto spolknout. Tvrdá hrouda mu obtížně sklouzla hrdlem. „Báječné,“ zahučel.

Rybář se pousmál a zvedl dlaň.

...A stařík měl náhle pocit, že se mu z žaludku plynule šíří vlna horka a zaplavuje mu hlavu a celé tělo. Dlaně a chodidla ho brněly, jako by se jich dotýkaly neviditelné prsty, a měl pocit, jako by se mu hlava nafoukla a naplnila příjemným teplem. Udiveně pohlédl na své tělo a téměř očekával, že spatří, jak mu kolem prstů jiskří elektronový plyn, a uslyší, jak kůže vzdychá nápirem tohoto nového tepla. Ale žádnou vnější změnu nezaznamenal.

Po chvilce horká vlna odplynula, ale když ustupovala, Adda cítil jakousi mírnou změnu. Náhle se bar zdál útulnější – přátelštější – než před pár okamžiky a pach zbylého pivního koláče byl příjemný, harmonický a lákavý.

„Vítej v koláčové partě, příteli, právě jsi navázal nové, celoživotní přátelství.“

Příjemné teplo vyvolané koláčem stále prostupovalo staříkovým tělem. Znovu dloubl do koláče a tentokrát se v něm zvědavost mísila s obdivem. „No, nikdy jsem v protiproudu ani tady nejedl nic, co by mělo takový účinek.“

„To jsem si myslel.“ Bzya popadl kus koláče a zmáčkl jej mezi prsty. „Musím říct, že Farrovi také zachutnal. Je to hlavně směs listí kůrových stromů. Ale několik dní kvasí v obrovských jadřákových kádích...“

„Kvasí?“

„Do kádě se směsí se vloží síť spinového pavouka. V pavučině je cosi, možná v té lesklé látce, která způsobuje lepkavost, co reaguje s listím a přeměňuje je na pивní koláč. Je to úplná magie.“

„Jasně.“ Adda si nacpal plnou pusou pивního koláče. Nebylo to o nic příjemnější než předtím, ale očekávání účinků činilo chuť koláče snesitelnější. Stařec sousto spolkl a nechal si tělem proudit teplo.

„Kolik stojí?“

„Nic,“ pokrčil rameny Bzya. „Koláče nám zajišťuje vedení Přístavu. Dostáváme ho, kolik jen chceme, pokud jsme schopni vykonávat svou práci.“

„Co to znamená? Škodí vám?“

„Když to přeženeš, tak ano.“ Rybář si promnul obličej. „Koláč působí na tělní kapiláry – rozšiřuje je – a rozšiřuje také některé hlavní pneumatické cévy mozku. Víš, tok Vzduchu se trochu změní a...“

„A ty se cítíš báječné.“

„Jo. Ale pokud jej užíváš příliš často, nemůžeš se pak už vrátit do normálního stavu. Kapiláry zůstanou roztažené...“

Adda se rozhlédl po baru, po tomhle bezpečném, skvělém místě. „Mně to připadá v pohodě.“

„Jasně. Tvá hlava by byla skvělým místem k životu. Ale ty bys, Addo, nefungoval. Nemohl bys pracovat. A kdyby se to ještě zhoršilo, nedokázal bys bez pobízení ani sám jíst. Ale cítil by ses skvěle.“

„Předpokládám, že tohle město se s lidmi, kteří nemohou pracovat, umí vypořádat pěkně drsně.“

„Ani ne.“

„Nebojí se šéfové Přístavu, že díky tomuhle koláči přijdou o spoustu rybářů? Proč ho přidělují zdarma?“

Bzya pokrčil rameny. „Pár jich ztratí. Ale to jim nevadí. Addo, nejsme nepostradatelní. Vyškolit nového rybáře netrvá dlouho a v Dolní Čtvrti je vždycky spousta zájemců. Vedení ví, že koláče nás udrží tady v barech, šťastné, tiché a pěkně po ruce. Získají víc, než ztratí.“ Rozžvýkal další sousto. „A já také.“

Adda se pomalým tempem propracovával na dno misky a obezřetně sledoval, jak se účinky pивního koláče stupňují. Co chvíli

zahýbal prsty a chodidly a zkoušel jejich koordinaci. Slíbil si, že kdyby se dostal do bodu, kdy začne mít pocit, že by nad sebou mohl ztratit kontrolu, skončí.

Rybář se pohroužil do ticha a velikými prsty si pohrával s koláčem.

„Slyšel jsem, že jsi na dvojité směně. I když nevím, co to znamená.“

Bzya se shovívavě usmál. „To znamená, že musím do zvonu dvakrát častěji než obvykle. Důvodem je, že provádějí dvakrát tolik ponorů.“

„Proč?“

„Porucha v protiproudu. Skončily dodávky dřeva. Lidé nadávají na potravinové příděly, ale z dlouhodobého hlediska jsou zásoby dřeva stejně důležité. A doufejme, že nenadejde den, kdy bude na příděl i pивní koláč... Nicméně požadují více jadřákového kovu, který chtějí využít jako stavební materiál.“

„Stavební materiál? Snad nechtějí rozšiřovat město?“

„Přestavovat. Pořád se přestavuje, Addo, hlavně střed města. Znáš to, malé opravy, nějaká údržba. I když,“ Bzya se k Addovi spiklenecky naklonil, „jde fáma, že se nejedná jen o rutinní opravy, co vyžaduje větší přísun kovu.“

„A co tedy?“

„Pokoušejí se posílit městskou konstrukci, vyztužit kostru dalším jadřákem. Drží celou tu věc pod pokličkou, protože se bojí, že by mohla vyvolat paniku. Nicméně chtějí mít kostru mohutnější, než nadejde další Porucha.“

Adda se zamračil. „Může se jim to podařit? Bude to fungovat?“

„Nejsem inženýr, takže nevím.“ Bzya nepřítomně žvýkal koláč. „Ale pochybuju,“ poznamenal nevzrušeně. „Město je příliš velké; musel bys mu vykuchat většinu vnitřností, aby zesílení bylo znatelné. A konstrukce je zchátralá. Město vyrůstalo naprosto neplánovitě. Stavělo se kvůli prostoru a ne proto, aby bylo pevné.“

Parz se stal jedním z prvních stálých sídlišť hned poté, co bylo lidstvo rozptýleno po Obalu při Bitvě o Jádru. Na počátku to byla jen nepravidelná zmeť provazů a dřeva, ničím se neodlišovala od desítek jiných osad, které se volně vznášely nad Pólem. Ale u Pólu byli muži

a ženy znatelně silnější, takže Parz rostl rychleji a jeho poloha v geograficky výjimečně položeném bodu jižní polokoule Obalu mu dodávala strategický i psychologický význam. Brzy se stal obchodním centrem a zbohatl tak, že si mohl dovolit první vládnoucí třídu v Obalu. Byl založen Výbor a růst a sjednocování Parzu rychle pokračovaly.

Po zbudování Přístavu začalo bohatství města rychlým tempem narůstat – Parz byl jedinou komunitou v Obalu, která byla schopna těžít a zpracovávat cenný jadřák. Osady rozptýlené v okolí, v oblasti později nazývané provincie, brzy spadly do sféry ekonomického vlivu Parzu. Posléze začala provincie s městem fungovat jako jediná ekonomická jednotka. Do Parzu začaly z provincie proudit nerostné suroviny a daně a město na oplátku zajišťovalo nejen dodávky jadřáku, ale hlavně stabilitu pomocí svých zákonů. Časem se s Parzem nesjednotil pouze pustý a nehostinný protiproud, který byl domovem hrstky loveckých kmenů a tlup vyhnanců, jakými byly i Lidské bytosti.

Adda se zakousl do koláče. „Udivuje mě, že se lidé nechali takhle zotročit. Copak se nikdo nebránil?“

Bzya zavrtěl hlavou. „Lidé na celou záležitost nepohlíželi jako na podrobení. Parz není žádným impériem, i když ti tak může připadat. Addo, všichni si pamatovali časy před Bitvou, kdy lidská rasa žila v bezpečí. Do téhle doby jsme se vrátit nemohli, ztratili jsme příliš mnoho. A Parz byl lepší než nic: nabízel stabilitu, zákony, prostě řád, ve kterém se dá žít. Lidé sice brblali nad desátky – a nikdo netvrdí, že je Výbor dostal vždycky včas – ale většina z nás dávala přednost daním před životem v divočině. Při vši úctě k tobě, příteli.“ Rybář se zakousl do koláče. „Taková je pravda a taková vždycky byla.“

Dvě misky už zely prázdnou. Adda cítil, že díky pivnímu koláči by v tomto nyní tak přátelském prostředí dokázal s Bzyou prosedět celé věky. „Skutečně tomu věříš? Podívej se na sebe, rybáři. Vzpomeň si na nebezpečí, kterým musíš každodenně čelit. Opravdu si myslíš, že je to pro tebe ten nejlepší způsob života?“

Bzya se ušklíbl. „No, s Horkem bych si hned vyměnil místo, kdybych si myslel, že jeho práci zvládnou. Jasně, že bych to udělal. A

v Přístavu znám spoustu lidí, které bych s chutí zaškrtil, kdybych si myslel, že to světu prospěje – kdybych se nebál, že místo nich přijde někdo ještě horší. Addo, já si uvědomuju, že jsem na samém spodku hromady. Nebo skoro na spodku. Ale jsem si jist, že takhle to chodí. Budu bojovat proti bezpráví – ale nepochybuju o nezbytnosti existence té hromady.“ Pozorně se na Addu zahleděl. „Má to logiku?“

Stařík se zamyslel. „Ne,“ prohlásil nakonec. „Ale zdá se, že na tom příliš nezáleží.“

Bzya se hlasitě rozesmál. „Tak teď už víš, proč nám dávají pivní koláč zdarma. Dej si.“ Pozvedl třetí misku. „Na tvé zdraví, příteli.“

Adda se natáhl po koláči.

O pár dní později měl mít Bzya další volno. Adda se snažil najít Farra, ale nepovedlo se mu to, takže do baru odešel sám. Rozpačitý ze svých ob vazů nemotorně vstoupil dovnitř a rozhlédl se po šeré místnosti.

Bzyu nespátl, takže odešel.

21

V nitru Hvězdy se nenalézala žádná ostrá rozhraní; jak rostly tlak a hustota, docházelo ve hmotě pouze k postupným změnám. Plavidlo nebylo vystaveno žádným velkým nárazům, takže sestup »Létajícího prasete« nebyl nikterak dramatický a projevoval se pouze pomalým, depresivním úbytkem posledních záblesků světla. Nyní loď osvětlovaly už jen dřevěné lampy připevněné ke stěnám. Dlouhé, mihotavé stíny, vrhané do šera kabiny matně zeleným přísvitem svítidel, působily opravdu zlověstně.

Při tomhle pozvolném klesání do temnoty měla Dura, schoulená ve svém koutku, pocit, jako by pomalu umírala.

Ale přímočarý sestup brzy skončil. Loď se začala znepokojivě houpat a v jednom okamžiku se zdálo, že se převrátí dnem vzhůru. Prasata, jejichž stíny se rýsovaly na stropě kabiny, začala dojemně kvičet. Hork, jehož oční pohárky připomínaly temně zelené tůně, se hlasitě rozchechtal.

Duřiny prsty škrábaly po hladkých, dřevěných stěnách a pokoušely se nalézt oporu. „Co se děje? Proč to s námi tak hází?“

„Na každý zvon působí v Podobalu proudy. Jediným rozdílem je, že nemáme Trn, který by nás ustálil.“ Hork k ní promlouval pomalu jako k hloupému malému děcku. Od jejich jediného fyzického kontaktu se k ní choval s povýšenou odměřeností. „Hmota Obalu se v těchto hloubkách liší od našeho Vzduchu... tohle mi alespoň tvrdívali mí domácí učitelé. Je to zjevně stále neutronová supratekutá kapalina, ale od Vzduchu se liší svými vlastnostmi: je *anizotropní* – má v různých směrech různé vlastnosti.“

Dura se zamračila. „Takže v některých směrech je jako Vzduch a tedy nám nebrání v postupu. Ale v jiných...“

„...je hustá a viskózní a buší do našeho magnetického štítu.“

„Ale jak dokážeš poznat, ve kterém směru je jako Vzduch?“

„To nedokážeš,“ ušklíbl se Hork. „V tom je právě ta legrace.“

„Ale vždyť je to nebezpečné,“ vyhrkla Dura a zároveň si uvědomila, jak dětinsky to zní.

„Samozřejmě. Proto mají v Přístavu tak velké ztráty.“

... *A do tohohle jsem poslala vlastního bratra.* Při tom pomýšlení se zachvěla. Cítila podivné, opožděné obavy. Když proploovala touhle anizotropní noční můrou, měla náhle pocit, že se teprve nyní začíná o bratra opravdu bát.

Nicméně po chvíli si uvědomila, že dokáže téměř nevnímat nepravidelně opakované nárazy. Uzavřená v horké atmosféře lodi, naplněná zápachem prasečích pšouků, pozorovala Horka, který se tiše zabýval řídicím panelem, a začínala pomalu podléhat dřímotě.

Náhle do boku lodi cosi narazilo.

Dura zaječela a okamžitě se zcela probrala. Cítila, jak se chvěje, jako by ji někdo udeřil do hlavy; divoce se rozhlédla po zdroji nárazu. Prasata poděšeně kvičela. Hork se na ni od ovládacího pultu široce usmíval.

„K čertu s tebou. Co to bylo?“

Rozhodil rukama. „Jen drobné uvítání Kvantového moře.“ Ukázal tlustým prstem. „Podívej se z okna.“

Otočila se, aby vyhlédla průhledným dřevem. Obal zde byl úplně temný, ale lodní svítlny vrhaly zelenou záři pár mikronů do temného, rozbouřeného okolí lodi. A v tom kalném oceánu se vznášely jakési tvary – hranaté, nepravidelné útvary, z nichž většina byla dostatečně veliká, aby dokázala malinké plavidlo spolknout. Tyto ostrovy tiše klouzaly kolem lodi ke vzdálenému Obalu – nebo spíš »Prase« uhaní kolem nich na své cestě do Jádra, pomyslela si.

„Jadrákové kry... Ostrovy hyperonického materiálu,“ prohodil Hork. „Žádný rybář ještě nevytáhl kru o takové velikosti..., ale žádný rybář také nedosáhl takovéhle hloubky.“

Dura zasmušile pozorovala ohromné, pomalé kusy hyperonického materiálu. Uvědomila si, že kdyby měli smůlu – kdyby nepříznivý proud přihnál kru o dostatečné hmotnosti – jejich lodička by bez ohledu na magnetickou ochranu praskla jako hlavička nemluvněte. „Jak jsme hluboko?“

Hork se zahleděl na řídicí panel. Vous mu zašustil o průhledné kryty primitivních měřidel. „Těžko říct,“ prohodil přezíravě. „Naši ponížení experti byli s dostatek moudří, aby našli způsob, jak nás dostat takhle hluboko, ale nebyli dost chytrí, aby nám umožnili zjistit, jak hluboko vlastně jsme. Ale odhaduji...“ Zamračil se. „Asi tak pět metrů pod městem.“

Dura zalapala *po* dechu. *Pět metrů*... Pět set tisíc výšek člověka. Takováhle cesta by dokonce i v Nebešťanech budila respekt.

„Samozřejmě, že naši polohu nemůžeme ve skutečnosti nijak ovlivňovat. Jediné, co můžeme dělat, je klesat a pokud to přežijeme, tak pak zase stoupat. Ale vyplout můžeme kdekoli; nedokážeme zjistit, kam nás proudy zanesou.“

„Tenhle problém jsme již probírali. Ať vyplujeme kdekoli, stačí nám sledovat Magnetopole směrem k Jižnímu pólu.“

Předseda se na ni usmál. „Ale to může být třeba i deset metrů daleko od města... Návrat by nám mohl zabrat měsíce. A pak bychom byli odkázáni pouze na tvůj protiproudácký um, který by nám umožnil přežít v daleké divočině. Vložím svůj osud do tvých rukou a něco mi napovídá, že cesta domů bude... zajímavá.“

Hyperonické kry nyní začaly narážet do trupu lodi v kratších intervalech a s větší intenzitou. Hork zatahal za dřevěné páky na ovládacím pultu a zpomalil sestup plavidla. Dura oknem pozorovala, jak se kolem »Prasete« shlukují kusy jadřáku a před rozdrčením je chrání jen neviditelné stěny magnetického pole.

Konečně Hork pohledem rychle přelétl měřidla a pak se odstrčil od řídicího pultu. „Můžeš nechat zvířata odpočinout,“ oznámil Duře. „Jsme na místě.“

Zamračila se a vykoukla oknem. „Hlouběji se už ponořit nemůžeme?“

Pokrčil rameny a ostentativně zívł. „Ledaže by se mezi těmi krami otevřel nějaký tunel. Odsud směrem do nitra tvoří kry téměř neprostupnou pevnou hmotu – sama se můžeš přesvědčit. Tady naše cesta končí.“ Vznášel se kabinou, chytal kousky listí, které unikly prasatům, a bezmyšlenkovitě je žvýkal. Pak nabral pár hrstí listí a podal je Duře. „Dej si,“ vyzval ji.

Přijala nabízenou potravu a zamyšleně se zakousla do dužnatého listu. Vrnění turbíny utichlo a Dura se vznášela v tichu, které přerušoval sípavý kvikot prasat a měkké nárazy hyperonických úlomků do magnetického pole. Prasata, stále zapražená v postrojích, se v panice třásla, že nemohou letět, a vyděšeně koulela šesticemi očí. Když Dura jedla, přejížděla rukama prasatům po bocích s rozšířenými póry. Zdálo se, že ji toto chlácholení vyděšených zvířat – prasata byla vystrašenější než ona sama – uklidňuje.

Hork si založil ruce na hrudi a na mohutných ramenou mu pod třpytivou látkou vystoupily svaly. „No, tohle je ten nejpodivnější piknik, jaký jsem kdy zažil.“

„Co teď budeme dělat?“

„Kdo ví?“ Široce se na ni usmál s náznakem profesionálního úsměvu. „Možná to je všechno, co takhle hluboko najdeme.“ Ukázal z okna. „Jadřák. Tvrdý, nebezpečný a mrtvý. Nicméně ještě není konec. Vždyť jsme sotva dorazili. Když budeme muset, pár dní zde určitě přečkáme.“

Dura se rozesmála. „Možná bys měl vylézt ven a pronést projev. Probrat Kolonisty z tisíciletého spánku.“

Předseda jí lhostejně pozoroval a těžké čelisti mu pracovaly. Pak se odvrátil a zcela ji ignoroval.

Cítila se trochu hloupě a osaměle. V nastalém tichu cítila, jak ji opět přemáhá strach. Hladila rozechvělá prasata a cucala kousky listů.

Byla zvědavá, jak dlouho tady budou muset čekat, než to Horka přestane bavit – nebo, uvědomila si s hrůzou, než se *něco stane*.

Nakonec vůbec nemuseli čekat příliš dlouho.

Hork zaječel vysokým, pisklavým hlasem, naplněným děsem.

Duře se jaksi podařilo znovu usnout a nyní se s trhnutím probudila. V plicích a očích ji tlačil teplý, hutný Vzduch. Rychle se rozhlédla.

Zelená zář dřevěných lamp vyplňovala kabinu tajuplnými, ostrými stíny. Prasata vyděšeně kvičela a vzpínala se v postrojích. Všechna Horkova arogance a nadutost zmizely a on ucouvl ke stěně. Kombinézu měl pomačkanou a flekatou a ruce marně šmátraly po nějaké zbrani. Duře připadalo, že posádka »Létajícího prasete«,

člověk i zvířata, byla vyzářena z nitra válcovitého plavidla jako fragmenty nějaké pomalé exploze. Zamrkala, aby si pročistila zrak, a uvědomila si, že k žádnému výbuchu nedošlo. Ve středu válce – v ohnisku celé téhle hrůzy – se nacházela další *osoba*. V místě, kam se žádný z lidí nemohl dostat, se vznášel třetí člověk...

Nebo to bylo spíše cosi – jak si Dura uvědomila při důkladnější prohlídce – ve tvaru člověka. Zírala na mohutnou ženu, zjevně starší, než byla sama, oděnou do čehosi, co připomínalo rybářskou halenu. Ale látka vyzařovala měkkou rudou barvu a zdálo se, že nemá švy. Bytost měla černé vlasy pevně stažené dozadu. Z očních pohárků, úst a nosních dírek jí vyzařoval rudý žár.

A v těch očních pohárcích Dura spatřila masité koule, které se pohybovaly nezávisle na tváři, jako zvířata chycená uvnitř lebky.

Cítila, jak jí do hrdla stoupá snědené listí. Chtěla začít křičet a škrábat na stěnu plavidla, aby se dostala ven. Se značným úsilím se přinutila ke klidu a pozorně se zadívala na zjevení.

„Vypadá jako žena,“ pošeptala Horkovi. „Jako člověk. Ale to není možné. Jak by tady dole mohl člověk přežít? Není tu Vzduch, který by se dal dýchat, ani...“

Horkův hlas, přestože se ještě chvěl strachem, zněl netrpělivě. „Je jasné, že tohle není člověk. Je to... něco jiného, co používá lidskou podobu. Vak ohně ve tvaru člověka.“

„Co jiného? Co to je?“

„Jak to mám vědět?“

„Myslíš, že to je Xeelee?“

„Žádný člověk nikdy Xeelee neviděl. A kromě toho Xeelee jsou jen legenda.“

S údivem si uvědomila, že se v ní probouzí hněv. On se bude chovat přezíravě i v takovéhle chvíli, pomyslela si. Pohlédla mu do očí a zasyčela: „Nezapomeň, že právě kvůli legendám jsi mě sem přivlekl.“ Předseda Parz City po ní střelil popuzeným pohledem. Pak se otočil k ženské postavě uprostřed lodi, a když promluvil, Dura musela připustit, že se mu hlas ani nezachvěl.

„Ty,“ spustil, „vetřelče, co po nás chceš?“

Ticho, přerušované kvičením prasat, se prodlužovalo. Dura zírala na ošklivé masité chlopně, které zakrývaly otvory ušních boltců té

věci, a zajímalo ji, zda bytost Horka slyšela, neboť mu stále neodpovídala.

Pak ženská postava otevřela ústa. Z rozevřené ústní dutiny vytrysklo světlo a ozval se zvuk – mnohem hlubší, než hlas tvořený v lidské hrudi. Dura si s údivem uvědomila, že původně bezeslovná směsice zvuků se začíná formovat ve slova.

Čekala... Čekali jsme vás. Dali jste si načas. A nám dalo zatracenou práci vás najít. Postava se rozhlédla po »Praseti«, krk se jí přitom nepřírozeně otáčel jako kulový kloub. *Nic lepšího jste vyrobit nedokázali? Potřebujeme, abyste sestoupili daleko hlouběji; tady jsou strašné přenosové podmínky...*

Hork s Durou si vyměnili ohromené pohledy.

„Ty mi rozumíš?“ zeptal se Hork té věci. „Jsi Kolonista?“

„Samozřejmě, že ti rozumím, Horku,“ podrážděně zasyčela tentokrát Dura. Vzrušení v ní přehlušilo strach. „Jak to, že mluvíš naším jazykem?“

Jak se ústa bytosti pohybovala, nechutně připomínala tlamu vzdušného prasete, a koule v očních pohárcích se převracely. Duře ženská postava připadala čím dál tím méně jako člověk. Uvědomila si, že se jedná o pouhou loutku jakéhosi nepředstavitelného hyperonického tvora vně trupu lodi. Přistihla se, že vyhlíží oknem, zda jí nesledují nějaké ohromné, temné oční pohárky.

Ta věc se usmála děsivou parodií úsměvu.

Samozřejmě, že vám rozumím. Jsem Kolonista, alespoň vy nás tak nazýváte... ale jsem také vaše babička. I když trochu vzdálená...

Týden před Hrami poslal lékař Muub Addovi pozvání, aby se k němu při Hrách připojil a sledoval je z lóže Výboru, umístěné vysoko nad stadionem. Na starce z pozvánky čísela blahosklonnost. Nepochyboval, že v Muubových očích zůstal jen nepřevychovatelným divochem z protiproudu a že lékař se chce pobavit jeho reakcemi na velkolepé představení.

Ale neodmítl pozvání okamžitě. Farr by měl nejspíš radost, kdyby mohl sledovat Hry z takového výhodného místa. Mladíkovy nálady byly stále nevyzpytatelné a Adda je chápal jen s obtížemi. Vlastně v poslední době Farra příliš často nevídal. Zdálo se, že se

chlapec rozhodl strávit co nejvíce času s rebelantskou komunitou surfařů, kteří polovinu života prožili na městském plášti.

Nakonec hoch na Hry nepřišel.

Město už nebylo tím, čím bývalo. Dokonce i Adda za ten krátký čas, co měl možnost se s ním seznámit, poznal, že Parz, poškozený následky Poruch, ztratil hodně ze svého kouzla. Polovina obchodů a kaváren na hlavních třídách byla nyní uzavřena a ulice, kdysi plné navoněných vzdušných selat, nyní zely zarážející prázdnotou. Vyvolávalo to pocit když už ne krize, tak alespoň úsporného režimu. Nastaly těžké časy. Lidi čekala spousta práce a strádání, než se situace zlepší a město se může začít znovu bavit.

Ale Hry byly zjevně výjimkou. Jak se blížil termín zahájení, Adda cítil, že město začalo opět pulzovat. Zdálo se, že na ulicích je více lidí, kteří se přou a sázejí na výsledky různých, podivně znějících disciplín. Sáně. Slalom. Pólové potápění... Hry měly být pro město svátkem, úlevou od každodenní dřiny.

Staříka přepadla *zvědavost*.

Takže se nakonec rozhodl lékařovo pozvání přijmout.

Obrovský stadion ve tvaru krabice z průhledného dřeva byl připevněn k hraně horní části města. Ze samého vrcholku visel balkon s lóží Výboru a aby se k němu Adda dostal, musel cestovat až do Zahrady, obklopující Palác. V těchto zámožně vyhlížejících prostorách se stařec cítil podivně nesvůj. Vlnil se kolem miniaturních vyřezávaných kůrových stromů a oháněl se obandážovanými končetinami jako zbraní. Než dorazil do Lóže, byl nucen podrobit se třem prohlídkám. Strážní ani nezakrývali pohrdání. Adda se bavil tím, že je při prohlížení hrubě urážel.

Konečně jej uvedli do Lóže, čtvercové plošiny z průhledného dřeva o straně dvaceti výšek člověka. Byla vyplněna úhlednými řadami kokonů, připevněných k plošině jemnými provazy. Adda si všiml, že asi polovina zámožků je již obsazena. Dvořané a další významné osobnosti spočívali v měkké kůži kokonu jako obrovské, třpytivé larvy hmyzu. Hlasitě spolu rozprávěli a Lóží se rozléhal hýkavý smích. Ve Vzduchu se vznášel těžký pach parfémů.

Malá, skromně vyhlížející žena v šedohnědé haleně doprovodila Addu do přední řady Lóže. Muub se již rozvaloval ve svém kokonu,

dlouhé paže měl pohodlně založený na hrudi a jak shlížel na Stadion, holá lebka se mu mírně leskla. Otočil se ke starci a pokývl mu na pozdrav. Adda se s trapným pocitem nechal ženou uložit do volného kokonu. Nohy měl ztuhlé a pravým ramenem sotva hýbal, takže ho žena musela do závěsu zvednout, jako by byl nějakou dřevěnou sochou. Vzápětí se objevila další žena s krabicí sladkostí. Adda ji se zavrčením odehnal.

Muub se na něj shovívavě usmál. „Jsem rád, Addo, že ses rozhodl přijít. Věřím, že se ti Hry budou líbit.“

Stařík přikývl a snažil se tvářit vlídně. Koneckonců přijal Muubovo pozvání. Co ho jen v chování tohoto muže tak dráždilo? Přes rameno kývl k jiskřivým řadám dvořanů. „Zdá se, že s tebou všichni souhlasí.“

Lékař přehlédl řady dvořanů s lhostejným pohrdáním. „Hry jsou podívanou, která prostřáky vždy vzruší,“ prohodil tiše. „Nezáleží na tom, kolikrát je už viděli. A kromě toho, jak sám dobře víš, není tu Hork. A dokud se předseda nevrátí, trochu se na některých mých povrchnějších kolezích projevuje nepřítomnost této autority.“ Naklonil velkou, křehkou hlavu k rameni a na okamžik se zaposlouchal do brebentění dvořanů. „Z jejich tónu je to patrné. Jsou jako děti, když rodiče nejsou doma,“ povzdechl si.

Adda se ušklíbl. „No,“ prohlásil, „je prima vědět, že se tvá povýšenost neomezuje jen na protiproudáky.“ Aby se vyhnul pohledu na lékařovu reakci, úmyslně se v kokonu předklonil a zadíval se pod sebe stěnou z průhledného dřeva.

Nacházel se na horním okraji města. Nepravidelný, otlučený Plášť pod ním mizel v dáli. Nebe prořezávaly stříbrošedé oblouky jadřákových kotevních pásů. Daleko pod městem se narudle modral Pól. Kolem města se po nebi podél zakřivení Hvězdy mihotaly vírové linie na své cestě k vlastnímu rotačnímu pólu...

Adda si linie chvilku prohlížel. Jsou hustší než obvykle? Pokusil se vypořádat proudění Vzduchu, předzvěst další Poruchy. Ale nenacházel se v otevřeném prostoru – nedokázal vycítit změny v pachu fotonů, v chuti Vzduchu – nemohl si být jist, zda došlo k nějaké změně.

Stadion praskal ve švech. Všude se rojili lidé, tlačili se jeden přes druhého a přitahovali se za lana a zábradlí, která vedla přes celý ohromný prostor. I přes vrstvu průhledného dřeva slyšel vzrušené bzučení davu. Zdálo se, že zvuk přichází ve vlnách a jiskří útržky jednotlivých hlasů – dětský pláč a křik prodavačů, kteří se prodírali davem.

Ze skořápky Stadionu tryskaly do Vzduchu odpadními výpustmi proudy průzračného odpadu.

Kus od města se Vzduchem plavně vlnili akrobaté při předehře k vlastním Hráni. Tito mladí, pružní lidé měli nahá těla pomalována jasnými pastelovými barvami. Kroužili kolem vírových linií, vrhali se k sobě a vířili ve složitých obrazcích. Musí jich být stovky, odhadoval Adda. Jejich zdánlivě chaotický tanec měl zcela zjevně přesnou choreografii a připomínal gejzíry mladých těl.

Stařík si náhle uvědomil, že jej lékař pozoruje.

V Muubových mělkých očních pohárcích se zračila zvědavost. Adda nechal poklesnout čelist a hrál užaslého turistu. „No tohle,“ prohlásil. „Taková spousta lidí.“

Muub zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. „No dobrá, Addo. Asi jsem si to zasloužil. Ale těžko mě můžeš odsuzovat, že mě zajímá tvá reakce na tyhle velkolepé Hry. Když jsi žil v protiproudu, asi sotva sis takovou podívanou dokázal představit.“

Stařík se rozhlédl a pokusil se celou scénu vnímat jako celek – to obrovské město, zbudované lidskýma rukama, tisíce lidí, které se dole shromáždily z jediného důvodu, těžko uvěřitelné bohatství dvořanů v Lóži, jejich krásné šaty, sladkosti, sluhy, akrobaty, kteří se vlnili Vzduchem v gigantickém tanci. „Ano, je to působivé,“ prohlásil. Pokoušel se nalézt slova, kterými by své pocity popsal. „Více než působivé. Svým způsobem povznášející. Když lidé spojí své úsilí, můžeme vyzvat na souboj třeba i samotnou Hvězdu. Myslím, že je dobré vědět, že ne každý musí vyškrabávat živobytí ze Vzduchu, žít jako Lidské bytosti. A přece...“

A přece – proč by mělo existovat *bohatství* a *chudoba*? Město představovalo úžasnou stavbu, ale ve srovnání s Hvězdou to byl drobeček – a nejspíš nebylo větší než palec Nebešťana. Ale dokonce i v těchto malinkých stěnách byly nekonečně vzdálené, rigidní

vrstvy: dvořané v Lóži, oddělení stěnou od mas tam dole; Horní Čtvrť a Dolní Čtvrť; a mezi oběma neviditelné – a přesto velmi zřetelné – bariéry. Proč by to mělo být takhle? Zdálo se, že lidé tohle město postavili jen proto, aby našli způsob, jak jeden druhému vládnout.

Lékař pozorně naslouchal staříkovu neohrabanému vyjadřování. „Ale to je nevyhnutelné,“ prohlásil s neutrálním výrazem. „Musíš mít organizaci – hierarchii – abys mohl vést složité, propojené systémy, které živí společenství, jakým je město a jeho provincie. A pouze v takové společnosti si člověk může dovolit umění, vědu, vzdělání – a dokonce i kratochvíle toho nejhrubšího druhu, jakým jsou tyhle Hry. A s hierarchií přichází moc.“

Opět se na Addu blahosklonně usmál. „Lidé nejsou příliš ušlechtilí, protiproudůáků. Rozhlédni se kolem sebe. Jejich temné stránky vyplují na povrch, kdykoli se jeden na druhého může vytáhnout.“

Adda si vzpomněl na doby svého mládí v protiproudu, kdy svět nebyl tak zrádný jako dnes. Připomněl si pocit sounáležitosti při loveckých výpravách pěti či šesti hrozivých mužů a žen, kteří se s napjatými smysly nořili do ticha Vzduchu.

Uvědomil si, že Muub je pozorovatel, který věří, že je nad věcí, ale ve skutečnosti se pouze odcizil. V tomhle světě a v téhle společnosti musel být člověk sebou samým. Město připomínalo veliký stroj, zkonstruovaný k tomu, aby zabránil svým občanům odcizovat se. Není divu, že mladí lidé vylézali nákladovými vstupy, žili na Plášti a díky svému důvtipu a dovednostem se proháněli Vzduchem. Hledali skutečný život.

Světlo se změnilo. Zdálo se, že hutná žluť Vzduchu u Pólu prořídla. Stařec zmateně otočil hlavu k protiproudu.

Lóže zahučela očekáváním a v odpověď se rozeřval celý Stadion. Muub se dotkl Addovy paže a ukázal vzhůru. „Koukej. Surfaři. Vidíš je?“

Jezdci na prknech tvořili šestiúhelníkový útvar zářivých teček, roztroušených po obloze. Zdálo se, že při pohledu na ně je vzrušen i lhostejný Muub a diví se, jak je možné jet na toku tak vysoko a daleko od města.

Ale Addu stále trápila změna barvy světla. Pátral pohledem po horizontu a proklínal zkreslení, způsobené průhlednou stěnou.

Pak to spatřil.

Ve vzdáleném protiproudu, daleko na severu, zmizely vírové linie.

Jmenovala se Karen Macrae. Narodila se před tisíci lety na místě zvaném Mars.

Měřeno ve standardních pozemských letech, vysvětlila. Pozemské roky jsou, samozřejmě, proti marsovským asi poloviční. Ale jsou stejné jako ty vaše... Víte, navrhli jsme fyziologický rytmus vašich těl tak, aby se rovnal rychlosti standardní látkové výměny člověka a přiměli jsme vás počítat rytmy neutronové hvězdy, takže užíváme stejné výrazy pro dny, týdny, roky... Chtěli jsme, abyste žili stejnou rychlostí jako my, abyste byli schopni s námi komunikovat. Karen Macrae zaváhala. Chci říct s nimi. Se standardními lidmi.

Dura s Horkem se na sebe podívali. Hork sykl: „Čemu z toho rozumíš?“

Zírala na Karen Macrae. Vznášející se zjevení se nyní přesunulo ze středu kabiny a zdálo se, že ztratilo cosi ze své dokonalosti. Vlastně nepředstavovalo jednoduší obraz, ale jakousi mozaiku, složenou z malých, poskládaných křehkých barevného světla. „Ty jsi Nebešťan?“ zeptala se Dura.

Karen Macrae zašuměla. *Co? Aha, ty myslíš standardní člověk. Ne, to nejsem. I když jsem jím byla...*

Karen Macrae a pět set dalších přišli na Hvězdu odjinud. Asi z Marsu, pomyslela si Dura. Utábořili se vně Hvězdy. Když dorazili, ve Hvězdě žádní lidé neexistovali, žily v ní pouze přirozené formy života – prasata, rejnoci, spinoví pavouci se svými pavučinami a kůrové stromy.

Karen Macrae přišla Hvězdu zalidnit.

Struktura neutronové hvězdy je úžasně hustá, šeptala Karen Macrae. Uvědomujete si to? Tím chci říct, že Jádro připomíná jediný ohromný nukleus – hypernukleus, obohacený čtyřiceti procenty hyperonické hmoty. A je fraktální. Víte, co to znamená? Že má na všech svých stupních stejnou strukturu, až do...

„Prosím,“ pozvedl Hork ruce. „Tohle je záplava slov – nic nám to neříká.“

Krychličky Kareniny tváře se pohnuly jako drobný hmyz. *Jsem Kolonista první generace*, řekla. *Ustavili jsme v hypernukleu – v Jádře – virtuální prostředí. Já jsem byla do tohoto prostředí, do Jádra, nahrána pomocí svého corpus callosum.*¹ Karen Macrae přetáhla přes masité, obscénní koule, usazené v očních pohárcích, kožnaté roušky. *Chápete, o čem mluvím?*

„Ty jsi duplikát,“ prohlásil Hork pomalu. „Kopie Nebešťana, která žije v Jádře.“

„Kde je Nebešťan Karen Macrae?“ zeptala se Dura. „Je mrtvá?“

Je pryč. Když jsme se zde usadili, loď odletěla. Nevím, kde je Karen nyní...

Dura se v hlase ženské postavy pokusila rozpoznat emoce – zlobila se na svého původce, který ji stvořil a uvrhl do Jádra Hvězdy? Záviděla mu? – ale hlas byl příliš hrubý, než aby se to dalo rozpoznat. Duře připomínal reproduktorový systém v autě Toby Mixxaxe.

Ta věc jim řekla, že kolonie lidských duplikátů přemístěných do Jádra vlastní zařízení, propojené s fyzikálním prostředím Hvězdy. Měli systém, který byl schopen vytvářet takzvanou exotickou hmotu. Vytvořili v Obalu červí díry, které spojují Póly, a postavili šňůru nádherných měst.

Když byli hotovi, Obal byl čistý, prázdný a připomínal zahradu, připravenou k osetí.

Dura si povzddechla. „Takže jste nás sestrojili.“

„Ano,“ souhlasil Hork. „Přesně jak vypovídají zlomky vaší historie. Jsme výrobky. Jako hračky.“ V hlase mu zazníval vztek.

Svět býval klidný. Nebylo nutné bojovat o život. Žádné ničivé Poruchy nedevastovaly Hvězdu, a když, tak jich bylo málo. Překopírované Kolonisty, kteří stále sídlili v Jádře, považovaly Lidské bytosti za nesmrtelné, vševědoucí rodiče.

Člověk se mohl v okamžiku převlnit pomocí červí díry z protiproudu k Pólu.

¹ Mozkový segment, kudy procházejí nervová vlákna, která vzájemně propojují obě hemisféry. – pozn. překladatele

Hork se posunul k ženské postavě a pohlédl jí do očí. „Čekali jste, že sem přijdeme, že po vás budeme pátrat.“

Doufali jsme, že přijdete. My jsme k vám přijít nemohli.

„Proč?“ zavrčel. Duru by zajímalo, kde se v něm náhle bere ten bezdůvodný vztek na tuhle starověkou, fascinující slupku ženy. „Proč nás teď potřebujete?“

Karen Macrae otočila hlavu. Krychličky světla se vznesly a nehlučně do sebe narážely – ne, uvědomila si Dura, ony se prolínají, jako by byly z obarveného Vzduchu.

Poruchy, pronesla bytost pomalu. Ničí Jádru... ničí nás.

Dura se zamračila. „Proč je nezastavíte?“

Už nemáme fyzikální přechodové rozhraní. Odstranili jsme je. Karenin hlas se stával nezřetelnějším a krychličky, které tvořily její tělo, se začaly zvětšovat. Lidská postava postupně ztrácela jednotlivé detaily.

Hork se s rozpaženými rukama odrazil od stěny kabiny. „Proč? Proč jste ho odstranili? Sestrojili jste nás, vzali jste nám nástroje a pak jste nás opustili. Vedli jste proti nám válku, ukradli jste nám naše bohatství, naše dědictví. Proč? Proč?“

Karen se k němu otočila a z úst lemovaných hrubé načrtnutými rty vyrazil proud rudých krychliček. Začala se rozpínat a rozmazávat, krychličky, jež tvořily její postavu, se počaly nadouvat.

Hork se na ženskou postavu vrhl. Pronikl do ní, jako by byla jen Vzduch. Dlaněmi udeřil do rozpadajících se krychlí světla. „*Proč jste nás stvořili? Proč se vám teď hodíme? Proč jste nás opustili?*“

Krychle explodovaly. Dura se otřásla při pohledu na příšernou, rozplizlou tvář Karen Macrae s očními pohárky zaplavenými jakýmsi bílými útvary. Postava se nehlučně otřásla. Kabinu vyplnila záplava rudého světla, která vzápětí stěnami unikla z lodi do okolního moře. Lidská postava, simulace Karen Macrae, zmizela. Hork se otáčel a vztekle bušil do prázdného Vzduchu.

Ale v kabině se nyní objevily nové, modrozelené stíny, které vrhlo cosi za Důrou z vnějšku lodi. Otočila se.

Okamžitě rozpoznala tetraedr. Čtyřstěnný rám zářivých modrých linek, jakoby částí vírových linií. Na stěnách se třpytivě vlnily zlaté

plochy. Konstrukce měla hrany o délce asi deseti výšek člověka. Stěny byly natolik široké, že by jimi »Prase« pohodlně prošlo.

Byla to brána. Čtyřstěnná brána...

Dura si opět připadala jako dítě. Uvědomila si, že se pomalu začíná usmívat a po tváři se jí šíří úžas. Takhle vypadá rozhraní červí díry – nejvzácnější ze všech pokladů ztracených v Jádru.

Mohla by to být brána, která vede z Hvězdy ven.

Popadla Horka za rukáv a úžas v ní přemohl strach. „Nechápeš, co to znamená? Budeme moci cestovat po Hvězdě během jediného okamžiku, jako tomu bylo před Bitvou...”

Hrubě ji odstrčil. „Jasně. Chápu, co to znamená. Karen Macrae nedokáže zastavit Poruchy. A tak – poprvé od těch dob, co nás před léty odhodili do Obalu a ponechali napospas osudu – ona a její přátelé, kteří zamořili Jádru, nás potřebují. My – ty a já – budeme muset projít touhle věcí, ať už nás zaneše kamkoli, a sami *Poruchy zastavit*.“

Cris Mixxax vylezl na prkno. Dobře známé dřevo ho hrálo do chodidel. Pevně se opřel o vyleštěný povrch a ucítil, jak jadřákové žebroví zapuštěné do prkna chladí jako studené, tvrdé kosti. Zkusmo zapéroval v kolenou. Když prkno prořízlo vírové linie, kolem kotníků a prstů na nohou mu zasyčel elektronový plyn. Magnetopole se zdálo pružné a stabilní.

Cris se divoce zašklebil. Vypadalo to dobře. Všechno vypadalo dobře. Konečně nadešel jeho velký den.

Nebe kolem připomínalo obrovskou diorámu. Jižní pól, jehož rudé srdce se jako přízrak nořilo do Kvantového moře, se nacházel téměř přímo pod ním. Cítil, jak mu tělem prostupuje mohutné polární zakřivení Magnetopole. Zdálo se mu, že Kůra nad ním je tak blízko, že se jí může dotknout. Kůrové stromy se vlnily jako zářivé vlasy a Cris dokázal rozeznat každou jednotlivou podrobnost. Na odiv se vystavovaly barevné obdélníky obdělávané půdy, které lidé vydobyli z nejisté přírody Hvězdy.

Město se vznášelo ve Vzduchu u Pólu. Nacházelo se tak daleko pod ním, že ho dokázal zakrýt dlaní ruky a představit si, že je na nebi sám – jen se svými kamarády závodníky. Vypadalo jako nějaká vyumělkovaná dřevěná hračka, obklopená klecí zářivých kotevních pásů a probodaná stovkami otvorů, ze kterých prosakovalo chorobně zelené světlo dřevěných svítidel. Ze spodní strany se kolem Trnu řinul nepřetržitý vodopád splašků. Cris v dálce viděl zářivou vybouleninu Stadionu, která se tiskla k hornímu okraji města jako křehký výrůstek, a nad ní se rýsoval barevný balkon lóže Výboru. Věděl, že tam někde jsou i rodiče. Přál si, aby se modlili za jeho úspěch. Ale oni nejspíš doufali, že neuspěje a pustí z hlavy

vytoužený sen, tohle surfování pro zábavu, a znovu začne žít jejich tichým, spoutaným životem.

Potrásl hlavou a shlédl na město, jako by byl nějakým bohem, který se vznáší nad Parzem. Tady venku se frustrace života ve městě zdála vzdálená a nepodstatná. Ve své povznesené náladě cítil s městem soucit. Rodiče ho milovali a ze svého úhlu pohledu pro něj chtěli jen to nejlepší. Obrovským, zářivým nebem k němu dorazily vzdálené výkřiky závodních komisařů. *Už je čas.* Rychle se rozhlédl. Po nebi se táhla nepravidelná linie stovky surfařů. Nyní utvořili řadu podle pokynů skupinky komisařů ve výrazných červených úborech. Cris se párkrát zhoupł na svém prkně a ucítil, jak ho Magnetopole poslalo přesně na jeho místo v linii. Upřeně zíral před sebe. Shlížel ve směru vírových linií přímo k pólu rotace. Nejbližší linie se nacházela jen několik výšek člověka od něj a celá řada linií klouzala kolem jako stěna jakéhosi nehmotného koridoru a zvala jej do nekonečna.

Cílem závodu bylo surfovat podél vírových linií, daleko přes střechu světa – přes Pól – k prostoru cíle. Tam bude cílovou oblast sledovat další skupina komisařů, připomínajících lidské spinové pavouky. Závod nevyhrával ten, kdo byl v cíli nejrychleji, ale ten, kdo předvedl nejtechničtější dovednosti, kdo trasu projel nejstylověji.

Pohlédl na řadu závodníků. Rejnočka, jediná z jeho přátel, která se tento rok také kvalifikovala na Hry, byla tři místa pod ním. Pružným tělem se nakláněla nad prknem, vlasy měla stažené dozadu a zuby se jí třpytily v širokém, dychtivém úsměvu. Zachytila jeho pohled, zvedla pěst a úsměv se jí ještě rozšířil.

Všichni surfaři již zaujali určená místa. Cris viděl, jak si naposled upravují postoj na prknech, soustředí se a rozpínají paže. Komisaři se nepřestávali vlnit kolem linie jako ustaraná zvířátka, kontrolovali postavení a upravovali polohy prken některých závodníků. Pak se stáhli a podél linie se začalo šířit ticho. Cris cítil, jak má zjištěné všechny smysly. Vnímal prkno pod chodidly, bzučení Magnetopole a svěžest Vzduchu, který mu tak daleko od lůna města vnikal do úst a pronikal kapilárami. Tohle jsou skutečné, vitální věci, blesko mu hlavou. Ještě nikdy nevnímal život tak intenzivně.

A asi už nikdy nebude, napověděla mu vzdálená, nezvaná část jeho mysli.

No, jestli to tak má být – jestli má po téhle úžasné chvíli sklouznout zpět do nekonečné monotónnosti všedního života – ať se tak stane a ať tohle je jeho nejskvělejší zážitek.

Komisaři se na sebe poděl linie podívali. Jako jeden muž zvedli pravou ruku – prudce jí švihli a vykřikli „Start!“

Cris se divoce opřel do prkna. Cítil, jak se mu prknem i údy vzdouvá Magnetopole a trhá proudy nabitých částic. S řevem se vrhl na trať a prořízl Vzduch. Zdálo se, jako by kolem něj vybuchl tunel vírových linií. Na těle mu jiskřil modrobílý elektronový plyn. Jen částečně si uvědomil výkřiky ostatních závodníků, ale úmyslně přestal soupeře vnímat a soustředil se na prkno, Magnetopole, svou rovnováhu a polohu ve Vzduchu.

Roztříštěná řada závodních komisařů uháněla pod ním.

Otevřel ústa a opět nesrozumitelně zaječel. Periferním viděním zahlédl, že jen Rejnočka a pár ostatních vyrazilo stejně rychle jako on. Byl ve vedení před celou smečkou ostatních surfařů! Věděl, že má dobrý styl a udržuje správnou rovnováhu. Magnetopole mu probíhalo tělem jako vlny horka. Zvedl ruku před obličej a pozoroval spršky elektronového plynu, které mu odletovaly od špiček prstů; zahalen modrým světlem musel připomínat jakousi snovou postavu, uhánějící nebem...

Prkno se vzepjalo.

Zalpal po dechu a málem hrůzou spadl. Měl pocit, jako by v Magnetopoli narazil do něčeho pevného. Pokrčil nohy a pokusil se náraz vyrovnat. Nebezpečně na prkně balancoval, ale stále ho to hnalo vzhůru. Vírové linie klouzaly nebem proti němu a jak byl násilně tažen tokem Magnetopole, škubaly mu hrudí i břichem.

Uslyšel výkřiky ostatních surfařů.

Vlna přešla. Roztřeseně se s rozbolavělými kotníky a koleny narovnal. Zariskoval pohled doprava a doleva. Rada surfařů se roztříštila. Ať už tu vlnu způsobilo cokoli, narazila do ostatních stejně tvrdě jako do něj.

Rejnočka zmizela. Cris spatřil jiskřivý záblesk, který mohl být jejím prknem, jak se otáčí Vzduchem kolem příčné osy, ale po dívce nebylo ani památky.

Pocítil bodnutí účasti – strašného, neznámého pocitu zmaru – ale tento cit byl záhy odplaven vlnou triumfu. Díky štěstí nebo svému umění nebo obojímu nehodu přestál. Stále ovládal prkno, stále závodil a stále měl v úmyslu vyhrát.

Ale pořád něco nebylo v pořádku. Snášel se hexagonálními šiky linií. Upravil směr letu a vyrazil prudce podél Magnetopole – ale ničivý tok ho opět srazil. Pocítil zmatek a dezorientaci, jako by ho zrazovaly vlastní smysly.

Ne, uvědomil si pomalu, mé instinkty a dovednosti jsou v pořádku. Stále se držím svého směru. To *vírové linie se zvedají ke Kůře*.

Sice byl chlapcem z města, ale okamžitě poznal, co to znamená.

Obal se zbavuje nadbytečného rotačního momentu. Porucha.

Náhle, poprvé v životě, se na obloze cítil sám, ztracený a zranitelný. Neubránil se výkřiku a zatoužil být zpět ve vzdáleném dřevěném lůně Parzu.

Přinutil se soustředit. Zatím mu odnikud nebezpečí nehrozilo. S trochou štěstí a díky surfařským dovednostem to pořád může zvládnout. Hnal se po nebi a držel se směru, v němž se hromadily vírové linie. Ale trochu zpomalil a rychle se rozhlédl. Teď byl skutečně sám. Ze stovky startujících se jich asi třicet udrželo na prknech a uháněli Vzduchem rovnoběžně s ním. Po ostatních, včetně traťových komisařů, nebylo ani vidu. Pevné a neporušené město se zatím stále vznášelo ve Vzduchu jako zaprášená lucerna.

Vírové linie se začaly shlukovat rychleji. Zdálo se, že se prolétají. Při pozornějším pohledu Cris spatřil, jak se po liniích z protiproudu i ve směru toku šíří nestability. Obrovské složité vlny procházely jedna druhou a zdálo se, že se vzájemně posilují.

Ohlédl se přes rameno do dalekého protiproudu.

Prázdný Vzduch tam žlutě žhnul. Nespatřil *vůbec žádné vírové linie*.

Náhle okolní Vzduch zaplavila děsivě rudá zář, takže prkno vrhlo Crisovi na nohy a paže stín. Naklonil se a pohlédl pod sebe.

Přímo pod městem explodovalo Kvantové moře. K Parzu stoupal jako obrovitá pěst nepřetržitý proud neutrin.

Crise zaplavilo zklamání. *Ne, pomyslel si. Dnes ne. Dnes je můj den...*

Magnetopole se znovu zavlnilo a zespoda prudce narazilo do prkna.

Vyhrával jsem! Já jsem vyhrával!

Otlučení dřevěný válec se se svým drahocenným nákladem lidí a zvířat prodíral k neposkrvněnému ústí artefaktu Nebešťanů jako kousek jídla, jenž směřuje do otevřených úst.

Dura se věnovala prasatům. Krmila a chlácholila zvířata, která pšouky stále poháněla turbínu. Aby Hork navedl »Prase« na ústí červí díry, provedl s ním nad jednou plochou rozhraní dlouhou, pozvolnou zatáčku. Širokými okny pozorovala, jak červí díra nakrátko mizí v mihotavých záblescích Podobalu a pak, když se k ní znovu blížili, se opět vynořuje. Přechodové rozhraní před nimi vyvstávalo jako rozpažená ruka, orámovaná průhledným panelem v základně lodi, a v něm se v neskutečné dálce blýskalo světlo a modř vírových linií.

Hork divoce cloumal řídicími pákami. Přes veškerou vnější lehkomyšlnost, kterou předváděl v dřívějších etapách plavby, se zdálo, že je od setkání s Karen Macrae poněkud rozrušený. Nebo v něm ten vztek dřímал celou dobu, pomyslela si Dura. Možná odjakživa nelibě nesl postavení bezmocných lidí, zanechaných na pospas této Hvězdě. Ale nyní měl poprvé možnost svůj vztek na něco zaměřit, na Karen Macrae a její nedotknutelné společníky Kolonisty v Jádru Hvězdy.

Dura se podívovala vlastní vyrovnanosti. Bála se, to ano, a když zírala do blížící se tlamy červí díry, hrozilo, že ji přemůže vnitřní kapalnost. Ale zároveň si uvědomovala, že se proti neznámu nestaví jako Hork. Ústně předávané pověsti Lidských bytostí byly poklidné, podrobné a analytické. Vesmír vně Hvězdy, vesmír minulosti byl abstraktní a vzdálený, ale Duře připadal stejně reálný jako svět Vzduchu, prasat a stromů. Ačkoli Xeelee nikdy nespátřila, vyrůstala

s nimi a s jejich výtvary, s artefakty Nebešťanů, a tak jí nepřipadaly o nic exotičtější než divocí vzdušní kanci u Kůry.

Možná, že nakonec byly pověsti Lidských bytostí – a péče Lidských bytostí o ně, téměř posedlost uchovávat zjevně zbytečné znalosti minulých dob – vlastně mechanismem přežití.

Dura viděla, že rozhraní se nyní nachází velmi blízko; dokonalé vrcholy horní plochy se táhly od zakřiveného okna lodi a zbytek rámu byl zkrácen perspektivou.

Pak hladké linie artefaktu začaly klouzat přes okna lodi; stejně pomalu jako čepel nože po kůži. Spodní strana plavidla byla rovnoměrně tažena ke středu plochy. Náhle jimi cosi zřetelně smýklo k jedné jako nůž ostré hraně.

Něco nebylo v pořádku.

Hork divoce tahal za páky a bušil pěstí do křehkého ovládacího panelu. „Sakra. Loď nereaguje. Magnetopole je tu narušené – možná díky přítomnosti přechodového rozhraní – a...“

„Koukej!“ ukázala Dura.

Hork pohlédl na hranu. Jak se přibližovali, její mihotavé modré světlo mu na tvář vrhalo temné stíny. „Narazí do nás,“ vykřikl.

„Možná se nám nic nestane. Třeba Nebešťané navrhli červí díru tak, aby byla co možná nejbezpečnější; třeba se loď odrazí a...“

„A třeba ne. Určitě Nebešťany nenapadlo, že bude někdo tak hloupý, aby projížděl jejich branou v dřevené lodi. Myslím, že nás ta zatracená věc přesečne vedví.“

Hrana rozhraní, která kroužila za okny, se díky přiblížení rozšířila z pouhé linky v zářivou tyč silnou jako lidská paže.

Dura zkřížila ruce. Prasata za ní tvořila příjemnou, teplou spojnicí se známým světem. „Sakra, tak to aspoň zkus. Možná loď zabere v magnetickém poli přechodového rozhraní.“

Nyní se vně lodi nápadně zablesklo a kabinu zaplavil příval modrobílého světla. Dura zděšeně vykřikla. Prasata se opět vyděsila a hlasitě se rozkvičela. Loď se zakymácela. Hork se v sedačce převálil a Dura se chytila prasečích postrojů.

„Narazili jsme!“ vykřikla.

Hork tahal za páky. „Ne. Tohle způsobilo naše pole, nejspíš zavadilo o hranu... Duro, loď už zase reaguje. Myslím, že máš

pravdu. Myslím, že na nás začíná působit magnetické pole artefaktu. Sakra, krm ta zvířata!“

Záblesky nepolevovaly a loď se v pravidelném rytmu prudce otřásala. Dura se tiskla k postrojům a ze všech sil se snažila krmit prasata.

Pomalů, bolestně pomalů, začalo kroužení hrany zpomalovat a modrá záře, která vyplňovala kabinu, bledla. Dura vyhlédla oknem; hrana se vzdalovala a magnetických záblesků začalo ubývat, až se zcela vytratily.

Trojúhelníková plocha pomalů stoupala kolem plavidla jako ohrada bledého světla. Dura si uvědomila, že loď konečně prochází přechodovým rozhraním; právě vstupovali do červí díry.

„Ano,“ zamumlala. „Ale zdaleka nejsme v bezpečí.“

Hork pozvedl ruce nad ovládacím panelem. Pak s rozmyslem posunul všechny tři páky do polohy »vpřed«. Loď vyrazila do ústí rozhraní. Dura uslyšela hučení proudu v jadřákových obručích kolem trupu. „Jdeme do toho,“ vyhlásil Hork.

Čekala, že spatří modré světelné obrysy přechodového rozhraní zevnitř. Ale zde nebylo ani památky po plochách červí díry. Místo nich byla za okny lodi pouze temnota, větší než šerý přísvit Podobalu. Dura si připadala, jako by vstoupila do ústí chodby, do jedné ze špinavých uliček Parzu, a ne do čtyřstěnu světla. Vlastně se jí zdálo, že *dokáže* rozeznat obrysy koridoru, který se táhl červí dírou do nekonečna, že zírá do černočerného jícnu. Hluboko v koridoru se míhaly jasné, tiché blesky, jejichž světlo v krátkých intervalech ozařovalo stěny. Pomalů se jí s každým dalším zábleskem začala v mysli formovat představa; koridor vypadal jako válec s hladkými stěnami přibližně o průměru pěti výšek člověka a...

A jak je vlastně hluboký?

Stěny je zcela obklopovaly; ebenově černý jícen uzavřel křehké plavidlo, jako by je spolkl. Cítila, jak jí kapilárami v hlavě proudí Vzduch. Stěny ozařované blesky uháněly kolem lodi jako útržky snů. Zdálo se, že se v nekonečné dálce sbíhají do jediného bodu. Ale to nebylo možné – že? – protože přechodové rozhraní, čtyřstěnný rám světla, mělo v průřezu asi jen deset nebo dvanáct výšek člověka.

Ale koridor byl, samozřejmě, nesmírně dlouhý – neskutečně dlouhý – protože hlavním smyslem červích děr bylo spojovat velmi vzdálená místa. A ona nyní do jedné takové červí díry vstoupila. Brzy loď propluje tímhle zařízením a vyletí...

Někde jinde.

V myslí jí na okamžik vystoupil na povrch primitivní, iracionální záchvův strachu. Měla pocit, jako by jí do očí, uší i myslí narazilo mystérium tohoto místa. Zavřela oční pohárky a prsty sevřela hebký prasečí postroj. Copak se teď rozklepe pověřčivou hrůzou?

Červí díra byla vyrobena, opakovala si. Vyrobili ji lidé – nejspíš Nebešťané, ale přesto lidé. Neměla bych se plazit před nějakým zařízením.

Přinutila se otevřít oči.

Loď se otřásla.

Dura vykřikla: „Příliš rychle! Sakra, jedeš příliš rychle. Jestli nezpomalíš, převrátíme se... Zbláznil ses?“

Hork sice tučnými rukama svíral řídicí páky, ale když se k Duře otočil, měl na široké tváři udivený výraz. „To ne já,“ odpověděl pomalu. „Chci říct, že za to nemůže naše loď... už nás nežene její pohon. Duro, nás do té červí díry samo cosi táhne.“ Zůstal zírat na malý řídicí pult, jako by na něm chtěl najít odpověď. „A já s tím nic nenadělám.“

Cris jel po rozbouřeném Magnetopoli téměř automaticky. Fascinovaně zíral na proud neutrin a málem zapomněl na nebezpečí, které mu hrozilo. Gejzír, který vyrážel z rozbouřených vln Kvantového moře, vypadal jako temná, nepředstavitelně impozantní věž. Jak stoupal do Vzduchu Obalu, viskózní rudá hmota Moře tuhla, tříštila se a úlomky ve spirálách stoupaly kolem zhuštěných linií toku Magnetopole.

Tato hmota pocházela z nitra Hvězdy – z hlubin větších, než kam klesaly zvony; takových hloubek nedosáhla nejspíš ani Horkova dřevěná loď. Došlo k vypuzení hmoty z jediného nesmírného jádra, které představovalo duši Hvězdy, z nezřetelného rozhraní mezi Mořem a Jádrem. Proud se skládal z hyperonů a každý hyperon obsahoval obrovitý řetězec kvarků, daleko mohutnější, než byl

jakýkoli obyčejný nukleon. Kvarkové výměny vázaly hyperony do složité, fraktální masy. Ale když hmota vystříkla hrdlem Pólu, její struktura se zhroutila, neboť nedokázala snést nižší hustotu Obalu. Kupy kvarků praskaly, uvolňovaly záplavu energie a přetvářely se v déšť nukleonů. Volné nukleony – protony a neutrony – rychle tuhly do kusů chladnoucí prahmoty.

Tohle smrtící krupobití se nyní hnalo Obalem a záhy mělo dorazit k městu. A Cris ucítil, jak se tato obrovská vlna energie, uvolněná rozpadem hyperonů, vlní vzhůru. Cestou do prázdnoty za Kůrou mu tělem procházel déšť horkých a jako jehla ostrých neutrin.

Chlapci se zdálo, že se mu přímo před očima deformují a zplošťují spirály nabitých kusů zmrazené hmoty Jádra, jako by se vlivem této katastrofy začínalo měnit samotné Magnetopole.

Náhle Cris pochopil.

Magnetopole se *měnilo*. Vpád takového ohromného množství nabitého materiálu z Jádra narušil pole. Tento výtrysk Moře, který procházel srdcem Magnetopole jako nepředstavitelně silný elektrický proud, dočasně soupeřil se zdroji gigantických magnetických sil v Jádře samotné Hvězdy. Nečekané vlnění pole, které cítil, nebylo nic jiného než vzdálené dozvuky této obrovské katastrofy.

...Ale nyní se další z těchto magnetických ozvěn hnala kolem něj. Tentokrát mu nohy sklouzly z prkna a Cris s výkřikem přeletěl dopředu. Prkno jej udeřilo do hrudi a odmrštilo ke Kůře. Bezmocně na něm zůstal viset, a jak se řítit Vzduchem rychleji než kdykoli předtím při surfování, nohama šátral po jeho hladkém povrchu. Věděl, že pokud prkno ztratí, je s ním konec. Mysl mu pádila jako šílená. Asi ho to vymrští ven, za Kůru! A co pak? Zbortí se mu v té prázdnotě tělo do chladnoucích úlomků stejně, jako zmrzla hmota Jádra v Obalu?

Bude při *vědomí*, když k tomu dojde?

Ale vlnivý pohyb vzhůru skončil stejně náhle jako začal.

Cris lapal po dechu a snažil se prkno stabilizovat. Pak se na něj vydrápal. Hrudník ho bolel, jak mu na něj při letu prkno tlačilo. Město se nacházelo daleko pod ním, ale přesto dostatečně blízko, aby rozeznal detaily – Trn, rozšklebené nákladové otvory i skořápku

Zahrady v horní části Parzu. Zalila ho vlna úlevy a trochu i studu; koneckonců vždyť ho to neodhodilo zase tak strašně vysoko.

Opatrně a pozorně pokrčil nohy, klekl si a srovnal kolena. Pak se chodidly opřel o prkno a vstal. Magnetopole pod ním se chvělo jako živé. Zapéroval rozbolavělými kotníky a zkusmo se proti němu zhoupl, ale pro tuto chvíli bylo pole docela stabilní. To se dalo čekat. Mohl na něm surfovat... a taky bude muset, jestli se chce dostat k městu.

Rychle přelétl pohledem po nebi. Byl sám. Nespatřil ani stopu po žádném ze stovky surfařů. Opět ho zalila vlna triumfu spojená se studem. Zvládl to jen proto, že byl nejlepší? Anebo měl největší štěstí?

Než tenhle den skončí, ještě pořád se můžeš přidat k ostatním v anonymitě smrti, připomněl si.

Vírové linie týraly šířící se nestability – nepředstavitelné, těžkopádné útvary, které během své deformace shromažďovaly energii. *Konec* vírových linií – hranice prostoru, ve kterém se už žádné linie nevyskytovaly – k němu uháněl jako stěna prázdnoty. Věděl, že v té oblasti je turbulence Vzduchu, bičovaného bouří neutrin z Jádra, tak vysoká, že Vzduch ztrácí své supratekuté vlastnosti. Tam nebude moci surfovat, zmizí tření. Sakra, nebude moci *dýchat*. Ucpou se mu kapiláry, srdce nevydrží houstnoucí Vzduch...

Potřásl hlavou a pokusil se soustředit. Pohlédl k městu. Musí k němu dorazit, než ho zasáhne turbulence. (Proč bys měl být ve městě v bezpečí? popíchla ho skeptičtější část jeho mysli.) Okřikl se a znovu potřásl hlavou. Město skýtalo jediné útočiště, ať už bezpečné nebo ne. Proto tam pojede. Ale kolem Parzu se již hnaly zmrzlé hroudy hmoty z Moře. Kdyby ho některá škrábala...

Takové myšlenky nikam nevedly. Rozkročil se na prkně, zapéroval v kolenou a vyrázil.

Uháněl jako nikdy předtím – takhle asi ještě nikdo nikdy nesurfoval. Dupal na prkno zas a zas a bušil pavučinou jádřáku do rozechvělého Magnetopole. Divoce uhýbal zvlněným vírovým liniím. Záhy se hnál tak rychle, že mu vlasy a tvář bičovaly zbytkové

složky normálně kapalného Vzduchu. A pořád zrychloval, dupal na prkno, až ho bolela chodidla.

Z dálky se po nebi cosi blížilo, jakýsi nový faktor zasáhl do tohoto chaosu. Zariskoval krátké ohlédnutí. Spatřil, že nebe bičují modrobílé svazky paprsků, které pronikají Kůrou, křižují vírové linie, noří se do Jádra a míchají jím jako obří lžíce.

Vlétl do deště zmrzlých úlomků z explodujícího Moře. Kusy ztuhlého moře, o průměru dvou až tří výšek člověka, se ve Vzduchu převracely, nitra jim rudě žhnula a ostré okraje jiskřily. Úlomky měly svá vlastní rotující magnetická pole, a když Crise mýjely, pole jím cloumala jako přízračné prsty. Zakřivenou dráhou klesal kolem Pólu k městu. Zběsile kličkoval mezi potrhánymi vírovými liniemi a mořskými úlomky.

Tomu říkám surfing! pomyslel si. Nádhera! Pln euforie výskal radostí.

Město už se tyčilo přímo před ním. Jak se hrubý, ošklivý Plášť rychle blížil, měl Cris pocit, že Parz bobtná, jako by ho někdo zevnitř narukoval Vzduchem.

Už byl skoro doma.

Při krvi *Nebešťanů*, pomyslel si. *Já bych to fakticky mohl přežít. Panečku, to by byl příběh. Stal bych se hrdinou...*

Ale Magnetopole se vzápětí znovu zvlnilo a tentokrát chlapce štěstí opustilo.

Padl na záda a natloukl si páteř. Vyrazil si dech, sletěl z prkna a rukama marně zašmátral po jeho okraji.

Prkno se ve Vzduchu divoce převracelo a neuvěřitelně rychle se řítilo k městu. Cris bezmocně sledoval, jak se vzdaluje. Pokusil se rozvltnit, švihat nohama Vzduchem, ale nezbyla mu už žádná síla. Kromě toho se pohyboval příliš rychle, než aby dokázal zvládnout vliv Magnetopole.

Kupodivu necítil strach, pouze jakési zklamání. Byl tak blízko a přece to nedokázal...

Plášť Parzu se před ním zvedal jako stěna zakrývající oblohu.

23

Kolem celého města proudily od Pólu veliké a hrozivé úlomky chladnoucí hmoty Kvantového moře.

Na Stadionu propukla panika.

Adda se v kokonu naklonil a pohlédl do hlediště. Prostor Stadionu vyplňovala masa bojujících těl. Právě v tomto okamžiku se zhroutila síť jemných vodicích lan, která křížovala Stadion, a to způsobilo ještě větší zmatek mezi tisícovkou lidí, kteří se pokoušeli uniknout nouzovými východy. Dav ječel a připomínal zvířata, lapená do pastí. Tu a tam spatřil Adda v davu rudé uniformy obslužného personálu. Pořadatelé bojovali o holý život jako všichni ostatní.

Všichni se očividně snažili dostat ven. Ale co potom? Kde se dá najít bezpečná skryš? Uvnitř útulného Pláště Města? Jenže ten Plášť je pouhá dřevěná skořápka na jadřákovém žebroví. Praskne jako prodřená kůže, pokud...

Cosí jej tvrdě udeřilo do zad. Přepadl a jak mu z plic unikal Vzduch, zalapal po dechu. Pak se na jedné straně utrhl provaz, který přidržoval Addův kokon, a roztočil jej.

Bez ohledu na ztuhlé klouby se stařík vyhrabal z kokonu, rozhodnut obořit se na člověka, který do něj narazil. Ale nedokázal určit, kdo to byl. Lóže Výboru vřela vyděšenými dvořany, jejichž tváře byly zrůzněné strachem. Někteří se pokoušeli uvolnit z kokonu, jiní ze sebe strhávali honosné róby, které jim bránily v pohybu. Adda otevřel ústa a hlasitě se rozchechtal. Celá jejich nádhera ani tituly jim nezaručovaly ochranu před hrůzou ze smrti. Kde zůstala jejich moc?

Muub se spěšně škrábal z kokonu.

„Kam půjdeš?“ zeptal se Adda.

„Samozřejmě do Nemocnice.“ Muub si přitáhl róbu k tělu a rychle se rozhlédl po Lóži. Zjevně hledal nejrychlejší cestu ven.

„Dneska to bude náročný den...“ Z okamžitého popudu popadl Addu za paži. „Protiproudáku, pojď se mnou. Pomůžeš mi.“

Adda opět dostal chuť se rozesmát, ale všiml si naléhavosti v lékařově pohledu. „Proč já?“

Muub zeširoka mávl rukou. „Koukni na ty lidi, Addo,“ povzdechl. „Málokdo dobře zvládá krizové situace.“ Vrhł na starce zkoumavý pohled. „Myslíš si, že jsem trochu nelidský – chladný, a lidé jsou mi vzdálení. Asi takový jsem. Ale pracuji jako lékař už dost dlouho, abych poznal, na jaké lidi se mohu spolehnout. A ty patříš mezi ně, Addo. Prosím, pomoz mi.“

Překvapený stařík pocítil zvláštní dojetí, ale přesto vytrhl paži z Muubova sevření. „Pokud to půjde, přijdu. Slibuji. Ale nejdřív musím najít Farru – svého příbuzného.“

Lékař krátce přikývl. Bez dalších řečí se začal prodírat davem dvořanů, kteří ještě stále neuvolnili východ, a celkem úspěšně si při tom pomáhal kolena a lokty.

Adda ještě jednou shlédł na zaplněný Stadion. Tlačence si již začala vybírat krutou daň. V mase těl zahlédł promáčkłé hrudníky, rozdrcené údy a zkroucené tváře, nedostatkem Vzduchu bílé jako květiny.

Odvrátil se a vyrazil k východu.

Farr se mohl nacházet na několika místech. Mohl být s Plášťovými povaleči mimo město, nebo někde nahoře, kde se konal závod surfařů, či dole v Přístavu s bývalými spolupracovníky – ale určitě se zastaví u Mixxaxových, aby našel Addu. Byt ve střední části Horní Čtvrti, kde Mixxaxovi bydleli, se nacházel na protilehlé straně Parzu a tak stařík vyrazil na dlouhou cestu přes zdivočelé město.

Zdálo se, jako by Parz popadł nějaký zlomyslný obr a se smíchem, připomínajícím spinovou bouři, jím zatřásl. Koridory ulic prchali mladí i staří, skvěle oblečení boháči stejně jako otrhaní dělníci. Hlavními ulicemi i vzduchovými šachtami zněly výkřiky. Tváří v tvář Poruše měl asi každý nějaký svůj cíl – stejně jako Adda. Ale dohromady tvořili jen zmatený dav.

Starci to připomínalo putování peklem. Ještě nikdy se necítil tak spoutaný a uzavřený v téhle krabici, postavené šílenci pro šílence.

Zatoužil po otevřeném prostoru, kde by viděl, co se s Hvězdou děje. Dorazil na Pall Mall. Ohromnou vertikální třídu vyplňovala světla a hluk. Všude se hemžili lidé a troubily reproduktory aut. Davem spěchali muži i ženy s náručemi plnými zboží – většinou šatů a šperků – z rozbitých výkladních skříní. Nad hlavou, na vrcholku Pall Mall – nejhořejší části Horní Čtvrti – mu stejně mírumilovně a blahobytně jako vždycky zářilo zlaté světlo palácové Zahrady, filtrované miniaturními keři a jezírky. Ale nyní Palác obklopoval kordon stráží, aby občany nenapadlo utéci právě sem.

Adda, uzavřený uprostřed Pall Mall, ucítil absurdní nutkání rozesmát se. *Strážě. Drancování...* Čeho chtějí ti lidé dosáhnout? Co si myslí, že se stane se světem kolem nich? Bude zázrak, když město tuhle pohromu vůbec přežije, aby si drancíři našli příležitost blýsknout se nečestně nabytým bohatstvím.

Jakoby v odpověď na jeho myšlenky se Parz *zakymácel*.

Pall Mall – obrovská vertikální šachta světla a lidí – se *naklonila* doprava. Adda ztratil rovnováhu. Ulice se náhle prudce zvedla. Ozvalo se strašlivé zaskřípění.

Stařík uslyšel praskot dřeva a vysoké, ječivé zasténání – to byl zvuk praskajícího jadřákového žebroví.

Bezmocní lidé divoce létali Vzduchem.

Dokonce ani jako lidé nevypadali – připomínali spíše neživé věci vyřezané ze dřeva. Jejich těla bezmocně propadávala výkladními skříněmi obchodů a narážela do podpěrných pilířů. Celou Pall Mall naplnily výkřiky a tiché zlověstné křupání.

Nějaká žena přistála Addovi na hrudníku a opět mu vyrazila dech. Zoufale se k němu přitiskla, jako by ji nějak mohl ochránit. Byla asi v Addově věku. Na sobě měla drahý, těžký šat, který byl nyní celý rozervaný a odhaloval nahý trup oplácáný tukem s volně visícími prsy. Rozcuchané vlasy se žlutými kořínky měla obarvené na modro. „Co se děje? Ach, co se děje?“

Adda ženu odstrčil tak jemně, jak to jen šlo. „To je Porucha. Chápeš? Magnetopole se zvedá – je zkroucené nabitou hmotou, která vyrazila z Kvantového moře. Město se pokouší nalézt novou, stabilní...“

Zarazil se. Žena na něj sice upírala pohled, ale neposlouchala ho.

Zahalil ji do potrhaného oděvu, který pevně svázel. Pak ji napůl odvlekl přes Pall Mall a zanechal ji u pilíře před průčelím obchodu. Třeba se vzpomatuje a najde cestu domů. A pokud ne, stařík toho pro ni stejně nemohl více udělat.

Našel východ do vedlejší ulice. Hbitě se jí rozvlnil a pokoušel se nevšímat si následků katastrofy, které ho obklopovaly.

Cesta červí dírou trvala jen pár chvil, ale Duře připadala jako věčnost. Choulila se v koutku a cítila se stejně bezmocná a vystrašená jako kvičící prasata.

Veškerá Horkova snaha ovládat plavidlo byla marná a »Létající prase« nekontrolovatelně naráželo do téměř neviditelných stěn koridoru. Všude kolem nemotorné lodi vybuchovalyblesky.

Náhle to skončilo.

Z nekonečna koridoru vykvetl pod klesajícím plavidlem květ elektricky modrého světla. Záře se k nim hnala jako neodvratná rána pěstí. Dura zírala přímo do ní a cítila, jak ji její intenzita bodá do očí.

Náhle toto světlo vybuchlo, zaplavilo loď a přebilo zelené osvětlení kabiny. Prasata zakničela.

Pak záře zmizela. Nezmizela, uvědomila si, ztuhla do jakéhosi rámu, do dalšího čtyřstěnného rozhraní. Kolem nich se náhle se vznešenou grácií otáčela klec, tvořená tenkými paprsky světla. »Prase«, které bylo zjevně vymršťeno z červí díry, se v ní jen pomalu převalovalo.

Za světelným rámem se nacházela pouze temnota.

Dura se rozhlédla po lodi. Na trupu neobjevila žádné zjevné známky poškození a turbína se také nacházela na svém místě. Prasata přestala kvičet a uklidnila se. Pach jejich zběsile vypouštěných pšouků začal slábnout. Hork zůstal v pilotním sedadle. Okny vyhlížel ven a ústa měl dokořán, jako by se mu ve vousech objevilo třetí oko.

Dura se k němu snesla. „Nestalo se ti nic?“

Zprvu se zdálo, že si její otázky nevšíml; pak k ní pomalu otočil hlavu. „Nejsem zraněn.“ Ústa se mu roztáhla v úsměvu. „Po tomhle malém výletě si svým zdravím nejsem zrovna jist, ale vím, že zranění žádné nemám. A ty? A co prasata?“

„Nic se mi nestalo. Aní prasatům.“

„A turbína?“

Obdivovala, jak se okamžitě přestal zajímat o divy cesty a zaměřil se na praktickou stránku. Pokrčila rameny.

Přikývl.

„Dobrá. Takže se můžeme pohybovat.“

„...Ano,“ připustila pomalu. „Myslím, že ano. Ale pouze v případě, že Magnetopole dosahuje takhle daleko.“

Pozorně se jí zahleděl do tváře, pak nejistě vykoukl oknem. „Ty si myslíš, že by nemuselo? Že jsme se dostali z dosahu Magnetopole?“

„Horku, urazili jsme dlouhou cestu.“

Odvrátila se a sklopila zrak ke svým rukám. Na kůži jí dopadaly měkké stříbřité stíny. Zdálo se, jako by rozptýlené světlo vyhlazovalo vrásky a drobné jizvičky.

Stříbřité?

Světlo vně lodi se změnilo.

Přesunula se od Horka k oknu a vykoukla z lodi. Vírově modrý čtyřstěn zmizel. Plavidlo se teď nacházelo ve čtyřstěnné konstrukci z jakéhosi průsvitného šedého materiálu. Vypadalo to, jako by rám potáhla tato kůži vyhlazující substance a přeměnila přechodové rozhraní z otevřené klece ve čtyřstěn, který »Prase« obklopoval.

Ale stěny nebyly jednotvárné. Jednu pokrývaly jakési ozdoby – kruhové, mnohobarevné skvrny – a v další byl vyříznut obdélník se zakulacenými okraji, který zjevně představoval dveře.

...Dveře kam?

Hork se poškrábal na hlavě. „No. Co teď? Viděla jsi, odkud se ty stěny vzaly?“

Dura přitiskla tvář na okno z průhledného dřeva. „Horku, myslím, že už nejsme v Podobalu.“

„Hádáš.“ Tvář mu zkřivilo zklamání.

Ukázala na vymezený prostor za oknem. „Myslím, že tam venku je Vzduch. Řekla bych, že venku dokážeme žít.“

„Jak to víš?“

„Samozřejmě, že to *nevím*.“ Dura cítila, jak ji zaplavuje klidná jistota. Uvědomila si, že si začíná připadat v bezpečí, že začíná věřit silám, do jejichž rukou se svěřila. „Proč by nás přenesli na místo,

které by nás mohlo zabít? Jaký by to mělo smysl?“

Zamračil se. „Ty si myslíš, že tohle všechno je – vykonstruované? Že naše cesta měla probíhat právě takhle a přivést nás sem?“

„Ano. Od okamžiku, kdy jsme se svěřili do rukou prastarých strojů Nebešťanů. Jistě je sestrojili tak, aby nás chránily. Myslím, že jim musíme věřit.“

Hork se zhluboka nadechl a jemná látka kombinézy ho zaškrábala na hrudi. „Tvrdiš, že bychom odsud měli vypadnout. Zastavit turbínu a zrušit magnetickou slupku – opustit »Prase« a vyjít ven.“

„Proč bychom sem jinak přišli?“ usmála se. „Kromě toho se chci podívat na ty značky na stěně.“

„Dobrá. Pokud nás to okamžitě nerozdrtí, budeme vědět, žes měla pravdu.“ Jakmile padlo rozhodnutí, začal se opět chovat rozhodně a pragmaticky. „Mám dojem, že si prasata stejně potřebují odpočinout.“

„Ano,“ odvětila. „Tím jsem si jista.“

Hork se otočil k řídicímu panelu a vypnul spínače. Dura se vrátila k prasatům a zásobila je pořádnou porcí listí. Když se zvířata začala krmit, jejich pšouky zeslábly a otáčení turbíny se s tichým bzučením zpomalilo.

Kabinu poprvé od vyplutí z Parzu zahalilo ticho.

Hork zašeptal: „Naše ochranné magnetické pole zmizelo. Je vypnuté.“

Na okamžik zůstali jeden na druhého civět. Dura cítila, jak jí buší srdce a téměř nemůže popadnout dech.

Nic se nezměnilo. Loď se stále pomalu převalovala mezi šedými stěnami komory červí díry.

Hork se ušklíbl. „No, jsme naživu. Zdá se, žes měla pravdu. A teď...“ Ukázal na poklop v horní části plavidla. „Ty první,“ oznámil.

Poklop se s tichým lupnutím otevřel.

Dura sebou trhla, když jí kolem obličeje zavál plyn – *Vzduch*? Uvědomila si, že zadržuje dech. Silou vůle vydechla, vyprázdnila si plíce, otevřela ústa a zhluboka se nadechla.

„Jsi v pořádku?“

Povzdechla si. „Ano, je mi fajn. Horku, je to normální *Vzduch*... Zdá se, že nás čekali.“ Začichala. „*Vzduch* je chladný – chladnější než v lodi. A je – nevím jak to vyjádřit – svěží. Čistý.“ Velmi čistý ve srovnání s kalným *Vzduchem* města, na který si už začínala přivykat. Když zavřela oči a nasála tento zvláštní *Vzduch*, měla skoro pocit, že je s Lidskými bytostmi zpátky v protiproudu.

...Skoro. Zdejší *Vzduch* byl jaksi plochý, mdlý, umělý. Pomalu si začala uvědomovat, že neobsahuje žádné pachy.

Hork se kolem ní protlačil ven. Se zaťatými pěstmi se pátravě rozhlédl. Kombinéza mu v prostředí měkkého šedého svitu stěn křiklavě zářila. Dura potlačila bodnutí strachu a následovala ho z iluzorního bezpečí dřevěného plavidla.

Vznášeli se ve *Vzduchu* komory červí díry. Vedle nich se pomalu převalovalo »Létající prase«, hrubý dřevěný válec, jehož zjizvený trup tolik kontrastoval s dokonalými stěnami této precizně vypracované komory.

„Zajímalo by mě, co by řekli nebeští stavitelé, kdyby nás teď viděli.“

„Nejspíš by se zeptali, kde jsme byli tak dlouho,“ zabručel Hork. Zkusmo se zavlnil a přesunul *Vzduchem* asi o výšku člověka. „Hej, tady je magnetické pole.“

„Je to Magnetopole?“

„Nevím. Těžko říct. Jestli ano, tak je slabší než obvykle.“

„Možná je umělé... vytvořené proto, abychom se tu mohli pohybovat.“

Hork se ušklíbl. Jeho sebedůvěra viditelně rostla. „Myslím, Duro, že máš pravdu. Tihle lidé nás skutečně očekávali, že?“ Ohlédl se na »Prase« a krátce loď překontroloval pohledem. Mávl rukou a zdobený rukáv se mu zatřepotal ve *Vzduchu*. „Koukni na tohle. Přivezli jsme pasažéra.“

Dura se otočila. Così velkého lnulo k boku plavidla jako obří kovová pijavice a narušovalo válcový tvar lodi. „To je jádřák,“

prohlásila. „Vezli jsme s sebou přes červí díru jadřákovou kru. Musela se nalepit na obruče...“

„Ano,“ přikývl Hork. „Ale nebyla to náhoda.“ Posměšně se hroudě jadřáku uklonil. „Karen Macrae, jsem velmi šťasten, že jsi nám dělala společnost!“

„Ty myslíš, že je uvnitř? V té kře?“

„Proč ne?“ ušklíbl se. Oční pohárky měl temné vzrušením. „Možné to je. Všechno je možné.“

„Ale proč?“

„Protože tenhle výlet je pro Karen Macrae stejně důležitý jako pro nás, má drahá.“

Dura pokrčila nohy a snadno se provlnila Vzduchem. Mířila od trupu »Prasete« ke stěnám komory. Zkusmo natáhla ruku a opatrně ji položila na šedý materiál. Hladká dokonalost se jí pod prsty a dlaní nezměnila. Stěna byla na dotek chladná – ne nepříjemně, pouze trochu chladnější než její tělo.

„Duro,“ zazněl Horkův vzrušený hlas. Vládce Parzu si právě prohlížel vyobrazení na stěně, které předtím Dura pozorovala zevnitř »Prasete«. „Pojď se podívat.“

Hbitě se k němu přivlnila. Bok po boku zírali na obraz.

Na stěně byly namalované dva kruhy o různých velikostech. Větší kruh, asi o průměru jednoho mikronu, byl vybarven žlutě. Uprostřed kruhu byla barva nejsytější a směrem k obvodu bledla. Disk byl protkán řadou modrých nitek, které Duře trochu připomínaly vírové linie. Ale tyhle čáry nevedly rovnoběžně a občas se i křížovaly. Každou modrou linii na obou koncích omezovaly dvojice malinkých růžových čtyřstěnů. Většina těchto útvarů se nacházela uprostřed kruhu, takže se linie proplétaly kolem jantarově žlutého středu disku. Ale pět nebo šest linií se ze středu uvolnilo. Jedna z nich končila u pólu uvnitř kruhu. Zbytek linií vedl ve zvlněných spirálách ven z disku přes prázdný prostor do druhé, menší koule.

Asi půl tuctu čtyřstěnů se jako hmyz houfovalo kolem malého kruhu.

Dura se zmateně zamračila. „Nechápu. Tyhle malé čtyřstěny mají asi něco společného s červími dírami...“

„Samozřejmě, že ano!“ vykřikl sebejistě Hork. „copak to nevidíš? Vždyť je to mapa – mapa celé Hvězdy.“ Špičkou prstu sledoval směr linií. „Tady je Kůra a uvnitř ní – ten vnější, nejsvětlejší pás – je Obal, jenž obsahuje Vzduch, který dýcháme. Je to celý náš známý svět.“ Přejel prstem po vyobrazení do středu Hvězdy. „Tyto temné oblasti jsou Podobal a Kvantové moře – a tohle je Jádru.“

„A linky, které spojují čtyřtěny...“

„...jsou dráhy červích děr!“ Horkovy doširoka otevřené oční pohárky vyplňoval šedý přísvit, který v komoře panoval. „Copak to není jasné, Duro? Koukej.“ Dloubl do »Jádru«. „Tady jsou přechodová rozhraní červích děr, která Kolonisté přenesli do Jádru po Bitvě. Alespoň většina z nich. A tak koridory červích děr – označují je tato vlákna – nevedou nikam jinam než zpět do Jádru.“

Pomalu jí docházel význam jeho slov. „Takže existují spousty červích děr – desítky, stovky – nejen ta, kterou jsme cestovali my?“

„Ano. Jen se nad tím zamysli, Duro; kdysi musely červí díry pronikat celou Hvězdou.“ Potřásl hlavou. „No, Kolonisté tomu učinili přítrž. Teď se musíme plazit po Hvězdě v dřevěných škatulích, tažených vzdušnými prasaty.“ Znovu mu v hlase zazněl vztek.

„Myslíš, že jsme ještě pořád tady?“ Ukázala na mapě na Jádru Hvězdy, na skupinku červích děr, které se kolem něho klikatily.

„Ne,“ odvětil rozhodně. „Nač by nám bylo přechodové rozhraní, které by nás zavedlo do Jádru? Nezapomeň, že Kolonisté mají důležitý cíl – také musí najít způsob, jak zastavit Poruchy. Sami zjevně červí díry využít nemohou – koneckonců víme, že byly sestrojeny pro lidi.“

Mám na mysli skutečné lidi. Nás. Takže se na nás musí spolehnout.“

Dura si uvědomila, že se chvěje. „Takže pokud nejsme v Jádře, musíme být tady.“ Přejela prstem po drahách červích děr z většího kruhu do menšího. „...*Vně Hvězdy*.“ Pohlédla na něj. „Horku – co najdeme, když otevřeme dveře téhle komory?“

Upřeně se jí zahleděl do očí. Rázem se přestal chovat neomaleně – nevěděl, co jí má odpovědět.

Farr čekal na Addu u Toby Mixxaxe. Doma nebyli Toba ani Cris, jen Ito. Náklon města způsobil v Mixxaxovic domácnosti zmatek: nádobí se rozbilo o stěny a ve Vzduchu se vznášely úlomky.

Ito objímala Farra kolem ramen a pokoušela se ho uklidnit. Když Adda otevřel dveře, po Farrově tváři se rozlil úlevný úsměv. Ito vypadala zklamaně, že nepřišel syn nebo manžel. Stařík s úlevou zaznamenal, že nikdo z nich není zraněn, i když Farr vypadal trochu vydešeně. Přivlnil se k nim a vzal je oba kolem ramen. Všichni tři se vznášeli ve středu Mixxaxovic útulného pokoje a na krátký okamžik je dostatečně hrálo lidské teplo.

Pak se od sebe pomalu odtrhli. Ito se zdála unavená, ale tvářila se vyrovnaně. „Co budete dělat? chcete zůstat tady?“

Adda pohlédl na Farra. Na chlapci bylo vidět, že si dělá velkou starost o sestru. K ničemu by nevedlo zůstat tady a nechat hocha zaobírat se neřešitelnými problémy. Kromě toho byt neposkytoval o nic větší útočiště než kterékoli jiné místo v Parzu. „Jdeme do nemocnice,“ oznámil pevně. „Nebo se tam aspoň pokusíme dostat. Bude tam spousta práce. A co ty?“

„Doprovázela jsem Tobu na Hrách. Na Stadionu.“ Povzdechla si spíše únavou, než že by měla obavy. „Rozdělili jsme se. Budu tady na něj muset počkat. Počítám, že pak začneme hledat Crise. Mělo by se nám podařit vyjet autem z města.“ Zkoumavě na Addu pohlédla. Zjevně se pokoušela soustředit na jeho potřeby. „Chceš si tady odpočinout? Nemáš hlad?“

„Ne.“ Natáhl se k Farrovi. Chlapec ho poslušně vzal za ruku. Starci připadal opět jako dítě. „Pojď, Farre. V té zatracené nemocnici jim nechybí jídlo, ale síla, odvaha a duchapřítomnost. A...“

Z nitra města se ozvala exploze – ne, to není výbuch, pomyslel si Adda, to se něco hroutí, cosi prasklo.

Na okamžik zavládlo ticho. Pak se celé město otrásl.

Zdálo se, že se konstrukce města prohýbá. Malý pokoj se rozdrnčel a úlomky rozbitého nádobí narážely do stěn jako krupobití.

„Co to bylo?“ zeptal se Farr, když otřes ustal. „Další změna Magnetopole?“

„Myslím, že ne. Tohle bylo ostřejší – prudší... Pojď, hochu, jdeme.“

Ito oba rychle políbila na tvář. „Bud’te opatrní,“ nabádala je.

Nemocnice obecného blaha se nacházela v horní části Dolní Čtvrťi a stařec se rozhodl, že nejrychlejší cesta – kde bude také pravděpodobně nejvolněji – bude po Pall Mall. Takže se s Farrem rozvlnil po jedné z hlavních tříd směrem k široké ose města. Adda si uvědomil, že nyní je pohyb trochu snazší. Většina lidí zřejmě již dorazila k cíli, za kterým se plahočila – nebo, pomyslel si smutně, leží zraněna v zákoutích města. Rostoucí hrozbu nyní představovala vzdušná auta. Vozy poletovaly prázdníci se ulicemi za spřeženími vyděšených vzdušných prasat. Lidské bytosti musely několikrát uhnout, aby nebyly sraženy zdivočelým povozem. Jednou minuli auto, jehož přední část spočívala ve výkladě obchodu. Po řidiči nebylo ani památky, ale prasata, stále spoutaná postrojem, se vzpínala proti řemení a kvičela ze všech sil.

Farr uvolnil postroj. Vypuštěná prasata se rozlétla do stínů okolních koridorů a jako hračky narážela do stěn.

Adda s chlapcem dorazili na křižovatku hlavní třídy s Pall Mall. Stařík si v obdélníkovém ústí na okamžik odpočinul a pak se připravil vyrazit do hlavní šachty města. Ale Farr ho popadl za paži a zadržel. Chlapec ukázal dolů. Adda mu pohlédl do tváře, pak zamrkal, aby si pročistil zdravý oční pohárek, a požíval se naznačeným směrem.

Dolní konec Pall Mall – obrovský kulovitý prostor Tržiště – vyplňovalo světlo. Příliš velké množství světla, které se odráželo od zábradlí, stánků i obrovského popravčího kola... Žlutý přísvit Vzduchu, který zaplavoval nitro města nově proraženou šachtou, vycházel z otvoru těsně nad Tržištěm.

Tohle byl důvod otřesu, který zažili v bytě Mixxaxových.

Okraje šachty byly tak hladké, že Addu napadlo, že šachta vypadá jako další třída, vybudovaná člověkem. Průřez však neměla pravidelný – žádný dokonalý obdélník nebo kruh, jakými se vyznačovaly městské ulice – ale šikmý a příliš široký.

Adda zaplachtil kousek do Pall Mall a shlédl na průrvu.

Vnitřní stěna ulice byla stržena, obchody a domy smeteny tak čistě, jako by je seřízlo nějaké gigantické ostří. A v průrvě spatřil

trosky domů a obchodů. Ve Vzduchu se vznášely kusy údů. Slyšel lidské hlasy, ale nebyl to křik, jen sténání a tichý nepřetržitý nářek.

Farr se k němu připojil. „Co to je? Co se stalo?“

„Do města narazila kra z Moře,“ prohlásil Adda ponuře. „Vypadá to, že proletěla rovnou skrz... Máme štěstí, že se město nerozpadlo... Jdeme, Farre. Podíváme se, zda ta zatracená nemocnice ještě funguje.“

Klesali širokou, téměř prázdnou šachtou Pall Mall a hledali cestu k nemocnici.

24

Hork přejel tlustými prsty po okraji dveří. Pak se nedočkavě zavlhl, opřel se dlaněmi o dveře a zatlačil.

Dveře se pomalu a tiše zhouply na neviditelných pantech; Vzduch zasyčel.

Otvorem Dura zahlédla další, větší komoru se stěnami z šedě jednotvárného materiálu.

Oba u vchodu na okamžik zaváhali.

„Tak se do toho pusťme,“ zavrčel Hork. Sevřel okraje dveřního rámu. Jediným plynutím pohybem protáhl mohutné tělo otvorem; jeho malá chodidla, která se mírně vlnila, zmizela v průchodu.

Dura si povzdechla a zachytila se rámu. Stejně jako ostatní materiál byly i okraje rámu na dotek chladné, ale stěny se zdály tenké jako ostří nože a okraje se jí zakously do dlaní. Opatrně položila ruce na vnější stěnu za rámem a protáhla se skrz.

Vnější komora měla také tvar čtyřstěnu a byla postavena z všudypřítomného šedého materiálu, jenže byla asi desetkrát prostornější a táhla se do dálky stovky výšek člověka nebo i více. Velikost téhle místnosti byla srovnatelná s největším uzavřeným prostorem v Parz City. Komora, ze které Dura vystoupila, se vznášela uprostřed této nové místnosti a její vrcholy a hrany s ní byly vyrovnané. Co asi drží menší komoru na svém místě? napadlo bezděky Duru, protože neviděla žádné trámy, vzpěry ani provazy.

Nejspíš se nacházíme uprostřed soustavy takovýchto do sebe vnořených čtyřstěnů, přemítala. Kdyby pronikli za tyto stěny, asi by vnikli do třetí komory, opět desetkrát větší, a tak dál a dál...

Ale v téhle komoře se nenacházely žádné dveře. Jednotvárnost stěn neporušovala ani žádná mapa, podobná té z vnitřní místnosti. Odsud nejspíš neexistuje východ. Možná dorazili na konec cesty.

Přivlnil se k ní Hork. „Duro, něco jsem našel.“ Popadl ji za ruku a napůl táhl k vnitřní buňce. Náhle se prudce zastavil, takže do něj narazila, a ukázal na svůj objev. „Támhle. Co si o tom myslíš?“

Prstem ukazoval na mnohostěn nepravidelných tvarů o průřezu asi výšky člověka. Dura předmět, který se vznášel ve Vzduchu, opatrně obkroužila ve vzdálenosti několika mikronů. Byl vyroben ze známého šedého materiálu a sestával z mohutného bloku, ze kterého vyčníval obdélník. Ze stěn obdélníku vystupovaly malé válečky...

Funkce předmětu byla nepochybná.

„To je *sedadlo*,“ prohlásila.

Hork si netrpělivě odfrkl. „Samozřejmě, že je to sedadlo.“ Šmejdil kolem objektu a nebojácně do něj dloubal prstem. Z konce každé opěrky čnely páky – silné výstupky, zjevně určené pro lidské ruce. Do levé opěrky byla usazena otočná ručička.

„Myslíš, že je určeno pro nás?“ zeptala se. „Chci říct, pro lidi?“

„Samozřejmě že ano,“ zasténal.

Dura se urazila. „Na téhle situaci není nic samozřejmého. Pokud ta mapa byla správná, odcestovali jsme prostorem – pryč z Hvězdy. Proč bychom měli očekávat, že tu nalezneme nějaké známé věci? Je div, že tu máme Vzduch, který můžeme dýchat, a to nemluvím o... *nábytku*.“

Hork pokrčil rameny. Pod kombinézou se mu zavlnil tuk, který mu obaloval svaly. „Ale tohle je zcela jasně určeno lidem. Vidíš, jak je tvarované opěradlo?“ A dříve než Dura stačila něco namítnout, otočil ve Vzduchu mohutné tělo a usadil se do křesla. Zpočátku se nepohodlně vrtěl – dokonce se zatvářil vyděšeně – ale brzy se uvolnil a po tváři se mu rozlil široký úsměv. Položil ruce na opěrky křesla. Zdálo se, že se křeslo přizpůsobilo tvaru jeho těla. „Perfektní,“ prohlásil. „Víš, Duro, tohle křeslo musí být tři sta generací staré. A přesto vypadá jako nové. Pasuje na mou figuru, jako by ho vyrobil nějaký řemeslník v Parzu.“

Dura se zamračila. „Když ses posadil do křesla, nevypadal jsi zrovna nejšťastněji.“

Zaváhal. „Byl to zvláštní pocit. Jako by mě křeslo obalilo.“ Ušklíbl se, zjevně se mu vrátila sebedůvěra. „Myslím, že se mi přizpůsobovalo. Trochu mě to vyvedlo z míry, ale ten pocit netrval

dlouho... Co myslíš, k čemu slouží tyhle páky?“ Přesunul široké dlaně nad tyče, které čněly z opěrek křesla.

„Ne!“ vyhrkla Dura a popadla ho za ruce.

Uvolnil se, odtáhl dlaně od pák a ani se jich nedotkl. „Zajímavé,“ poznamenal tiše. „Vypadají jako řídicí páky v »Létajícím praseti«. Možná některé věci... musí vypadat...“

„Ale na rozdíl od »Prasete«,“ prohlásila Dura pevně, „nemáme nejmenší ponětí, k čemu ty páky slouží.“

Hork se zatvářil jako pokárané dítě. „No, jak už jsi mi jednou vysvětlila, nikam se nedostaneme, pokud nevyužijeme nabízené možnosti.“ Krátce pohlédl na zařízení s ručičkou, zapuštěné v levé opěrce křesla, „co je, například, tohle?“

Dura se přivlnila blíž. Ve středu zařízení se na čepu nacházela jako prst tlustá střelka. Spočívala v malé prohlubni vydlabané v opěrce. Okraj prohlubně byl označen pásem rozděleným na čtyři čtvrtiny: bílou, světle šedou, tmavě šedou a černou. Střelka ukazovala do černého kvadrantu. Bylo zřejmé, že střelkou má otáčet osoba, která v křesle sedí.

Hork pohlédl na Duru.

„No? Tohle nevypadá nijak nebezpečně.“

Potlačila hysterické zachichotání. „Nemáš ani nejmenší tušení, co to je...“

„K čertu s tebou, zatracený protiproudáku, nepřišli jsme si tu dělat do kalhot.“ Křečovitě sevřel střelku a zakroutil.

Zařízení přecvaklo o čtvrt otočky.

Dura ucouvla a schoulila se. Ani Hork se nedokázal ovládnout, a když střelka přeskočila do temně šedého kvadrantu, trhl sebou. Pak si zhluboka oddechl. „Vidíš? Nic nebezpečného se nestalo... Vlastně se zdá, že se nestalo vůbec nic. A...“

„Ne,“ zavrtěla Dura hlavou, „mýlíš se.“ Mávla rukou. „Koukej...“

Hork se v sedadle pootočil.

Stěny komory zprůhledněly.

Když se začalo blýskat, Bzya právě dřímал a rukama volně objímal opěrnou tyč uprostřed zvonu.

S trhnutím se probral.

Tenhle neplodný ponor už trval příliš dlouho a Bzya se těšil, až si doma dá s Jool trochu pivního koláče. Ale něco se zvrtilo.

Rychle přelétl zrakem kabinu. Jeho jediný společník, Hosch, byl vzhůru a v pohotovosti. Vyměnili si krátký, tázavý pohled. Bzya zlehka položil dlaně na hladký, ohmataný povrch opěrné tyče. Žádné neobvyklé vibrace necítil. Zaposlouchal se do pravidelného hučení velkých jadřákových obručí, které obepínaly zvon. Téměř drnčivý zvuk mu napovídal, že je město stále zásobuje proudem, který kolem křehkého plavidla vytváří magnetický plášť. Vyhlédl ven jedním ze tří okének zvonu. Venkovní Vzduch – pokud se tak hluboko takovým názvem ještě mohl pyšnit – byl kalně žlutý, ale dostatečně jasný, aby mu napověděl, že se nacházejí v horní části Podobalu. Dokonce dokázal zahlédnout stín Trnu. Nacházeli se poblíž jeho spodního konce, ne o mnoho dále než metr pod městem...

Támhle. Přímou za oknem vyšlehl další oslepující záblesk. Zdálo se, že elektronově modrá záře obklopuje celou loď. Šípy modrého světla krátce pronikly kruhovými okénky do kabiny.

Zvon se zakymácel.

Hosch se hubenýma rukama pevně chopil opěrné tyče. „Proč nejsme mrtví?“

Dobrá otázka, pomyslel si Bzya. Mračna elektronového plynu kolem zvonu obvykle znamenala, že jadřákovými obručemi probíhají rázové vlny proudu. Možná se roztřepil kabel nebo praskla obruč. Ale pokud by k tomu došlo, pole zvonu by se zhroutilo téměř okamžitě. Zvon by měl implodovat.

„Dodávka proudu nebyla přerušena,“ konstatoval Bzya. „Poslouchej.“

Oba zadrželi dech a zahleděli se do prázdna. Hosch nabyl nepřítomného výrazu člověka, který se pokouší soustředit na naslouchání.

Další záblesk. Tentokrát se zvon v hustém Podobalu pořádně zakymácel a Bzya, který se pevně držel tyče, se kolem ní roztočil jako pytel. Přitáhl se a obemkl tyč i nohama.

Předákův dech páchl masem a vyčpělým pivním koláčem. „Fajn,“ prohodil. „Takže víme, že proud máme. Co tedy způsobuje ty blesky?“

„V jadřákových obručích musí docházet k proudovým rázům.“

„Pokud je dodávka proudu stabilní, nemůže k nim docházet.“

Bzya zamyšleně potřásl hlavou. „To není nemožné. Rázové vlny prostě způsobuje něco jiného.“

Hosch našpulil ústa, „*Aha*. Změny v Magnetopoli. Správně.“

Zvon byl v pořádku, *zradilo je Magnetopole*. Magnetopole ztratilo stabilitu, indukovalo v ochranných obručích proudové rázy a strhávalo je z cesty domů.

„Co způsobilo změnu Magnetopole?“ zeptal se Bzya. „Další Porucha?“

Hosch pokrčil rameny. „Na tom sotva záleží, že? Nebudeme žít tak dlouho, abychom na to přišli.“

Zvonem cosi trhlo a tentokrát pohyb nebyl doprovázen modrým zábleskem.

Bzya sevřel tyč. „Cítíš to? Vytahují nás nahoru do Přístavu. Ještě nejsme mrtví. Snaží se nás...“

A pak se znovu objevilo modré světlo a tentokrát už nezhaslo. Obrovitý rybář cítil, jak mu zkroucené Magnetopole trhá tělem a cloumá zvonem.

Z konečků prstů proudil v pramíncích elektronový plyn. Tohle je skutečně krásné, napadlo ho mimoděk.

Zvon to odervalo od Trnu. Bzyovi sklouzly ruce z opěrné tyče. Zakřivená stěna zvonu se k němu blížila jako obrovitá dlaň, aby ho rozmáčkla. Prudce narazil tvář do okna. Tělo se mu prohnulo a nacpalo se do zakřivení vnitřní stěny. Kostra zvonu se zachvěla a zasténala. Shora k němu dolehl vzdálený zpěvný zvuk. To praskají kabely, napadlo ho závojem bolesti. Při této dedukci pocítil zvláštní zadostiučinění z vlastní chytrosti.

Stěny se kroutily, bortily; zvon se hroutil.

Bzya se propadl do temnoty.

Nad lidmi se za průhlednými stěnami vznášely obrovské přízračné budovy.

Obrovitá třetí komora by dokázala pojmout milion měst podobných Parzu. Stěny – pravděpodobně vyrobené z obvyklého šedého materiálu – byly tak vzdálené, že připomínaly geometrické abstrakce. Možná z tohoto podivného místa směřovala řada čtyřstěnu až do nekonečna...

Dura se přivlnila k Horkovi a poslepu po něm zašmátrala. Hork, který stále seděl v křesle, ji vzal za ruce.

Přestože je silně sevřel, vycítila v jeho dlaních záchvěv strachu. Hlavou jí probleskla ozvěna vzpomínky na vášeň, která jim na krátkou chvíli umožnila zapomenout na hrůzy jejich cesty.

Průhledné stěny se kolem nich vznášely jako ztuhlý Vzduch. V některých průsvitných čtyřstěnech, které měřily určité stovky tisíc výšek člověka, byly patrné další struktury, které vyhlížely jako přízraky uvnitř přízraků, jako šed' uvnitř šedi.

Čtyřstěny, které obsahovaly »Prase«, pevnou malou židli, Horka a Duru, připomínaly kousíčky dřeva, vznášející se v jakési skvrnitě kapalině. Vlastně celý čtyřstěn, ve kterém se nacházeli, se vznášel uvnitř jedné z obřích budov. Její šedivé linie vymezovaly prostor kolem nich a Dura vyhlížela ven přízračnými stěnami. „Proč myslíš, že ty věci nevidíme jasně? Zajímalo by mě, jaký mají účel. Myslíš...“

Hork zíral vzhůru a prohlížel si »budovu«, ve které se nacházeli. Pokoušel se nahlédnout do mlžných rohů. Pak rychle sklopil zrak ke křeslu, ve kterém seděl.

„Něco není v pořádku?“

„Tahle přízračná budova. Koukni se... Má stejný tvar jako tohle křeslo.“ Očními pohárky se mu rozlévalo šedé světlo. „Je tisíckrát větší a je vyrobena z materiálu průsvitného jako průhledné dřevo a řidšího než vzduch... ale přesto je to obrovské – přízračné – *křeslo*.“

Zvedla hlavu. Pomalu si začala uvědomovat, že Hork má pravdu. Tahle ohromná »budova« – přinejmenším metr vysoká – měla sedadlo a opěradlo. A támhle, tak vysoko nad ní, že tam jen s obtížemi dohlédla, byly dvě opěrky opatřené řídicími pákami.

Vítězně se zazubil. „Myslím, že už vím, k čemu to všechno slouží. Sleduj!“

Zavrtěl se. Křeslo se ve Vzduchu otočilo.

Zalapala po dechu a poděšeně se odvlhla. Ale křeslo se zastavilo a zdálo se, že nedošlo k žádným škodám.

„Co děláš?“

„Ty to ještě nechápeš? Koukni nahoru!“

Zaklonila hlavu.

To druhé, děsivě podobné »křeslo«, *se také otočilo*, aby se srovnalo s Korkovým.

„Vidíš?“ zajásal. „To křeslo je nějak propojeno s mým. To, co já udělám se svým křeslem, musí to velké napodobit.“ Hork se zhoupł doprava a doleva a smál se přitom jako děcko, které objevilo novou hračku. Dura pozorovala obří analogii, jak nemotorně napodobuje Horkovy pohyby jako nějaký obrovský domácí mazlíček. Když se zařízení otočilo, pomyslela si, že jeho hmota se pravděpodobně musí pohybovat kolem ní – vlastně skrze ni jako jakýsi absurdní vánek. Ale necítila nic – přinejmenším nic víc než podivné zamrazení, které mohlo být snadno způsobeno strachem.

Konečně Horka tyhle hrátky přestaly bavit. „Mohu si s tím dělat, co chci.“ Zatvářil se trochu zamyšleně. „Takže kdybych zatáhl za tyhle páky...“

„Ne. Musíme si to, Horku, promyslet.“ Vzhledla. „Tenhle – přízračný artefakt, velký jako město – je sedadlo dost velké pro obra...“

„To je jasné. Ale...“

„Ale,“ přerušila ho, „obra o určitém tvaru... obra podobného člověku, vysokého několik metrů.“ Pozorně se mu zahleděla do tváře a čekala, zda dojde ke stejnému závěru jako ona.

„*Několik metrů... Nebešťané.*“

Přikývla. „Horku, myslím, že to neuvěřitelné sedadlo je zařízení Nebešťanů. Myslím, že se nacházíme v malé bublině Vzduchu, která se vznáší uvnitř místnosti Nebešťanů.“

Pořádně zaklonila hlavu a pohlédla nad sebe do přízračné místnosti, která náhle dostala smysl.

Nacházeli se uvnitř obrovského křesla Nebešťanů. Ale byla tady další křesla – Dura napočítala čtyři – která se ztrácela v mlžném oparu jako řada měst. Křesla byla umístěna před dlouhým, plochým povrchem a Dura zachytila náznaky tvarů složitých staveb za a vedle

tohoto povrchu. Zřejmě šlo o nějaký druh řídicího panelu. Při pohledu do dálky se v mlze rýsovala čtyřstěnná struktura, která to všechno obklopovala.

Hork se dotkl její paže. „Podívej se,“ ukázal rukou. Na boku místnosti Nebešťanů proti řadě sedadel se nacházelo mračno rozvlákněného plynu – ale to, samozřejmě, nebylo v pořádku. Pokusila se zapomenout, jak je maličká, a rozhlédnout se očima Nebešťana. Tuhle strukturu vytvořili z nějakého měkkého, pružného materiálu, navrstveného na spodním plochém povrchu. Vypadala jako zploštěný kokon.

Že by Nebešťané spali?

Hork znovu na cosi ukázal. „Tam nahoře před těmi křesly. Vidíš? Nástroje vyrobené pro ruce obrů.“

Dura spatřila válec delší než kmen kůrového stromu. Konec byl špičatý a čněl přes okraj povrchu. Nejspíš to bylo rydlo, podobné, jaké používala Deni Maxx v Nemocnici. Pokusila si představit ruku, která by uchopila kmen stromu a použila jej k psaní poznámek... Vedle rydla ležel další válec, ale tenhle mířil nahoru. Zdálo se, že je dutý – válec Duře připadal průhledný a dokázala rozeznat strukturu silných stěn kolem prázdného prostoru – a chybí mu horní stěna.

Zamračila se a ukázala druhý válec Horkovi. „Co myslíš, že to je? Vypadá to jako pevnost. Nebešťané nejspíš potřebovali úkryt – asi na ně někdo útočil...“

„Ale ne, Duro,“ rozesmál se docela laskavě. „Uniklo ti měřítko. Podívej se ještě jednou. Je to vysoké asi – kolik? – deset tisíc výšek člověka?“

„Desetkrát větší než to vaše slavné Parz City.“

„Možná, ale je to dlouhé asi jen deset centimetrů. Duro, Nebešťané dosahovali výšky několika *metrů*. Tenhle válec by se Nebešťanovi pohodlně vešel do ruky.“ Vychytrale si ji měřil. „Už to vidíš? Duro, tohle je nádoba na jídlo. Miska.“

Dura vytřeštila oči. Miska, do které by se vešlo deset Parzů?

Pokusila se vzít rozum do hrsti. „No, v tom případě,“ prohlásila, „to je zatraceně divná miska. Všechno jídlo by horem vylétlo ven. Že?“

Hork zdráhavě přikývl. „Člověk by si řekl, že je tomu tak.“ Povzdechl si. „Ale kolem Nebešťanů existuje spousta věcí, kterým nerozumíme.“

Dura si tu malou krabici, ve které se nacházeli, představila zvenčí. „Zdá se, jako by tuhle vnitřní komoru kolem přechodového rozhraní červí díry vytvořili jako ozdobu. Kousek Hvězdy, kde by mohli studovat Lidské bytosti. Připadali bychom jim jako hračky,“ zamumlala. „Míň než hračky; miniaturní zvířátka, která nejsou ani vidět.“ Pohlédla na svou ruku. „Byli stotisíckrát větší než my. Dokonce i »Prase« by nebylo větší než zrnko prachu na dlani dítěte Nebešťana...“ Zachvěla se. „Myslíš, že tady ještě pořád jsou?“ Představila si, jak k ní nějakými nezřetelnými dveřmi přilétá tvář obrovského Nebešťana, přes níž by Lidská bytost putovala celý den...

„Ne,“ odvětil bryskně Hork. „To si nemyslím. Jsou pryč.“

Zamračila se. „Jak to víš?“

Ušklíbl se. „Z jediného důvodu: vždyť nám to tvrdí vaše dokonalé legendy. Ale tohle sedadlo je důkazem.“ Poplácal opěrky křesla. „Nebešťané postavili tohle místo, abychom mohli ovládat jejich stroje. Když pohnu tímhle křeslem, mohu napodobit cokoli, co by mohl udělat Nebešťan... Duro, oni ze mě udělali stejně mocného tvora, jako byli sami. Chápeš?“ Prohmatal nepoddajný povrch křesla. „Kdybychom měli dostatek důvtipu, dokázali bychom zacházet i s ostatním zařízením.“ Lačně se rozhlédl po přízračné místnosti. „Jaké divy se tady musí skrývat. Zbraně, o jakých se nám ani nesnilo.“

Nebešťané chtěli, aby sem lidé z Hvězdy přišli – zřejmě až se Poruchy příliš zhorší – a aby se naučili pracovat se zařízením, které jim zde zanechali. Dura i Hork byli zřejmě předurčení, aby něco vykonali... Ale co?

„To zařízení se šipkou na tom nebešťanském křesle není,“ pronesla pomalu a ukázala vzhůru. „Vidíš? Takže je určeno jen nám. Možná aby nám pomohlo zjistit, o co jde.“ Zamračila se. „Šipka se otočila jen o čtvrtinu. Co se stane, když s ní ještě otočíš?“

„Existuje jen jediný způsob jak to zjistit.“

Natáhl se ke střelce.

Nejdříve ji otočil zpět do černého kvadrantu. Stěny z hladkého šedého materiálu ztmavly a zakryly výhled do nebešťanské komory. A když Hork otočil střelkou opačným směrem, stěny zmizely a odhalily pohled na ohromné zařízení.

„Dobrá, takže když přepneme z černé na tmavě šedou,“ prohlásil, „umožní nám to spatřit o trochu víc. Vidíme jen o trochu dál. A co když šipkou otočím na další kvadrant, do světle šedé?“

Dura se proti své vůli schoulila. „Tak jí otoč,“ zasípala.

Hork sebejistě otočil střelkou do třetího kvadrantu.

Zdálo se, jako by Vzduch začal vydávat světlo.

Nebešťanské zařízení i stěny jejich přízračné místnosti ještě více zprůhledněly. A za vzdálenými stěnami byla tma, temnota, která na oba lidi padla. Hork s Durou se přikrčili, jako by se na ně zřítíla nezměrná tíha.

V temnotě se vznášely zářivé body.

Dura se ve Vzduchu prudce otočila a rozhlédla se místností. „Tohle nechápu. Nevidím stěny další komory. A co je to za světla?“

„Žádné další stěny nejsou,“ prohlásil Hork jemně. „Nechápeš? Tady není více místností. Duro, *vyhlížíme do vesmíru*. Tak ohromný prostor nedokázali uzavřít ani Nebešťané.“

UVědomila si, že mu rukou vklouzla do dlaně. „A tamta světla...“

„Ty víš, Duro, co jsou zač. Jsou to *hvězdy*. Hvězdy a planety.“

„Probud' se, Bzyo, ty nanicovatej zmetku.“

Hosch plácal velikého rybáře po tváři. Bzya potřásl hlavou a zamrkal, aby si pročistil zrak. Divil se, že je naživu. Podle všech pravidel měl zvon implodovat.

Příšerně ho pátil poraněný oční pohárek. Zkusmo se jej dotkl špičkou prstu a zjistil, že je naplněn lepkavou hmotou. Strašně ho bolela záda v kříži, jak jím to mrštilo proti zakřivené stěně zvonu.

„Takže nejsme mrtví,“ zkonstatoval.

Hosch se ušklíbl, přestože měl tvář staženou strachem. „Nejsme v Podobalu zase tak hluboko. Nemůžeme být, jinak by se zvon už dávno zhroutil.“ Pokusil se patou rozštípnout přírubu rámu poklopu.

Bzya zkusmo zahýbal rukama a nohama. Cítil podivné rozčarování. Rybaření nebylo zrovna nejbezpečnější zaměstnání. Věděl, že ho jednou dostane. Ale proč dnes – proč tak blízko domova a po takovém mizerném, bezvýsledném ponoru. „Jestli nepřestaneš, poklop se provalí dovnitř.“

„Mám...“ kop, „...nápad.“ Kop. Kop.

„A co pak? Vlnit se?“

„Teď jsi na to kápl.“ Kop. Kop. „Přišli jsme o kabel, takže nám jiná možnost nezbývá.“ Rám poklopu začal povolovat. Vnější tlak tiskl dřevěný kruh k přírubě. Až Hosch přírubu rozbije, poklop snadno propadne dovnitř.

Bzya vyhlédl okénkem. „Nejsme dost hluboko, aby tlak rozdrtil zvon, ale na nás určitě bude stačit. Takhle hluboko se bez zvonu nikdo nikdy nedostal. Musíme být pořád ještě aspoň v devadesáticentimetrové hloubce.“

„Pak se staneme zatracenou legendou. Ledaže bys měl lepší nápad, ty uprděné budižkničemu. Pomoz mi...“

Ale nebylo to nutné.

Příruba se s praskotem po celém obvodu odlomila. Kabinou proletěly úlomky dřeva. Narážely Bzyovi do tváře a on se chabě snažil krýt si obličej. Poklop povolil a vletěl dovnitř. Obrovitý rybář měl pocit, že do otevřené kabiny pronikla jakási hutná, jantarově žlutá tekutina.

Zaplavené dřevěné lampy zhasly.

A pak kapalina dorazila k Bzyovi.

Zalila mu tělo, oční pohárky a drala se mu ústy do hrdla. Zdálo se mu, že na něj tlačí ohromné pěsti. Nic neviděl, neslyšel ani necítil. Propadl panice. Potřásal hlavou a snažil se tu odpornou kapalinu dostat z plic. Ale to se mu, samozřejmě, nepodařilo. V hloubce devadesáti centimetrů vyplňovala zvon hustá, nedýchatelná hmota.

Plíce se mu rozedmuly a Bzya měl pocit, že brzy prasknou.

...Pak konečně našly *Vzduch*. Stopy *Vzduchu*, které bodaly, když si razily cestu z plic do kapilár. Hrud' mu ztěžkla kapalinou, která ho obklopovala. *Vzduch* tu *byl*, ale měl mnohem vyšší hustotu než obvykle.

Sakra, třeba se z toho ještě dokážu dostat...

Pak ucítil žár.

Měl pocit, jako by ho po celém těle bodaly tisíce jehel. A uvnitř také – *ke Kolu!* – plíce a žaludek ho pálily jako d'as. Žár zaplavil kapiláry, které mu v husté síti jemných trubiček procházely tělem, a každou vlasečnici proměnil ve zdroj elektrizující bolesti.

Příliš hustý. Vzduch je příliš hustý...

V téhle extrémní hustotě a tlaku mu jádra cínu na povrchu těla začala hledat nové, stabilní konfigurace. Začala se od sebe odtrhávat a rozpadat na jednotlivé nukleony, které pak proudily rozpáleným Vzduchem a hledaly jediné, obří jádro, které vyplňovalo nitro Hvězdy... Bzya se rozpouštěl.

Rybář vykopl do kapaliny a nohy mu jí projely. Ucítil tupou ránu, jak hlavou narazil do čehosi tvrdého. Musela to být stěna zvonu. Mlhavě se podívil, že zde, v království bolesti, již rozpouštění přináší, objevil i něco důvěrně známého. Ale povedlo se mu pohnout se. *Zavlnil se.*

S námahou zvedl ruku a na hrudi si udělal znamení kola. Neviděl, ale mohl dýchat a dokázal se vlnit. Chystal se z kabiny vypadnout.

Narazil si horní část hlavy. Takže musel být otočen tváří k zadní stěně. Tekutina z Podobalu, která pronikla dovnitř, jej zřejmě otočila kolem osy. Obrátil se, roztáhl ruce a ohmatl stěnu za sebou. Mysl mu zatemňovala bolest, ale přesto ucítil zakřivení trupu a kruhový tvar okna. Představil si, jak kabina vypadala těsně předtím, než dovnitř vletěl poklop. Hosch musel být někde napravo.

Odstrčil se od stěny, rozvlnil se a rukama šátral před sebou.

Cosí nahmatl. Hosch – tohle je určitě Hosch. Bzya mu rukama přešel po hrudi a hlavě. Předák nejevil známky života. Při doteku rybář cítil, jak se Hoschovi rozpouští kůže – nebo to byla kůže z jeho vlastních prstů a dlaní.

Našel předákovu ruku a pevně ji sevřel.

Dvakrát mohutně vykopl a našel otvor poklopu. Stále nic neviděl a hmat mu rychle slábl – s hrůzou si pomyslel, že se mu asi už nikdy nevrátí. I kdyby přežil, nespíš by až do smrti žil ve slupce bolesti bez světla či zvuku... Ale ještě po hmatu rozeznal na okraji otvoru třísky, které tam zbyly po Hoschově odvážném zásahu.

Pokusil se vylézt ze zvonu, ale cosi ho zadrželo. Něco tvrdého, nepoddajného, co mu tlačilo na hrud' a nohy – jadřákové obruče, které obepínaly zvon. Opřel nohy o spodní obruč, necitlivýma rukama se zapřel do horní a pokusil se napřímít. Ve zraněné páteři mu explodovala bolest. Náhle obruče povolily a sklouzly. Zvedl nohy a nechal trup klouzat vzniklou mezerou. Ruce držel nad hlavou a cítil, jak ochablé Hoschovo tělo, které táhne za sebou, naráží do obručí.

Podařilo se mu i s předákem opustit zvon. Teď musel najít Trn. Otočil se vlevo a vykopl. Pevně svíral Hoschovu ruku – nebo si to přinejmenším aspoň myslel. Ruce, nohy i tvář ho příšerně bolely... A kdyby jenom tohle, pomyslel si. Tělem mu probíhala křeč, jako by měl v kůži zabodnuty tisíce malých háčků. Když se vlním, uvědomil si pomalu, opadáva ze mě maso.

Napráhl volnou ruku. Neviděl, oba oční pohárky byly k nepotřebě. Tudy vedla cesta k Trnu, jak si ji pamatoval z okamžiku, kdy proudové rázy Magnetopole odervalý zvon. Mezitím byl, samozřejmě, v bezvědomí. Zvon se klidně mohl obrátit vzhůru nohama...

Ale lepší vodítko neměl. Udeřil do kapaliny, která mu sdírala kůži, a pokoušel se nepřemýšlet, jak daleko od zvonu se odvlínil a jak daleko se bude muset vlnit, než si bude jist, že Trn už minul.

Naštěstí se zdálo, že bolest začíná opadávat. Rozklad kůže už zřejmě pokročil natolik, že došlo k poškození nervových zakončení. Brzy bude izolován uvnitř vlastního těla.

No, už si nikdy nezasurfuju. Ani už nic nevyřežu ze dřeva. Ani, posmutněl, ani neucítím kůži ženy.

V roztažených pažích, v nepotřebných pahýlech rukou, ucítil nové bodnutí bolesti. Così pevného mu ohnulo paži dozadu.

Narazil tělem na tvrdý povrch. Pokusil se ho ohmatat hrudí, stehny i tvář.

Trn. Blahoslavený Trn.

Přejížděl volnou rukou po povrchu, dokud nenarazil na překážku. A mám tě, pomyslel si, když se rukou zahákl za kabel zvonu. Přitiskl se k dřevěnému povrchu Trnu, začal se vlnit podél něj a rukou se

přitahoval za kabel. Druhou rukou stále svíral bezvládného Hosche a táhl ho za sebou.

Jaká by to byla ironie osudu, pomyslel si, kdybych se vlnil špatným směrem a mířil dolů do Jádra.

Když ho vytáhli, byla jeho mysl už téměř oddělena od umírajícího těla. Měl pocit, že je stejně živý jako jindy, ale téměř nic necítil, i bolest přestala tepat. Ale cítil, jak se mu v řídnoucím Vzduchu dme hrud' a na břicho působí tah Magnetopole.

Pořád jsem tu, pomyslel si, jen trochu potlučenej.

Doufal, že dokázal Hosche udržet až do konce. Ale jist si tím být nemohl.

Znovu se pohyboval, tentokrát s ním bylo zacházeno ohleduplněji. Pokusil se usmát. Rybáři pro ně sestoupili v dalším zvonu.

Byl rád, že nevidí výrazy jejich tváří, když jej začali ošetřovat.

Skupina dobrovolníků zvedla pacienta a dírou, proraženou ve zdi nemocnice, jej naložila do auta, které čekalo venku. Adda pozoroval, jak se vůz obezřetně vzdaluje a pak zatáčí, aby se přidal k proudům uprchlíků, mířících do protiproudu.

Jakmile začala evakuace města, Nemocnice obecného blaha, která ležela hned za vnější stěnou Pláště Parzu, se rychle přeměnila v nákladový prostor. Nyní zde vřelo trojrozměrné hemžení nemocničního personálu, dobrovolníků, pacientů a jejich blízkých. Pacienti naříkali nebo sténali, ošetřovatelé zoufale vykřikovali požadavky na dlahy, obvazy nebo léky. A přestože ošetřené pacienty co nejrychleji ukládali do čekajících aut, ještě rychleji se v Nemocnici hromadil dav zraněných z roztržitého města. Stařík cítil únavu a strach. *Asi jsem nakonec viděl přece jen trochu příliš změn. Příliš neštěstí a rozdrcených těl...*

Vyklonil se do Vzduchu za Pláštěm. Otevřel ústa a pokusil se z plic vydechnout nemocniční pach zvětřalého kapilárního Vzduchu. Ale i vně města měl Vzduch nahořklou chuť. Adda ucítil pach nukleárního hoření dřeva, pšouky vzdušných prasat a zápach lidského strachu. Zdálo se, jako by město, zmítané smrtelnou křečí, halil neviditelný oblak hořce páchnoucích fotonů jako dech ohromného umírajícího tvora, ze kterého vyprchává poslední kapilární Vzduch.

Parzem se rozléhalo sténání namáhaného dřeva a skřípění praskajícího jadřákového kovu. Nemocnice se nacházela v dolní části města a Adda vykukoval Pláštěm ven jako hmyz z díry ve zdi. Kotevní pásy ještě stále držely. Zář elektronového plynu kolem nich potvrzovala, že se jejich supravodivým nitrem ženou obrovské proudy, jak se město snaží udržet svou polohu.

Křehký Plášť vřel horečnatým pohybem. Na mnoha místech byly proražené otvory. Lidé vylézali z města ven a nastupovali do aut. Většina z nich s sebou vlekla svůj majetek. Od umírajícího Parzu se šířilo mračno uprchlíků. Vzduch zněl výkřiky a vřískotem příkazů z reproduktorů.

Za dojemnou lidskou řekou se črtaly vírové linie poškozené Poruchou jako šmouhy nestability. Jak pokračovaly mohutné výtrysky z Kvantového moře, Magnetopole se zřetelně otrásalo.

A ve velké dálce se Podobalem táhly modrofialové plameny lodí Xeelee. Stařík nečekal, že v životě spatří něco takového.

„Addo!“

Váhavě se otočil a opět se soustředil na svou práci v nemocnici.

Dalším pacientem, který měl být evakuován, byla žena; křičela bolestí. Obvazy ji halily od hlavy až k patě, takže z ní byla vidět pouze otevřená ústa. Tento groteskní balík doprovázela Deni Maxx. Hladila ženu po hlavě a šepem ji uklidňovala. Lékařka pohlédla s němou prosbou na Addu. Ten se pokusil zakrýt svou nechuť dotknout se zraněné ženy, přiblížil se k ní, pohlédl jí do tváře a nevrle zamumlal pár konejšivých slov. Připadalo mu, že uklidňuje poraněné vzdušné prase. Ale žena měla oční pohárky temné podlitinami a Adda pochyboval, že ho slyší.

Rychle přemístili pacientku do vzdušného auta. Konečně vůz odrazil od budovy a ženiny výkřiky se pomalu začaly vzdalovat.

Deni chvíli otálela u improvizovaného východu a lokala doušky vlhkého polárního Vzduchu. Pohlédla do mlžné dálky na fialové paprsky hvězdoborců Xeelee, které lehce probíhaly Hvězdou.

„Doufejme, že se tyhle zatracené věci budou držet od města co nejdál,“ zavrčel Adda.

Prohrábla si ušpiněné vlasy. „A od tvých lidí, ať už jsou kdekoli... Nicméně, pokud do nás ty paprsky přímo narazí, bude to nešťastná náhoda. Xeelee evidentně chtějí rozervat Jádru. Nebudou plýtvat časem na malé, bezmocné město.“

„Ano. Takže takhle končí Horkova expedice do Podobalu.“

„Asi. Ale Addo, tahle bláznivě odvážná expedice byla naší jedinou šancí. Vkládala jsem do ní zcela iracionální naděje.“ Chabě

se usmála. „A vlastně pořád vkládám. Proč ne? Vždyť ty naděje mě drží při životě.“

Stařec přelétl zrakem stužky vzdušných aut a lidí, rozptýlené ve zvířeném Vzduchu. Obrysy větších vozidel se rýsovaly proti záři Xeelee jako siluety prchajícího hmyzu.

Deni si promnula tvář. „Možná to, Addo, nechápeš, ale většina těchto lidí v životě neopustila Parz. Pro ně bylo město odjakživa nejbezpečnějším místem na světě. Nyní, když se kolem nich rozpadá, se cítí zrazeni. Jako děti, opuštěné rodiči.“ Zaváhala. „Hovoříme o naději. Ale svým způsobem se pro mnohé z nich to nejhorší už stalo.“

„Myslíš, že tady děláme správnou věc?“

Napjatě na něj pohlédla. „No, vystrkujeme pacienty touhle improvizovanou bránou jak nejrychleji to jen jde a přicházejí další a další – ze Stadionu s rozdrcenými údy nebo popálení a s chybějícími končetinami ze Střední čtvrti, kterou proletěla jadřáková kra... Nedokážu posoudit, zda budou ve větším bezpečí venku nebo v troskách města.“ Nevesele se usmála. „Ale aspoň máme dobrý pocit, že jim pomáháme. Co ty na to?“

Kolem nich nesli dalšího pacienta k vozu. V tomto týmu byl Farr a jakmile pacienta – dítě v bezvědomí – naložili do auta, otočil se, aby se vrátil do chaosu, který v nemocnici panoval. Adda mu položil ruku na rameno a zadržel ho. Chlapci se pod očima rýsovaly temné stíny, ramena měl shrbená a ústa se mu pohybovala, jako by si pro sebe něco mumlal.

Stařík jím jemně zatřásl. „Farre? Není ti nic, synku?“

Farr na starce zaostřil pohled. „Je mi fajn,“ zaskřehotal tence. „Jenom jsem trochu unavený a ...“

„Poslouchej, nesmíš si to brát příliš k srdci.“

Mladík se zatvářil uraženě. „Nejsem malé dítě.“

„Zatraceně, neříkám, že jsi, ale...“

Deni mezi ně hladce vklouzla a v chování se jí objevil záblesk dávné autority. „Farre, odvádíš skvělou práci... a my chceme, abys v tom vytrval. Takže souhlasím s Addou. Myslím, že by sis měl dát krátkou pauzu – najít si něco k jídlu a místo k odpočinku.“

Zdálo se, že Farr začne protestovat, ale lékařka ho jemně šťouchla do hrudi. „Tak už jdi. To je rozkaz.“

Chlapec se s mdlým úsměvem podvolil.

Deni se otočila k Addovi s lišáckým úsměvem. „V životě jsi neměl děti, že?“

Stařík cosi mrzutě zavrčel.

K díře ve stěně se přiblížilo další auto. Pět nervózních prasat se strkalo a naráželo do Pláště jako spřežení nafouklých hraček. Dveře auta se otevřely a řidič se vyklonil. „Addo, jsem rád, že tě vidím,“ šklebil se na starého protiproudáka široký úsměv Toby Mixxaxe. „Ito říkala, že jste s Farrem vyrazili sem.“

„Farr je tady. Je v pořádku. Tvrdě maká.“ Adda měl vždycky pocit, že Tobova okrouhlá, uhlazená tvář je spíše bezvýrazná, ale nyní postřehl kolem očních pohárků a koutků úst známky bolesti. „Je mi líto, ale Cris tady není.“

Tobův výraz se příliš nezměnil, ale staříkovi se zdálo, že se mu trochu ulevilo. „Ne – ani jsem nečekal, že tady bude.“

„Jasně.“

Oba muži náhle v rozpacích odvrátili zrak.

„Jak se daří Ito? Kde je?“

„Na stropní farmě. Na tom, co z ní zbylo. Ito je zručná, Addo, takže se s kulii, kteří zůstali, vrhla do oprav.“ Potřásl hlavou. „Všechno je napadrt. Ani bys tomu neuvěřil.“ V hlase mu zazněla hořkost. „Ta poslední Porucha nás, Addo, úplně vyřídila.“

Tobova slova způsobila, že se Adda zamyslel nad tím, co vlastně říkala Deni – že Xeelee jsou tu proto, aby rozervali Jádru, aby *zničili Hvězdu*. Stařec neměl velkou představivost. Obvykle se zaměřoval na přítomnost a dosažitelné cíle. Ale náhle ho napadlo: co když má Deni pravdu – co když tentokrát Xeelee přišli proto, aby s Hvězdou skoncovali, aby skoncovali s nimi všemi?

Krátce se rozhlédl po zlověstné obloze. V hloubi duše byl přesvědčen, že tahle Porucha časem skončí jako všechny předcházející, které za svůj dlouhý život zažil, bez ohledu na to, jak byly divoké. Ale co když tahle skončí jinak? Koneckonců Xeelee Poruchy *vyráběli*. Jeho předešlé zkušenosti nebyly spolehlivým

vodítkem. Co když budou Xeelee pokračovat, dokud prasklinami v Kvantovém moři nevyvře samotné Jádro...

Až doposud Adda předpokládal, že zemře, on a spousta dalších – včetně jeho blízkých. Ale zdálo se, že tato nová katastrofa zajde mnohem dále – že zničí celou rasu. Náhle ho přemohla představa Hvězdy, zbavené Lidských bytostí, zbavené všech budoucích generací – všeho, za co se Adda celý život dřel – bezdůvodně zhasnutých jako svíčka.

Toba ještě stále hovořil. Ale stařík neslyšel ani slovo.

Odstrčil se od Pláště a zhluboka se nadechl. Kdyby měl svět dneska skončit – asi by s tím nic nenadělal. Ale do té doby na něj čeká práce.

Deni Maxx se v improvizované bráně připojila k Addovi. „Děkuji, že jsi nám přišel pomoci, občane.“

Toba pokrčil rameny. „Potřebuji nějakou práci, abych se rozptýlil.“ Přinášeli dalšího pacienta. Toba Mixxax pohlédl přes Addu na potlučené tělo a okrouhlá tvář se mu zkřivila do smutné grimasy.

„Tak už jsi ji našel,“ zabručel Adda ponuře.

Deni Maxx se dotkla jeho paže. „Jdeme, protiproud'áku. Pustíme se zase do práce.“

V dálce hvězdoborce nepřestávaly probodávat Obal jako ohromné dýky. Adda ještě chvíli vyhlížel ven, pak pokynul Tobovi a otočil se k odchodu.

Kdysi se jí Hvězda zdála obrovská. Ale nyní, tváří v tvář tomuto nezměrnému Nebi, hvězdám a planetám, s nostalgií vzpomínala na svůj útulný malý svět – s hladkou purpurovou podlahou Kvantového moře dole, pokrývkou Kůry nahoře a bezpečným lůnem Obalu. To všechno překryly zážitky této podivuhodné cesty a zázračné přístroje Nebešťanů.

Zaklonila hlavu a otevřela oči, jak nejvíc to šlo, aby se pokusila obsáhnout celý tento nový vesmír, v hlavě si uspořádat jeho model a zahnat bázeň.

Nebe kolem nich – prostor mezi hvězdami – nebylo úplně černé. Rozeznala obrysy nějakých objektů: mraků, spirál a šedých stínů. Za

těmi průhlednými stěnami musí být jakýsi vzduch – ale ne Vzduch; řídký, průhledný, skvrnitý, ale musí stačit na to, aby dával nebi prchavý tvar. Měla pocit, jako by se dívala na nejasné, mlžné vzory, které mohla spatřit v temnotě svých očních pohárků, když pevně zavřela oči.

A za tenkým příkrovem plynu visely po nebi rozptýlené hvězdy. Připomínaly svítilny, jejich světlo bylo jasné a stálé. Měly všechny možné barvy a jas od nejslabších jiskřiček až po intenzivní mohutnou zář. S nábožnou bázní si uvědomila, že tato nebeská světla jsou pravděpodobně samostatné světy. Na těch vzdálených světlech třeba žijí jiné formy lidí, které tam Nebešťané umístili vedeni svými nevypočitatelnými záměry. Bude možné to někdy s jistotou zjistit? – hovořit s těmi lidmi, cestovat přes tak ohromné prostory?

Pokusila se nalézt v rozmístění hvězd nějakou pravidelnost. Zdálo se, že vidí náznak prstencového tvaru – a v koutku nebe se táhla řada hvězd...

Ale stejně rychle, jako našla na nepostižitelném nebi tyto náznaky jakéhosi řádu, zase je ztratila. Pomalu začínala přijímat pravdu – že zde není *žádný řád* a že hvězdy jsou po nebi rozesety nepravidelně.

Poprvé od výstupu ze »Vzdušného prasete« ji zachvátila panika. V hrdle ji škrábal dech a rozšířily se jí kapiláry, které začaly přijímat posilující Vzduch.

Proč ji nepřítomnost řádu tak rozrušila? Protože tady nejsou žádné vírové linie, žádná kůra coby strop ani podlaha moře, uvědomila si pomalu. Celý život strávila na dokonale upořádaném nebi – na nebi, kde jakákoli stopa po nepravidelnosti byla tak neobvyklá, že ji považovali za známku smrtelného nebezpečí.

Ale tady se nevyskytovaly žádné linie, žádné záchytné body, které by jí uklidnily mysl.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Hork. Zdálo se, že je klidnější než ona, ale oční pohárky měl dokořán a nozdry mu nad houštím vousu zářily jako žhnoucí kus dřeva.

„Ne. Ne zcela. Nejsem si jistá, že něco tak nezvyklého dokážu přijmout.“

„Chápu.“ Hork zvedl hlavu. Ve světle hvězd se zdálo, jako by hrubé rysy jeho obličeje roztály a zanechaly na tváři klidný, téměř tklivý výraz. Mávl rukou k nebi. „Pohled’ na ty hvězdy. Pohled’ na jejich různou intenzitu jasu... Ale co když je to jen *iluze*! Už tě to napadlo? Co když jsou všechny hvězdy stejně jasné?“

Duřina mysl se – jako obvykle – těžce plahočila za jeho bleskurychlou logikou. Pokud by měly všechny hvězdy stejnou intenzitu jasu, pak by některé musely být dál než jiné. Mnohem dál.

Povzdechla si. Sakra, tohle ji nenapadlo.

Představovala si hvězdný vesmír Nebešťanů jako jakousi skořápku, která ji obklopovala – jako Kůru, i když mnohem vzdálenější. Ale takhle to nebylo. Obklopovala ji nespoutaná obloha, na které byly hvězdy – samostatné světy – roztroušené jako vejce spinového pavouka.

Vesmír, který se kolem ní rozprostíral, ji redukoval na bezvýznamnou nicku, jiskřičku vědomí. Tato představa ji neskutečně vyděsila. Dura vykřikla a rukama si zakryla tvář.

„Uklidni se,“ vyhrkl Hork nerudně.

Předsedovo podráždění proniklo její hrůzou. „No jasně. Hlavně že ty jsi úplně klidný. Promiň, že jsem obtěžovala...“

„Dej už mi pokoj.“

Odvrátila se od něj a pokoušela se uklidnit. „Chtěla bych vědět, jak má vypadat vhodná reakce na tohle všechno – na skutečnost, že jsme na tomto podivném starověkém místě a díváme se očima Nebešťanů...“

„Ne tak docela,“ prohodil Hork mírně. „Nezapomeň, že kolem nás jsou stěny, které nám nějakým způsobem pomáhají vidět. Nebešťané neviděli věci stejně jako my. Až se vrátíme, zeptej se na to Muuba... My »vidíme« pomocí zvukových vln, které se šíří Vzduchem.“ Zavlnil rukou. „Ale za touhle malou bublinou žádný Vzduch není. Ve skutečnosti Nebešťané nežili ve Vzduchu. A »viděli« pomocí zaostřovacích svazků fotonů, které...“

Pokrčila nos. „Dokázali hvězdy »cítit«?“

„Samozřejmě, že ne,“ vyštěkl. „Ve Vzduchu mohou fotony cestovat jen pomalu, difundují. Takže díky nim cítíme. A »slyšíme« kolísání teploty.“

V prázdném prostoru je to jinak. Fonony se nemohou pohybovat – takže bychom byli slepí. Ale fotony se pohybují ohromnou rychlostí. Takže Nebešťané mohli »vidět« fotony... Aspoň taková je Muubova teorie.“

„Jak potom slyšeli nebo cítili? A co jejich chut’?“

„Jak to mám, sakra, vědět?“ zavrčel Hork podrážděně. „Nicméně se domnívám, že tato komora byla sestrojena, aby nám umožnila spatřit vesmír tak, jak ho viděli Nebešťané.“ Zamyšleně si mnul bradu. „A pořád nám ještě zbylo jedno nastavení, čtvrtý kvadrant... ještě jsme s naším výhledem neskončili.“

Dura na poslední kvadrant úplně zapomněla. Kdesi hluboko v nitru pocítila další záchvěv strachu.

Začala se ve Vzduchu otáčet, rozhlížet se a znovu hledat pravidelné vzory. Uvědomila si, že obloha není jednoduše temná. Prchavý plyn přecházel z šedé do temně rudé záře na vzdálené straně místnosti. „Hele, myslím, že za tím čtyřstěnem s červí dírou něco je...“

Ruku v ruce se převlnili za řídící křeslo a kolem ztemnělého čtyřstěnu, který obsahoval červí díru a »Prase«. Otevřenými dveřmi Dura zahlédla jejich plavidlo. Hrubě přitesané dřevěné stěny, obruče jadřáku a pomalu unikající pach prasečích pšouků se zdály v této komoře nebešťanských zázraků nesnesitelně primitivní.

Nebeská záře, jak se blížili k jejímu zdroji, zesílila. Nakonec zastínila hvězdy. Dura cítila, jak v obavách před novými objevy couvá. Ale Hork jí pevně tiskl prsty a táhl ji za sebou.

„Tak pojd’“, vrčel vztekle. „Nevzpírej se.“ Uprostřed zářivého nebe se skvěla jediná hvězda: malá, rudozlatá a jasnější než kterákoli jiná hvězda na obloze. Ale tahle hvězda nebyla v prostoru sama. Obklopoval ji prstenec jakéhosi zářivého plynu – a co bylo ještě zvláštnější – hned vedle téhle divoké hvězdičky se vznášela ohromná koule světla. Vypadala jako hvězda, jen nebyla tak hutná. Její vnější vrstvy byly tak rozptýlené, že se téměř mísily s okolním všeprostupujícím mračnem plynu. Z koule se klikatily úponky šedého světla a pronikaly daleko do prstence plynu.

Duru napadlo, že koule vypadá jako jakási plastika z plynu a světla. Byla touto podívanou ohromena. Okouzlovaly ji rozměry,

stínování i barvy. Pozorovala plynový prstenec kolem hvězdy... Pomalu si začala uvědomovat, že se na výtvor Nebešťanů vlastně dívá z nitra prstence. A viděla za ústřední hvězdu na vzdálenější konec plynového prstence, který vzdálenost zredukovala na pouhou křivku světla, na které byla hvězdička navlečena jako přívěsek.

Rozeznávala turbulence uvnitř prstence, obrovské buňky, které by dokázaly spolknout tisíce nebeských kolonií. Navzdory své neuvěřitelné velikosti buňky vybuchovaly a mísily se. Duře se zdálo, že vnímá kolem hvězdy jakýsi pohyb, pár jisker se nořilo do hvězdného nitra...

„Tak je to přece pravda,“ vydechl Hork.

„Co?“

„Že už nejsme ve Hvězdě. Že nás červí dírou přemístili na vnější planetu.“ Svit kruhu mu omýval tvář a jeho vous vrhal složité odlesky. „Copak to nevidíš? Tohle je naše hvězda – *Hvězda* – a přesně, jak říkala ta mapa, jsme my na planetě, která Hvězdu obíhá. Ale na mapě nebyl ten prstenec.“ Otočil se k ní a z očí mu sálalo vzrušení. Dura si uvědomila, že jej tak rozrušilo poznání, že pochopil, jak do sebe kousky skládanky zapadají. „Ted’ tedy víme, jak vypadá soustava kolem naší Hvězdy.“ Začal gestikulovat. „Tady, uprostřed celého systému, je Hvězda. Takhle ji obklopuje plynový prstenec. Planeta se vznáší uvnitř prstence. A nad tím vším visí ta koule, která vyzařuje kalný, rozptýlený plyn.“

Dura zírala na jejich Hvězdu. Je malá a ubohá ve srovnání s nádhernými majáky, které září v jiných částech oblohy, pomyslela si. A přece to byl *domov*. Pocítila podivný zmatek, bolestný smutek ze ztráty.

„Náš svět je tak ubohý,“ prohodila tiše. „Jak jsme mohli vědět, že za Kúrou je tolik divů a nezměrné krásy...“

„Víš, myslím, že ta veliká koule plynu žhne svým vlastním žárem, chci tím říct, že neodráží jen hvězdný svit.“

Koule vypadala jako obrovský přívěšek na prstenci a velikostí Hvězdu značně převyšovala. Zdálo se, že má Hork pravdu. Intenzita šedožluté záře směrem ke středu rostla. Dura si postupně začala uvědomovat, že se nejedná o kouli. Kdysi to koule nejspíš byla, ale časem se protáhla do slzovitého tvaru, jehož úzký konec se poжил k

prstenci pupeční šňůrou zářivého plynu. Mlžné vnější vrstvy koule bouřlivě vřely. Dura skrze ně dokázala nahlédnout do temnoty vesmíru.

„Připomíná Hvězdu. Ale...“

„Ale vypadá nějak divně.“ Hledala správné slovo. „Vypadá – nezdravě.“

„Ano,“ přikývl Hork a ukázal před sebe. „Zdá se, jako by prstenec z té velké hvězdy vysával hmotu.“ Zamyšleně pohlédl na Duru. „Hvězda nejspíš nějak získává z velké hvězdy materiál a vytváří prstenec. Planeta, na které se nacházíme, je pravděpodobně postavena z hmoty prstence.“

Dura se otřásla. „Mluvíš o Hvězdě, jako by byla živá. Jako by to byla nějaká oční pijavice.“

„Hvězdná pijavice. No, asi je to stejně dobré vysvětlení jako každé jiné...“ Ušklíbl se na ni. V záři prstence vypadala jeho tvář přízračně. „Tak pojďme. Chci zkusit nastavit střelku na poslední kvadrant.“

„Horku... Copak nemáš vůbec z ničeho strach?“

„Ne.“ Úšklebek se ještě rozšířil. „Myslím, že je to pud sebezáchovy. Říkám tomu psychická odolnost.“ Vedl ji zpět kolem komory s bránou a šibalsky po ní pokukoval. „Takže jsme viděli hvězdy. Skvělé. Co nám ještě zbývá?“

„Otoč tou šipkou a uvidíme.“

Hork otočil střelkou do čtvrtého kvadrantu.

Vesmír – hvězdy a hvězdný svit – implodoval.

Dura zaječela.

Hvězdy – všechny kromě jejich Hvězdy – zmizely a vzaly s sebou světlo z celé oblohy. Hvězda s prstencem a velikým krvácejícím společníkem zůstaly viset na prázdné obloze...

Není to tak docela pravda, uvědomila si. Na nebi se nacházela smyčka – mnohobarevná, úzká stužka, která obklopovala lokalitu Nebešťanů – a procházela až *za Hvězdu*. Tato stuha uzavírala okolní vesmír a obsahovala veškerý hvězdný svit.

Vedle Dury se vynořil Hork. Hvězdný oblouk mu šedým osvitem zvyrazňoval tvář. „No, a co teď?“ zavrčel podrážděně.

Dura si zamnula čelo. „Každé nastavení toho zařízení nám ukazuje více z našeho okolí – větší část vesmíru. Připadá mi, jako by před námi zvedali jednu oponu za druhou.“

„Správně.“ Pozvedl zrak k hvězdné smyčce. „Takže tohle by měla být skutečnost? Poslední nastavení odstranilo všechny opony?“ Potrásl hlavou. „Ale co to znamená?“

„Obloha, jak jsme ji viděli předtím – hvězdy, rozptýlené po nebi – nám připadala podivná... dokonce děsivá. Ale vypadala *přirozeně*. Hvězdy připomínaly naši Hvězdu, jen byly mnohem vzdálenější.“

„Ano. Kdežto tohle vypadá zkreslené. A jak to přijde, že pořád vidíme naši Hvězdu? Proč se také její světlo nerozmazalo do téhle absurdní smyčky?“

Rozmazaný hvězdný svit... Ano. To se mi líbí. Velmi výstižné...

Dura se ve Vzduchu prudce otočila a pokusila se potlačit výkřik. Suchý, měkký hlas, který vycházel z prázdnoty za ní, byl skutečně děsivý.

„Karen Macrae,“ prohlásil Hork a v hlase mu znělo nepřátelství.

Asi výšku člověka od nich se ve Vzduchu vznášela hlava a ramena utvořená z bledých barevných krychliček světla. Detaily

nebyly tak přesné jako v Podobalu – barvy byly nezřetelné a krychličky světla větší. Karen Macrae otevřela oči a Dura se při pohledu na masité koule usazené v očních pohárcích opět otrásla odporem.

Hork měl pravdu. Karen Macrae nějakým způsobem dokázala jet s nimi v kusu jadřáku, přichyceném na boku „Prasete“, celou cestu z hlubin Hvězdy až na toto vzdálené, strohé místo.

Hvězdný svit je rozmazaný. Ano. A je velmi důležité, abyste pochopili, proč je tomu tak a co se s vámi děje. Stěny téhle místnosti nejsou okna. Mají schopnost zpracovávat data – vlastně jsou polovědomé – schopné upravovat Dopplerův jev...

Hork zavrčel a zavlnil se. „Sakra, mluv srozumitelně.“

Rozmazaná hlava se pomalu otočila. *Dopplerův jev. Modrý posuv. Cestujete – cestujeme prostorem obrovskou rychlostí. Téměř stejně rychle jako světlo. Chápete? A tak...*

„A tak předbíháme hvězdný svit,“ konstatoval Hork. „...Myslím, že chápu. Ale jak to, že pořád vidíme Hvězdu, jejího ohromného společníka a prstencový systém?“

Zdálo se, že se Kolonistka ponořila do vlastních myšlenek; masité kuličky v očních pohárcích se jí protáčely jako nezávislá zvířátka.

Dura se pokusila Horkovi odpovědět. „Protože Hvězda cestuje s námi. A proto stále vidíme její světlo.“ Pochybovačně se na něj zadívala. „Dává to smysl?“

Hork zavrčel.

„Ta zatracená Kolonistka mluví v hádankách... No dobrá, předpokládejme, že máš pravdu. Koneckonců, lepší vysvětlení nemáme. Předpokládejme, že cestujeme s Hvězdou vesmírem stejně rychle jako světlo. Proč? Odkud jdeme a kam?“

Karen Macrae neodpověděla. Krychličky světla se jí po tváři plazily jako pijavice.

Hork s Durou se na sebe podívali, jako by v podrážděných výrazech svých tváří mohli najít odpovědi.

Znovu se rozhlédli a pokusili se najít smysl zkresleného nebe. Dura se mezi těmito pádícími světy cítila křehká a bezmocná. Rozmazané světlo kolem nich mělo určitou symetrii a oni se po

krátkém dohadování rozhodli, že místo počátku jejich cesty a místo určení leží na pólech pomyslné koule kolem nich, koule, jejíž rovník vymezovala hvězdná smyčka.

Hork se naklonil k zařízení se střelkou. „Dobrá. Tak se koukněme, zda uvidíme, co tam leží...“ Nastavil střelku do předposlední polohy.

Hvězdy se rozletěly z drolicí se smyčky a vrátily se do svých roztroušených poloh na nebi.

Hork se zavlhl k jednomu z pomyslných pólů a vyhlížel skrze mračno hranatých nebešťanských zařízení do vesmíru. Duře, která zůstala s Karen Macrae, se jevil malinký jako hračka, pouhá rozvlněná skvrna proti nezměrné nebešťanské obloze.

„Nic tu není,“ zavolal konečně a v hlase mu zaznívalo zklamání. „Jenom anonymní seskupení hvězd.“

„Tak musí být na druhé straně místnosti. U opačného pólu. Tak dálej.“

Počkala, až se vrátí. Pak se ruku v ruce odvlhnili ve směru letu Hvězdy.

...A tam na pólu nebe se skutečně něco nacházelo: i přes značnou vzdálenost byl na hvězdném horizontu patrný jakýsi obrovský, přesně ohraničený objekt.

Karen Macrae cosi pronesla. Slova zaševalila ohromným tichem komory.

Dura s Horkem si pospíšili zpět a zůstali zírat na nejasné rty Kolonistky. „Co to je?“ téměř zoufale naléhala Dura. „Nezkusíš to znova? Co nám chceš říct?“

...Prstenec. Vidíte ho? Tady dokážu jen málo ovládat sílu... je těžké... Prstenec...

Dura se od Karen odvrátila, pohlédla na artefakt a v duši jí začal sílit strach, zrozený z dětských příběhů a starých legend.

Auto odjelo.

Adda se zavěsil na improvizovanou bránu nemocnice a do plic nasával Vzduch. Přelétl zrakem po nebi. Panorama, nyní temně žluté, vypadalo stále méně jako ten bezpečný, uspořádaný Obal, ve kterém vyrůstal. Vírové linie představovaly nespojité útržky spinových

smyček, které se pokoušely znovu zformovat, a paprsky hvězdoborců nepřestávaly nepřirozeně kolmo prořezávat Vzduch a Jádru.

Cosí proniklo okrajem starcova unaveného vědomí. Zdálo se, že okolí trochu potemnělo. Ale proč? Odstrčil se od brány a odvlínil pár výšek člověka do prostoru. Za ním se tyčil dřevěný Plášť města a zakrýval půlku oblohy. Byl ovinut obrovskými kotevními pásy a poznamenán stovkami šrámů a děr. Otvory ve stěnách stále proudily řady aut a lidí a rozptylovaly se do pustin Vzduchu. Temný Plášť naháněl strach...

Je *příliš temný*, pomyslel si Adda, v tom to je.

Odvlínil se trochu dál, otočil hlavu a prohlížel si jadřákové kotevní pásy. Obrovské obruče připomínaly šedou klec na dřevěném povrchu města – ještě před nedávném kolem nich jiskřil modrý elektronový plyn, nyní však byly matné a bez života.

Modrá zář plynu zmizela.

Takže nakonec vypověděla službu dynama, obrovské plíce metropole, poháněné jaderným spalováním dřeva. Nejspíš je opustila obsluha. Nebo se při snaze udržet město proti kolísání Magnetopole zhroutila nějaká základní součást městské infrastruktury.

Příliš na tom nezáleželo.

Ozvala se ostrá exploze. Od základny města, od spojnice Trnu s obydlíenou oblastí, se rozletěla sprška třísek. Úlomky prolétly proudy splašků, které stále vytékaly z dolní části města.

Trvalo to jen pár okamžiků.

Adda se prudce rozvlínil zpět k improvizované nemocniční bráně a vnořil se do chaosu zafačovaných pacientů, vyčerpaného nemocničního personálu a dobrovolníků. Našel Farra, jak pomáhá Deni Maxx upevňovat obvazy. Hrubě oba popadl za paže a táhl je od pacienta v bezvědomí směrem k východu.

„Měli bychom odsud vypadnout.“

Deni na něj zůstala zírat. Temně žluté světlo vykreslovalo na Addově tváři stínové linie. „O co jde? Nechápu, co se děje?“

„V kotevních pásech není napětí,“ zasyčel Adda. „Pásy už neudrží Parz nad Pólem. Město se vlivem silných tlaků začne přesouvat... Musíme odsud zmizet. Parz ten nápor nevydrží...“

Farr se rychle ohlédl na pacienty a ošetřovatele. „Ale ještě jsme neskončili.“

„Farre,“ prohlásil stařec, jak nejpřesvědčivěji dokázal, „*je konec*. Odvedl jsi skvělou práci, ale nic víc už udělat nemůžeš. Jakmile začnou působit důsledky výpadku proudu, stejně nebudeme schopni evakuaci dokončit.“

Deni mu se stisknutými rty pohlížela do tváře. „Já nikam nejdu.“

Adda ucítil, jak se mu znovu zastavilo staré srdce.

„Ale pak zemřeš,“ spustil prosebným tónem. „Tihle nešťastníci stejně nepřežijí. Není důvod...“

Vytrhla se mu. Obrátila se zpět k nemocnici, jako by šlo jen o pouhé vyrušení z práce.

Když položil dlaň na hrubý okraj otvoru, ucítil, jak se ze samotného nitra města blíží hluboké, temné vibrace a na pažích a krku mu naskočila husí kůže.

Možná už bylo stejně příliš pozdě. Vyhlížel improvizovanou bránou do volného Vzduchu.

Ohlédl se. Deni Maxx se se zarputilým výrazem prodírala chaosem pacientů a ošetřovatelů.

Jeho varování už pustila z hlavy. Nejspíš na ně zapomněla. Ale Farr stále váhal poblíž otvoru. Nerozhodně hleděl do nemocnice.

No, Deni byla ztracena, ale Farr ne. Ještě ne.

Adda chlapce popadl za vlasy, vší silou, která mu ještě zbývala, jej po zádech vyvlekl z nemocnice a vystrčil do volného prostoru. Farr se s námahou ve Vzduchu zastavil. Na pozadí ohromné, potlučené tváře města vypadal jako nějaký maličký opuštěný brouk. Vztekle zíral na starce. „Neměl jsi žádné právo tohle udělat.“

„Vím. *Já vím*. Jistě mě budeš nenávidět, Farre. Ale teď se, sakra, začni vlnit. Vln se tak rychle, jako ještě nikdy v životě!“

Na severu se po celé obloze šířila temná, hrozivá záře. Takové světlo Adda v životě nespátřil. Zahalovalo Obal temnotou, ve které hvězdoborce Xeelee zářily jako rozseknutá polena.

Další zapraskání do krajnosti namáhaného dřeva a jadřákové pásy se od města odtrhly. Plášť se zvlnil. Po povrchu se začaly šířit asi mikron vysoké vlny a dřevo se s praskotem začalo tříštit.

Stařík sklonil hlavu, prudce vykopl do vířícího Vzduchu a začal se ze všech sil vlnit od Parzu.

Díky vzdálenosti vypadal prstenec jako křehký, jiskřivý drahokam.

„Věřím,“ prohlásila pomalu Dura, „většině příběhů, které mi otec vyprávěl... Ale myslím, že v existenci Prstence jsem nikdy zcela neuvěřila.“

Bolderův prstenec, největší technický výtvar ve vesmíru. Mohutný kruh, který rotuje tak rychle, že vytrhává díru v samotném prostoru.

„Prstenec je vesmírnou bránou, únikovou cestou Xeelee před neznámým nepřítelem,“ vysvětlila Horkovi.

Zaťal pěsti. Tváří v tvář nezměrné obloze, která ho obklopovala, vypadala jeho dychtivost pustit se do boje absurdně. „Znám vaše legendy. Ale o jakého nepřítele se jedná?“ Přiblížil se ke Karen Macrae a udeřil pěstí do mračna natěsnaných kostek, ze kterých se skládal její obličej. Ruka mu bez zjevného výsledku prošla skrz. „Sakra, jaký nepřítel?“

Koule v očních pohárcích zajiskřily a Karen Macrae začala pomalu mluvit. Hovořila váhavě, útržkovitě.

Hvězda se zrodila v *galaxii*, v disku o stovkách milionů hvězd. Byla vlastně starověkým, chladnoucím zbytkem nesmírné exploze, která rozptýlila většinu hmoty, a zpusťovala svého šedého společníka, který ji neustále doprovázel. Jak běžel čas, Hvězda vysávala hmotu ze svého souputníka a spojovala plyn do planet.

Pak přišli Nebešťané.

Překopírovali do Jádra Kolonisty – odraz sebe samých – a Kolonisté sestavili první hvězdné lidi.

Kolonisté a hvězdní lidé spolupracovali po pět století. Na Severním pólu Hvězdy postavili obrovské motory – Karen je nazývala *skokové pohony*. Pod dohledem Kolonistů týmy hvězdných lidí ovládly skvělá zařízení.

Hork přimhouřil oči. „Aha,“ vydechl. „Takže tihle Kolonisté nás *potřebují*. Jsme rukama, silnými pažemi, které vystavěly tenhle svět...“

Motory skokových pohonů hnaly Hvězdu z místa jejího zrodu. Vylétla ze své galaxie a volně plachtila prostorem.

Prstenec se nacházel nedaleko rodné galaxie Hvězdy – takže světlu by netrvalo ani deset tisíc let, aby urazilo cestu prázdnotou k Prstenci, prohlásila Karen Macrae. Byl tak blízko, že jeho obrovská hmota již deformovala strukturu galaxie ve snaze roztrhnout ji. Hvězda – se svým společníkem, planetami, plynovým prstencem a s drahocenným nákladem života – padala prostorem k Prstenci a v temnotě zářila jako hořící pochodeň.

Uvnitř Hvězdy přešla století. Ve vesmíru za Kůrou uběhly tisíce let. (Dura nic z toho nedokázala pochopit.)

Prstenec se blížil.

Kolonisté začali mít obavy. I hvězdní lidé pociťovali strach.

„Proč?“ zeptala se Dura. „Proč by se měli Prstence bát? Co se stane, až k němu dorazíme?“

Kolonisté se stáhli do Jádra. Tam si postavili nádherný virtuální svět – napodobeninu Země... A věřili, že jsou zde v bezpečí, že dokáží odolat jakékoli katastrofě, která by Hvězdu mohla postihnout.

Hvězdní lidé zůstali v Obalu jako opuštěné děti. Měli své červí díry a další zařízení, ale bez Kolonistů, kteří by jim radili jak s nimi zacházet, to byly jen nakaširované hračky.

Rostl vztek, který přehlušil strach. Hvězdní lidé se rozhodli, že budou následovat Kolonisty do jejich útočiště v Jádru – a pokud se jim to nepodaří, alespoň způsobí, aby spokojení Kolonisté dostali stejný strach, jaký pociťovali oni sami.

Vyrvali přechodová rozhraní červích děr z ukotvených míst v Obalu a svrhli je do Jádra. Armády se vztekle vrhaly v improvizovaných lodích červími děrami. Pomocí technologií, které kdysi vytvořily skokové pohony, vyrobili pro tato plavidla strašlivé zbraně.

„Bitva o Jádru,“ konstatoval pomalu Hork. „Takže přece existovala.“

Hork zuřil. Chová se, jako by nás Kolonisté svým odchodem zradili včera, pomyslela si Dura, a ne před celými generacemi.

Kolonisté, nehmotní duchové Jádra, si přesto zachovali ohromnou materiální sílu. Válka byla krátká.

Síla selhala; zbraně explodovaly nebo se rozpustily a zabily ty, kteří je obsluhovali. Rozhraní byla vtažena do Jádra nebo se stala nepoužitelnými, protože se zhroutily spojovací tunely červích děr. Kdysi existovala v Obalu jediná komunita hvězdných lidí propojená sítí červích děr. Během několika okamžiků se civilizace Hvězdy zhroutila.

Nazí, bezmocní lidé byli vrženi do prázdného Vzduchu.

Na Hvězdu padlo nesmírné ticho.

S koncem války se Kolonisté znovu stáhli do Jádra a připravili se na život věčný.

Hork udeřil pěstí do dlaně. „Parchanti. Zbabělí parchanti. Opustili nás a celé generace ponechali na pospas utrpení. Nemocem, katastrofám, Poruchám. Ale my jsme jim ukázali. Postavili jsme Parz City, že? Přezili jsme. A teď, po pěti stoletích, nás najednou zase potřebují...”

Dura nedokázala od Prstence odtrhnout zrak.

Na ohromné konstrukci tiše tančila blikající světla. „Co se s tím Prstencem děje? Nechápu to.“

Hork si odfrkl. „Copak to není jasné? Prstenec je pod palbou. Duro, je válka. Někdo útočí na Xeelee.“

Ukázal na podivuhodně jemné světelné vzory. „A byla by to příliš velká shoda okolností, kdybychom přilétli na palubě Hvězdy právě teď, zrovna když probíhá první bitva. Duro, tahle válka – útok na Prstenec – musí trvat už hezky dlouho.“ Zamnul si bradu. „Nejspíš celé generace, celé staletí bojů...”

Cítila, jak jí srdce buší až v krku. „To jsou lidé? To jsou lodě Nebešťanů?”

Zírala na celou scénu a přála si, aby mohla vidět jasněji, aby dokázala spatřit ohromné lodě těchto přízračných obrů.

Před Durou se pomalu rozevřelo celé panorama bitvy. Některé lodě mizely v oblacích jisker, evidentně zlikvidované obranou

Xeelee. Další prolétaly Prstencem a pokud byly staré zkazky pravdivé, mizely v jiných vesmírech. Zajímalo by ji, zda posádky těchto lodí přežijí... a pokud ano, jaké podivné příběhy by mohly vyprávět.

„Ano,“ přikývl Hork ponuře. „Útočníci jsou lidé. Nebešťané.“

„Jak si tím můžeš být tak jist?“

„Protože Hvězda *míří přímo k Prstenci*. Copak to, Duro, ještě nevidíš? Hvězda je zaměřena na Prstenec. Srazíme se s ním...“

Dura zírala na vzdálenou, mihotavou palbu. Má Hork pravdu? „Nevím, jak je Prstenec velký. Nejspíš je větší než Hvězda; asi ten náraz vydrží. Ale Hvězdu srážka zcela jistě zničí.“

Hork zvedl pěsti k hrudníku. „Není divu, že Xeelee zaútočili na Hvězdu. Pokoušejí se ji zničit, než dorazí k Prstenci. Duro, Hvězda byla vyslána na tuto dráhu, která míří přímo na artefakt Xeelee, jako *střela*.“ Mluvil tichým, téměř uctivým tónem. Dura na něj zvědavě pohlédla. Hork fascinovaně zíral na bitvu.

Zajímalo by ji, zda si Hork stále ještě zachoval přičetnost. Tato myšlenka ji znepokojila.

Tak proto jsme tady, pomyslela si. Tohle je účel celého projektu. Kolonisté, výroba hvězdných lidí... Tohle je smysl mého života a celé mé rasy.

Jsmo postradatelní výrobci zbraní, kteří mají posloužit velké válce, která je nad naše chápání.

A kdyby se Hvězda roztříštila o Prstenec – nebo by ji zničily hvězdoborce Xeelee – pak by všichni zemřeli a účel, pro nějž žili, by byl naplněn.

Ne.

To slovo zaznělo jako výkřik ve zmatku její mysli. Musí něco *udělat*.

Raději se nezamýšlela nad důsledky a rychle se rozvlnila přes místnost k řídicímu křeslu.

„Co chceš dělat? Duro, nemůžeme udělat vůbec nic. Svírají nás nesmírné síly, které stěží chápeme. A...“

Vklouzla do křesla. Když dosedla, přízračné sedadlo Nebešťanů se zhouplo a roztočilo. Dura pevně sevřela páky, umístěné v opěrkách křesla.

Pochmurně rudá koule, jejíž povrch pokrývala úpravná mříž jako kotevní pásy Parz City, se ve Vzduchu přímo před ní probudila k životu.

Tohle náhlé zjevení Duru vyděsilo tak, že ztratila nervy a rozječela se.

Hork se jí začal smát, ale pronikavý tón hlasu prozrazoval jeho vlastní napětí. „Sakra, Duro, právě jsi byla svědkem bitvy tak ohromné, že to přesahuje hranice tvého chápání. Zjistila jsi, že náš svět je odsouzen ke zkáze. A přesto tě vyděsí takový jednoduchý trik!“

„Ale co to je?“

Koule měřila v průměru asi výšku člověka. Vznášela se přímo před sedadlem.

„Copak to není jasné?“ vyštěkl Hork. „Pust’ ty páky.“ Když dlaně odtáhla, koule se před ní ještě několik sekund vznášela, pak se trochu nepůvabně zploštila a zmizela. „To je pomůcka,“ vyhrkl Hork. „Jako...“ Zagestikuloval rukama. „Jako okno ve vzdušném autě. Pomůcka pro pilota.“

Pokusila se soustředit na tuto novou záhadu. Vyhlédla ven z místnosti na Hvězdu, na pochmurnou rudozlatou skvrnu ve středu ohromné scenérie plynu a světla. „Ale tahle skvrna vypadala jako Hvězda.“

Hork se zasmál. Hlas mu stále zněl trochu ostře a oční pohárky měl rozšířené vzrušením. „Samozřejmě, že ano! Copak to nechápeš? Duro, člověk může těmito zázračnými pákami řídit *Hvězdu*...“

„Ale to je absurdní,“ namítla. „Jak se dá Hvězda – celý svět – řídit jako nějaké vzdušné auto?“

„Ale, drahoušku, někdo to *už udělal*. Hvězda byla úmyslně vystřelena na Prstenec. Není divu, že jsme objevili zařízení, které to umožňuje. A tohle je mapa, která ti má pomoci pilotovat svět...“

Popadla páky a před ní znovu vyskočila velká, hrozivá koule. Sebrala odvahu. „Horku, nemůžeme dopustit zničení našeho světa.“

Hork se k ní přiblížil. Prerývaně dýchal a široce rozevřené oční pohárky měl bezvýrazně. S rozpřaženými rukama se nad ní naklonil. Duře připadal ohromný. Nepřestala ho sledovat a prsty sevřela páky pevněji. Měla pocit, že se na ni každým okamžikem vrhne.

„Duro, vypadni z té židle. Tisíce let se naše Hvězda hnala vesmírem. Musíme splnit svou povinnost, naplnit svůj osud.“

Zavrtěla hlavou. „Horku, ty to nechápeš. Všechna ta nádhera ti popletla hlavu... Tohle není naše bitva.“

Zamračil se na ni. Tvář se mu zkřivila do divoké vousaté masky. „Kdyby té bitvy nebylo, ani bychom neexistovali. Generace lidí žily, umíraly a trpěly pro tento okamžik. Tohle je smyslem naší rasy, jejím nejvyšším cílem! Teď už to, Duro, vím... Jak může člověk jako ty vzít osud světa do svých rukou?“

„Ale já tohle nemohu *přijmout*. Musím se o něco pokusit. Musíme se pokusit zachránit.“

V Horkově tváři se zračily pochybnosti. „Řekněme, že máš pravdu. Řekněme, že náš svět je skutečně střelou, namířenou na Xeelee. Pak – pokud je skutečně možné tímto zařízením zamířit Hvězdu – *proč tady to zařízení je?*“

Začínal ji děsit – ne fyzicky, ale tím novým rysem svého charakteru, tím sebevražedným fanatismem, s nímž byl ochoten obětovat sebe, ji i celou rasu.

„Mysli,“ naléhal. „Kdybys byla Nebešťanem, který naplánoval tuto misi, co bys chtěla, aby udělal člověk, který bude při vyvrcholení tohoto projektu sedět v tomto křesle?“

Zaváhala a zamyslela se. „Aby upravil dráhu. Aby ještě přesněji namířil Hvězdu na cíl.“

Hork rozhodil ruce. „Přesně. Nejspíš je zde ukrytý návod, zpráva, která nás – nebo kohokoli, kdo tady měl sedět – měla instruovat, jak zrovna tohle provést. *A co se stane, Duro, když to neuděláme?* Co když naši misi nedokončíme? Nejspíš nás sami Nebešťané potrestají za takovou opovážlivost.“

Dlaně měla kluzké potem. Horkova slova jako by vyjádřila konflikt, který se odehrával v jejím nitru. Kým je, že rozhoduje o osudu světa?

Zavzpomínala na svůj život, na řadu neobvyklých událostí, které ji přivedly až sem. Není to tak dávno, co se s ostatními Lidskými bytostmi vznášela v Obalu, vydaná napospas vlivu i té nejmenší zbloudilé Poruchy. Krok za krokem, jak ji události vzdalovaly od domova, odkrývalo se jí poznání o Obalu, Hvězdě a úloze lidstva jako vrstvy, které se postupně objevovaly za průhlednými stěnami téhle nebešťanské stavby.

A teď byla zde a nad událostmi disponovala větší mocí, než jakou měl kdokoli od dob Bitvy o Jádru. Při tom pomýšlení se jí zatočila hlava stejně, jako když ji jako děvčátko vzal otec poprvé na výpravu na okraj kúrového lesa.

Měla pocit, že její vědomí imploduje. Začala si uvědomovat své tělo – rozšířené póry na kůži, napětí ve svalech i nůž, zastrčený za roztržený kus provazu kolem pasu. Pohlédla Horkovi do vykulených očí. Spatřila v nich bezstarostnost, rozjaření, opojení a náznaky nepřičetnosti. Hork, kterého přemohl pohled na království Nebešťanů, Kolonistů a hvězd, zapomněl, kým je. Ona ne. *Ona věděla, kým je*: Durou, Lidskou bytostí, Loguovou dcerou – ničím víc a ničím méně. A právě teď nebyla ani více, ani méně oprávněna hovořit za obyvatele Hvězdy, než kdokoli jiný. A proto to je ona, kdo bude muset jednat.

Její nejistota se změnila v jistotu. „Horku, vůbec mě nezajímají cíle těch zatracených příšer z minulosti. Zajímají mě jen mí vlastní lidé – Farr, má rodina a ostatní Lidské bytosti. Nemám v úmyslu je obětovat kvůli nějakému starověkému konfliktu. Rozhodně ne, pokud budu mít šanci situaci změnit.“

Karen Macrae znovu otevřela široká, deformovaná ústa. Když promluvila, Dura si povšimla, že hrubé sestavené rty se nepohybují v souladu s tím, co říkala.

Uvnitř našeho virtuálního světa se čas táhne. Ale přesto se blíží konec. Poruchy nás zničí. Někteří už ztrácejí soudržnost.

Zastav let. Uvědomili jsme si, že ještě nechceme zemřít.

Dura zavřela oči a otřásla se. Kolonisté jsou bezmocní, takže sem přivedli hvězdné lidi – přivedli sem ji – aby zachránila jejich svět.

Pohlédla na Horka, který se šklebil a pohazoval hlavou jako nějaké splašené zvíře. „Výborně, protiproudáku. Zdá se, že jsem

přehlasován a ne poprvé – ale to mě obvykle nezastaví. My jsme také lidé, ať už jsme jakéhokoli původu, a musíme konat a ne pokorně zemřít jako pěšáci v něčí válce! Tak to udělej!“ zařval.

Hlasitě vykřikla. Cítila se podivně otupěle. Zatáhla za páky, jak nejsilněji dokázala.

Ze základny hvězdné mapy vyšlehl rudý oheň.

Vzduchem pronikalo modré světlo Xeelee. Kolem Addy se hnaly útržky roztržštěných vírových linií. Snažil se nevnímat bolest zad a nohou, zuřivě se vlnil a divoce kličkoval Vzduchem, aby se vyhnul vražednému krupobití. Ale ani vlnění nebylo snadné. Síla a směr Magnetopole se nevyzpytatelně měnily a on musel být připraven na novou orientaci, aby mohl proklouznout mezi fragmenty vírových linií, které znamenaly smrt.

Dorazil do volnějšího prostoru. Prudce se otočil – záda a nohy zaprotestovaly – a zastavil se. Ohlédl se k městu, které se nyní rýsovalo ve vzdálenosti asi tisíce výšek člověka. Velký dřevěný rám se viditelně nakláněl přes Magnetopole, které jej již nepodpíralo. Plášť ještě pořád vřel aktivitou a z proražených otvorů stále unikali uprchlíci. Addovi to připomínalo rozklad, hejno hmyzu, které se hemží na tváři umírajícího.

Po Farrovi nebylo ani stopy.

Stařec pohlédl k horní části Dolní Čtvrti, kde se nacházela nemocnice. Spatřil v rozšířeném otvoru v Plášti pohyb, ale chlapce rozeznat nedokázal. *Sakra, sakra...* Neměl ho nechat jít samotného. Měl ho za ruku odtáhnout od města, od té zatracené nemocnice, dokud by mu nedošly síly nebo se město nerozpadlo.

Sakra, už jsem starej. Už toho viděl dost a měl všeho až po krk. Nyní si chtěl už jen odpočinout.

No, zdálo se, že ještě něco bude muset vykonat. Potřásl hlavou a rozvlnil se zpět ke sténajícímu městu.

V Nemocnici obecného blaha nepřestávali transportovat pacienty k východu. Odněkud z hloubi města se ozvala další vzdálená exploze. K Addově údivu dobrovolníci ani nezvedli hlavu od práce.

Stařec měl sto chutí zařvat na ně, udeřit je do tváře a přinutit tyhle odvážné pitomce, aby přijali realitu, která se kolem nich odehrávala.

K otvoru se už žádná auta nevracela. Nicméně nějaký dobrovolník táhl k díře v Plášti bezmocný balík, u kterého nebylo možné rozeznat věk ani pohlaví. Zdravotník přešel za pacienta, oběma rukama jej popadl za obvazy, začal se vlnit vzad a pozpátku táhl zraněného z rozpadajícího se města. Dobrovolník byl nahý mladík s komplikovanými kresbami na kůži. Zjevně patřil k akrobatům, kteří se dnes měli zúčastnit velkolepých Her. Namísto toho byl tady – tělo ušpiněné hnisem – a snažil se z umírajícího města vytáhnout napůl mrtvého člověka. Adda zíral na chlapcův obličej a pokoušel si představit, jak se asi mladý akrobat cítí, když se mu zhroutily všechny naděje i celý život. Ale v mladé vyčerpané tváři našel pouze zmatek a jakési odhodlání.

„Addo!“

Tohle je Farrův hlas, uvědomil si stařík. Zamrkal, aby si pročistil zdravý oční pohárek, a zahleděl se do šera nemocnice.

„Addo – musíš mi pomoci...“

Támhle. Mladík se v zadní části ošetrovny vznášel nad dalším pacientem. Mohutná postava byla zavinutá do kokonu. Adda si s úlevou všiml, že chlapec je nezraněn. Začal si razit cestu davem. Obrovskému pacientovi z ob vazů čouhala jen ohromná, pochroumaná ruka a kus ramene o velikosti Addovy dlaně. Na viditelných místech chyběla kůže.

Stařec potlačil zachvění a pohlédl do Farrovy smutkem stažené tváře. V očních pohárcích se mu zračila únava a vzdušné póry na tvářích měl roztažené jako krátery.

„Jsem rád, že ses vrátil.“

„Chlapče, jseš zatracenej blázen. Chci, abys to věděl, pro případ, že nebudu mít příležitost říct ti to později.“

„Ale já jsem se musel vrátit. Slyšel jsem Bzyův hlas. Musel jsem...“

Uvnitř kokonu se cosi pohnulo – snad hlava – štěrbínou v látce se objevil prst, podobný pařátu, a uzavřel otvor těsněji. Raněný se zjevně za svůj vzhled styděl.

„Tohle je *Bzya*?“

„Museli ho vytáhnout z Podobalu. Měl na kahánku – Addo, musel opustit zvon. Přitáhl s sebou Hosche, ale ten už byl mrtvý.“ Chlapec si tiskl dlaně k sobě a shlížel na raněného přítele. „Měli bychom ho odsud dostat. Odtáhneme ho z města.“

„Ale...“

Ozvala se další tupá rána. Zdálo se, že se otrásl i Vzduch a strop ošetřovny poklesl. Dřevo zapraskalo a část stropu o průměru výšky člověka se propadla. Všude pršely ostré třísky. Tentokrát pacienti i dobrovolníci zareagovali. Vzduchem se nesla směsice výkřiků a zmatených příkazů. Pacienti si holýma nebo zafačovanými rukama chránili tvář.

„Dobrá,“ přikývl Adda. „Popadni ho za hlavu, já ho budu zezadu tlačit. Sakra, hni sebou...“

Vlekli tělo pod roztržštěným stropem a prodírali se k východu z ošetřovny. Ve zmatku kopali do údů a hlav nešťastných pacientů.

Deni nikde nezahlédl.

Zdálo se, že jim potrvá věčnost, než se dostanou k ústí otvoru, který vedl ven z ošetřovny. Vystrčili Bzyu do volného prostoru a ten se v kokonu bezmocně převracel ve Vzduchu. Adda s Farrem se hrabali za ním. Mladík se pokoušel uchopit kokon u Bzyovy hlavy, ale stařík ho zarazil. Natočil rybáře podélně.

„Potáhneme ho takhle,“ prohlásil. „Popadni ho. Oba se budeme vlnit pozpátku...“

Farr Addovu myšlenku rychle pochopil a přikývl. Sevřel látku kokonu a vzápětí se oba sladěným pohybem vlnili pozpátku Vzduchem a mohutný kokon táhli za sebou.

Obrovské město, které se nad nimi rýsovalo, se znovu viditelně otrásl a tentokrát se z hlubin stavby ozvalo příšerné skřípění. Adda si představil, jak se mohutné jadřákové nosníky, kosti téhle obří mršiny, krotí a jeden po druhém praskají. Po celém Plášti se nesly zvuky tříštícího se dřeva. Na dřevěném povrchu se objevily obrovské rovné zářezy, jako by se Plášť pokoušel stočit do klubíčka.

Adda bez ohledu na bolest nohou, zad a prstů rukou, které se jakoby změnilly v pařáty, zoufale vykopl do hustého Vzduchu. Kolem nich se stále hnaly útržky vírových linií v podobě prstenců a jiných fantastických tvarů.

Náhle se Bzyovo tělo zazmítalo. Rybářovy silné nohy narazily starci do hrudi, což způsobilo, že Adda kokon pustil. Při téhle poslední ráně stařec uslyšel z kokonu zasténání.

Stařík se ve Vzduchu zastavil, zašmátral po hladké a drahé látce kokonu a pokusil se ji znovu pevně uchopit.

Farr se přestal vlnit. Vznášel se ve Vzduchu, upustil kokon a zůstal zírat na město.

„Při krvi Xeelee, chlapče...“

„Koukej.“ Farr ukázal na vstup do nemocnice. „Myslím, že je to Deni.“

Adda si vytřel špínu ze zdravého oka a zadíval se na postavy v nákladovém otvoru. Obklopené obrovským dřevěným panoramatem Pláště vypadaly jako trpaslíci. Ano, byla tam Deni Maxx. Malá lékařka, vždy schopná a energická, se pokoušela zachránit dalšího pacienta.

Z nitra města se ozval nový zvuk – téměř úlevný povzdech, který začal rychle sílit. Plášť se rozpadl na obrovské kusy dřeva a odhalil kostru jadřákových trámů, které vypadaly jako kosti, trčící z protržené kůže. A přímo před Addovým zrakem se matně zářící nosníky začaly ohýbat a lámat.

Stařec popadl kokon a prudce vykopl do Vzduchu. Ruce mu po hladkém povrchu sklouzly a mohutné Bzyovo tělo se sotva pohnulo. Ale Adda sevřel kokon ještě jednou a zkusil se dát znovu do pohybu. Farr se k němu vzápětí přidal a oba se zuřivě začali pozpátku vlnit od města.

Město, na jehož povrchu zely obrovské trhliny, se začalo pod maskou kotevních pásů hroutit a naklánět směrem k nim. Jadřáková konstrukce teď vykazovala stejnou pevnost, jako by byla postavena z měkké vepřovice. Všude pršely dřevěné štěpiny, které odlétaly z praskajícího Pláště.

„Deni!“ zaječel Farr.

V chaosu, který panoval v hroutícím se nákladovém prostoru, spatřil Adda, že lékařka dál pokračuje v práci. Jen krátce pohlédla na zdeformovaný Plášť nad sebou a pak se opět obrátila k pacientům.

Otvor do ošetrovny se zaklapl jako tlama.

Stařík zahlédl, jak Deni v posledním okamžiku zvedla paži proti obrovským čelistem ze dřeva a jadřáku, které se na ni řítily, jako by se konečně pokusila o vlastní záchranu. Roztříštěné okraje dřeva se sevřely jako zubatá past a rozervaly ji. Z poničeného povrchu města se rozletělo mračno dřevěných úlomků a prachu a zakrylo Addovi výhled.

Farr cosi nesrozumitelně zaječel, ale nepřestal se vlnit a táhnout kokon s Bzyou.

„Klidně ječ!“ překřičel stařec rachot hroutícího se města. *„Řvi a breč, jak je libo! Ale nepřestávej se, sakra, vlnit!“*

Hork přitiskl tvář k oknu a sledoval tiché fantaskní představení.

„To je výtrysk pšouků,“ vyhrkl udiveně a pak se rozesmál. „Stěží tomu mohu uvěřit. Výtrysk pšouků ze Severního pólu Hvězdy!“

Dura svírala řídicí páky ze všech sil. Páky příjemně hřály a zdálo se, že jí skvěle padnou do dlaní. Měla pocit, jako by byla lapena uvnitř své hlavy jako nějaký bezmocný pozorovatel vlastních činů. Pokoušela si představit, co se asi děje v Obalu, pokud ta kulovitá mapa skutečně představuje Hvězdu.

Hork se odvinil k průhledné stěně a pozoroval vzdálenou bitvu. Po chvíli se otočil a zakřičel na Duru: „Myslím, že to stačí... Můžeš toho nechat.“

Dura zírala na své ruce. Prsty se nechtěly narovnat. Musela se soustředit a důrazně jim přikázat, aby se uvolnily.

Páky pomalu sklouzly zpět do klidových poloh.

Linie, která na hvězdné mapě znázorňovala propojení, zprůsvitněla jako jemné chmýří a pak zmizela docela. Mapa se zhroutila do sebe a zmizela.

„Je konec? Už nemíříme na Prstenec?“

Hork se pozpátku převlnil přes ohromnou místnost. Začal střelkou na křesle otáčet tam a zpět a střídavě sledoval zaoblení Hvězdy a pole hvězd a pokoušel se určit, jakou změnu Dura provedla.

Ta se v křesle opřela a pozorovala, jak na nebi vybuchují hvězdy.

„Neotočili jsme Hvězdu kolem osy, pokud ti jde o tohle,“ prohlásil Hork. „Ale změnili jsme její dráhu. Aspoň si to myslím...“

Prstenec se přesunul ze středu téhle stěny.“ Ukázal prstem. „Stále k té bitvě míříme, ale Hvězdu jsme odchýlili a tak Prstenec mineme.“

Dura se zamračila. Stále ji sužoval pocit odosobnění a vlastní nedůležitosti. „Myslíš, že to bude stačit?“ zeptala se váhavě.

„Aby to Xeelee zabránilo zničit nás?“ Pokrčil rameny. „Tak to nevím, Duro. Ale udělali jsme, co bylo v našich silách.“

Dura pohlédla na Horka a v jeho široké tváři spatřila stejný zmatek a bezmocnost, jaké pociťovala sama.

Napřáhl ruku. „Pojď. Myslím, že si po takových impozantních činech zasloužíme trochu odpočinku. Vrátime se do naší dřevěné lodi. Najíme se a pokusíme se na chvíli si zdřímnout.“

Dovolila mu, aby ji vytáhl z křesla. Ruku v ruce se odvinili zpět do vnitřního čtyřstěnu.

Když do něj pronikli, Dura zamířila k otevřenému průlezu do »Prasete«, ale Hork ji zadržel. „Duro, počkej. Koukni se na tohle.“

Otočila se. Hork ukazoval na mapu na vnitřní stěně čtyřstěnu – na tu mapu Hvězdy, na které předtím studovali trasy červích děr. Jedna z cest, ta, která se klikatila z Jádra Hvězdy ke Kůře na Severním pólu, zřetelně blikala.

Hork zvolna přikývl. „Myslím, že chápu. Takhle bylo vytvořeno propojení s Hvězdou.“ Sledoval prsty červí díru. „Vidíš? Když jsi potáhla za ty páky, Duro, zjevně se otevřela tahle červí díra. Získala hmotu z nitra Hvězdy a přenesla ji do Kůry. Při nižším tlaku materiál z Jádra okamžitě explodoval a uvolnilo se nesmírné množství energie.“

Duru zaplavil zvláštní pocit.

Zdálo se jí, že vidí Horka na vzdáleném konci dlouhého temného koridoru.

„U Severního pólu se musí nacházet obrovské motory k využití této energie – *skokové pohony*, které pohánějí samotnou Hvězdu a o nichž hovořila Karen Macrae.“ Nepřítomně se zahleděl do dálky. „Duro, jednoho dne musíme tyhle stroje ovládnout. Zajímalo by mě, jak se Kolonisté tvářili, když ta červí díra začala chrlít...“

Dura měla náhle pocit, že Horkovi se z tváří vytratila barva, dokonce i bledá mapa na stěně tetraedru zhnědla. Dura na jazyku ucítila podivnou, slabou pachut'.

Jsem unavená, uvědomila si. Na plány a sny bude v budoucnu času dost. Ale nyní toužila jen po relativním bezpečí »Prasete«, po jídle a spánku.

Když dorazila ke vstupu do lodi, přivítal ji hutný, nasládlý pach vzdušných prasat.

Adda se dotkl Farrovy ruky. „Počkej. Tady se zastavíme. Už jsme dost daleko.“

Chlapec se zatvářil zmateně. Ještě chvílku se automaticky vlnil a pak nejistě přestal kopat. Pustil kokon a shlédl si na ruce, zkroucené do ztuhlých pařátů.

Stařík visel ve Vzduchu a nechával se unášet od kokonu. Poprvé od začátku katastrofy se podvolil únavě. Magnetopole ho podpíralo, ale stařec cítil, jak se ještě pořád otřásá. Uvědomil si, že bolest v nohou, pažích, zádech a prstech není způsobena jen obyčejnou únavou a vyčerpáním, a že se mění ve skutečnou agónii. Nadmul hrud', zhluboka nasál vlhký polární Vzduch a cítil, jak ho tato hutná látka pálí v plicích a kapilárách. Vzpomněl si na naléhavé varování ubohé Deni Maxx, že po srážce se vzdušnou bachyní jeho tělo už nikdy nezíská původní pneumatickou výkonnost. No, zdá se, že dnes tuhle diagnózu testuje až na doraz.

V dálce se rýsovalo potlučené dřevěné město, které se nyní zdálo tak malé, že se málem dalo zakrýt dlaní. Ze základny se jako kopí nořil do Podobalu dlouhý, elegantní Trn. Kolem horní části města se rozptylovalo mračno trosek a uprchlíků.

Hvězdozorci Xeelee se stále šinuly Obalem. Obyčejná vírová vlákna se kolem nich hnala ve vražedném úprku.

Adda cítil, jak se mu zavírají oči. Starcova mysl, zkalená únavou a bolestí, se odpoutala od okolního světa. Tohle byla nejhorší součást stárnutí: pomalé, plíživé ochabování těla, které jej postupně oddělovalo od světa a ostatních lidí a zatlačovalo stále více do maličkého, klaustrofobického vesmíru vlastní slabosti. Dokonce i teď, když Obal zažíval svou největší krizi...

No, pomyslela si malá, mrzutá část jeho mysli, alespoň už víc nezestárnu, abych zjistil, o kolik horší to ještě může být.

„Addo.“ Ve Farrově hlase zněla spíše zvědavost než strach. „Koukni se na město.“

Stařík pohlédl na chlapce a pak otočil rozbolavělý krk ke vzdálené scénérii Parzu.

Město se již odchýlilo od původní polohy nad pólem Magnetopole a při své cestě Vzduchem se naklánělo a pomalu otáčelo. Nyní jeho pohyb začal nabírat rychlost a Parz se se svým drahocenným lidským nákladem zhoupł Vzduchem jako spinový pavouk. Jak podivně graciézní, pomyslel si Adda, skoro jako nějaký gigantický balet. Pak k němu přes celou tu vzdálenost dolehl praskot, ostrý zvuk nepříjemně připomínající praskot lámaných kostí. Ze spojnice města s Trnem explodovaly úlomky dřeva – i na tuhle vzdálenost byly zřetelně viditelné třísky o velikosti vzdušných aut.

Trn se odlomil.

Dřevěný sloup zůstal ponořen do hlubin pólu Magnetopole jako obrovský, otlučený kmen stromu. Trn zjevně z velké části zajišťoval ukotvení města v Magnetopoli, protože nyní se hranatá horní část Parzu, z jejížž bran se stále linulo zelené světlo dřevěných svítlen, překulila v groteskní parodii kutálející se hlavy.

Takový nápor nemohla konstrukce dlouho vydržet.

Zmatné jádrákové kotevní pásy se ohnuly a praskly. Obrovské kusy jádráku se rozletěly do všech stran. Průhledná stavba, která tvořila Stadion, vybuchla jako bublina, celý areál Paláce s miniaturními lesy a výstavnými budovami, které připomínaly barevné hračky, sklouzl z horní základny města do Vzduchu a odhalil holý, dřevěný povrch.

Město se rozlomilo jako kus zetlelého dřeva.

Konstrukce se téměř úhledně rozštípla po délce, kolem centrálního koridoru Pall Mall. Z obnažených ulic, obchodů a domů vyhřezla do Vzduchu vzdušná auta a lidé. Tržiště puklo jako vejce spinového pavouka a zevnitř bylo vymrštno obrovské popravčí kolo.

Vzduchem se nesly zvuky praskajícího dřeva a sténání jádráku; obojí milosrdně přehlušilo křik lidí.

Adda se pokusil představit si hrůzu těchto usedlých občanů. Někteří z nich se pravděpodobně nikdy předtím neodvážili

proniknout za hranice Pláště. A teď byli vrženi do Vzduchu a bezmocně se vznášeli v mračnech bezcenného majetku, který si většina z nich při evakuaci vzala s sebou.

V témže okamžiku se zhroutil i zbytek konstrukce Parzu. Město ztratilo tvar a od místa, kde se od něj oddělil Trn, se Vzduchem neslo mračno, které se skládalo z úlomků dřeva, kusů jádřáku a lidí, zápolících o holý život.

Stařík zavřel oči. V tomhle ohromném představení smrtí byla jistá vznešenost, téměř půvab. Tento vzdor vůči konání Xeelee byl svým způsobem velkolepý.

„Addo.“ Farr jej zatahal za paži a ukázal do dálky.

Stařec sledoval směr chlapcovy napřažené ruky. Zpočátku neviděl nic – pouze křiklavě rudou záři kolem severního horizontu a chaos potrhaných vírových linií v zažloutlém Vzduchu...

Pak si uvědomil, že ho chlapec upozorňuje právě na to, že ve Vzduchu cosi *chybí*.

Paprsky hvězdoborců zmizely.

Adda ucítil, jak se mu ze srdce zvedla obrovská tíha. Třeba to někdo z nás přežije, pomyslel si.

Ale tuhle naději zahnal další poryv útržků vírových linií. Stařec ze všech sil stiskl chlapcovu ruku. Pak znovu sevřel Bzyův kokon a zahleděl se do tváře nadcházející bouře.

Přechodové rozhraní se rozzářilo.

Z hlubokého, nerušeného spánku probudily Borze výkřiky. Protáhl se a zamračeně se rozhlédl, aby zjistil příčinu potíží, které se zjevně blížily. Sáh k opasku, vytáhl vzdušný klobouk a nasadil si jej na hlavu. Ve skutečnosti klobouk samozřejmě nepotřeboval, ale domníval se, že mu dodává trochu více autority před zlodějskými protiproudáckými mrchožrouty, kteří se kolem potloukali a...

Přechodové rozhraní zářilo. Hrany trojúhelníkových stěn plály tak jasnou modří vírových linií, že byl nucen přimhouřit oči. Zdálo se, že samotné plochy pokrývá jemná, zlatavá kůže světla, ve které se odráží žlutý svit Obalu, vírové linie i jeho vlastní mohutné tělo.

V Borzovi se probudila hluboce zakořeněná, pověřčivá bázeň.

Po prasatech, která byla ve čtyřstěnu ustájena, nebylo ani památky. Různé věci – šaty, nástroje i zbraně – které byly ke vzpěrám čtyřstěnu připevněny kousky provazu, se nyní převalovaly ve Vzduchu. Kolem obličeje mu přeletěl provázek. Chňapl po něm a položil si jej na dlaň. Provaz byl sežehnutý.

Lidé, děti i dospělí, se s křikem v panice vlnili od přechodového rozhraní. Borz a ještě dva tři dospělí zůstali na svých místech.

Přechodové rozhraní už celé generace od ukončení Bitvy o Jádru nefungovalo. To věděli všichni. Ale nyní zjevně fungovat začalo. Proč? A – Borz si olízl horké, vyschlé rty a ucítil, jak se mu rozšiřují póry na tváři – co by z rozhraní mohlo vyjít?

Světlo, které pokrývalo stěny tetraedru, pomalu pohaslo. Stěny znovu zprůsvitněly. Zář, která se linula z rámu, vybledla a rám nabyl původní černé barvy.

Přechodové rozhraní opět zmrtnělo. Znovu to byl jen rám, který se vznášel ve Vzduchu. Borz ucítil zvláštní, neočekávané bodnutí lítosti. Uvědomil si, že tohle světlo a tyhle barvy už nikdy nespátří.

Prasata z nitra rámu zmizela. Ale nahradilo je cosi jiného – nějaký artefakt, nemotorný dřevěný válec o třech výškách člověka. Do válce byly vsazeny plochy průhledného dřeva a samotný válec obepínaly pásy z jakéhosi matně reflexního materiálu.

V horní části válce se otevřel poklop. Z otvoru vystrčil hlavu muž – *normální, obyčejný člověk*. Tvář měl pokrytou výstředním voussem.

Muž se na Borze široce usmál. „To je úleva,“ prohlásil. „Už jsme trochu čerstvého Vzduchu potřebovali.“ Pohlédl do válce. „Vidíš, Duro, věděl jsem, že nás Karen Macrae dostane domů.“

„Hej.“ Borz vykopl tlustýma nohama a přivlnil se na úroveň muže ve válci. „Hej, ty. Kde jsou naše prasata?“

„Prasata?“ Muž se zatvářil zmateně. Pak se rozhlédl po ztemnělém rozhraní. „Aha. Už chápu. Vy jste v téhle bráně drželi svá prasata, že?“

„Kde jsou?“

Muž se zatvářil pobaveně, ale pak zvažněl. „Obávám se, že velmi daleko odsud,“ odvětil soucitně. Začichal a rozhlédl se. Pak na Borze vrhl zvědavý pohled. „Pověz,“ prohlásil autoritativně, „kterým směrem leží Jih?“

Toba Mixxax vystrčil ze vzdušného auta okrouhlou, bledou tvář. „Zdá se, že se Mur s Leou opět hádají.“

Nikdo si jeho příjezdu nevšiml. Dura připevňovala provazy na sekci, ze které se odloupl Plášť. Na chvíli přestala pracovat. Paže i prsty měla celé rozbolavělé. Dokonce i zde, na vnějším okraji rozptýleného mračna trosek, které označovalo polohu zničeného města, byly horko a hluk nesnesitelné a práce dlouhá, namáhavá a nebezpečná. Když se nyní zaposlouchala, uslyšela vzrušené hlasy Mura a Lei. Pocítila bodnutí ostnu podrážděnosti – jak dlouho tyhle dva ještě bude muset vodit za ručičku, než se naučí spolupracovat jako dospělí lidé?

Ale když pohlédla do Tobovy nejisté, oválné tváře – s póry rozšířenými horkem – podráždění zmizelo stejně rychle jako se objevilo. Protáhla si záda a usmála se. „Ráda tě vidím, farmáři.“

Toba se chabě pousmál. „Duro, vypadáš unaveně... Myslím, že jsme všichni vyčerpaní. Nicméně,“ prohlásil trochu stroze, „už nejsem farmářem.“

„Ale zase budeš,“ opáčila Dura a přivlnila se k němu. „Tobo, je mi to líto.“

Zatímco se pokoušela rozcvičit ztuhlá záda, rozhlížela se po nebi. Vírové linie se znovu zformovaly a nyní křížovaly oblohu ve svých obvyklých hexagonálních šicích. Magnetopole se stabilizovalo a vysílalo vzduchem pevnou síť toku – zase bylo možné vlnit se a také opravovat zdevastované město.

Pozorovala linie a skrze prsty zkoumala jejich rozestupy. Pomalé pulzování vírových linií ji napovědělo, že již brzy nadejde čas Horkova obřadu Kola, který se má konat v srdci zničeného města.

„Co nového na farmě?“ zeptala se opatrně. „Je Ito...“

„Snažíme se farmu uvést do původního stavu,“ prohlásil Toba. „Jde to pomalu. Ito to snáší... dobře. Je velmi tichá.“ Chvilku pohyboval malými, téměř komickými ústy, jako by mu činilo potíže vyjádřit své pocity. „Víš, Farr je tam s ní. A taky pár Crisových přátel, surfařů. Cris je mrtev. Ale myslím, že se Ito cítí ve společnosti mladých lidí dobře.“

Dura se dotkla Tobovy paže. „To je v pořádku. Nemusíš pokračovat. Raději bys mi měl pomoci usmířit Leu a Mura...“

Toba vylezl z auta.

Vyrazili spolu troskami města. Z Parzu zbylo mračno kusů Pláště a zkroucených jadřákových nosníků, mezi nimiž se vznášely všemožné drobnosti, které lidé ztratili nebo vyhodili. Uprostřed mračna spatřila popravčí kolo, které pocházelo ze starého Tržiště. Z tohoto výhodného místa – nedaleko okraje mračna – dokázala Dura dokonce i rozeznat šaty, hračky, svítky, kokony i nádoby, které pocházely z tisíců zničených bytů. I těchto pár částí města, které přežily poslední Poruchu, se pomalu hroutilo – přestože se Xeelee stáhli již před několika týdny. Nezúčastněnému pozorovateli by tohle lidské hemžení v troskách mohlo připomínat pijavice a mrchožrouty, kteří uspišují likvidaci nějaké ohromné, rozkládající se mrtvolky, která se vznáší v hutném Vzduchu Pólu, pomyslela si Dura. Mnozí dřívější obyvatelé města, kteří uprchli před pohromou, se do Parzu vrátili, aby pátrali po svém majetku a pomohli s rekonstrukcí města. Pravda, došlo k nějakému rabování – a vrátilo se příliš mnoho lidí s úmyslem propátrat trosky města, kterému potrvá mnoho let, než bude obnoveno v původní podobě.

Ale Hork vydal mimořádné nařízení, které zabraňovalo masovému návratu. Mnoho bývalých obyvatel se rozptýlilo na farmy provincie – a zůstalo tam pracovat – což zmenšilo obavy z hladomoru. Týmy dělníků se pustily do obnovy dřevěné metropole. Byla nalezena dynamo, která odolala katastrofě. Dělníci vyčistili obrovské stroje, které kdysi napájely kotevní pásy. Nyní se dynamo vznášela ve volném prostoru. Jejich mohutná jadřáková těla odrážela matné, rudé světlo Kvantového moře, jako by to byla ohromná, chráněná zvířata.

Stále se to ještě může zvrtnout, pomyslela si Dura s nepříjemným zamrazením. Křehká společenská struktura, která zde zůstala po Poruše, způsobené Xeelee, se mohla kdykoli rozpadnout – rozložit do sebevražedných konfliktů o zásoby, které se kvapem zmenšovaly, o kdysi drahocenné zboží ze starého Parzu, které se díky katastrofě stalo levným brakem.

Ale teď ještě ne. Zdálo se, že nyní jsou téměř všichni lidé ochotni spolupracovat na obnově města. Nastal čas naděje a obrody.

Dura vítala bolesti svalů a ztuhlých zad. Byly důkazem tvrdé práce, která zahrnovala její maličkost do všeobecného úsilí o rekonstrukci, která v celém Obalu probíhala. Ucítila v srdci vlnu optimismu a energie. Měla pocit, že nadcházející dny budou patřit k nejšťastnějším v jejím životě.

V uvolněném prostoru asi deset výšek člověka od auta Lidská bytost Mur ukazoval Lei – pohledné dívce, která kdysi patřila k surfařům – jak ze zkroucené stromové kůry vyrobit síť. Oba obklopovalo mračno napůl dokončených provazů a částí sítě. Kolem nich dováděl malý, nahý Jai, který se konečně opět shledal s otcem. Hrál si s kousky provazu a Vzduchem se rozléhal jeho zurčivý smích. Lea mávala Murovi před obličejem kusem provazu. „Ano, ale nechápu, proč to mám dělat znovu.“

Murovi přeskakoval hlas vztekem jako chlapci v pubertě. Ve srovnání s tou dívkou z města vypadá stále strašně hubený, pomyslela si Dura. „Protože je to špatně,“ vykřikl zlostně. „Udělala jsi to špatně. Tak znovu! A já...“

„A já zas nechápu, proč bych si od takových, jako jsi ty, měla takovéhle kecy nechat líbit, ty protiproudáku.“

Toba položil dívce ruce na ramena. „Leo, Leo. Takhle bys s našimi přáteli mluvit neměla.“

„Přáteli?“ Dívka vychrlila působivou litanii nadávek. Toba zbledl a zděšeně se od dívky odtáhl.

Dura uchopila provaz, který dívka vztekle odhodila. „Třeba ti to Mur správně nevysvětlil,“ poznamenala klidně. „Musíš provaz dvakrát překroutit, aby získal větší pevnost.“ Mocně šklubla za konce provazu, aby předvedla, jak je pevný.

„Ale způsob, jakým se mnou mluví –“

„Tohle zkroucení je skvělé.“ Pohlédla na Leu. „To jsi dělala ty?“

„Ano, ale –“

Dura se usmála. „Lidským bytostem trvá léta, než nabudou takové zručnosti, a ty už teď jsi skoro mistr.“

Lea, kterou chvála zmátla, se viditelně snažila zůstat našťvaná. Prudce si odhodila z čela umně nabarvené vlasy.

Dura jí podala provaz. „S trochou Murovy pomoci dosáhneš takových výsledků, že k tobě půjdu do učení. Dáme si pauzu, Tobo. Ráda bych se podívala, jak se daří Addovi.“

Když se vlnili pryč, Dura se nenápadně ohlédla a spatřila, jak se k sobě Mur a Lea ostražitě přibližují a pouštějí se znovu do práce.

Byla na sebe docela pyšná, že tak úspěšně zažehnala tuhle malou rozmíšku. A v hloubi duše ji hrála skutečnost, že se Lidské bytosti dokázaly lépe přizpůsobit situaci, která u Pólu panovala, než někteří původní obyvatelé Parzu. Dura očekávala, že Lidské bytosti budou zděšené a zklamané, když po dlouhé, únavné cestě oblohou k Pólu nenajdou nic víc než jen rozptýlené mračno trosek. Vlastně zareagovaly daleko vyrovnaněji, než Dura čekala... zvláště pak, když se znovu shledaly se svými dětmi. Lidské bytosti prostě nevěděly, co zde mají očekávat. Nedokázaly si Parz v jeho největší slávě představit o nic víc, než to dokázala ona předtím, než ji sem Toba poprvé přivezl. Pro tuhle malou tlupu Lidských bytostí bylo dostatečným divem tohle nesmírné množství lidí, obrovské, tajuplné stroje a drahocenné artefakty roztroušené téměř nedbale ve Vzduchu.

Jedna oblast nepravidelného, expandujícího mračna byla neoficiálně ohrazena a sloužila jako nemocnice. Dura s Tobou se prodírali mračnem trosek, dokud nedorazili k řadám pacientů, kteří se pohodlně vznášeli ve Vzduchu, vzájemně volně spojeni kusy provazu. Dura na pacienty vrhla letmý, rozpačitý pohled. Mnoho lidí bylo během Poruchy tak zmrzačeno, že už nikdy nebudou úplně v pořádku, ale přesto jim byla poskytována veškerá možná péče. Obvazy a dlahy byly čisté a neporušené. Štěstím v neštěstí bylo, že zkáza Parzu proběhla v tak ohromném měřítku a menší, pevné předměty, jakými byly třeba lékařské nástroje, prostě odletěly do Vzduchu a zůstaly nepoškozené.

Když se blížili do středu improvizované nemocnice, objevil se Muub, bývalý dvorní lékař, a přivítal se s nimi. Muub se zbavil nepraktického, honosného oděvu a nahradil jej čímisi, co připomínalo rybářskou halenu s mnoha kapsami. Holá hlava se mu leskla a na tváři měl široký, přívětivý úsměv, který v Duře vyvolával pocit, že takhle šťastného a uvolněného lékaře ještě nikdy neviděla.

Muub je zavedl k Addovi. Starý protiproudčák zasmušile dohlížel na nadměrně veliký, uzavřený kokon. Dura věděla, že uvnitř kokonu je Bzya, těžce poraněný rybář, který ze zmračených úst stále ještě nedokázal vypravit o mnoho více než jen nesrozumitelný ryk. Bzya zjevně spal. Ale zdálo se, že Adda je ochoten strávit s přítelem většinu svého času, dávat na něj pozor, v případě potřeby jej obskakovat jako nějaká nemotorná zdravotní sestra a pomáhat Bzyově ženě Jool a dceři Shar, která se vrátila ze stropní farmy, o něj pečovat.

Sařík Duru objal a pak se začal zajímat, co dělá zbytek Lidských bytostí. Pověděla mu o Murovi a Lei a Muub dodal: „Nějaké třetí plochy tady jsou, ale vaši protiproudčáci s občany Parzu dobře spolupracují. Souhlasíš, Addo?“

„Možná ano a možná ne. Možná jsme sem zapadlí až příliš dobře,“ zavrčel s obvyklým mrzoutským úšklebkem.

Dura se usmála. „Jsi příliš cynický, drahý Addo. Lidské bytosti nikdo nenutil, aby sem přišly a pomáhaly lidem z města vyhrabat se z tohoto nepořádku.“

„Ale jsme vděční, že jste tady,“ prohodil Muub velkoryse. „Bez vašich protiproudčáckých svalů bychom toho nezvládli ani polovinu.“

„Jasně. Pokud nebudeme používat naše protiproudčácké svaly, abychom si postavili další krásnou, útulnou klec.“

„Hele, Addo –“ spustila Dura.

„Ale vždyť jste nikdy v kleci nebyli,“ prohodil nervózně Toba Mixxax. „Já tomu nerozumím.“

Muub pozvedl ruce. „Adda má pravdu. A zatímco pracujeme na obnově našeho města, nastal čas zamyslet se nad obnovou našich srdcí. Lidské bytosti žily v kleci, Tobo. Stejně jako my všichni. Žili jsme v kleci ignorance, předsudků a zákazů.“

Dura na něj pozorně pohlédla. „Ty to skutečně připouštíš?“

„Potřebujeme vůbec město?“ zeptal se mrzutě Adda. „Možná nastal čas začít znova a bez města.“

Potrásla hlavou. „Myslím, že s tím nemohu souhlasit. Dnes už ne. Výhody města – stabilita, zdroj vědění, možnost lékařské péče – pomohou nám všem, kdo žijeme v Obalu.“ Zabodla do Muuba upřený pohled. „Že?“

Lékař vážně přikývl. „Nikdy bychom se neměli odvracet od zdroje potravy, kterým je zemědělství. Město se už nesmí stát pevností, ani vězením. Proto plánujeme řadu satelitních komunit, v jejichž středu se bude nacházet město. Neměli bychom věznit většinu lidstva na jednom místě, tak zranitelném jak zvenčí, tak i z našich vlastních srdcí.“

Adda si odfrkl. „Mluvíš o lidské přirozenosti. Co zabrání lidské přirozenosti tvrdit, kde je vězení a kde pevnost?“

„Pouze síla a nepřetržitě úsilí dobrých mužů a žen,“ prohlásil lékař vyrovnaně. „Hork už o tom hovoří. Mluví o novém druhu mocenské struktury – o zastupitelstvu, které by umožnilo všem lidem v Obalu mluvit do běhu věcí.“

„Jak znám Horka,“ prohodila Dura, „moc se mi tomu nechce věřit.“

„Tak se víc snaž,“ vyštěkl Muub. „Hork není žádný sentimentální snílek, Duro. On čelí skutečnostem a působí na ně. Je mu jasné, že bez starodávných moudrostí Lidských bytostí – bez legend, které si tví lidé předávali o Bitvě o Jádru, o možnosti opětovného získání starověkých technologií – by útok Xeelee zničil město a ani bychom nevěděli proč. Naše rasa by nejspíš úplně vyhynula... Vzájemně se potřebujeme. Hork to chápe a chce zajistit, abychom o to, co jsme získali, zase nepřišli. Jeho dnešní litanie je očividným důkazem dobré vůle. Možná bychom mohli sestavit novou, integrovanou koncepci, do které by se vtělily nejlepší prvky všech směrů – filozofie Xeelee, následovníků Kola – a vybudovat novou víru, která by nás vedla...“

Dura se hlasitě rozesmála. „Možná. Ale nejdřív musíme znovu vybudovat město.“

Adda si zamnul nos.

„Asi ano. Ale obávám se, že Farr už tady nebude, aby nám pomohl.“

„Máš pravdu,“ souhlasila Dura. „Vybrali ho, aby se vrátil v novém, vylepšeném »Vzdušném praseti« do Kvantového moře. Má znovu vyhledat Kolonisty. Ale pochopil, že nejdříve musí věnovat trochu času obnově vlastního světa, než se vydá dobývat nové světy...“

„Ten tedy nemá nízké ambice,“ poznamenal Muub s úsměvem. „Mnoho z nás se zajímá o všechno, co jste zjistili o Kolonistech... a obrovských strojích Nebešťanů na Severním pólu. Nevíme, samozřejmě, jak cestovat dál než jen pár desítek metrů od Jižního pólu, nemluvě o přechodu přes Rovník... ale najdeme způsob, jak na to.“

„Proč by měl nějaký způsob vůbec existovat?“ zeptal se cynicky Adda. „Nezapomeň, že tahle Hvězda má velmi nehostinné prostředí. Aspoň tohle nám natloukly do hlavy Poruchy. Nemáme žádnou záruku, že dokážeme dosáhnout větších úspěchů než dosud. Koneckonců podle Nebešťanů jsme měli zemřít zároveň s Hvězdou; neměla nás čekat žádná budoucnost.“

„Možná,“ usmál se lékař. „Ale možná ne. Jen tak hádáš. Co když Nebešťané neměli v úmyslu nás zničit, ani kdyby Hvězda narazila do Prstence? Co když nám Nebešťané nechali nějakou možnost úniku z Hvězdy?“

„Něco jako červí díru na tu planetu –“ vmísila se Dura.

„Nebo loď,“ pokračoval Muub, „vzdušné auto, které by dokázalo cestovat vně Hvězdy.“ Vzhledl s lehce mrzutým výrazem ke Kůře. „Co leží za tímhle stropem, který vymezuje náš svět? Duro, ty jsi viděla záři dalších stovek, milionů hvězd a každá z nich může být útočištěm života, ne třeba lidí jako jsme my, ale nějakých jiných, které vytvořili Nebešťané... A za tím vším pak Nebešťané, kteří stále sledují své vlastní nepochopitelné cíle. Bylo by skvělé to všechno spatřit! Ano, Addo, mnozí jsme zvědaví, co vlastně leží u vzdáleného Pólu...“

I kdyby nám to mělo prozradit jen málo o skutečné historii našeho vesmíru. Jaký je skutečný účel Bolderova prstence? Jaké jsou úmysly Xeelee – kdo je a kde se nachází ten strašný nepřítel, kterého

se tak obávají?“ Zamyšleně se pousmál. „Pravděpodobně zemřu dříve, než se dozvím odpovědi na tyto otázky – a to mě bude docela mrzet...“

V dálce, v odhaleném srdci zničeného města, vzdáleném stovky výšek člověka, začaly vřeštět trubky. To Hork svolával občany. Muub se s přáteli spěšně rozloučil.

Jak se Dura s Addou pokojně vlnili ke středu mračna trosek, vklouzla její ruka do jeho.

„Urazili jsme dlouhou cestu, dcero Loguova,“ prohodil Adda.

Dura na něj mírně podezřívavě pohlédla, ale v jeho výrazu nenašla ani stopu ironie. Zdravým okem jí vracel pohled a tvářil se přívětivě. Na něco takového u něj rozhodně nebyla zvyklá.

Přikývla. „To ano...“ A někteří z nás ještě o trochu delší, pomyslela si. „Jak se má Bzya?“

Stařík nakrčil nos. „Přežívá. Zvyká si na to, jak teď vypadá. Což je samo o sobě velký pokrok. Má Jool a Shar...“

„A tebe,“ prohodila.

Neodpověděl.

„Myslíš, že s nimi zůstaneš?“

Pokrčil rameny. V gestu se objevil náznak staré nevrlosti, ale výraz tváře se nezměnil.

Dura mu stiskla ruku. „Jsem ráda, že jsi našel domov,“ poznamenala.

Jak se blížili ke Kolu uprostřed mračna trosek, opět zaslechli vysoký, jasný hlas lékaře Muuba, který hovořil ke shromážděnému davu.

„...Kult Xeelee, jenž kladl důraz na vyšší cíle, byl pro uzavřenou, řízenou parzskou společnost nevyhovující. Úřady se domnívaly, že město přežije, jen když popře tuto víru – vyhnáním vyznavačů Xeelee a reformou, která vyškrtala skutečné informace o minulosti.

Mýlily se.

Lidská přirozenost se bude rozvíjet i navzdory nejpřísnějším nařízením. Protiproudáci si uchovali starověké znalosti téměř neporušené po celé generace, aniž by používali nějaké záznamy.

Nová víra, jakou je kult Kola, vykvetla na poušti, která zbyla po vyhnání vyznavačů Xeelee.“ Muub zaváhal a Dura, přestože jej nemohla vidět, si představila, jak se mu rozostřil zrak, když se zahleděl do svých vnitřních vizí. „Je zajímavé, že jak mezi vypovězenými Lidskými bytostmi, tak mezi téměř stejně postiženými obyvateli Dolní Čtvrti zde v Parzu, přežila v ústním podání starověká moudrost. Pokud jsme byli skutečně stvořeni hvězdnými inženýry z vysoce inteligentní materie, asi by nás nemělo překvapovat, že naše duševní schopností přetrvaly generace. Vlastně je marnění takového nadání zločinem. Bez malicherných předsudků a pověr toho člověk může na této Hvězdě dosáhnout daleko víc...”

„Ten starý podlézavý prd,“ zabručel Adda.

Dura se zasmála.

„A přál bych si vidět Horkův ksicht, jak tam očumuje a musí to poslouchat...”

„Možná mu křivdíš, Addo.“

„Možná. Ale já jsem u něj nikdy nebyl tak blízko jako ty,“ pronesl pomalu – a jak se Duře zdálo – opatrně.

Znovu na starce ostře pohlédla. Zajímalo by ji, kolik toho ví nebo co jí dokázal vyčíst z výrazu tváře. Pozorně si ji prohlížel, čekal na nějakou její reakci a ve zjizveném obličejí se mu nezračilo zhola nic.

Ale jak měla zareagovat? Co vlastně chtěla?

Od první Poruchy se toho tolik udalo! Ta Porucha jí vzala otce. Několikrát měla dojem, že jí život končí – od okamžiku, kdy v parzském Přístavu nastoupila na palubu »Létajícího prasete« nikdy skutečně nevěřila, že se ještě vrátí do Obalu. Teď jsem prostě vděčná, pomyslela si, že jsem naživu; na tento prostý fakt již nikdy nezapomenu a budu se z něj radovat až do konce života.

A přece...

A přece ji její zážitky změnily. Viděla toho hodně, cestovala dál a vykonala víc než kterýkoli člověk od časů Kolonistů, a to způsobilo, že pro ni bylo nemyslitelné sklouznout zpět do usedlého života obyvatele města a tím méně vrátit se k životu, jaký vedly Lidské bytosti.

Mimovolně si složila ruce na břicho a vzpomněla si na jediný okamžik vášně, který s Horkem prožila, když uvolnila svou silnou potřebu soukromí v době, kdy se domnívala, že hluboko v Podobalu přijde o život. Našla u něj jiskru lidského tepla; a Hork byl zcela jistě chytřejší, než se zpočátku domnívala. Ale v místnosti Nebešťanů nahlédla Horkovi do duše a zalekla se toho, co tam našla – zalekla se vzteku, zoufalství a potřeby něčeho, za co by mělo smysl zemřít.

Hork by pro ni nebyl dobrým partnerem.

„Změnila jsem se, Addo. Já...“

„Ne.“ Potřásl smutně hlavou stařík, který jí ve tváři četl jako v otevřené knize. „Ve skutečnosti ne. Byla jsi sama, než jsme přišli sem. A teď jsi zase sama, že?“

Dura si povzddechla. „Pokud to takhle má být, asi bych se s tím měla vyrovnat,“ poznamenala trochu chraplavě. Otočila se a pohlédla mračnem trosek k polím na stropě provincie. Přestože byla políčka holá, vypadala jaksi podivně svěže. „Možná půjdu tam,“ prohlásila.

Sledoval její pohled. „Co, chceš se stát farmářkou? Pěstovat čvachtu pro masy? Ty?“

Dura se ušklíbla. „Ne. Chtěla bych si tam najít místočko... ostrůvek, kde by v tom všem zmatku panoval nějaký řád.“

Stařec si pohrdavě odfrkl a lehce jí stiskl ruku.

Ostrý, jasný křik trubek svolával občany. Ze všech stran se Vzduchem vlnili lidé a mířili ke Kolu uprostřed mračna. Když tam Dura pohlédla, spatřila mohutnou Horkovu postavu – barevnou skvrnu v nádherném hávu s rukama spočívajícíma na obrovitém kole. Představila si, že slyší jeho hlas recitovat litanii – první legální litanii Kola, seznam všech, kteří zahynuli při poslední Poruše, ať už pocházeli z Parzu, provincie, protiproudu nebo žili na Plášti.

Byla to litanie usmíření a nového zítřka.

Baxter, Stephen (M.) (1957 –)

Přední britský hard-SF autor, narodil se v Liverpoolu, vystudoval matematiku a strojírenství, pracoval jako učitel matematiky a fyziky, později v oboru informačních technologií, spisovatelem z povolání je od roku 1995, nyní žije v Great Missendenu. Debutoval v britském SF magazínu Interzone povídkou *The Xeelee Flower* (1987) a následně ji využil jako základ rozsáhlého projektu tzv. „historie budoucnosti“ lidstva, které při dobývání vesmíru narazí na složité společenství mimozemských ras. Do paralelního vesmíru s neuvěřitelně silnou gravitací zasadil děj románu *Raft* (1991, č. Vor/Laser 2000), kde popsal snahu potomků zde ztroskotané vesmírné lodi uniknout z rychle vyhasínající galaxie. Utajený vědecký pokus o osvobození Země od tyranské okupace mimozemské rasy Qaxů zachycuje s využitím časových posunů román *Timelike Infinity* (1992). V románu *Flux* (1993, č. Proud/Laser 2001) odkrývá členka uměle vytvořené inteligentní rasy obývající neutronovou hvězdu skutečnou úlohu své civilizace v dlouhověčném boji lidstva proti nadřazené rase Xeelee, ve stejném prostředí se mimochodem odehrává rovněž povídka *Hero* (1995, č. Hrdina – Asimov's SF 1/96). Cyklus Xeelee prozatím uzavírá román *Ring* (1994), jehož děj je rozdělen do dvou proudů, v prvním je do vesmíru vyslána flotila lodí s pohonem pomalejším než světlo, v tom druhém je vědomí ženy v podobě umělé inteligence vysláno na průzkum nitra Slunce. Vesmírná flotila použije pro svůj návrat přenos červí dírou, ta jí však zanechá do pět miliónů let vzdálené budoucnosti, kde je jediným žijícím tvorem právě umělé vědomí ženy z nitra Slunce. Kratší práce této série shrnul do sbírky *Vacuum Diagrams: Stories of the Xeelee Sequence* (1997), různorodé povídky zde provázal příběhem pozemského diplomata, jemuž tajemná postava odkrývá svou verzi budoucnosti lidstva. Z českého překladu známe povídky *The Quagma Datum* (1989, č. Zpráva z quagmatu – Ikarie 3/99), *Vacuum Diagrams* (1990, č. Vakuové diagramy – Ikarie 5/94) a *Cilia-of-Gold* (1994, č. Zlatořaska – Nové dobré kusy/Laser 2001). Samostatnou část románové tvorby otevírá román *Anti-Ice*

(1994), v němž britské impérium viktoriánské doby využívá jediný známý zdroj antihmoty k realizaci technických zázraků a zároveň se zamýšlí nad možností zneužít tohoto mocného nástroje k válečným účelům. V rozsáhlém a literárními cenami ověřeném románu *The Time Ships* (1995) se hrdina slavného Stroje času z pera H. G. Wellse rozhodne k návratu mezi Morloky za záchranou dívky Weeny, místo toho však potká zcela jiný druh Morloků, s nimiž cestuje časem až k velkému třesku a ještě dále. V alternativním světě románu *Voyage* (1996) nebyl J. F. Kennedy zabit a díky neustálému rozvoji kosmického programu přistanou Američané na Marsu již v roce 1986. V románu *Titan* (1997) objeví expedice pro výzkum života na bázi čpavku na Saturnově měsíci mnohem více než se původně očekávalo. Do SF série románů pro mládež *The Web* přispěl tituly *GulliverZone* (1997) a *Webcrash* (1998), jejichž děj je zasazen do prostředí celosvětové sítě virtuální reality 21. století. V katastrofickém románu *Moonseed* (1998) je objevena nebezpečná forma měsíčního prachu, která je pravděpodobně pozůstatkem mimozemské technologie. Příběh mamutů bojujících o přežití v drsných podmínkách lidmi opuštěného Marsu budoucnosti popisuje SF trilogie pro mládež *Mammoth: Silverhair* (1999), *Longtusk* (2000) a *Icebones* (2001). Lidstvo je zdánlivě neodvratitelně odsouzeno k brzkému zániku v hard-SF trilogii *Manifold: Time* (2000), *Space* (2000) a *Origin* (2001), jejíž hrdinové odkryjí ve snaze o záchranu celého druhu skrytý důvod existence pozemské civilizace. Realistickou vizi světa budoucnosti odkrývá román *The Light of Other Days* (2000, sp. Arthur C. Clarke), v němž se ve spolupráci s Arturem C. Clarkem zamýšlí nad možností využití uměle vytvořených miniaturních červích děr k záznamu událostí bez omezení v čase a prostoru. Samostatné povídky sebral ve sbírkách *World Lines* (1997) a *Traces* (1998), jmenujme z nich především tituly *War Birds* (1997), *Huddle* (1999), *On the Orion Line* (2000) či *The Gravity Mine* (Asimov's SF 2000). U nás dále známe např. povídky *The Strongest Armour* (Villains!, ed. Mary Gentle & Roz Kaveny 1992, č. Nejlepší zbroj – Ikarie 3/94), *The Ant-Men of Tibet* (Interzone 1995, č. Mravenčí lidé z Tibetu – Ikarie 3/96), *Moon Six* (SF Age 1997, č. Měsíc číslo šest – Ikarie 1/98) a *The Barrier*

(Interzone 1998, č. Bariéra – Ikarie 12/2000). V zajímavé nebeletristické knize *Deep Future* (2001) uvažuje nad rolí lidstva ve vztahu k samotnému vesmíru a jeho možné kolonizaci. Stephen Baxter se již dnes svou vysoce produktivní a přesto kvalitní tvorbou zařadil mezi nejvýznamnější představitele moderní světové SF zaměřené na úlohu technologie v budoucím životě nás a našich potomků.

Martin Šust

Stephen Baxter
PROUD

Obálka Oliviero Berni
Překlad Zdeněk Milata
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v LaTEXu
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a.s.
Vydalo Nakladatelství Laser – books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 301 49
tel+fax: 019-7246407
v edici Laser jako 219. publikaci
Edice SF svazek 113.
Plzeň 2001, vydání 1.